

การศึกษาสถานภาพการใช้อาคารสถานที่และกำลังครูของโรงเรียนรัฐบาล
ในภาคศึกษา ๒ ปีการศึกษา ๒๕๑๓

ปริญญานิพนธ์

ของ

พนม ลัมอารีย์

THE LIBRARY
COLLEGE OF EDUCATION
BANGKOK, THAILAND

เสนอต่อวิทยาลัยวิชาการศึกษา
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

๕ มีนาคม ๒๕๑๔

การศึกษาสภาพการใช้อาคารสถานที่และกำลังครูของโรงเรียนรัฐบาล
ในภาคศึกษา ๒ ปีการศึกษา ๒๕๑๓

บทคัดย่อ

ของ

พนม ลิ้มอารีย์

เสนอต่อวิทยาลัยวิชาการศึกษา
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

๕ มีนาคม ๒๕๑๔

บทคัดย่อ

การศึกษาสถานภาพการใช้อาคารสถานที่และกำลังครูของโรงเรียนรัฐบาล
ในภาคศึกษา ๒ ปีการศึกษา ๒๕๑๓

การวิจัยครั้งนี้ มุ่งศึกษาสถานภาพของอาคารสถานที่และกำลังครูของโรงเรียนรัฐบาล ในภาคศึกษา ๒ ซึ่งได้แก่จังหวัด ปัตตานี ยะลา นราธิวาส และสตูล ในแง่การใช้ การรวบรวมข้อมูลได้จากการส่งแบบสอบถามไปให้ครูใหญ่ ๒๒ คน และครูน้อย ๑๒๒ คน ในภาคการศึกษาดังกล่าวแล้ว เป็นผู้ตอบ

ผลการศึกษาค้นคว้า ปรากฏดังนี้

๑. อาคารสถานที่ส่วนมากอยู่ในสภาพดี และได้ถูกใช้อย่างเต็มที่
 ๒. กำลังครูส่วนมากได้ถูกใช้อย่างเต็มที่ แต่การจัดสรรกำลังครูยังไม่เหมาะสมนัก
 ๓. สวัสดิการของครูค่อนข้างดี แต่ขวัญของครูไม่สู้ดีนัก
-

A STUDY OF THE UTILIZATION OF THE SCHOOL PLANT AND
THE MAN POWER OF TEACHERS OF THE GOVERNMENT SECONDARY SCHOOLS
IN EDUCATIONAL REGION 2, IN THE ACADEMIC YEAR 2513.

ABSTRACT

BY

PHANOM LIMAREE

2

PRESENTED IN PARTIAL FULFILMENT OF THE REQUIREMENTS.

FOR THE MASTER OF EDUCATION DEGREE

THE COLLEGE OF EDUCATION

MARCH 5, 1971

This study was aimed to find out the utilization of the school and the man power of teachers of the government secondary schools in educational region 2, which included Pattani, Yala, Narathiwat and Satun.

The data was collected through the use of questionnaires. The major findings could be concluded as follow:

1. With regard to the school plant it was found that most of the buildings were in good condition, and were effectively used.

2. With respect to the man power of teachers it was found that most of the teachers had quite high teaching load, but were not properly allocated.

3. Concerning the welfare and morale of the teachers, it was found that in general the welfare was satisfactory, but the teachers' moral was not so good.

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตได้พิจารณาปัญหานี้จนบัดนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
ของวิทยาลัยวิชาการศึกษาได้

พณฯ ส.ก.ย.ระยอง

ประธาน

รองประธาน

กรรมการ

กรรมการ

กรรมการ

๕ มีนาคม ๒๕๑๔

ประกาศคุณผลการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี เนื่องจากผู้เขียนได้รับความอนุเคราะห์ช่วยเหลืออย่างดียิ่ง จากอาจารย์ ดร.พจน์ สะเพียรชัย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ เกียรติ ศรีพงษ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ปริญญา อังศุสิงห์ ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ ที่นี้ด้วย

ผู้เขียนขอขอบคุณเจ้าหน้าที่กองโรงเรียนรัฐบาลทุกคนที่ได้ให้ความช่วยเหลือส่งและรับแบบสอบถามกลับคืนให้ผู้เขียน นอกจากนี้ผู้เขียนขอขอบคุณครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ ครูอาจารย์โรงเรียนรัฐบาลในภาคศึกษา ๒ ทุกท่าน ที่ได้ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการตอบแบบสอบถามเพื่อการศึกษาวิจัยครั้งนี้ และผู้เขียนขอขอบคุณคุณประสิทธิ์ สัจวาที คุณมนตรี อนันตรักษ์ คุณศิริชัย ไพบูลย์หิรัญศิริ คุณสุนันดา ลิ้มอารีย์ คุณประสิทธิ์ บัวคดี และคุณไสว เลี่ยมแก้ว ที่ได้ช่วยในการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จเป็นรูปเล่มขึ้นได้ เพราะได้รับความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก อาจารย์ใหญ่โรงเรียนการช่างพระนคร คุณชุมพล สังขะมาน คุณชด ศรีสะอาด คุณบรรจง สิงควัฒน์ และคุณกิตติ กีรินทร์สฤณา ผู้เขียนขอขอบพระคุณไว้ ณ ที่นี้ด้วย.

พนม ลิ้มอารีย์

สารบัญ

บทที่	หน้า
๑. บทนำ	๑
ภูมิหลัง	๑
ความมุ่งหมายในการศึกษาครั้งนี้	๒
ความสำคัญของการศึกษาครั้งนี้	๒
ขอบเขตของการศึกษาครั้งนี้	๒
คำจำกัดความศัพท์เฉพาะ	๓
๒. เอกสารและการศึกษาที่เกี่ยวข้อง	๔
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอาคารสถานที่	๔
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกำลังคน	๑๔
๓. วิธีดำเนินการ	๒๔
กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย	๒๔
การสร้างแบบสอบถามเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัย	๒๕
การรวบรวมข้อมูล	๓๐
การจัดกระทำกับข้อมูล	๓๑
การวิเคราะห์ข้อมูล	๓๒
๔. สถิติวิเคราะห์ข้อมูล	๓๓
ที่ตั้งของโรงเรียน	๓๓
จำนวน ขนาด ลักษณะ สภาพและสุขลักษณะของอาคารเรียน อาคาร	
ประกอบ ห้องเรียนและห้องต่าง ๆ	๔๑
การใช้ประโยชน์และการสูญเสียการใช้อาคารต่าง ๆ	๔๐
ปัญหาการใช้ การดูแลรักษาอาคารสถานที่ และความคงการอาคาร	
ต่าง ๆ	๔๕

บทที่	หน้า
จำนวน เพศ วุฒิ อายุจริง อาชีพการงาน และเงินเดือนครู	๑๐๐
การใช้และปัญหาการใช้ครู	๑๐๔
สวัสดิการและขวัญของครู	๑๕๑
๕. สรุปผลการคนควาและข้อเสนอแนะ	๑๘๘
ความมุ่งหมายของการศึกษาคนควา	๑๘๘
วิธีดำเนินการ	๑๘๘
ผลการคนควา	๑๙๐
ข้อเสนอแนะ	๑๙๓
ข้อเสนอแนะในเรื่องอาคารสถานที่	๑๙๓
ข้อเสนอแนะในเรื่องกำลังครู	๑๙๔
ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาค้นควาคราวต่อไป	๑๙๔
บรรณานุกรม	๒๐๐
ภาคผนวก	๒๐๖
ประวัติผู้เขียน	๒๔๑

บัญชีการลง

ตาราง

หน้า

๑.	แสดงจำนวนครู อาจารย์ โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกองโรงเรียนรัฐบาล ภาคศึกษา ๒ จำแนกตามสถานศึกษา	๒๘
๒.	แสดงการแจกแจงระยะทางระหว่างที่ตั้งของโรงเรียนกับแหล่งชุมชน โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด	๓๘
๓.	แสดงการแจกแจงตำแหน่งที่ตั้งของโรงเรียนกับแหล่งเสื่อมโทรมทางศีลธรรม โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด	๓๕
๔.	แสดงการแจกแจงความสะดวกในการคมนาคมถึงโรงเรียน โดยจำแนกเป็น รายจังหวัด	๓๖
๕.	แสดงการแจกแจงจำนวนพื้นที่ของโรงเรียน โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด ...	๓๗
๖.	แสดงการแจกแจงสภาพของที่ดินที่โรงเรียนตั้งอยู่ โดยจำแนกเป็นราย จังหวัด	๓๘
๗.	แสดงการแจกแจงสนามกีฬาของโรงเรียน โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด	๓๙
๘.	แสดงการแจกแจงแหล่งน้ำดื่ม น้ำใช้ ของโรงเรียน โดยจำแนกเป็น รายจังหวัด	๔๐
๙.	แสดงการแจกแจงร่มไม้และที่พักผ่อนของนักเรียน โดยจำแนกเป็น รายจังหวัด	๔๑
๑๐.	แสดงการแจกแจงจำนวนโรงเรียน อาคารเรียน และห้องเรียน โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด	๔๒
๑๑.	แสดงการแจกแจงอายุของอาคารเรียน โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด	๔๔
๑๒.	แสดงการแจกแจงลักษณะอาคารเรียน โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด	๔๕
๑๓.	แสดงการแจกแจงสภาพอาคารเรียน โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด	๔๖
๑๔.	แสดงค่าเฉลี่ย殊殊ลักษณะของห้องเรียน โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด	๔๗
๑๕.	แสดงการแจกแจงจำนวนโรงเรียนที่มีห้องเฉพาะวิชา โดยจำแนกเป็น รายจังหวัด	๔๘

๑๖.	แสดงค่าเฉลี่ยสูงสุดลักษณะของห้องเฉพาะวิชา โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด.....	๕๑
๑๗.	แสดงการแจกแจงจำนวนโรงเรียนที่มีห้องสมุด และความสะดวกในการใช้ห้องสมุด	๕๔
๑๘.	แสดงการแจกแจงขนาดของห้อง-สมุดที่สามารถให้นักเรียนใช้พร้อมกันได้ โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด	๕๕
๑๙.	แสดงการแจกแจงจำนวนโรงเรียนที่มีโรงอาหารและหอประชุม โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด	๕๖
๒๐.	แสดงการแจกแจงอายุของโรงอาหาร หอประชุม และโรงอาหารที่รวมกับหอประชุม โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด	๕๗
๒๑.	แสดงการแจกแจงลักษณะอาคารโรงอาหาร หอประชุม โรงอาหารและหอประชุมรวมกัน โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด	๕๘
๒๒.	แสดงการแจกแจงสภาพโรงอาหาร หอประชุม โรงอาหารและหอประชุมรวมกัน โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด	๖๑
๒๓.	แสดงค่าเฉลี่ยสูงสุดลักษณะของโรงอาหาร หอประชุม และโรงอาหารที่รวมกับหอประชุม โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด	๖๓
๒๔.	แสดงการแจกแจงจำนวนโรงเรียนที่มีอาคารอุตสาหกรรมศิลป์ อาคารคหกรรมศิลป์ โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด	๖๔
๒๕.	แสดงการแจกแจงอายุของอาคารอุตสาหกรรมศิลป์ และอาคารคหกรรมศิลป์ โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด	๖๕
๒๖.	แสดงการแจกแจงลักษณะของอาคารอุตสาหกรรมศิลป์ และอาคารคหกรรมศิลป์ โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด	๖๗
๒๗.	แสดงการแจกแจงสภาพอาคารอุตสาหกรรมศิลป์ และอาคารคหกรรมศิลป์ โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด	๖๘
๒๘.	แสดงค่าเฉลี่ยสูงสุดลักษณะของอาคารอุตสาหกรรมศิลป์ และอาคารคหกรรมศิลป์ โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด	๗๔

๒๙.	แสดงการแจกแจงจำนวนและตำแหน่งที่ตั้งส้วมของโรงเรียนรัฐบาล ในภาคศึกษา ๒	๗๕
๓๐.	แสดงการแจกแจงชนิดส้วมของโรงเรียนรัฐบาล- ในภาคศึกษา ๒	๗๖
๓๑.	แสดงการแจกแจงสภาพส้วมและที่ปัสสาวะ โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด ..	๗๗
๓๒.	แสดงค่าเฉลี่ยสุขลักษณะ ของส้วมและที่ปัสสาวะ โดยจำแนกเป็น รายจังหวัด	๗๘
๓๓.	แสดงการแจกแจงการดัดแปลงห้องเรียนใช้ทำประโยชน์อื่น โดยจำแนก เป็นรายจังหวัด	๘๐
๓๔.	แสดงการแจกแจงจำนวนชั่วโมงใช้ห้องเรียนในวันหนึ่ง ๆ โดยจำแนก เป็นรายจังหวัด	๘๑
๓๕.	แสดงการร้อยละของการใช้ที่เรียน โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด	๘๒
๓๖.	แสดงการแจกแจงจำนวนชั่วโมงที่ใช้ห้องเฉพาะวิชาใน ๑ วัน	๘๓
๓๗.	แสดงการแจกแจงจำนวนชั่วโมงที่ใช้ห้องสมุดใน ๑ วัน โดยจำแนกเป็น รายจังหวัด	๘๕
๓๘.	แสดงการแจกแจงประเภทของงานที่ใช้โรงอาหาร หอประชุม โรงอาหารและหอประชุมรวมกัน	๘๖
๓๙.	แสดงการแจกแจงจำนวนชั่วโมงที่ใช้โรงอาหาร หอประชุม โรงอาหาร และหอประชุมรวมกัน โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด	๘๗
๔๐.	แสดงการแจกแจงประเภทของงานที่ใช้อาคารอุตสาหกรรมศิลป์ และ อาคารคหกรรมศิลป์	๘๘
๔๑.	แสดงการแจกแจงการใช้อาคารอุตสาหกรรมศิลป์ และอาคารคหกรรมศิลป์ โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด	๘๐
๔๒.	แสดงค่าเฉลี่ยจำนวนนักเรียนต่อส้วม ๑ ที่ โดยจำแนกเป็น รายจังหวัด	๘๔
๔๓.	แสดงการแจกแจงปัญหาในการดูแลรักษาอาคารสถานที่ โดยจำแนก เป็นรายจังหวัด	๘๖

๔๔.	แสดงการแจกแจงความต้องการอาคารต่าง ๆ โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด...	๔๓
๔๕.	แสดงจำนวนครูในภาคศึกษา ๒ โดยจำแนกตามเพศ วุฒิ อายุจริง อายุราชการ และ เงินเดือน	๑๐๑
๔๖.	แสดงจำนวนครูใหญ่ โดยจำแนกตามเพศ วุฒิ อายุจริง อายุการเป็นครูใหญ่ และ เงินเดือน	๑๐๒
๔๗.	แสดงค่าเฉลี่ยจำนวนนักเรียน ต่อครู ๑ คน โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด	๑๐๓
๔๘.	แสดงการแจกแจงการสะท้อนกับความรู้ความสามารถของครู โดยจำแนกเป็น รายจังหวัด	๑๐๔
๔๙.	แสดงค่าเฉลี่ยการ เตรียมตัวก่อนเข้าห้องสอน การไปถึงโรงเรียนก่อน โรงเรียนเข้า และการกลับบ้านหลังจากโรงเรียนเลิก	๑๐๕
๕๐.	แสดงการแจกแจงจำนวนวันลาจิจ ลาป่วยของครู โดยจำแนกตามเพศ	๑๐๗
๕๑.	แสดงการแจกแจงจำนวนวันลาจิจ ลาป่วยของครู โดยจำแนกตามวุฒิ	๑๐๘
๕๒.	แสดงการแจกแจงจำนวนวันลาจิจ ลาป่วยของครู โดยจำแนกตามอายุจริง ..	๑๐๙
๕๓.	แสดงการแจกแจงจำนวนวันลาจิจ ลาป่วยของครู โดยจำแนกตามอายุ ราชการ	๑๑๐
๕๔.	แสดงการแจกแจงจำนวนวันลาจิจ ลาป่วยของครู โดยจำแนกตาม เงินเดือน	๑๑๑
๕๕.	แสดงการแจกแจงจำนวนวันลาจิจ ลาป่วยของครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ โดยจำแนกตามเพศ วุฒิ อายุจริง อายุการเป็นครูใหญ่ และ เงินเดือน	๑๑๔
๕๖.	แสดงการแจกแจงการ เข้ารับการอบรมของครูและประ โยชนจากการอบรม ที่นำไปใช้สอน โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด	๑๒๐
๕๗.	แสดงการแจกแจงการ เข้ารับการอบรมของครูใหญ่ และประ โยชนจากการ อบรมที่นำไปใช้ประ โยชน์ในการบริหารโรงเรียน	๑๒๑
๕๘.	แสดงการแจกแจงจำนวนชั่วโมงสอนของครูใน ๑ สัปดาห์ โดยจำแนก ตามเพศ	๑๒๒

๕๕.	แสดงการแจกแจงจำนวนชั่วโมงสอนของครูใน ๑ สัปดาห์ โดยจำแนกตามวุฒิ	๑๒๕
๖๐.	แสดงการแจกแจงจำนวนชั่วโมงสอนของครูใน ๑ สัปดาห์ โดยจำแนกตามอายุจริง	๑๒๖
๖๑.	แสดงการแจกแจงชั่วโมงสอนของครูใน ๑ สัปดาห์ โดยจำแนกตามอายุราชการ	๑๒๘
๖๒.	แสดงการแจกแจงจำนวนชั่วโมงสอนของครูใน ๑ สัปดาห์ โดยจำแนกตามเงินเดือน	๑๓๐
๖๓.	แสดงการแจกแจงจำนวนชั่วโมงสอนของครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ใน ๑ สัปดาห์	๑๓๔
๖๔.	แสดงค่าเฉลี่ยจำนวนชั่วโมงการทำงานที่นอกเหนือจากงานสอนของครูใน ๑ สัปดาห์	๑๓๕
๖๕.	แสดงการแจกแจงความเหมาะสมของงานที่ทำนอกเหนือจากงานสอนโดยจำแนกตามวุฒิ	๑๔๐
๖๖.	แสดงการแจกแจงการจัดหนังสือและอุปกรณ์การสอนไว้ให้ครู โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด	๑๔๑
๖๗.	แสดงการแจกแจงการเข้าสอนแทนครูที่ไม่มา โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด ...	๑๔๒
๖๘.	แสดงการแจกแจงจำนวนนักเรียนที่สอน โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด	๑๔๓
๖๙.	แสดงการแจกแจงจำนวนชั่วโมงสอนซ่อมเสริมให้แก่แก่นักเรียนเรียนช้าใน ๑ สัปดาห์ โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด	๑๔๔
๗๐.	แสดงการแจกแจงการปล่อยให้ชั้นว่างโดยไม่มีครูสอน โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด	๑๔๕
๗๑.	แสดงการแจกแจงการใช้ชั่วโมงว่างของครู โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด	๑๔๖
๗๒.	แสดงการแจกแจงปัญหาในการจัดครูเข้าสอนของครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่	๑๔๗
๗๓.	แสดงการแจกแจงจำนวนครูขาด ครูเกิน โดยจำแนกเป็นรายวิชา	๑๔๘

๓๔.	แสดงการแจกแจงความต้องการครูเพิ่ม ของครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่	๑๔๔
๓๕.	แสดงการแจกแจงการประชุมปรึกษางานของคณะครู	๑๕๐
๓๖.	แสดงการแจกแจงความรู้สึกของครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ ในเรื่องการให้ ขอเสนอแนะของคณะครู	๑๕๑
๓๗.	แสดงคาเนลี่ยความร่วมมือกันทำงานของคณะครูและทัศนคติที่มีต่ออาชีพ และความตั้งใจทำงานของคณะครู โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด	๑๕๒
๓๘.	แสดงคาเนลี่ยความรู้สึกของครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ ในเรื่องความร่วมมือกัน ทำงานของคณะครู และทัศนคติที่มีต่ออาชีพและความตั้งใจทำงานของ คณะครู โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด	๑๕๓
๓๙.	แสดงคาเนลี่ยความสนใจแสวงหาความรู้ของคณะครู และระดับมาตรฐาน การเรียนรู้ของนักเรียนเมื่อเทียบกับที่อื่น โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด	๑๕๕
๔๐.	แสดงคาเนลี่ยความรู้สึกของครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ ในเรื่องความสนใจ แสวงหาความรู้ของคณะครู และความพอใจในเรื่องระดับมาตรฐานการเรียนรู้ ของนักเรียนเมื่อเทียบกับที่อื่น ๆ โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด	๑๕๖
๔๑.	แสดงการแจกแจงจำนวนครูที่ต้องการย้ายและสาเหตุที่ต้องการย้าย โดยจำแนกตามเพศ	๑๕๘
๔๒.	แสดงการแจกแจงจำนวนครูที่ต้องการย้าย ไม่ต้องการย้าย และสาเหตุ ที่ต้องการย้าย โดยจำแนกตามวุฒิ	๑๖๑
๔๓.	แสดงการแจกแจงจำนวนครูที่ต้องการย้าย และสาเหตุที่ต้องการย้าย โดย จำแนกตามอายุจริง	๑๖๓
๔๔.	แสดงการแจกแจงจำนวนครูที่ต้องการย้าย ไม่ต้องการย้าย และสาเหตุที่ ต้องการย้าย โดยจำแนกตามอายุราชการ	๑๖๖
๔๕.	แสดงการแจกแจงจำนวนครูที่ต้องการย้าย ไม่ต้องการย้าย และสาเหตุที่ ต้องการย้าย โดยจำแนกตามเงินเดือน	๑๖๘

๔๖.	แสดงการแจกแจงสถานภาพของครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ โดยจำแนกตามเพศ วุฒิ อายุจริง อาชีพการ เป็นครูใหญ่ และเงินเดือน	๑๓๑
๔๗.	แสดงการแจกแจงสาเหตุที่ของการย้ายของครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ โดยจำแนกตามเพศ วุฒิ อายุจริง อายุในราชการ เป็นครูใหญ่ และเงินเดือน	๑๓๔
๔๘.	แสดงการแจกแจงจำนวนครูที่อายุและไม่ได้อยู่บ้านพักครู สภาพการอยู่ และความจำเป็น โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด	๑๓๗
๔๙.	แสดงการแจกแจงความสะดวกสบายของครูในเรื่องอาหารกลางวัน และน้ำดื่ม โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด	๑๓๘
๕๐.	แสดงค่าเฉลี่ยความรู้สึกของครูชั้นมัธยมศึกษาครูใหญ่ ในเรื่องการให้ความเสมอภาคและความยุติธรรม การยกย่องให้เกียรติ การรับฟังความคิดเห็น การส่งเสริมความคิดริเริ่ม การส่งเสริมการศึกษาหาความรู้ และความสะดวกสบายในการทำงาน จำแนกตามเพศ วุฒิ และอายุราชการ	๑๓๙
๕๑.	แสดงค่าเฉลี่ยความรู้สึกชอบพอใจและความรู้สึกปลอดภัยของครู โดยจำแนกตามเพศ และจังหวัด	๑๔๔
๕๒.	แสดงค่าเฉลี่ยความรู้สึกชอบพอใจและปลอดภัยของครู โดยจำแนกตามวุฒิ และจังหวัด	๑๔๕
๕๓.	แสดงค่าเฉลี่ยความรู้สึกชอบพอใจและปลอดภัยของครู โดยจำแนกตามอายุจริง และจังหวัด	๑๔๖
๕๔.	แสดงค่าเฉลี่ยความรู้สึกชอบพอใจและปลอดภัยของครู โดยจำแนกตามอายุราชการ และจังหวัด	๑๔๗
๕๕.	แสดงค่าเฉลี่ยความรู้สึกชอบพอใจและปลอดภัยของครู โดยจำแนกตามเงินเดือน และจังหวัด	๑๔๘

บัญชีภาพ

ภาพ	หน้า
๑. แสดงการเปรียบเทียบอายุของอาคารต่าง ๆ	๗๑
๒. แสดงการเปรียบเทียบสภาพของอาคารต่าง ๆ	๗๒
๓. แสดงการเปรียบเทียบลักษณะของอาคารต่าง ๆ	๗๓
๔. แสดงการเปรียบเทียบการใช้ห้องเรียน ห้องสมุด และห้องเฉพาะวิชา ใน ๑ วัน	๗๒
๕. แสดงการเปรียบเทียบการใช้อาคารต่าง ๆ ใน ๑ วัน	๗๓
๖. แสดงการเปรียบเทียบวันลาจิจ ลาป่วย ของครูชาย ครูสตรี ครูใหญ่ชาย และครูใหญ่สตรี	๑๑๓
๗. แสดงการเปรียบเทียบวันลาจิจ ลาป่วย ของครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี ปริญญาตรีขึ้นไป ครูใหญ่ที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี และปริญญาตรีขึ้นไป	๑๑๔
๘. แสดงการเปรียบเทียบวันลาจิจ ลาป่วย ของครูที่มีอายุ ๑๔ - ๔๐ ปี ครูที่มีอายุ ๔๑ ปีขึ้นไป ครูใหญ่ที่มีอายุ ๑๔ - ๔๐ ปี และ ๔๑ ปี ขึ้นไป...	๑๑๕
๙. แสดงการเปรียบเทียบวันลาจิจ ลาป่วย ของครูที่มีประสบการณ์ ๑ - ๕ ปี ครูที่มีประสบการณ์ ๖ ปีขึ้นไป ครูใหญ่ที่มีประสบการณ์ในการเป็นครูใหญ่ ๑ - ๕ ปี และ ๖ ปีขึ้นไป	๑๑๖
๑๐. แสดงการเปรียบเทียบวันลาจิจ ลาป่วย ของครูที่มีเงินเดือนไม่เกิน ๑๓๐๐ บาท เงินเดือน ๑๔๐๐ - ๒๓๕๐ บาท มากกว่า ๒๓๕๐ บาท ครูใหญ่ที่มี เงินเดือน ๑๔๐๐ - ๒๓๕๐ บาท และมากกว่า ๒๓๕๐ บาท	๑๑๗
๑๑. แสดงการเปรียบเทียบจำนวนชั่วโมงสอนใน ๑ สัปดาห์ ของครูชาย และ ครูสตรี	๑๒๔
๑๒. แสดงการเปรียบเทียบจำนวนชั่วโมงสอนใน ๑ สัปดาห์ ของครูที่มีวุฒิต่ำกว่า ปริญญาตรี และปริญญาตรีขึ้นไป	๑๒๔

๑๓.	แสดงการเปรียบเทียบจำนวนชั่วโมงสอนใน ๑ สัปดาห์ ของครูที่มีอายุ ๑๔ - ๔๐ ปี และครูที่มีอายุ ๔๑ ปีขึ้นไป	๑๒๔
๑๔.	แสดงการเปรียบเทียบจำนวนชั่วโมงสอนใน ๑ สัปดาห์ ของครูที่มีประสบการณ์ ๑ - ๕ ปี และ ๖ ปีขึ้นไป	๑๒๔
๑๕.	แสดงการเปรียบเทียบจำนวนชั่วโมงสอนใน ๑ สัปดาห์ ของครูที่มีเงินเดือนไม่เกิน ๑๓๐๐ บาท ๑๔๐๐ - ๒๙๕๐ บาท และมากกว่า ๒๙๕๐ บาท	๑๓๓
๑๖.	แสดงการเปรียบเทียบความต้องการย้ายของครูชายและครูสตรี	๑๖๐
๑๗.	แสดงการเปรียบเทียบความต้องการย้ายของครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี และปริญญาตรีขึ้นไป	๑๖๐
๑๘.	แสดงการเปรียบเทียบความต้องการย้ายของครูที่มีอายุ ๑๔ - ๔๐ ปี และครูที่มีอายุ ๔๑ ปีขึ้นไป	๑๖๕
๑๙.	แสดงการเปรียบเทียบความต้องการย้ายของครูที่มีประสบการณ์ ๑ - ๕ ปี และ ๖ ปีขึ้นไป	๑๖๕
๒๐.	แสดงการเปรียบเทียบความต้องการย้ายของครูที่มีเงินเดือนไม่เกิน ๑๓๐๐ บาท ๑๔๐๐ - ๒๙๕๐ บาท และมากกว่า ๒๙๕๐ บาท	๑๗๖

ภูมิหลัง

ปัจจุบันจะเห็นได้ว่าประเทศไทยกำลังเร่งรัดพัฒนาประเทศอย่างกว้างขวาง ทั้งในด้านการศึกษา เศรษฐกิจ และสังคม ทั้งนี้เพื่อให้ประชากรของชาติที่เพิ่มขึ้นทุกปี ได้มีความอยู่ดีกินดี ปราศจากโรคภัยอันตราย และเป็นที่ยอมรับกันทั่วไปในปัจจุบันว่า การศึกษาเป็นรากฐานสำคัญของความเจริญทางเศรษฐกิจ สังคม ตลอดจนความมั่นคงของประเทศชาติ เพราะการศึกษาช่วยพัฒนาบุคคล ช่วยยกระดับความเป็นอยู่ของบุคคล ให้มีความเจริญงอกงาม ทั้งทางกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญา สามารถปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อมได้เป็นอย่างดี สามารถดำรงชีวิตอยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างปกติสุข และการศึกษายังช่วยให้บุคคลสามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ

การที่ประเทศไทยได้มีการพัฒนาอย่างกว้างขวาง เป็นเหตุให้มีการนำความเจริญทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีต่าง ๆ มาใช้ในการพัฒนาประเทศ ทำให้เกิดการขยายตัวทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาเกี่ยวกับการขาดแคลนกำลังคนระดับกลางขึ้น ปัญหานี้จำเป็นต้องขจัดให้หมดสิ้นไป เพื่อช่วยให้การพัฒนาประเทศสามารถดำเนินไปได้ตามจุดหมายที่วางไว้ การที่จะขจัดปัญหาเกี่ยวกับการขาดแคลนกำลังคนได้นั้น ก็โดยการพัฒนากำลังคน ส่วนการที่จะพัฒนากำลังคนได้อย่างไรนั้น จะเห็นได้จากคำกล่าวของรัฐมนตรีผู้มีชื่อเสียงท่านหนึ่ง (พจน์ สรรสิน, ๒๕๐๘ : ๑๔) ซึ่งได้กล่าวไว้ว่า "นโยบายในการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศไทยที่สำคัญประการหนึ่งก็คือ การพัฒนากำลังคน และการที่จะพัฒนากำลังคนได้อย่างเหมาะสมนั้น ต้องอาศัยการศึกษาเป็นเครื่องมือที่สำคัญที่สุด..."

การพัฒนากำลังคน (พร้อม พานิชย์ภักดิ์, ๒๕๑๓ : ๑๔๔) ได้กล่าวไว้ว่า "การพัฒนากำลังคนนั้น หากจะกล่าวอีกนัยหนึ่งก็ได้แก่ การปรับปรุงคุณภาพของประชากร หรือปรับปรุงทุนทางปัญญาของประเทศให้มีความสูงขึ้น โดยไม่จำกัดเฉพาะทางด้านวิชาการ การปรับปรุงนี้ย่อมรวมไปถึงคุณค่าทางด้านศีลธรรม ระเบียบวินัย อันเป็นทางสร้างประเทศชาติ

ให้เจริญก้าวหน้าและเข้มแข็ง..." นอกจากนี้ (พร้อม พานิชย์ภักดิ์, ๒๕๑๓ : ๑๔๘) ยังได้กล่าวไว้อีกว่า "วัตถุประสงค์ของการพัฒนากำลังคน คือ การช่วยให้สังคมที่กำลังมุ่งไปสู่ความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ สังคม การเมืองและวัฒนธรรมได้บรรลุไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ..."

จากผลการศึกษาค้นคว้าเรื่องความต้องการกำลังคน (เอกวิทย์ ณ ถลาง, ๒๕๑๐ : ๒๒) พบว่า "ประเทศไทยกำลังต้องการขยายตัวในระดับมัธยมศึกษาและอาชีวศึกษามากที่สุด เพราะผู้ที่มีการศึกษาระดับนี้ไหลล้นตอบแทนทางเศรษฐกิจกับประเทศในอัตราสูง คุณภาพของประชากรและกำลังคนของประเทศจะเจริญขึ้นหรือทรุดต่ำลงเพียงใด ขึ้นอยู่กับคุณภาพของการมัธยมศึกษาเป็นส่วนใหญ่..."

ดังนั้นการผลิตกำลังคนระดับกลางให้มีคุณภาพและปริมาณเพียงพอกับความต้องการของประเทศ จึงตกเป็นภาระหน้าที่ของกรมวิสามัญศึกษา ซึ่ง ดร. ก่อ สวัสดิ์พาณิชย์ อธิบดีกรมวิสามัญศึกษา (ก่อก่อ สวัสดิ์พาณิชย์, ๒๕๑๑ : ๑๓๑) ตระหนักถึงเรื่องนี้เป็นอย่างดี ได้กล่าวว่า "การมัธยมศึกษาเป็นเรื่องความเป็นความตายของประเทศไทยขณะนี้ ทั้งนี้เพราะจำนวนนักเรียนในชั้นมัศึกษามีจำนวนน้อยเกินไป เมื่อเทียบกับจำนวนนักเรียนในระดับอื่น ๆ เทียบกับความต้องการกำลังคนระดับกลางและระดับสูง และเทียบทางสถิติกับประเทศเพื่อนบ้าน..."

การที่จะปรับปรุงคุณภาพและเพิ่มปริมาณนักเรียนมัธยมศึกษา มีสิ่งที่ควรพิจารณาอยู่หลายประการ คือ หลักสูตร แบบเรียน การบริหารโรงเรียน การใช้อาคารสถานที่ และครู เป็นต้น ซึ่งทางกรมวิสามัญศึกษา (กรมวิสามัญศึกษา, ๒๕๑๒ : ๓) ได้กำหนดนโยบายในการดำเนินงานปรับปรุงคุณภาพและเพิ่มปริมาณนักเรียนมัธยมศึกษาไว้ดังนี้

๑. จะเพิ่มปริมาณและปรับปรุงคุณภาพการมัธยมศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลให้สูงขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนภูมิภาค
๒. จะใช้อาคารสถานที่ ครู และอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่มีอยู่ให้เป็นประโยชน์อย่างเต็มที่
๓. จะปรับปรุงหลักสูตรให้มีความยืดหยุ่นมากขึ้น
๔. จะนำวิธีการและอุปกรณ์ใหม่ ๆ ที่จำเป็นบางประการมาใช้ในการขยายปริมาณและคุณภาพ

๕. จะปรับปรุงคุณภาพการเรียนการสอนในโรงเรียนราษฎร์ให้ทัด

เทียมโรงเรียนรัฐบาล

นโยบายในการดำเนินงานทั้ง ๕ ข้อของกรมวิสามัญศึกษานี้ นับได้ว่าเป็นส่วนสำคัญอย่างแท้จริง ในการปรับปรุงคุณภาพและเพิ่มปริมาณนักเรียนระดับมัธยมศึกษา เป็นการขจัดความสูญเปล่าทางการศึกษา อันเกิดจากการขาดประสิทธิภาพของระบบการศึกษาให้หมดสิ้นไป แต่ข้อที่เฝ้าพิจารณาาก่อนอื่นก็คือ นโยบายข้อที่ ๒ ที่กล่าวว่า "จะใช้อาคารสถานที่ ครู และอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่มีอยู่ให้เป็นประโยชน์อย่างเต็มที่" ทั้งนี้เพราะ (ก่อ สวัสดิ์พิพาณิชย์, ๒๕๑๓:๑) ได้กล่าวไว้ว่า "องค์ประกอบทั้งสามของโรงเรียนได้แก่ อาคารสถานที่ ครู และนักเรียน" นอกจากนี้ (ก่อ สวัสดิ์พิพาณิชย์, ๒๕๑๓ : ๒) ยังได้กล่าวถึงเกี่ยวกับการใช้อาคารสถานที่ ครู และทรัพยากรอื่น ๆ ที่มีอยู่ให้เกิดประโยชน์มากที่สุดไว้ว่าเป็นการ "ระดมกำลังทรัพยากรที่มีอยู่มาใช้เพื่อการศึกษาทุกวิถีทางเท่าที่จะทำได้ เพื่อให้สัมฤทธิ์ผลตามนโยบายที่วางไว้ แต่ทั้งนี้มิใช่เป็นการลงทุนเพิ่มขึ้นหรือลงทุนใหม่แต่อย่างใด..."

เกี่ยวกับการใช้ประโยชน์อาคารเรียน (สมชัย วุฒิปริชา, ๒๕๑๑: ๒๑) ได้กล่าวว่า " เป็นข้อที่น่าคิดว่าอาคารเรียนแต่ละห้องต้องลงทุนเป็นจำนวนสูง แต่ใช้ประโยชน์เพียงวันละ ๕ ชั่วโมงเท่านั้น ถ้าจะมีการคิดอ่านให้ใช้ประโยชน์ได้เพิ่มขึ้น สัปดาห์ละ ๔ - ๑๐ ชั่วโมง ก็จะมีคุณค่ามากขึ้น..." (บุญ แสงวงศ์, ๒๕๑๑ : ๑๕๓) ได้กล่าวเกี่ยวกับการใช้อาคารสถานที่ว่า "อาคารและสถานที่เป็นการลงทุนเพื่อการศึกษาอย่างหนึ่ง การมีอาคารมากเกินไป ไม่ได้ใช้ให้เป็นประโยชน์เท่าที่ควร ย่อมจะสูญเสียไปโดยเปล่าประโยชน์ ผู้บริหารบางคนที่พยายามหาทางให้ห้องเรียนมากขึ้น โดยมีคำอ้างถึงการใช้ประโยชน์ให้คุ้มค่า การวางแผนอย่างนี้จะทำให้ประหยัดมากขึ้น แล้วนำเงินที่ประหยัดนั้นไปใช้ทางอื่นที่มีความจำเป็น..."

ในคำกล่าวถึงครู (บุญ แสงวงศ์, ๒๕๑๑ : ๑๕๔) ยังได้กล่าวถึงการใช้ครูไว้ว่า "จำนวนครูและอัตราครูที่สอนแต่ละโรงเรียน เป็นวิธีการคิดประสิทธิภาพการศึกษาอย่างหนึ่ง เพราะงานอย่างเดียวกัน ถ้ามีครูมากเกินไป แต่ได้ผลงานเท่ากัน ประสิทธิภาพการศึกษา ก็จะต่ำ จึงต้องป้องกันแก้ไข การมีครูมากเกินไปในบางโรงเรียน หรือพยายามให้มีครูวิชาเฉพาะให้เพียงพอกับวิชาที่จะเปิดสอนตามหลักสูตร และพยายามใช้กำลังครูให้ถูกต้องตามความสามารถและความถนัดของครู..."

เนื่องจากได้มีการยอมรับว่าการศึกษาเป็นการลงทุนอย่างหนึ่ง ตามแนวความคิดของนักเศรษฐกิจการศึกษา จึงจำเป็นที่จะต้องพิจารณาถึงผลที่จะได้รับจากการลงทุนด้วย และในเมื่อประเทศไทยเป็นประเทศที่ยากจน ดังนั้นจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องนำทรัพยากรที่มีอยู่มาใช้ให้เกิดประโยชน์มากที่สุด การที่ได้มีการนำความรู้ทางเศรษฐศาสตร์มาใช้ในทางการศึกษา จึงได้มีการพิจารณาในแง่ประสิทธิภาพและความสูญเสียเปล่าทางการศึกษา ซึ่งเรื่องนี้ (ก๊อ สวัสดิ์พิพาณิชย์, ๒๕๑๑ : ๖) ได้กล่าวไว้ว่า "นักเศรษฐศาสตร์และนักการศึกษาได้วิจัยเรื่องผลการสอบไล่สอบตกของนักเรียน และวิเคราะห์ตัวเลขเหล่านั้นในประเทศด้อยพัฒนาและประเทศกำลังพัฒนาหลายประเทศ และได้พบความจริงว่า จำนวนนักเรียนที่สอบตกหรือต้องเรียนซ้ำชั้นมีอยู่เป็นจำนวนมาก เรื่องนี้ถือว่าเป็นความสูญเสียเปล่าทางการศึกษา อันอาจจะเกิดจากการขาดประสิทธิภาพของระบบการศึกษา หรืออาจจะเกิดจากสาเหตุทางเศรษฐกิจและสังคมอื่น ๆ ด้วยก็ได้..."

เกี่ยวกับความสูญเสียเปล่าทางการศึกษานี้ (ก๊อ สวัสดิ์พิพาณิชย์, ๒๕๑๑ : ๖) ยังได้กล่าวเพิ่มเติมไว้อีกว่า "ความคิดที่ว่า ความสูญเสียเปล่าทางการศึกษาเกิดจากการขาดประสิทธิภาพของระบบการศึกษา ทำให้มีการวิจัยส่วนประกอบอื่น ๆ ของการศึกษาอีกเป็นอันมาก เช่น การวิจัยเรื่องการใช้อาคารเรียน อุปกรณ์การศึกษา การใช้ครู การฝึกหัดครู ตลอดจนหลักสูตรแบบเรียน และการใช้เวลาเรียนเป็นต้น การวิจัยเหล่านี้ทำให้เห็นส่วนบกพร่องบางประการของวงการศึกษา และทำให้มีการดำริที่จะแก้ไขสิ่งเหล่านั้นให้ดีขึ้นตามลำดับ..."

ในเรื่องประสิทธิภาพของการศึกษา (ชำรง บัวตรี, ๒๕๑๓ : ๘๘) ได้กล่าวไว้ว่า "ประสิทธิภาพของการศึกษาขึ้นอยู่กับองค์ประกอบที่สำคัญ ๒ ประการคือ (๑) คุณภาพของผลที่เกิดจากการศึกษา และ (๒) ประสิทธิภาพในการทำให้เกิดผลนั้น การที่จะบอกว่าคุณภาพเป็นอย่างไร และประสิทธิภาพเป็นอย่างไรนั้น ไม่ใช่เป็นสิ่งที่ทำได้ง่าย ๆ และถึงแม้ว่าเราจะบอกได้ว่าเป็นอย่างไร การที่จะปรับปรุงทั้งคุณภาพและประสิทธิภาพให้ดีขึ้นก็ไม่ใช่ง่ายเช่นกัน แต่เราก็จำเป็นต้องคำนวณหาประสิทธิภาพของการศึกษาให้ได้ เพราะเรามีทรัพยากรน้อย แต่เราต้องการผลตอบแทนมาก..."

นอกจากนี้ (ช่วง บักรี่, ๒๕๑๓ : ๔๔ - ๑๐๐) ยังได้กล่าวว่า
ในการพิจารณาเรื่องประสิทธิผลของการศึกษานั้น มีสิ่งสำคัญที่จะต้องพิจารณาอยู่ ๓ ประการคือ

๑. ประสิทธิภาพเกี่ยวกับนักเรียน ซึ่งสัมพันธ์กับการสอบได้สอบตก และการที่นักเรียนเรียนอยู่ในโรงเรียนนั้นไปจนจบหรือออกไปกลางคัน ถ้าหากนักเรียนแต่ละคนที่เข้ามาสอบได้ไปเรื่อย ๆ โดยไม่ตกเลย ก็ถือว่าประสิทธิผลเป็นที่น่าพอใจและถ้ายังคนนั้นได้คะแนนสูงด้วย ก็ยิ่งถือว่าประสิทธิผลเกี่ยวกับนักเรียนสูงมาก

๒. ประสิทธิภาพเกี่ยวกับครู ครูจะทำงานไถ่ผลดีหรือไม่ ย่อมขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายอย่าง อาทิเช่น ชั่วโมงในการทำงาน จำนวนนักเรียนที่ครูสอนต่อสัปดาห์ วุฒิของครู สวัสดิการและสภาวะในการทำงาน ประสบการณ์ในการทำงาน ฯลฯ ในแง่ของเศรษฐกิจการศึกษา จะแพงเล็งวัคสิ่งต่าง ๆ ดังกล่าว เพื่อหาทางปรับปรุงให้ดีขึ้น

๓. ประสิทธิภาพเกี่ยวกับการใช้อาคารสถานที่ และเครื่องมือ ถือว่าเป็นอีกสิ่งหนึ่งในเรื่องของประสิทธิผลของการศึกษาที่สำคัญ ในแง่ของเศรษฐกิจการศึกษา เราถือว่าการใช้สิ่งดังกล่าวจะต้องให้ประสิทธิผลสูงสุดเท่าที่จะทำได้

ด้วยเหตุนี้ จึงทำให้ผู้ศึกษาค้นคว้า มีความสนใจที่จะตรวจค้นดูว่าเท่าที่เป็นอยู่นั้น สถานภาพการใช้อาคารสถานที่และกำลังครูในโรงเรียนมัธยมศึกษาเป็นอย่างไร ซึ่งผลของการศึกษาค้นคว้านี้จะช่วยให้สามารถประเมินผลได้ว่า ได้มีการใช้อาคารสถานที่และกำลังครูอย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่ ตรงตามจุดหมายของกรมที่ได้วางไว้หรือไม่ อาคารสถานที่ ห้องเรียน ห้องปฏิบัติการ ถูกสุขลักษณะมากน้อยแค่ไหน เพียงไร การบริหารงานในโรงเรียนเป็นเครื่องช่วยส่งเสริมหรือบั่นทอนขวัญ สวัสดิการ และสวัสดิภาพของครูเพียงไร และมีปัญหาด้านอื่น ๆ อย่างไรบ้าง นอกจากนั้นผลของการศึกษาค้นคว้านี้จะจะเป็นประโยชน์ต่อกรมวิสามัญศึกษา ในการใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงคุณภาพและขยายปริมาณนักเรียนมัธยมศึกษา ตามนโยบายของกรมต่อไป

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้ศึกษาค้นคว้าจะศึกษาสถานภาพทั้งกล่าวในภาคศึกษา ๒ อันได้แก่ จังหวัดปัตตานี ยะลา นราธิวาส และสตูล เพื่อทราบถึงสถานภาพที่แท้จริงเกี่ยวกับอัตรานักเรียนต่อครู การใช้กำลังครูถูกต้องตามประสบการณ์ วุฒิ ความสามารถและความถนัด ความพอเพียงของสถานที่ ขนาดของอาคาร สุขลักษณะของอาคารและห้องเรียน

ปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการใช้อาคารสถานที่และกำลังครู เพื่อจะเป็นเครื่องชี้ให้เห็นถึงประสิทธิภาพทางการศึกษา และความสูญเสียเปล่าทางการศึกษา อันจะได้ปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้องตามนโยบายทางการศึกษา ที่กรมวิสามัญศึกษาได้วางไว้ต่อไป

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาสภาพของอาคารสถานที่และกำลังครูในแง่ของการใช้ ตามหัวข้อต่อไปนี้

- ก. เกี่ยวกับอาคารสถานที่
 ๑. ที่ตั้งของโรงเรียน
 ๒. จำนวน ขนาด ลักษณะ สภาพ และสุขลักษณะของอาคาร
 ๓. การใช้ประโยชน์และการสูญเสียเกี่ยวกับการใช้อาคาร
 ๔. ปัญหาการใช้อาคาร
- ข. เกี่ยวกับกำลังครู
 ๑. จำนวน วุฒิ และประสบการณ์ของครู
 ๒. การใช้และปัญหาการใช้ครู
 ๓. สวัสดิการและขวัญของครู

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

๑. ผลของการวิจัยจะทำให้ทราบสภาพการใช้อาคารสถานที่และกำลังครู และการสูญเสียเปล่าที่ใช้ประโยชน์ไม่เต็มที่ เพื่อหาทางปรับปรุงต่อไป
๒. ทำให้ทราบปัญหาและความต้องการด้านกำลังครู และอาคารสถานที่ เพื่อเป็นประโยชน์ต่อส่วนราชการที่เกี่ยวข้องในการจัดสรรงบประมาณและวางแผนการศึกษา
๓. เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าวิจัยต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาวิจัยครั้งนี้จะเสนอผล หรืออยู่ที่ภายในขอบเขตดังนี้

๑. การศึกษาค้นคว้านี้จะกระทำกับครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ ครูอาจารย์ใน

โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมวิสามัญศึกษา ในภาคศึกษา ๒ ปีการศึกษา ๒๕๑๓ ซึ่งมีจำนวนครูทั้งสิ้น ๔๕๗ คน จากจำนวนโรงเรียนทั้งสิ้น ๒๓ โรงเรียน.

๒. ข้อมูลที่ได้จะแบ่งออกเป็น ๒ ส่วน ส่วนหนึ่งเกี่ยวกับอาคารสถานที่ ส่วนที่สองเกี่ยวกับครู

๓. การวิจัยครั้งนี้ จำกัดอยู่ภายในขอบเขตของความมุ่งหมายที่ได้กำหนดไว้ข้างต้นเท่านั้น ตัวแปรอื่น ๆ ที่มีอิทธิพลมาถึง ไม่อยู่ในขอบข่ายของการวิจัยครั้งนี้

คำจำกัดความศัพท์เฉพาะ

เพื่อให้สะดวกแก่การศึกษาค้นคว้า จึงกำหนดความหมายของคำต่าง ๆ ไว้ดังต่อไปนี้

๑. สถานภาพของอาคารสถานที่และกำลังครู หมายถึงสภาพของอาคารสถานที่และกำลังครูที่เป็นอยู่จริงในวันคอมแบบสอบถาม

๒. โรงเรียน หมายถึงโรงเรียนมัธยมศึกษาสายสามัญ กรมวิสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในภาคศึกษา ๒

๓. ครู กือ ข้าราชการครู สังกัดกรมวิสามัญศึกษา และผู้ที่ทำการสอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมวิสามัญศึกษา ในภาคศึกษา ๒

๔. อาคารเรียน หมายถึงอาคารที่ใช้ทำการสอน การเรียน

๕. อาคารประกอบ หมายถึงอาคารที่ใช้ประโยชน์อย่างใดอย่างหนึ่งนอกเหนือจากอาคารเรียน เช่น หอประชุม โรงอาหาร โรงฝึกงาน ฯลฯ

๖. สถานที่ คือ บริเวณที่เป็นที่ตั้งของโรงเรียน

๗. ภาคศึกษา ๒ คือ ภาคทางการศึกษาที่ปัจจุบันวัดต่อไปนี้ คือ

ปัตตานี ยะลา นราธิวาส และสตูล

เอกสารและการศึกษาที่เกี่ยวข้อง

สำหรับเรื่องราวเกี่ยวกับอาคารสถานที่และกำลังครูของโรงเรียน ได้มีผู้ศึกษาค้นคว้าไว้ในเอกสารต่าง ๆ เอกสารและการศึกษาค้นคว้าเหล่านั้น ได้มีส่วนช่วยให้ผู้ศึกษาค้นคว้าเกิดความเข้าใจเรื่องที่จะศึกษาในครั้งนี้ได้ดีขึ้น ผู้ศึกษาค้นคว้าได้แบ่งเอกสารและการศึกษาที่เกี่ยวข้องออกเป็น ๒ ตอน คือ

ตอนที่ ๑ เกี่ยวกับอาคาร สถานที่

ตอนที่ ๒ เกี่ยวกับครู

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอาคารสถานที่

เกี่ยวกับทำเลที่ตั้งและบริเวณโรงเรียน (สมบูรณ์ พรหมภาพ และคณะอื่น ๆ, ๒๕๐๕ : ๑๗๔ - ๑๘๑) โรงเรียนที่ดีย่อมมีสนาม และบริเวณโรงเรียนที่ดีประกอบด้วยลักษณะดังนี้

๑. ไม่ตั้งอยู่ห่างไกลจากย่านชุมนุมชนจนเกินไป แต่อยู่ห่างจากย่านที่จอแจและสกปรก

๒. ตั้งอยู่ในพื้นที่ที่ไม่ชื้นแฉะ ไม่เป็นหลุมเป็นบ่อมากจนเกินไป และไม่เป็นที่ที่มีน้ำขังตลอดปี ที่ดินเป็นดินปนทรายหรือดินแฉะ

๓. มีบริเวณกว้างพอเหมาะกับจำนวนนักเรียน

๔. มีสนามสำหรับเด็กเล่นอย่างเพียงพอ สนามควรจัดไว้ให้เหมาะสมกับวัยของเด็ก

๕. ตั้งอยู่ในที่ที่ปลอดภัยจากอุบัติเหตุและภัยอันตราย

๖. ตั้งอยู่ในที่ปลอดภัยจากโรคติดต่อต่าง ๆ

๗. มีการปลูกต้นไม้ และดอกไม้ เพื่อความสวยงามและความร่มรื่น มีบรรยากาศน่าอยู่

หลักเกณฑ์ในการเลือกทำเลที่ตั้งโรงเรียน (Reeder, 1958:210) , มีสิ่งที่ควรพิจารณาดังต่อไปนี้

๑. ควรมีระยะทางใกล้หรือมีการคมนาคมซึ่งนักเรียนสามารถไปมาได้สะดวก ถ้านักเรียนต้องเดินไป นักเรียนมัธยมจะต้องไม่เดินไกลเกินกว่า $1\frac{1}{2}$ ไมล์
๒. ควรตั้งอยู่ในสิ่งแวดล้อมซึ่งปราศจากสิ่งที่เป็นภัยอันตรายต่อจิตใจและร่างกาย อันได้แก่ ทางรถไฟ โรงงาน สายน้ำที่ไหลเชี่ยว ถนนที่มีการจราจรคับคั่งเสียง ฝุ่น กลิ่นเหม็น ฯลฯ
๓. ดินควรมีลักษณะอุดมชื้นน้ำและแห้งเร็ว ไม่มีสิ่งทำให้เกิดการมุงพังง่าย สามารถสร้างสวน สนาม และที่พักได้ ดินที่ดีควรมีลักษณะเป็นดินร่วน
๔. มีราคาถูกที่สุด
๕. มีการระบายน้ำโดยธรรมชาติ และสามารถสร้างระบบระบายน้ำได้ง่าย และประหยัด
๖. มีน้ำใช้เพียงพอและคุณภาพดี
๗. ทำเลที่ตั้งควรมีแสงอาทิตย์ส่องตลอดวัน
๘. ขนาด รูปร่าง และภูมิประเทศ จะต้องได้มาตรฐาน คือมีเนื้อที่มากพอสำหรับสร้างอาคาร สนามเด็กเล่น สวนทดลอง และจำนวนของนักเรียนที่จะเพิ่มต่อไป

การเลือกบริเวณสถานที่ตั้งโรงเรียนมัธยมศึกษา (Seagers, 1961:6) มีหลักในการพิจารณาเลือกสถานที่ตั้งโดยทั่วไป ดังนี้

๑. ที่ตั้งควรจะต้องอยู่ในที่สูง ระบายน้ำได้สะดวก ไม่เป็นที่น้ำท่วมซ้ำซาก
๒. ควรอยู่ในย่านที่เหมาะสม ปราศจากเสียงและฝุ่นรบกวน
๓. สิ่งที่ดีที่สุดคือ ควรอยู่ใกล้ชักรับที่จอดรถสาธารณะ และบริเวณที่มีที่พักรถสวยงาม

๔. ควรจะตั้งอยู่ทางเสียงรบกวนทั้งหลาย ทั้ง ๆ ที่เป็น
ธรรมชาติ และที่มนุษย์สร้างขึ้น

๕. ควรพิจารณาถึงความสง่างามของทิวทัศน์ของที่ตั้งด้วย

๖. ทุก ๆ ส่วนในบริเวณที่ตั้งโรงเรียน ควรจะมีธรรมชาติ
เชื้ออำนวยต่อความสบาย เป็นที่ผ่อนคลายและอำนวยความสะดวกในการก่อสร้างอาคาร

๗. ที่ตั้งควรอยู่ในที่มีถนนใหญ่และทางเท้าเข้าไปถึง

การวางแผนผังโรงเรียน (Engelhardt and others, 1956 : 626) การวางแผนผังโรงเรียน จะต้องให้ประสานสัมพันธ์กับการพัฒนา
ชุมชนชนคานอื่นด้วย เช่น การสร้างถนนสายใหม่ สวนสาธารณะ ศูนย์การค้า
ยานอุตสาหกรรมและเขตที่อยู่อาศัย

หลักสำคัญของการวางแผนผังโรงเรียนมี ๓ ประการ คือ

๑. รวบรวมข้อมูลต่าง ๆ พร้อมทั้งมีแปลนทั้งหมดของโรงเรียน
ด้วย โปรแกรมการสร้างโรงเรียนควรมีพื้นฐานจากปรัชญาของโรงเรียน หลักสูตร
และวิธีสอนทั่ว ๆ ไป ขนาดของชั้นเรียน ครูและนักเรียน ตลอดจนที่ว่างควร
กำหนดไว้ให้แน่ชัด ทั้งนี้ ควรจะได้ประชุมร่วมกันกับนักการศึกษาด้วย

๒. การสร้างแปลนโรงเรียนโดยสถาปนิกนั้น จะต้องพิจารณา
ให้เหมาะสมกับความต้องการทางการศึกษาของชุมชน และให้สอดคล้องกับหลักเศรษฐกิจ

๓. เกี่ยวกับความสมบูรณ์ของอาคารต่าง ๆ ตามแปลนที่กำหนด
ไว้ การก่อสร้างจะต้องได้รับการตรวจสอบควบคุมให้เป็นไปตามแปลนที่วางไว้

สำหรับจำนวนเนื้อที่ของโรงเรียนมัธยมศึกษา นั้น นายประจวบ
คำบุญรัตน์ (กรมวิสามัญศึกษา, ๒๕๑๓ : ๑) ผู้อำนวยการกองโรงเรียนรัฐบาล มีความ
คิดเห็นว่า โรงเรียนระดับอำเภอควรมีที่ดินไม่น้อยกว่า ๓๕ ไร่ ระดับจังหวัดไม่ควร
น้อยกว่า ๗๐ ไร่ เรื่องนี้เกิดจากแนวความคิดที่ว่า การจัดโรงเรียนนั้น ถ้าจะให้ -
เหมาะสม ควรจะได้แบ่งเขตพื้นที่ของโรงเรียนออกเป็น ๔ ส่วนด้วยกัน คือ

๑. ส่วนที่ใช้เป็นที่สร้างอาคารเรียน
๒. ส่วนที่เป็นที่สร้างโรงฝึกงาน
๓. ส่วนที่เป็นสนามและที่พักผ่อนของเด็ก
๔. ส่วนที่เป็นที่สร้างบ้านพักครู ภารโรง

ในสัดส่วนต่าง ๆ ดังกล่าวนี้นี้ จำเป็นจะต้องได้เนื้อที่กว้างขวาง หักเทียบกับปริมาณนักเรียน ฉะนั้นยิ่งถ้าได้พื้นที่มากเท่าไร ก็จะจัดโรงเรียนมัธยมศึกษา ได้ดีมากยิ่งขึ้นเท่านั้น เพราะถึงแม้ว่าปริมาณนักเรียนจะขยายเพิ่มมากขึ้นเท่าไร ก็ยังมีที่เพียงพอ

เนื้อที่ของโรงเรียนมัธยมศึกษา (National Council on Schoolhouse Construction, 1960 : 26) โรงเรียนระดับมัธยมศึกษาที่มีนักเรียน ๕๐๐ คนขึ้นไป ควรจะมีพื้นที่ ๑๕ เอเคอร์ (๓๗ ๒/๕ ไร่) เนื่องจากขนาดของที่ตั้งอาคารเรียนนั้น เปลี่ยนแปลงไปตามประเภทของโรงเรียน สิ่งเหล่านี้ขึ้นอยู่กับว่า จะตั้งอยู่ในแหล่งชุมชนที่หนาแน่นเพียงไร สำหรับโรงเรียนมัศึกษานั้น อย่างน้อยควรใช้พื้นที่ ๑๐ เอเคอร์ (๒๕ ไร่) และเพิ่ม ๑ เอเคอร์ (๒ ๒/๕ ไร่) ต่อจำนวนนักเรียน ๑๐๐ คน (Mc Clurkin, 1964 : 69-70) โรงเรียนมัธยมศึกษาควรมีเนื้อที่ ๒๕ ไร่ และเพิ่มขึ้น ๒ ๒/๕ ไร่ ต่อนักเรียน ๑๐๐ คนเป็นอย่างน้อย ไม่ควรอยู่ติดถนนใหญ่ ควรมีถนนทั้งทางคานหน้าและคานหลังเป็นทางสายรอง ดินควรเป็นดินชนิดที่ระบายน้ำได้รวดเร็วเมื่อฝนตก น้ำไม่ขัง และสามารถปลูกต้นไม้ได้ดี พื้นที่ปรับเป็นสนามเล่นได้ ไม่ควรเป็นระดับเดียวกันตลอด (Seagers, 1961 : 6) โรงเรียนมัธยมควรมีเนื้อที่ขนาดอย่างน้อยที่สุด ๒๐ ไร่ต่อนักเรียน ๑๐๐ คน และเพิ่มอีก ๒ ไร่ ต่ोजำนวนนักเรียนที่เพิ่มขึ้นอีก ๑๐๐ คน (Reeder, 1958 : 210) โรงเรียนมัธยมต้องมีพื้นที่ ๑๐ เอเคอร์ (๒๕ ไร่) ขึ้นไป และควรเพิ่ม ๑ เอเคอร์ (๒ ๒/๕ ไร่) ต่อนักเรียนทุก ๆ ๑๐๐ คน

อาคารเรียน (สมบูรณ์ พรหมภาพ และคนอื่น ๆ, ๒๕๐๕ : ๑๗๔ - ๑๗๖) โรงเรียนที่ดีจะต้องมีอาคารเรียนที่ดี คือ

๑. มีขนาดพอเหมาะกับจำนวนนักเรียน
๒. ตั้งอยู่ในทิศทางที่ลมประจำพัด เพื่อช่วยในการถ่ายเทอากาศได้ดี
๓. ตั้งอยู่ในทิศทางที่แสงสว่างจะเข้าในห้องต่าง ๆ ไปได้เป็นอย่างดี

๔. มีสภาพดีพอที่จะกันแดดลมและฝนได้เป็นอย่างดี

๕. มีความแข็งแรง ป้องกันอันตรายและอุบัติเหตุได้ดี

๖. มีความสะดวกสบายพอสมควร

๗. มีความสวยงามน่าอยู่

๘. ได้รับการปรับปรุงดูแลให้สวยงามอยู่เสมอ

การวิจัยเกี่ยวกับลักษณะอาคารเรียน (Yates, 1969 : 2084-2085) พบว่า ความคิดเกี่ยวกับอาคารเรียนได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วในระยะ ๒ - ๓ ปีที่ผ่านมา คือ อาคารเรียนควรจะมีลักษณะเป็นที่โล่ง ๆ ไม่มีฝา แต่ถูกแบ่งไว้ด้วยตู้ กระดานดำ กระดานป้ายปิดประกาศ ตลอดจนเครื่องมือ และเครื่องตกแต่งต่าง ๆ ที่สามารถเคลื่อนย้ายได้อย่างง่ายดาย ได้รับการพิจารณาว่าเป็นลักษณะของความยืดหยุ่นที่นำมาใช้ได้มากที่สุดและมีประสิทธิภาพที่สุด

การออกแบบอาคารเรียน (Reeder, 1958 : 213)

อาคารเรียนที่ดีควรมีคุณลักษณะดังต่อไปนี้

๑. สามารถประยุกต์ให้เข้ากับความต้องการทางการศึกษาได้
๒. มีความปลอดภัย
๓. ถูกสุขลักษณะ คือ ทุกห้องมีแสงสว่างธรรมชาติเพียงพอ และมีหน้าต่างเปิดรับอากาศจากภายนอกได้โดยตรง มีที่สำหรับค้ำน้ำเพียงพอ และที่ตั้งจะต้องไม่ทำให้การจราจรภายในโรงเรียนต้องชะงักเพื่อหลีกเลี่ยงการต้องขึ้นบันไดสูง ๆ
- อาคารเรียนไม่ควรเกิน ๔ ชั้น เว้นแต่ในเมืองใหญ่ที่มีที่ดินราคาแพง
๔. มีความสะดวกสบาย การวางตำแหน่งห้องต่าง ๆ ควร

ระวังในเรื่องนี้

๕. สามารถขยายได้ อาคารเรียนควรวางแผนให้ขยายได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยไม่ต้องเพิ่มค่าใช้จ่ายมากนัก

๖. ยืดหยุ่นได้ เนื่องจากเราไม่สามารถที่จะทำนายความต้องการทั้งหมดในอนาคตได้ จึงควรวางแผนและสร้างอาคารเรียนให้สามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามจำเป็น

๗. มีความสวยงาม อาคารควรสร้างให้нау และดึงดูดความสนใจเด็ก

๘. ประหยัด คือ กำหนดขนาดของห้องเรียนแต่ละห้องที่กำหนดการใช้ห้องแต่ละห้อง และพยายามกำจัดความสูญเปล่าของพื้นที่ที่ไม่ได้ใช้ และควรใช้ประโยชน์พื้นที่ไม่น้อยกว่า ๕๐% ของพื้นที่ทั้งหมด

การวางแผนโรงเรียน (Seagers, 1961 : 5) ในการสร้างโรงเรียนมีข้อคำนึงในการวางแผนโรงเรียนที่ดี คือ

๑. ตั้งอยู่ในที่กำหนดไว้ เพื่อให้เหมาะสมกับความต้องการของชุมชน และกว้างขวางพอเหมาะกับโครงการในปัจจุบัน และสามารถที่จะขยายได้ในอนาคต

๒. ตั้งอยู่ในที่ปลอดภัย สวยงาม และสามารถใช้อาคารเพื่อกิจกรรมกลางแจ้งและสันทนาการได้มากที่สุด

๓. วางแผนให้สามารถเปลี่ยนแปลงได้ เพื่อให้เหมาะสมกับความต้องการในการศึกษาด้านต่าง ๆ

๔. ควรจะได้อยู่ในที่ที่มีความเงียบพอสมควร เพื่อเหมาะในการเรียน การสอน และการบริการให้ความสะดวกต่าง ๆ

๕. ควรอยู่ห่างจากที่มีมีการจราจรแออัด

๖. ควรจัดการจราจรทางเท้าและจักรยานแยกกับรถยนต์

๗. จัดวางแปลนอย่างดีในเรื่องทางระบายลม และแสงสว่าง

๔. สร้างควยวัสดุที่ทนทาน เลือกสรรมาอย่างดีและราคาไม่สูงเกินไป

๕. ภายในบริเวณได้จัดวางอาคารเหมาะสมตามหน้าที่ สวยงาม สะดวกสบาย และใช้ประโยชน์ได้ดี

เกี่ยวกับห้องเรียนและห้องประจำวิชาต่าง ๆ (สมบูรณ์ พรธนาภพ และคนอื่น ๆ, ๒๕๐๕ : ๑๗๘ - ๑๘๑) โรงเรียนที่ดีจะต้องมีห้องเรียนที่ดี ซึ่งมีลักษณะดังนี้

๑. รูปร่างของห้องเรียนควรเป็นรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า

๒. ขนาด ควรมีขนาดพอเหมาะกับจำนวนนักเรียน ควรมีอัตราเฉลี่ยเนื้อที่ของห้องเรียนอย่างน้อย ๑.๕๐ - ๒.๐๐ ตารางเมตรต่อนักเรียนหนึ่งคน และอัตราเฉลี่ยที่ว่างในห้องเรียน ควรเป็น ๕.๐๐ - ๘.๐๐ ลูกบาศก์เมตรต่อนักเรียนหนึ่งคน ฉะนั้นห้องขนาด ๖ x ๘ หรือ ๗ x ๙ เมตร ควรจุนักเรียน ๓๐ - ๔๐ คน

๓. การถ่ายเทอากาศ ควรจัดให้มีช่องลมและประตูหน้าต่างให้เพียงพอในห้องเรียน ส่วนบนผาผนังห้องเรียนโดยรอบควรมีช่องลม เพื่อประโยชน์ในการระบายอากาศเสีย และควรปิดด้วยไม้ดีเป็นลูกกรง และให้มีชายคาคลุมพอกันฝนสาดเข้าได้

๔. แสงสว่าง ควรจัดแสงสว่างในห้องเรียนให้พอดี แสงสว่างที่เข้าถูกทาง คือเข้าทางคานชายและขวาของนักเรียน ส่วนใหญ่ควรให้เข้าทางคานชาย เมื่ออาทิตย์แสงสว่างจากดวงไฟควรให้มีแสงสว่างเฉลี่ยประมาณ ๓๐ ฟุต - แคนเดิล

๕. อุณหภูมิ อุณหภูมิของห้องเรียนควรมีพอเหมาะประมาณ ๒๗ - ๓๐ องศาเซลเซียส

๖. ประตู หน้าต่าง ควรทำประตู หน้าต่างเพื่อให้แสงสว่างเข้าได้โดยไม่มีสิ่งปิดบัง ควรเป็น ๑ ใน ๓ ของพื้นที่พื้นห้อง

๗. บริเวณใกล้ห้องเรียน โดยรอบตัวอาคารเรียนไม่ควรปลูกต้นไม้ใหญ่ในระยะ ๔.๐๐ เมตร เพื่อมิให้บังแสงสว่างและขัดขวางการระบายอากาศ ช่องว่างระหว่างอาคารเรียนหลังหนึ่งกับอีกหลังหนึ่งควรห่างกันไม่น้อยกว่า ๓ - ๕ เท่าของความสูงของอาคารที่ยังทิศทางลมประจำ ทั้งนี้เพื่อไม่ให้บังลมและแสงสว่างแก่กัน

ลักษณะของห้องเรียนและห้องอื่น ๆ (กรมสามัญศึกษา, ๒๕๑๐ : ๑-๔)
พบว่า สภาพของห้องเรียนอยู่ในสภาพที่ใช้งานได้ เป็นสัดส่วนเรียบร้อย ขนาดของ
ห้องเรียน ห้องเรียนมีเนื้อที่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน คือ นอกจากมีที่สำหรับให้นั่งเรียน
แล้ว ยังมีเนื้อที่เหลือพอสำหรับจัดกิจกรรมต่าง ๆ ได้ สุธลักษณะในห้องเรียน ห้องเรียน
จัดถูกสุลักษณะในเรื่องการถ่ายเทอากาศ แสงสว่าง และปราศจากสิ่งรบกวน เช่น
เสียง ฝุ่น ควัน และสิ่งอื่น ๆ สำหรับห้องอื่น ๆ นอกเหนือจากห้องเรียนนั้น

ห้องวิทยาศาสตร์ โรงเรียนควรจัดให้มีห้องวิทยาศาสตร์ขึ้น
โดยเฉพาะ ถ้าสถานที่ไม่อำนวย ควรจัดให้มีมุมวิทยาศาสตร์ไว้ในห้องเรียนหรือที่หนึ่งที่ได้
ที่เหมาะสม

ห้องหัตถศึกษาชาย และหัตถศึกษาหญิง โรงเรียนที่มีชั้นประถม
ศึกษาตอนปลายควรจัดให้มีห้องปฏิบัติการกิจกรรม ในวิชาหัตถศึกษาชาย - หญิงโดยเฉพาะ
และควรแยกให้เป็นเอกเทศให้ห่างจากห้องเรียนพอสมควร เพื่อป้องกันเสียงรบกวนไปถึง
ห้องเรียนอื่น

ห้องสมุด โรงเรียนควรมีห้องสมุดโดยเฉพาะ ถ้าสถานที่ไม่
อำนวย ควรจัดไว้ในห้องหนึ่งห้องใดที่เหมาะสม หรือจัดเป็นมุมหนังสือไว้ในห้องเรียน
ให้ครูและนักเรียนได้ใช้ประโยชน์เต็มที่

ห้องประชุม โรงเรียนควรมีห้องประชุม ถ้ายังไม่มีห้องประชุม
โดยเฉพาะ ควรจัดแปลงห้องเรียนที่ติดกันเป็นห้องประชุม ตามโอกาสที่จำเป็น

ห้องพยาบาล โรงเรียนควรมีห้องพยาบาล หรือที่พักสำหรับ
นักเรียนเจ็บป่วย สำหรับโรงเรียนใหญ่ที่มีนักเรียนมาก ควรจัดให้มีห้องพยาบาลขึ้น
โดยเฉพาะ แต่สำหรับโรงเรียนเล็กมีนักเรียนน้อย อาจจัดเตียงพยาบาลไว้ในห้องใด
ห้องหนึ่งที่เหมาะสมและถูกสุลักษณะ

ห้องสุขา ห้องสุขาควรมีให้เพียงพอกับจำนวนนักเรียน แยกกัน
ชาย - หญิง และได้รับการเอาใจใส่ดูแลให้สะอาดอยู่เสมอ มีอุปกรณ์ที่จำเป็นสำหรับ
นักเรียน เช่น กระดาษชำระ น้ำ และอ่างล้างมือ เป็นต้น

การวางแผนผังห้องฝึกงาน (Mays and Casberg, 1954:9-32)

การวางแผนผังเพื่อจะจัดหรือค้ดแปลงของเก่าที่มีอยู่แล้ว เป็นสิ่งที่ครูหัดศึกษาจะต้องพบมากกว่าการออกแบบห้องฝึกงานใหม่ทีเดียว เพราะสภาพของสถานที่เก่าจะเป็นเครื่องบังคับอยู่ ที่ตั้ง ขนาด รูปร่างของห้องเหล่านี้นิยมเปลี่ยนแปลงไม่ได้ ปัญหาจึงมีอยู่ว่า จะทำอย่างไรจึงจะใช้ให้ประโยชน์มากที่สุดจากสภาพที่เป็นอยู่นั้น ถ้าหากผู้จัดมีความเข้าใจในหลักของห้องฝึกงานที่ดีว่าควรจะมีลักษณะอย่างไร จะจัดวางเครื่องมืออย่างไร จึงจะถูกตองแล้ว ก็อาจค้ดแปลงห้องเก่า ๆ ห้องหนึ่งหรือหลายห้องก็ตามให้เป็นห้องฝึกงานที่ใช้สอนได้ผลดี

การค้ดแปลงอาจทำได้ในหัวข้อต่อไปนี้

๑. การให้แสงสว่างจากโคมไฟฟ้าเพิ่มขึ้นจากแสงที่ได้จาก

ภายนอก

๒. การจัดโต๊ะฝึกงานต่าง ๆ วางเสียใหม่ให้เหมาะสมขึ้น

๓. เเจาะประตูหน้าต่างเพิ่มเติมขึ้นอีกตามความจำเป็น

๔. กันฝาทำเป็นห้องพิเศษเพิ่มเติมขึ้นอีกตามที่ต้องการ

๕. ทาสีผนังห้องและเพดานเสียใหม่ เพื่อให้ดูสวยงามและให้

แสงดีขึ้น

๖. ปรับปรุงพื้นห้องเสียใหม่

ขนาดของห้อง สิ่งที่ต้องพิจารณาในการกำหนดขนาดของห้องนั้น

มี ๒ อย่าง คือ จำนวนนักเรียนในชั้นหนึ่ง ๆ และประเภทของงาน

งานไม้ ๔๒ - ๔๑ ลูกบาศก์ฟุตต่อนักเรียน ๑ คน แต่ที่ใช้กันมาก

คือ ๕๔ ลูกบาศก์ฟุตต่อนักเรียน ๑ คน

งานโลหะ ๒๓ ลูกบาศก์ฟุตต่อนักเรียน ๑ คน

ส่วนส้ดของห้อง ขนาดของห้องที่เหมาะสมมากที่สุด คือกว้าง

๑ ส่วน ยาว ๒ ส่วน

งานไม้ กว้าง ๓๐ ฟุต ยาว ๕๔ ฟุต

งานโลหะและเครื่องจักรกล กว้าง ๓๐ ฟุต ยาว ๒๔ ฟุต

งานไฟฟ้า กว้าง ๓๔ ฟุต ยาว ๔๔ ฟุต

งานเขียนแบบ กว้าง ๒๕ ฟุต ยาว ๓๖ ฟุต

งานพิมพ์ กว้าง ๒๓ ฟุต ยาว ๔๒ ฟุต

เกี่ยวกับห้องน้ำห้องส้วม (Seagers, 1961:29) มีข้อเสนอแนะไว้ดังนี้ ห้องน้ำสำหรับนักเรียนหญิง ควรมี ๑ ห้อง คือนักเรียน ๔๐ คน นักเรียนชาย ห้องส้วม ๑ ห้อง และที่ปัสสาวะ ๑ ที่ คือนักเรียน ๕๐ คน

ถ้าเป็นส้วมหลุมควรอยู่ห่างจากอาคารไปทางทิศตะวันออกหรือทิศตะวันตกไม่น้อยกว่า ๒๐ เมตร

การวิจัยและการทดลองเกี่ยวกับการใช้ห้องเรียน (Mc Clurkin, 1964:123) มีข้อเสนอแนะว่า ห้องเรียนไม่ควรมีความกว้างยาวแน่นอนตายตัวเท่ากันทุกห้อง ควรจะกว้างใหญ่พอที่จะสอนนักเรียนกลุ่มใหญ่ให้ได้ประสิทธิภาพดีเท่ากับกลุ่มเล็ก ๆ ในปี ๑๙๒๒ ได้มีการเปลี่ยนแปลงขนาดของห้องเรียนมาเป็นขนาด ๒๖ x ๑๖ ตารางฟุต เพื่อให้ให้นักเรียน ๔๐ คน อยู่ได้อย่างสบาย

การวิจัยเกี่ยวกับการจัดห้องเรียนสำหรับวิชาต่าง ๆ (Bagby and Stickle, 1957:579-581) พบว่า ในการจัดโรงฝึกงานและห้องปฏิบัติการของนักเรียนที่ถูกต้องเหมาะสม จะมีส่วนช่วยพัฒนาความสนใจและความสามารถของนักเรียน ช่วยกระตุ้นให้นักเรียนแต่ละคนเรียนดียิ่งขึ้น การวางแผนอาคารเรียนก็เหมือนกับการวางแผนจัดทำหลักสูตร คือ จะต้องคำนึงถึงว่า เรามีจุดประสงค์อะไรบ้างในการจัดการศึกษาของเรา และจะมีผลสัมฤทธิ์แค่ไหน เมื่อวางวัตถุประสงค์ไว้ชัดเจนแล้ว การสร้างอาคารเรียนและสิ่งก่อสร้างอื่น ๆ จะต้องสร้างให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตร มิใช่วางหลักสูตรให้เป็นไปตามการสร้างอาคาร แต่เมื่อวัตถุประสงค์ของหลักสูตรอาจเปลี่ยนแปลงไปได้ และวิธีสอนก็อาจคิดวิธีใหม่ ๆ ขึ้นมาได้ เมื่อนั้นอะไร ๆ ก็เป็นเรื่องของการยืดหยุ่น

การวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของระดับค่าใช้จ่ายรายหัวของนักเรียนและขนาดของห้องเรียน (Horton, 1968:1716) สรุปได้ว่า

๑. ขนาดของโรงเรียนมีผลสำคัญประการหนึ่งต่อคุณภาพของการเตรียมจัดโปรแกรมการศึกษาของโรงเรียน ในโรงเรียนใหญ่ ๆ ย่อมสามารถจัดโปรแกรมการศึกษาได้ดีกว่า

๒. การเพิ่มขนาดของโรงเรียนจะมีผลต่อการลดระดับของค่าใช้จ่ายรายหัวของนักเรียน ซึ่งความสัมพันธ์นี้จะมีคามแน่นอนเมื่อนำมาคิดคำนวณหาครรชนค่าใช้จ่ายรายหัวของนักเรียน

๓. ระดับค่าใช้จ่ายรายหัวของนักเรียนมีผลต่อคุณภาพโดยส่วนรวมของโปรแกรมการศึกษา หรือจะพูดแยกออกมาว่า ความสัมพันธ์นี้มีแนวโน้มส่งผลไปถึงคุณภาพของคณะครูและการบริหารของโรงเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสอนของครู

๔. โดยทั่วไปจะไม่พบความสัมพันธ์ระหว่างขนาดของโรงเรียนและระดับค่าใช้จ่ายรายหัวของนักเรียน

ในการพิจารณาคุณภาพของโปรแกรมทางการศึกษาที่จัดขึ้น
จะเพิ่มพูนขึ้นใน

ก. ขนาดของโรงเรียน

ข. ค่าใช้จ่ายรายหัวของนักเรียน

ค. ทั้งสองอย่าง คือทั้งขนาดของโรงเรียนและระดับค่าใช้จ่ายรายหัวของนักเรียน

ซึ่งจะสามารถหวังได้ว่าจะมีผลต่อการเพิ่มคุณภาพของโรงเรียน
การให้ทองพิเศษ (Reeder, 1958:278) จากการศึกษาเรื่องการใช้อาคารเรียน พบว่า ห้องพิเศษ เช่น ห้องประชุม ห้องวิทยาศาสตร์ โรงฝึกงาน โรงอาหาร ห้องสมุด ห้องศิลปะ ฯลฯ มีเปอร์เซ็นต์ในการใช้ต่ำกว่าห้องเรียนธรรมดาที่ใช้สอนคณิตศาสตร์ ภาษาอังกฤษ และประวัติศาสตร์ เป็นต้น

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกำลังครู

เกี่ยวกับครูใหญ่ (พนัส หันนาคินทร์, ๒๕๑๓ : ๕๔) ครูใหญ่เป็นผู้นำในการบริหารงาน จึงต้องเป็นผู้ที่ประกอบด้วยคุณสมบัติอันดีทั้งส่วนตัวและคุณสมบัติทาง

วิชาชีพ เพื่อจะได้บริหารงานในด้านวิชาการ ด้านวิชาการนักเรียน และด้านธุรการได้เป็น
 อย่างดี ครูใหญ่ในฐานะผู้นำอาจใช้รูปแบบการบริหารงานแบบอัตตาศิปปิไทยหรือว่าแบบประชา-
 ชิปปิไทย ตามแต่ลักษณะและความพร้อมของผู้บังคับบัญชารวมทั้งตัวครูใหญ่เองด้วย อย่างไรก็ตาม
 ก็ตามการริบใช้แบบประชาชิปปิไทยในการบริหารงานในเมื่อบุคคลต่าง ๆ โดยเฉพาะครูใหญ่
 ยังไม่พร้อม จะกลายเป็นการบริหารงานแบบตามสบาย ซึ่งเป็นภัยต่อผลงาน และการบริหาร
 งานต่อไปภายหน้าเป็นอย่างยิ่ง (กรมการฝึกหัดครู, ๒๕๐๙ : ๑) บุคคลจะทำงานได้ดีถ้างาน
 นั้นตนถนัดและพอใจ ดังนั้นผู้บริหารควรจะได้ศึกษาให้ทราบว่า ครูอาจารย์ในสถานศึกษาของ
 ตนใครมีความรู้ความถนัดในทางใดเป็นพิเศษ และมากน้อยตามลำดับลงมา เพื่อใช้ในการ
 จัดตารางสอนและจัดครูเข้าสอน อย่างไรก็ตามถ้าได้มีการไต่ถามความสมัครใจ หรือเกลี้ย
 กล่อมให้ยินยอมพร้อมใจรับเสียก่อนได้ ก็จะช่วยรักษาความรู้สึกของครูอาจารย์ว่าตนเป็นบุคคล
 สำคัญไว้ได้

เกี่ยวกับครู (พนัส หันนาคินทร์, ๒๕๑๓:๒๑ - ๔๐) ในโรงเรียน
 หนึ่ง ๆ บุคคลที่มีความสำคัญรองลงมาจากครูใหญ่ก็คือครู คุณภาพการสอนความเจริญก้าวหน้า
 ของโรงเรียน ขึ้นอยู่กับความสามารถของการบริหารงานของครูใหญ่รวมกับคุณภาพของครูใน
 โรงเรียนนั้น ดังนั้นการเลือกหาครูมาสอนในโรงเรียนจึงจัดเป็นภาระอันสำคัญยิ่งของครูใหญ่
 ครูเป็นบุคคลสำคัญที่จะช่วยดำเนินงานของโรงเรียนให้เป็นไปโดยมีประสิทธิภาพ การเลือก
 ครูจึงต้องเลือกด้วยความระมัดระวังและรอบคอบ โดยพิจารณาถึงคุณสมบัติต่าง ๆ ทั้งทาง
 ภายนอก ความรู้และประสบการณ์

ในโรงเรียนมัธยม โดยเฉพาะในระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย
 วิชาที่สอนมีลักษณะเฉพาะ (Specialized) มากขึ้น จึงต้องการครูผู้สอนที่เชี่ยวชาญในวิชา
 นั้น ๆ โดยเฉพาะ จึงนิยมจัดเป็นแผนกวิชาขึ้น เพื่อควบคุมวิชาการในแผนกนั้น ๆ ให้ได้ผล
 เต็มที่

ในโรงเรียนใหญ่ ๆ ครูใหญ่ไม่สามารถดูแลงานได้ทั่วถึง จึงต้องมี
 ผู้ช่วยครูใหญ่คอยช่วยเหลือรับภาระในด้านงานประจำ การแต่งตั้งผู้ช่วยครูใหญ่ในบางกรณีก็
 แต่งตั้งตามหน้าที่ (Functions) ที่จะกระทำ เช่นผู้ช่วยครูใหญ่ฝ่ายวิชาการ ผู้ช่วยครูใหญ่
 ฝ่ายธุรการ เป็นต้น

เมื่อมีครูมาใหม่ เพื่อให้การปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ชั้นใหม่เป็นไปด้วยความรวดเร็ว โรงเรียนจึงจัดให้มีการปฐมนิเทศครูใหม่ขึ้น เพราะว่าทราบว่าครูใหม่บางคนยังไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ชั้นใหม่ได้ ครานั้นการทำงานของบุคคลยอมไม่ได้ผลเต็มที่ตามความสามารถที่ควรจะเป็น

อาชีพครูเป็นอาชีพที่จะต้องก้าวหน้าให้ทันความรู้ใหม่ ๆ อยู่เสมอ และเพื่อสนับสนุนให้ครูได้เจริญขึ้นในระหว่างการทำงาน โรงเรียนจึงส่งเสริมครูประจำการซึ่งอาจทำเป็นรายบุคคลหรือเป็นคณะ เช่น จัด Workshop หรือการพบปะ การประชุมปรึกษาหารือกันเพื่อแก้ปัญหาทางภาคปฏิบัติ ในระหว่างผู้ที่มีประสบการณ์ในงานนั้นมาแล้ว และมีความสนใจที่จะแก้ปัญหานั้นร่วมกัน เป็นต้น

การบริหารงาน (พนัส หันนาคินทร์, ๒๕๑๓:๔๑ - ๑๑๕) ครูใหญ่จะต้องพยายามสร้างความมั่นใจในการทำงาน ซึ่งถือว่าเป็นพลังอันสำคัญที่จะทำให้คณะครูทำงานได้อย่างสมบูรณ์ การสร้างน้ำใจในการทำงานมีหลักใหญ่อยู่ ๒ ประการคือ ให้เกิดความพอใจในอาชีพที่กระทำและความสามารถในการบริหารงานของครูใหญ่

องค์ประกอบอันสำคัญอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้เกิดน้ำใจในการกระทำ งาน คือ รายได้ หรือการกำหนดอัตราเงินเดือน รวมทั้งการเลื่อนเงินเดือนโดยอาศัยผลงานที่ได้กระทำมา และในการประเมินผลงานจำเป็นจะต้องประเมินผลงานที่ได้กระทำให้ได้อย่างจริงจังที่สุด และในการบริหารงานของโรงเรียนเป็นความจำเป็นอันจะหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่ผู้บริหารจะต้องติดต่อกับบุคคลอื่น เช่น ครู เป็นต้น ลักษณะความสัมพันธ์ควรจะต้องอยู่บนรากฐานแห่งความนับถือซึ่งกันและกันในฐานะเป็นมนุษย์

ในการจัดชั้นและครู (วิโรจน์ พูลสุข และ อารักษ์ กาญจนพิทักษ์) ๒๕๐๕:๑๗๖ - ๑๗๗) ในชั้นหนึ่ง ๆ ควรจัดให้มีนักเรียนเพียง ๓๐ คน หรืออย่างมากไม่เกิน ๓๕ คน เพราะถ้ามีนักเรียนมากกว่านี้ จะทำให้การสอนของครูไม่ทั่วถึงทั้งการช่วยเหลือดูแลเด็กเป็นรายบุคคลตลอดจนการตรวจงานของเด็กไม่ได้ผลดี

นอกจากจำนวนเด็กแล้ว การจัดชั้นจะต้องคำนึงถึงระดับความสามารถของเด็กด้วย ในกรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับสติปัญญาเด็กเพิ่งเกิดขึ้น หรือในชั้นหนึ่ง ๆ ที่มีเด็กมากเกินไป ก็ควรแยกเป็น ๒ - ๓ ห้อง

การจัดชั้นที่ไม่ได้แยกเด็กตามลักษณะแตกต่างทางความสามารถนั้น จะมีปัญหาเกี่ยวกับเด็กปัญญาทึบเรียนไม่ทันเพื่อน ส่วนในด้านตัวเด็กเองก็เกิดมีปมค้อยทางจิตใจ ที่ไม่สามารถหาตัวให้เท่าเทียมเพื่อนฝูงได้ แต่การจัดแยกเด็กปัญญาทึบออกต่างหาก ย่อมก่อให้เกิดการแบ่งแยกระหว่างเด็กสองประเภท เด็กที่มีปัญญาก็เกิดความรู้สึกว่ามีปมค้อย และ ย่อมขัดกับความเจริญทางสังคมตลอดจนการเรียนรู้ของเด็ก เพราะเด็กได้เรียนรู้จากเพื่อน เท่า ๆ กันครุ่นเหมือนกัน

วิธีที่ดีที่สุดที่จะแก้ปัญหาดังกล่าวให้ลดน้อยลงบ้าง บิดูให้ความเห็นว่าให้มีการแยกเรียนกันเฉพาะในบางวิชา เช่นวิชาเกี่ยวกับทักษะ มีเลขคณิต เขียน อ่าน ฯลฯ แต่ให้เรียนรวมกันในบางวิชา เช่นวิชาศิลปะ ทัศนศึกษา สุขศึกษา และ พลานามัย เป็นต้น

สำหรับการสอนของครูและการเรียนของนักเรียนจะได้ผลดีเพียงใด ย่อมขึ้นอยู่กับ การบรรจุครู เข้าชั้นให้เหมาะสมแก่ความสามารถเป็นประการสำคัญ โดยอาศัยหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

๑. มีวุฒิและความสามารถ ถ้าครูมีทั้งสองอย่างนี้ การบรรจุครู เข้าชั้นก็หมดปัญหา

๒. ครูมีอายุมากควรให้มั่งงานเบากว่า

๓. ครูหญิงโดยปกติสอนชั้นต่ำดี

๔. ชั้นต่ำสอนยากและหนักกว่าชั้นอื่น ๆ ต้องอาศัยความสามารถ

๕. ควรจัดเปลี่ยนกันสอนบ้าง เพื่อได้เปลี่ยนกันรับภาระหนัก

ได้เปลี่ยนงาน นักเรียนจะได้พบครูใหม่ ๆ บ้าง

๖. ตารางสอนต้องทำให้เสร็จก่อนเปิดภาคเรียน ครูจะได้ทราบ และเตรียมตัว พอเปิดเรียนสอนได้ทันที ไม่เสียเวลา

๗. การบรรจุครูเข้าชั้น จะถามความคิดเห็นกันไต่บ้าง ต้องภายหลัง ที่ครูใหญ่ได้พิจารณาความสามารถแล้ว

เกี่ยวกับจำนวนชั่วโมงการทำงานของครูใหญ่ (Ovard, 1968:16) ครูใหญ่นั้นมีหน้าที่การงานมากมาย ครูใหญ่ที่ประสบความสำเร็จในการทำงาน จะไม่มาหรือ กลับพร้อมกับนักเรียนหรือครูคนอื่น ๆ จากการวิจัยแห่งชาติเกี่ยวกับครูใหญ่โรงเรียนมัธยมศึกษา

พบว่ามากกว่า ๙๕ % ที่ครูใหญ่ใช้เวลา ๕๐ ชั่วโมง หรือมากกว่า ๕๐ ชั่วโมงในหนึ่งสัปดาห์
ในการทำงานเกี่ยวกับงานในตำแหน่ง มีครูใหญ่จำนวน ๔๕ % ที่ทำงาน ๕๐ - ๕๕ ชั่วโมง
ต่อสัปดาห์ ๒๓ % ใช้เวลา ๖๐ - ๖๕ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ และ ๙ % ใช้เวลา ๙๐ ชั่วโมง
หรือมากกว่าต่อสัปดาห์ และมีเพียง ๙ % เท่านั้นที่ใช้เวลาทำงานในหน้าที่น้อยกว่า ๔๐
ชั่วโมงในหนึ่งสัปดาห์ เฉลี่ยแล้วครูใหญ่โรงเรียนมัธยมทำงาน ๕๔ ชั่วโมงในหนึ่งสัปดาห์

เกี่ยวกับจำนวนชั่วโมงที่ครูสอน (วนิดา นิโสดม และคนอื่น ๆ,
๒๕๐๕:๙๑, ๑๐๑ - ๑๐๒) ได้มีการสำรวจภาวะผู้สำเร็จปริญญาตรีวิชาการศึกษาตั้งแต่ปี
การศึกษา ๒๔๙๙ - ๒๕๐๓ ได้พบว่า จำนวนผู้สำเร็จปริญญาตรีที่สำรวจทั้งสิ้น ๑๑๓๙ คน
มีจำนวนที่สอนในรอบสัปดาห์ ๑ - ๕ ชั่วโมง ๒๑ คน (๑.๘ %) ๖ - ๑๐ ชั่วโมง ๔๖ คน
(๔.๔ %) ๑๑ - ๑๕ ชั่วโมง ๒๒๐ คน (๑๙.๓ %) ๑๖ - ๒๐ ชั่วโมง ๔๒๙ คน (๓๗.๘%)
๒๑ - ๒๕ ชั่วโมง ๑๔๑ คน (๑๕.๙ %) ๒๖ ชั่วโมงขึ้นไป ๖๕ คน (๕.๙ %) ที่เหลือ
๑๒๙ คน (๑๑.๑ %) ไม่ตอบหรือไม่มีชั่วโมงสอน

สำหรับจำนวนผู้ที่ไม่ตอบหรือไม่มีชั่วโมงสอนนั้น ผู้สำรวจให้ความ
เห็นว่าส่วนใหญ่คงเป็นเจ้าหน้าที่บริหารการศึกษา หรือทำเฉพาะงานธุรการของโรงเรียน
เพียงด้านเดียว

เกี่ยวกับปัญหาครูใหม่ (วิทยา นาทอง, ๒๕๐๕:๖๔ - ๙๑) ได้มี
การสำรวจปัญหาของครูใหม่ในโรงเรียนมัธยมศึกษา พบว่า ในด้านการสอนนั้นครูใหม่ส่วนมาก
(๓๑.๕๒ %) มีชั่วโมงสอนระหว่าง ๑๖ - ๑๘ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ รองลงมา (๒๔.๖๖%)
สอน ๒๒ - ๒๔ ชั่วโมงต่อหนึ่งสัปดาห์ และมี ๑๐.๕๐ % ของครูใหม่ที่สอนตั้งแต่ ๒๕ ชั่วโมง
ขึ้นไป โดยเฉลี่ยชั่วโมงสอนของครูใหม่ต่อสัปดาห์มีค่าเท่ากับ ๒๐.๑ ชั่วโมง สำหรับจำนวน
วิชาที่สอนพบว่าส่วนใหญ่ (๔๔.๕๔ %) สอน ๒ วิชา ส่วนผู้ที่สอน ๓ และ ๔ วิชา มี ๑๔.๓๙%
และ ๑๔.๑๔ % ตามลำดับ

ในด้านการเตรียมการสอน ครูใหม่ส่วนมาก (๔๗.๔๑ %) มีเวลา
เตรียมการสอนล่วงหน้าเพียง ๑ วัน และ ๙.๔๐ % เตรียมการสอนก่อนถึงชั่วโมงสอน
และ ๓.๖๖ % ตอบว่าไม่ได้เตรียมการสอนเพราะไม่มีเวลา

ในด้านการตรวจสอบผลงานของนักเรียน แม้ว่าครูใหม่ส่วนมาก

(๔๓.๔๙ %) ตรวจสมุดทำงานตอนหัวโหม่งว่างหรือพัก แต่ยังมีครูใหม่ถึง ๑๕.๒๑ % ที่ใช้วิธีตรวจพร้อมกันบนกระดานดำ บางส่วนนำสมุดไปตรวจที่บ้าน และบางส่วน ๔.๓๕ % ให้นักเรียนเปลี่ยนกันตรวจหรือเปลี่ยนกันตรวจในห้องเรียนในขณะที่ทำการสอน

ในคํานงงานพิเศษพบว่าครูใหม่ส่วนน้อย (๔๔.๕๔ %) มีงานพิเศษที่ต้องทํานอกเหนือจากงานที่เกี่ยวกับการสอนตามปกติ เช่น ทำหน้าที่ครูประจำชั้นมากที่สุด รองลงมาคือทำงานเกี่ยวกับลูกเสือ หรืออนุภาชาด ช่วยงานฝ่ายปกครองและงานธุรการ โรงเรียน ช่วยฝึกซ้อมกีฬาตลอดจนควบคุมกิจกรรมต่าง ๆ ของโรงเรียน เป็นต้น

ในคํานความอบอุ่นของครู (Wiles, 1955:52) ได้ศึกษาค้นคว้าทัศนคติของครูจำนวน ๑,๐๐๐ คน เกี่ยวกับความพึงพอใจที่ครูต้องการสรุปผลได้ว่า ครูต้องการความเป็นอยู่ที่ดีมั่นคง มีความอบอุ่นใจ พื่อใจในงานอาชีพของตน มีความรู้สึกเป็นเจ้าของ ต้องการได้รับการปฏิบัติจากผู้นับคํับัญชาของตนอย่างยุติธรรม มีความพอใจต่อผลงานในเรื่องต่าง ๆ และยินดีร่วมมือในการคํานงงานตามนโยบาย

จากการสำรวจทัศนคติต่อการสอนทั่ว ๆ ไป (N.E.A. Research Division, 1960:1359) ของครูอเมริกันรวม ๕,๐๐๐ คน ปรากฏผลว่า ครูที่ยังคงยินดีเลือกอาชีพครูต่อไปนั้น เป็นครูหญิงในเขตเมืองร้อยละ ๖๖ และครูหญิงในชนบทร้อยละ ๙๔ กับครูชายในเขตเมืองร้อยละ ๔๔ และครูชายในชนบทร้อยละ ๔๓ ส่วนครูที่ไม่ยินดีเลือกอาชีพครูต่อไปก็มีโอกาสเลือกนั้น เป็นครูในชนบทร้อยละ ๕ และครูในเขตเมืองร้อยละ ๔ และครูหญิง ๑ คนในทุก ๆ ๔ คนยอมรับว่าการสอนเป็นอาชีพที่มีคุณค่าและน่าตื่นเต้นที่สุด

การวิจัยเกี่ยวกับความแน่นอนในอาชีพ (Myers, 1967:2288) โดยการศึกษาครูโรงเรียนมัธยมในรัฐ โอเรกอน ว่า ทำไมจึงเลือกอาชีพนี้ มีความรู้สึกอย่างไรกับตำแหน่ง จะยึดอาชีพครูนานเท่าไร และถ้าออกจะออกไปประกอบอาชีพอะไรในอนาคต

ครูที่ศึกษาเป็นครูที่มีประสบการณ์ในการเป็นครู ๑ - ๓ ปี ปรากฏว่า ๖๓ % เลือกอาชีพครูเป็นอาชีพแรก ๙๖ % วางแผนที่จะเรียนปริญญาโท และ ๑๕ % ต้องการจะเรียนให้ถึงปริญญาเอก ๓๖ % จะเป็นครูตลอดไปจนปลดเกษียณ ๔๔ % อยากทำงานอื่นที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาแต่ไม่ใช่งานสอน ในจำนวนนี้ ๑๕ % ต้องการสอนวิทยาลัย

๑๓ % ต้องการทำงานแนะแนว ๓ % อยากเป็นหัวหน้าสายวิชา
 ที่เหลือต้องการทำงานอื่น เช่น งานบริหาร หลักสูตร
 หองสมุด จิตวิทยา ๑ ใน ๕ บอกว่าจะออกจากอาชีพครูภายใน ๕ ปีข้างหน้าและ
 ๒ ใน ๕ จะออกจากครูเมื่อครบ ๕ ปีแล้ว

เหตุที่ออกจากอาชีพครู

- เหตุผลสำคัญคือเงินเดือนไม่พอ
- ๑๖ % ของครูหญิงต้องการออกไปอยู่กับบ้าน
- ไขเวลาเตรียมมากไป
- มีโอกาสทางธุรกิจดีกว่า
- ต้องการเรียนต่อ
- อยากสอนในวิทยาลัย
- ฝ่ายบริหารไม่ดี
- สอนมาก
- ผู้ปกครองเด็กไม่นับถือ

เกี่ยวกับปัญหาในคานบริหาร (ประกิจ รัตนสุวรรณ, ๒๕๐๓:๑๔๔)

ปัญหาสำคัญที่ผู้บริหารการศึกษาพบเสมอ มีดังนี้

๑. ในการพิจารณาบรรจุครู หรือการสอบคัดเลือกนักเรียนฝึกหัดครู
 นั้น ควรจะเลือกเฟ้นเฉพาะผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ และมีบุคลิกลักษณะเหมาะสมที่จะเป็น
 ครูจริง ๆ โดยเฉพาะในเรื่องอายุควรกำหนดให้สูงกว่าข้าราชการประเภทอื่น เพราะ
 ต้องมีความเป็นผู้ใหญ่สามารถอบรมสั่งสอนให้เด็กอยู่ในโอวาทได้

๒. บรรจุครูให้เพียงพอกับจำนวนนักเรียน ครูใหญ่จะไ้ไม่ต้อง
 ทำหน้าที่สอนมากเกินไป มีเวลาทำงานคานบริหารโรงเรียนบ้าง ครูพิเศษเฉพาะวิชาเช่น
 คุรุพลศึกษา ครูศิลปศึกษา ยังมีไม่พอเพียง

๓. ควรมีการอบรมครูประจำการ เพื่อให้มีความรู้ความชำนาญ
 ในคานวิชาการ วิธีสอนและการวัดผลการศึกษาให้ทันสมัยอยู่เสมอ

๔. ควรจัดให้มีสวัสดิการครูบางพอสมควร เช่น มีโรงพยาบาลครู

มีบ้านพักครูในท้องถิ่นทุรกันดาร

การวิจัยเกี่ยวกับการมัธยมศึกษาในประเทศไทย (กอ. สวัสดิ์ภพพิชัย และ Wronski , ๒๕๐๕:๘ - ๑๒) พบว่า อายุเฉลี่ยของครูทั้งหมดตกประมาณ ๒๕ ปี อัตราส่วนระหว่างครูชายกับครูหญิงเท่ากับ ๑.๔:๑ ครูประมาณ ๗๐ % มีประสบการณ์ในการสอน ตั้งแต่ ๑ - ๕ ปี อัตราครูลาออก ตาย ปลดเกษียณ หรือถูกให้ออกจากราชการตกปีละประมาณ ๗ % ครูที่ออกจากอาชีพครูส่วนใหญ่มีอายุอยู่ในระหว่าง ๒๑ - ๓๕ ปี และครูโรงเรียนราษฎร์เปลี่ยนอาชีพมากที่สุด

เกี่ยวกับเงินเดือน ครูโรงเรียนมัธยมศึกษาได้รับเงินเดือนระหว่างต่ำกว่า ๕๐๐ บาทไปจนถึงเกินกว่า ๔,๐๐๐ บาท ในพ.ศ. ๒๕๐๗ มีครูโรงเรียนมัธยมศึกษา มากกว่า ๑๐ % ของจำนวนครูทั้งหมดที่ได้รับเงินเดือนต่ำกว่า ๕๐๐ บาท และมีจำนวนครูไม่ถึง ๑ % ของจำนวนครูทั้งหมดที่ได้รับเงินเดือนเกินกว่า ๔,๐๐๐ บาท ครูประมาณ ๔๕ % ของจำนวนครูทั้งหมดได้รับเงินเดือนระหว่าง ๕๐๐ - ๒๐๐๐ บาท ครูในกรมวิสามัญและอาชีวศึกษาได้รับเงินเดือนเท่า ๆ กัน ส่วนครูโรงเรียนราษฎร์ได้รับเงินเดือนต่ำกว่าครูโรงเรียนรัฐบาล ถ้าจะพิจารณาว่าประมาณ ๑ ใน ๔ ของครูโรงเรียนราษฎร์ทั้งหมดได้รับเงินเดือนต่ำกว่า ๕๐๐ บาท ก็ไม่น่าสงสัยว่าเหตุใดครูโรงเรียนราษฎร์จึงเปลี่ยนอาชีพในอัตราสูง เพราะเงินเดือนขนาดนี้ไม่มากพอจะเลี้ยงตัวหรือเลี้ยงครอบครัวได้

เกี่ยวกับอัตราส่วนระหว่างครูกับนักเรียนของโรงเรียนมัธยมศึกษาทั้งหมด ทั้งโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ตกอยู่ประมาณ ๑:๑๕ อัตราส่วนสำหรับโรงเรียนมัธยมศึกษาสายสามัญเท่ากับ ๑:๑๗ สำหรับโรงเรียนมัธยมศึกษาสายอาชีพเท่ากับ ๑:๕ ยูเนสโกเคยให้ข้อเสนอแนะไว้ว่า อัตราส่วนระหว่างครูต่อนักเรียนสำหรับสายสามัญควรจะเป็น ๑:๒๕ และสำหรับสายอาชีพควรจะเป็น ๑:๑๕

สรุปแล้ว จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอาคารสถานที่และกำลังครูทั้งของต่างประเทศและในประเทศ ทำให้ทราบถึงปัญหาและความต้องการดังต่อไปนี้

๑. ในเรื่องอาคารสถานที่ มีปัญหาเกี่ยวกับ

ก. ทำเลสถานที่ตั้งโรงเรียน

ข. ขนาดจำนวนเนื้อที่ของโรงเรียน

- ค. รูปร่างลักษณะของอาคารเรียน
- ง. ขนาดและการจัดห้องเรียนและห้องอื่น ๆ
- จ. สุขลักษณะของห้องเรียนและห้องอื่น ๆ

๒. ในเรื่องกำลังครู มีปัญหาเกี่ยวกับ

- ก. คุณสมบัติและวุฒิของครู
- ข. เจตนาคติของครูที่มีต่ออาชีพครู
- ค. สถานภาพทางเศรษฐกิจของครู
- ง. ปริมาณงานและการใช้กำลังครู
- จ. ชวัญและสวัสดิการของครู

ด้วยเหตุนี้ผู้ศึกษาคนกว้าจึงได้ทำการวิจัยในเรื่อง การศึกษา

สถานภาพการใช้อาคารสถานที่และกำลังครูของโรงเรียนรัฐบาลในภาคศึกษา ๒ ปีการศึกษา ๒๕๑๓ เพื่อทราบปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับอาคารสถานที่และกำลังครูในภาคศึกษา ๒ ผลของการศึกษาวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์ในการนำมาเป็นข้อเสนอแนะแก่กรมวิสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในการที่จะปรับปรุงปริมาณและคุณภาพของการมัธยมศึกษาในส่วนภูมิภาคให้ดียิ่งขึ้นต่อไป ตามนโยบายที่กรมวิสามัญศึกษาได้กำหนดเอาไว้

วิธีดำเนินการ

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้ศึกษาค้นคว้าได้ดำเนินการเป็นขั้น ๆ ดังต่อไปนี้

๑. การเลือกกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย
๒. การสร้างแบบสอบถามเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัย
๓. การรวบรวมข้อมูล
๔. การจัดกระทำกับข้อมูล
๕. การวิเคราะห์ข้อมูล

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยปัญหาเรื่องนี้ ผู้ศึกษาค้นคว้าได้กระทำกับกลุ่มตัวอย่างของครูอาจารย์ที่สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมวิสามัญศึกษา ในภาคศึกษา ๒ ได้แก่ จังหวัด ปัตตานี ยะลา นราธิวาส และสตูล ทุกโรงเรียน

โรงเรียนมัธยมศึกษาในภาคศึกษา ๒ นี้ ที่มีการสอนระดับมัธยมศึกษาปีที่ ๑ - ๓ มีจำนวน ๑๙ โรงเรียน สอนในระดับมัธยมศึกษาปีที่ ๑ - ๕ มีจำนวน ๖ โรงเรียน และเป็นโรงเรียนสหศึกษาทั้งหมดรวมทั้งสิ้น ๒๕ โรงเรียน จำนวนโรงเรียนและประเภทของโรงเรียนดังกล่าวข้างต้นได้ขอเท็จจริงมาจากเจ้าหน้าที่กองโรงเรียนรัฐบาล กรมวิสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

จำนวนครู อาจารย์ที่สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษาในภาคศึกษา ๒ มีจำนวนทั้งสิ้น ๔๕๙ คน ผู้ศึกษาค้นคว้าได้ส่งแบบสอบถามไปยังโรงเรียนในภาคศึกษา ๒ ทุกโรงเรียน เมื่อเดือน ตุลาคม ๒๕๑๓ จำนวนทั้งสิ้น ๔๕๙ ฉบับ ภายหลังที่ได้ทวงถามอีกครั้งหนึ่งจึงได้รับแบบสอบถามคืนมา รวมทั้งสิ้น ๓๔๔ ฉบับ คิดเป็นร้อยละ ๔๔.๐๒ ของแบบสอบถามทั้งหมดที่ส่งไป

ตาราง ๑. แสดงจำนวนครู อาจารย์ โรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกอง
โรงเรียนรัฐบาล ภาคศึกษา ๒ จำแนกตามสถานศึกษา

จังหวัด	เลขที่	ชื่อสถานศึกษา	จำนวนครู อาจารย์ ที่สำรวจ	จำแนกตาม แบบสอบถาม		รวม	หมายเหตุ
				ชาย	หญิง		
ปัตตานี	๑	เบญจมาราษฎร	๓๘	๑๖	๑๐	๒๖	หญิงเสีย ๑ ฉบับ
	๒	สตรีปัตตานี	๒๖	๕	๒๑	๒๖	
	๓	สายบุรี	๑๖	๑๐	๖	๑๖	
	๔	วุฒิชัยวิทยา	๑๗	๑๒	๕	๑๗	
	๕	โพธิ์คีรีราชศึกษา	๑๕	๘	๓	๑๖	
	๖	สุวรรณไพบูลย์	๑๓	๑๐	๓	๑๓	
ยะลา	๗	คณะราษฎรบำรุง	๒๕	๓๖	๑๘	๕๔	หญิงเสีย ๑ ฉบับ แบบสอบถามไม่ได้ รับคืน
	๘	สตรียะลา	๓๖	๘	๑๘	๒๖	
	๙	เบตง	๑๕	๕	—	๕	
	๑๐	รามันห์ศิริวิทย	๑๐	—	—	—	
	๑๑	ยะหาศรียานุกูล	๗	๔	๓	๗	
	๑๒	บันนังสตาวิทยา	๖	๕	๑	๖	
นราธิวาส	๑๓	นราธิวาส	๒๕	๑๖	๘	๒๔	ชายเสีย ๒ ฉบับ หญิงเสีย ๑ ฉบับ
	๑๔	สตรีนราธิวาส	๒๖	๕	๑๘	๒๓	หญิงเสีย ๑ ฉบับ
	๑๕	ตากใบ	๑๒	๘	๓	๑๑	
	๑๖	สุไหงโกลน	๒๔	๑๓	๑๑	๒๔	
	๑๗	กันหยงมัส	๑๘	๑๒	๕	๑๗	
	๑๘	รือเสาะชนูปถัมภ์	๑๘	๑๒	๖	๑๘	
	๑๙	บาเจาะ	๖	๕	๑	๖	

ตาราง ๑ (ต่อ)

จังหวัด	เลขที่	ชื่อสถานศึกษา	จำนวนครู อาจารย์ ที่สำรวจ	จำนวนตอบ แบบสอบถาม		รวม	หมายเหตุ
				ชาย	หญิง		
	๒๐	มัธยมสุโหงปาตี	๖	๔	๒	๖	
	๒๑	เวียงสุวรรณวิทยาคม	๓	๓	—	๓	
สุทล	๒๒	สุทลวิทยา	๓๕	๒๑	๑๕	๓๖	หญิงเสีย ๒ ฉบับ
	๒๓	กำแพงวิทยา	๑๕	๑๐	๕	๑๕	

การสร้างแบบสอบถามเพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัย

ผู้ศึกษาค้นคว้าได้สร้างแบบสอบถาม (Questionnaires)

เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล เกี่ยวกับข้อเท็จจริงทั้งหลายในการวิจัย การที่ผู้ศึกษาเลือกแบบสอบถามใช้ในการวิจัยดังปรากฏในภาคผนวก นี้ เพราะเห็นว่าแบบสอบถามเป็นเครื่องมือที่เหมาะสมในการวิจัยชนิดที่เป็นการสำรวจมากที่สุด โดยเฉพาะเรื่องนี้แบบสอบถามมีความจำเป็นอยู่หลายประการดังนี้

๑. มวลประชากรที่ใช้ในการวิจัยกระจัดกระจายอยู่ตามจังหวัดต่าง ๆ ผู้เขียนไม่สามารถจะเดินทางไปจังหวัดนั้น ๆ เพื่อใช้วิธีสัมภาษณ์หรือสังเกตได้ เพราะกินเวลานานเกินไป

๒. การใช้แบบสอบถามจะได้คำตอบที่แท้จริงที่สุด เพราะครุมีเวลาคิดไตร่ตรองอย่างถี่ถ้วนและมีโอกาสได้ตอบอย่างจริงใจที่สุด

การสร้างแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้ศึกษาถึงหลักการและวิธีสร้างแบบสอบถามของเบสต์ (Best, 1959 : 140 - 160) เกณฑ์มาตรฐานโรงเรียนประถมศึกษา (กรมสามัญศึกษา, 2510 : 1 - 17) การมัธยมศึกษา การวางแผนกำลังคนและการศึกษาในประเทศไทย (Wronski, 2509 : 8 - 11) แบบรายงานการศึกษา กรมวิสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ปีการศึกษา ๒๕๑๒ (กรมวิสามัญศึกษา, 2512 : 111 - 119)

แบบสอบถามมี ๒ ฉบับ ฉบับที่ ๑ ถามเฉพาะครูใหญ่
อาจารย์ใหญ่ โดยตรง ในเรื่องเกี่ยวกับรายละเอียดตัวครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ สถานที่
อาคาร การทำงานของครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ และครูในโรงเรียน

ฉบับที่ ๒ ถามเฉพาะครู อาจารย์ ในเรื่องเกี่ยวกับรายละเอียด
ตัวครู อาจารย์ หน้าที่การงานและเพื่อนครู

แบบสอบถามที่ไคสร้างเรียบร้อยแล้ว ได้นำไปทดสอบ
(Pre-Test) กับครู อาจารย์ ครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ ในจังหวัดแพร่ นครสวรรค์
ลพบุรี อ่างทอง พระนครศรีอยุธยา สระบุรี นครราชสีมา กาญจนบุรี ราชบุรี
ประจวบคีรีขันธ์ และภูเก็ต แล้วได้นำมาปรับปรุงใหม่อีกครั้งหนึ่ง โดยพิจารณาพร้อมกับ
อาจารย์กรรมการที่ปรึกษา เมื่อแก้ไขข้อบกพร่องจนเป็นที่พอใจแล้วจึงจัดพิมพ์เป็นแบบ
สอบถามฉบับจริง เพื่อใช้ในการเก็บข้อมูลต่อไป

การรวบรวมข้อมูล

การแจกจ่ายแบบสอบถามและการรวบรวมข้อมูลในการศึกษา
ครั้งนี้ ได้ดำเนินการดังนี้

ผู้วิจัยได้ขอความร่วมมือจากกองโรงเรียนรัฐบาล กรมวิสามัญศึกษา
กระทรวงศึกษาธิการ ให้ช่วยออกหนังสือคำสั่ง และส่งแบบสอบถามเป็นทางราชการ ไปยัง
โรงเรียนต่าง ๆ ในภาคศึกษา ๒ เพื่อให้การส่งแบบสอบถามเป็นไปอย่างมีระเบียบ และ
เป็นที่เชื่อถือได้ว่า แบบสอบถามจะกลับคืนมาให้ผู้ศึกษาค้นคว้ามากที่สุด แบบสอบถามเมื่อ
กรอกเสร็จแล้วให้ทางโรงเรียนนำส่งกองโรงเรียนรัฐบาล กรมวิสามัญศึกษา กระทรวง
ศึกษาธิการ โดยกำหนดส่งคืนไม่เกินวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๑๓ ผู้ศึกษาค้นคว้าพอมี
เพื่อน ๆ ที่สอนตามโรงเรียนต่าง ๆ ในภาคศึกษา ๒ นี้บ้าง จึงได้ขอร้องให้ช่วยกระตุ้น
ให้เพื่อนครูตอบแบบสอบถามและส่งแบบสอบถามกลับคืนให้มากที่สุดด้วย

เมื่อครบตามกำหนดเวลา ผู้ศึกษาค้นคว้าไปรับข้อมูลจากกอง
โรงเรียนรัฐบาล กรมวิสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ปรากฏว่าได้รับข้อมูลคืน
เป็นจำนวน ๑๔ โรงเรียน ฉบับของครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ ได้คืน ๑๔ ฉบับ ฉบับของครู

อาจารย์ ได้คืน ๓๒๒ ฉบับ ผู้ศึกษาค้นคว้าได้ขอให้กรมส่งหนังสือทวงถามโรงเรียนที่ไม่ได้ส่งแบบสอบถามคืนอีกครั้งหนึ่ง โดยให้ส่งแบบสอบถามคืนถึงกองโรงเรียนรัฐบาล กรมวิสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ภายในวันที่ ๑๐ ธันวาคม ๒๕๑๓ ปรากฏว่าได้รับเพิ่มมาอีก ๔ โรง เป็นฉบับของครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ ๔ ฉบับ ฉบับของครู อาจารย์ ๔๔ ฉบับ ผู้ศึกษาไม่สามารถที่จะรอแบบสอบถามที่ยังไม่ได้คืนได้อีกต่อไป จึงใช้ข้อมูลเท่าที่ได้รับมา

ด้วยวิธีการแจกจ่ายและรวบรวมแบบสอบถามดังกล่าว ทำให้การรวบรวมข้อมูลเป็นที่น่าพอใจยิ่ง

การจัดกระทำกับข้อมูล

แบบสอบถามที่ได้รับคืนมาทั้งหมด เป็นของครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ ๒๒ ฉบับ ของครู อาจารย์ ๓๗๐ ฉบับ ผู้ศึกษาค้นคว้าได้ดำเนินการเป็นชั้น ๆ ดังนี้

๑. สํารวจแบบสอบถามแต่ละฉบับที่ได้รับคืนมา เมื่อได้ตรวจสอบความถูกต้องของคำตอบต่าง ๆ ปรากฏว่ามีแบบสอบถามที่ไม่สมบูรณ์เป็นของครู อาจารย์ รวม ๔ ฉบับ จึงมีแบบสอบถามที่สามารถทำการวิจัยได้ ๓๔๔ ฉบับ เป็นของครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ ๒๒ ฉบับ คิดเป็นร้อยละ ๔๕.๖๕ ของครู อาจารย์ ๓๖๒ ฉบับ คิดเป็นร้อยละ ๔๓.๔๑

๒. แยกแบบสอบถามเป็น ๒ พวก คืออาคารสถานที่พวกหนึ่ง และครูอีกพวกหนึ่ง

๓. หาความถี่ของคะแนนทุก ๆ ข้อในฉบับของครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ และในฉบับของครู อาจารย์ ตามความมุ่งหมายของการวิจัย

๔. วิเคราะห์ข้อมูลเหล่านี้ด้วยวิธีการทางสถิติ คือ หาค่าร้อยละ (Percentage) ค่ารายเฉลี่ย (Mean) และค่าความแปรปรวน (Variance) โดยใช้เครื่องคำนวณ (Calculator) เป็นเครื่องมือในการคำนวณหาค่าสถิติต่าง ๆ

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลได้ใช้สถิติต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ คือ

๑. อัตราส่วนเปรียบเทียบเป็นร้อยละ (Percentage ratio) ใช้ในการเปรียบเทียบความถี่ของข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้แจกแจงและบันทึกไว้เป็นร้อยละ โดยใช้สูตร ดังนี้

$$\text{ร้อยละของรายการใด} = \frac{\text{ความถี่ของรายการนั้น}}{\text{ความถี่ของทั้งหมด}} \times 100$$

๒. มัชฌิมเลขคณิต (Arithmetic Mean) ใช้คำนวณหาค่ารายเฉลี่ยของข้อมูลบางรายการ โดยใช้สูตร ดังนี้ (Walker and Lev, 1958:92)

$$\bar{X} = \frac{\sum fX}{N}$$

เมื่อ

$\bar{X}$ แทนค่าเฉลี่ยของข้อมูล

$\sum fX$ แทนผลรวมทั้งหมดของข้อมูล

N แทนจำนวนประชากรในกลุ่มนั้น

๓. ความแปรปรวน (Variance) เพื่อทราบความแตกต่างภายในกลุ่มโดยใช้สูตร (Walker and Lev, 1958:92)

$$s^2 = \frac{N \sum fX^2 - (\sum fX)^2}{N(N-1)}$$

เมื่อ

s^2 แทนความแปรปรวน

$\sum fX^2$ แทนผลรวมของความถี่ของมাত্রาน้ำหนัก ยกกำลังสอง

$(\sum fX)^2$ แทนกำลังสองของผลรวมของความถี่ของมাত্রาน้ำหนัก

N แทนจำนวนประชากรในกลุ่มนั้น

สถิติวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็นสองตอน คือ

ก. อาคารสถานที่ ได้วิเคราะห์ข้อมูลในเรื่องต่อไปนี้

๑. ที่ตั้งของโรงเรียน

๒. จำนวน ขนาด ลักษณะ สภาพ และสุขลักษณะของอาคารเรียน
อาคารประกอบ ห้องเรียน และห้องต่าง ๆ

๓. การใช้ประโยชน์และการสูญเสียการใช้อาคารต่าง ๆ

๔. ปัญหาการใช้ การดูแลรักษาอาคารสถานที่และความต้องการ
อาคารต่าง ๆ

ข. กำลังครู

๑. จำนวน วุฒิ และประสบการณ์ของครู

๒. การใช้และปัญหาการใช้ครู

๓. สวัสดิการและขวัญของครู

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

$\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ย

S^2 แทน ความแปรปรวน

ที่ตั้งของโรงเรียน

ที่ตั้งของโรงเรียน นับว่ามีความสำคัญต่อโรงเรียนเป็นอย่างมาก เป็น
เครื่องช่วยบ่งให้ทราบถึงความสะดวกสบายในการคมนาคมไปมาของนักเรียนและครู เป็นเครื่อง
ชี้ให้ทราบถึงสิ่งแวดล้อมของโรงเรียนว่าจะมีส่วนช่วยส่งเสริมคุณธรรมและศีลธรรมแก่นักเรียน
มากน้อยเพียงไรอีกด้วย จึงได้ออกแบบสอบถามเพื่อทราบทำเลที่ตั้งของโรงเรียนปรากฏผลดัง
ตารางต่อไปนี้

ตาราง ๒. แสดงการแจกแจงระยะทางระหว่างที่ตั้งของโรงเรียนกับแหล่งชุมชน
โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด

จังหวัด	ระยะทางระหว่างที่ตั้งของโรงเรียนกับแหล่งชุมชน					รวม
	ไม่ถึง ๑ กม.	๑ กม.	๒ กม.	๓ กม.	มากกว่า ๓ กม.	
ปัตตานี	๓	๑	๑	—	๑	๖
ยะลา	๓	๑	—	๑	—	๕
นราธิวาส	๑	๔	๔	—	—	๙
สตูล	๑	—	๑	—	—	๒
รวม	๘	๖	๖	๑	๑	๒๒
ร้อยละ	๓๖.๓๖	๒๗.๒๗	๒๗.๒๗	๔.๕๔	๔.๕๔	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๒ ผลปรากฏว่าโรงเรียนในภาคศึกษา ๒ ที่มีระยะทางห่างจากแหล่งชุมชนไม่ถึง ๑ กิโลเมตร มีมากที่สุด คือ ๓๖.๓๖ % และมีระยะทางห่างจากแหล่งชุมชน ๑ กิโลเมตร และ ๒ กิโลเมตร อีกอย่างละ ๒๗.๒๗ % ส่วนโรงเรียนที่มีระยะทางห่างจากแหล่งชุมชน ๓ กิโลเมตร และมากกว่า ๓ กิโลเมตรนั้น มีเพียงอย่างละ ๔.๕๔ % หรือพอจะกล่าวได้ว่าโรงเรียนในภาคศึกษา ๒ ส่วนใหญ่ (๖๓.๖๓ %) อยู่ใกล้แหล่งชุมชน โรงเรียนที่อยู่ห่างจากแหล่งชุมชนพอประมาณมี ๒๗.๒๗ % และโรงเรียนที่อยู่ไกลจากแหล่งชุมชนมากนั้นมีเพียงเล็กน้อย (๔.๐๘ %)

ตาราง ๓. แสดงการแจกแจงตำแหน่งที่ตั้งของ โรงเรียนกับแหล่งเสื่อมโทรมทางศีลธรรม โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด

จังหวัด	ตำแหน่งที่ตั้ง โรงเรียนกับแหล่งเสื่อมโทรมทางศีลธรรม					รวม
	ใกล้มาก	ใกล้	ปานกลาง	ไกล	ไกลมาก	
ปัตตานี	—	๑	—	๒	๓	๖
ยะลา	—	๓	—	๑	๓	๕
นราธิวาส	—	—	๓	๑	๕	๙
สตูล	—	—	—	๑	๑	๒
รวม	—	๒	๓	๕	๑๒	๒๒
ร้อยละ	—	๙.๐๙	๑๓.๖๔	๒๒.๗๓	๕๔.๕๔	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๓ ผลปรากฏว่าโรงเรียนในภาคศึกษา ๒ ที่มีตำแหน่งที่ตั้งของโรงเรียนใกล้แหล่งเสื่อมโทรมทางศีลธรรมมากไม่มี แต่โรงเรียนที่มีที่ตั้งห่างจากแหล่งเสื่อมโทรมทางศีลธรรมเป็นระยะทางไกลมากมีมากที่สุด คือ ๕๔.๕๔ % และโรงเรียนที่มีระยะทางไกลจากแหล่งเสื่อมโทรมทางศีลธรรมมี ๒๒.๗๓ % ส่วนโรงเรียนที่มีระยะทางปานกลางมี ๑๓.๖๔ % และที่อยู่ใกล้มีเพียง ๙.๐๙ % หรือพอจะกล่าวได้ว่าโรงเรียนในภาคศึกษา ๒ ส่วนใหญ่ (๗๓.๒๓%) อยู่ห่างไกลจากแหล่งเสื่อมโทรมทางศีลธรรม ที่อยู่ใกล้มีเพียงเล็กน้อย (๙.๐๙ %) ส่วนที่อยู่ห่างปานกลางมีไม่มากนัก (๑๓.๖๔ %)

ตาราง ๔. แสดงการแจกแจงความสะดวกในการคมนาคมถึงโรงเรียน

โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด

จังหวัด	ความสะดวกในการคมนาคมถึงโรงเรียน					รวม
	ไม่สะดวกเลย	ไม่สะดวก	สะดวกปานกลาง	สะดวก	สะดวกมาก	
ปัตตานี	—	—	๒	๒	๒	๖
ยะลา	—	๑	๑	๒	๑	๕
นราธิวาส	—	๑	๒	๔	๒	๙
สตูล	—	—	๒	—	—	๒
รวม	—	๒	๗	๘	๕	๒๒
ร้อยละ	—	๙.๐๙	๓๑.๘๒	๓๖.๓๖	๒๒.๗๓	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๔ ผลปรากฏว่า โรงเรียนในภาคศึกษา ๒ ที่มีการคมนาคมไม่สะดวกเลยไม่มี ไม่สะดวกมี ๙.๐๙% สะดวกปานกลางมี ๓๑.๘๒% สะดวกมี ๓๖.๓๖% และสะดวกมากมี ๒๒.๗๓% หรือพอจะกล่าวได้ว่า โรงเรียนในภาคศึกษา ๒ ส่วนใหญ่ (๕๙.๐๙%) มีการคมนาคมถึงโรงเรียนสะดวก ไม่สะดวกมีเพียงเล็กน้อย (๙.๐๙%) และโรงเรียนที่มีการคมนาคมค่อนข้างสะดวกมีพอประมาณ (๓๑.๘๒%)

ตาราง ๕. แสดงการแจกแจงจำนวนพื้นที่ของโรงเรียน โดยจำแนก
เป็นรายจังหวัด

จังหวัด	จำนวนพื้นที่ของโรงเรียน			รวม
	น้อยกว่า ๒๕ ไร่	๒๕-๕๐ ไร่	มากกว่า ๕๐ ไร่	
ปัตตานี	๓	๓	-	๖
ยะลา	๒	๒	๑	๕
นราธิวาส	๔	๓	๒	๙
สตูล	-	๒	-	๒
รวม	๙	๑๐	๓	๒๒
ร้อยละ	๔๐.๙๑	๔๕.๔๕	๑๓.๖๔	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๕ ผลปรากฏว่าโรงเรียนในภาคศึกษา ๒ ที่มีพื้นที่
ระหว่าง ๒๕ - ๕๐ ไร่ มีมากที่สุด คือ ๔๕.๔๕ % ส่วนโรงเรียนที่มีพื้นที่มากกว่า ๕๐ ไร่
มีเพียง ๑๓.๖๔ % และโรงเรียนที่มีพื้นที่น้อยกว่า ๒๕ ไร่ มี ๔๐.๙๑ % หรือพอจะกล่าวได้
ว่าโรงเรียนในภาคศึกษา ๒ มีเพียงส่วนน้อย (๑๓.๖๔ %) ที่มีพื้นที่กว้างขวาง ส่วนโรงเรียน
ที่มีเนื้อที่ขนาดปานกลางมี ๔๕.๔๕ % และโรงเรียนที่มีพื้นที่คับแคบ มีถึง ๔๐.๙๑ % นับได้ว่า
มีมากพอสมควร เพราะมีน้อยกว่าโรงเรียนที่มีพื้นที่ขนาดปานกลางเพียง ๔.๕๔ % เท่านั้น

ตาราง ๖. แสดงการแจกแจงสภาพของที่ดินที่โรงเรียนตั้งอยู่ โดยจำแนก
เป็นรายจังหวัด

จังหวัด	สภาพของที่ดินที่โรงเรียนตั้งอยู่			รวม
	ที่ลุ่ม น้ำท่วม ทุกปี	น้ำท่วม บางปี	ที่ดอน	
ปัตตานี	๒	๑	๓	๖
ยะลา	—	๑	๔	๕
นราธิวาส	๑	๔	๔	๙
สตูล	—	—	๒	๒
รวม	๓	๖	๑๓	๒๒
ร้อยละ	๑๓.๖๔	๒๗.๒๗	๕๙.๐๙	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๖ ผลปรากฏว่าโรงเรียนในภาคศึกษา ๒ สภาพของที่ดินที่โรงเรียนตั้งอยู่เป็นที่ดอนมีมากที่สุด คือ ๕๙.๐๙ % ส่วนโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในที่ดินซึ่งน้ำท่วมทุกปีมี ๑๓.๖๔ % และตั้งอยู่ในที่ดินน้ำท่วมบางปี ๒๗.๒๗ % หรือพอจะกล่าวได้ว่า โรงเรียนในภาคศึกษา ๒ ส่วนใหญ่ (๕๙.๐๙ %) ตั้งอยู่ในที่ดินที่เหมาะสม และมีเพียงส่วนน้อย (๑๓.๖๔ %) ที่ตั้งอยู่ในที่ดินซึ่งไม่เหมาะสม และโรงเรียนที่ตั้งอยู่ในที่ดินที่ดอนข้างใด ต้องการการปรับปรุงไม่มากนัก อีก ๒๗.๒๗ %

ตาราง ๗. แสดงการแจกแจงสนามกีฬาของโรงเรียน โดยจำแนก
เป็นรายจังหวัด

จังหวัด	ไม่มี	มีและใช้ได้ บางฤดู	มีและใช้ได้ ตลอดปี	รวม
ปัตตานี	๑	๓	๒	๖
ยะลา	๒	๒	๑	๕
นราธิวาส	๓	๒	๔	๙
สตูล	—	๒	—	๒
รวม	๖	๙	๗	๒๒
ร้อยละ	๒๗.๒๗	๔๐.๙๑	๓๑.๘๒	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๗ ผลปรากฏว่าโรงเรียนในภาคศึกษา ๒ มีโรงเรียนที่
ไม่มีสนามกีฬา ๒๗.๒๗ % ส่วนโรงเรียนที่มีสนามกีฬาและใช้ได้บางฤดูมีมากที่สุด คือ ๔๐.๙๑ %
ส่วนโรงเรียนที่มีสนามกีฬาและใช้ได้ตลอดปี มี ๓๑.๘๒ % หรือพอจะกล่าวได้ว่าโรงเรียนในภาค
ศึกษา ๒ ส่วนใหญ่ (๗๒.๗๓ %) มีสนามกีฬา แต่เป็นโรงเรียนที่ต้องการการปรับปรุงให้สามารถ
ใช้ได้ทั้งปีเฉีย ๔๐.๙๑ % และมีโรงเรียนที่ต้องการสนามกีฬาอย่างยิ่ง ๒๗.๒๗ %

ตาราง ๔. แสดงการแจกแจงแหล่งน้ำดื่ม น้ำใช้ของโรงเรียน
โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด

จังหวัด และชนิดของน้ำ		แหล่งน้ำ					รวม
		ประปา	บ่อน้ำบาดาล	แม่น้ำ	คูหรือคลอง	น้ำฝน	
ปัตตานี	น้ำดื่ม	๒	๔	—	—	—	๖
	น้ำใช้	๒	๔	—	—	—	๖
ยะลา	น้ำดื่ม	๑	๓	—	—	๑	๕
	น้ำใช้	๒	๓	—	—	—	๕
นราธิวาส	น้ำดื่ม	๔	๔	—	—	๑	๙
	น้ำใช้	๔	๔	—	๑	—	๙
สตูล	น้ำดื่ม	๑	—	—	—	๑	๒
	น้ำใช้	๑	๑	—	—	—	๒
รวม	น้ำดื่ม	๘	๑๑	—	—	๓	๒๒
	ร้อยละ	๓๖.๓๖	๕๐.๐๐	—	—	๑๓.๖๔	๑๐๐.๐๐
	น้ำใช้	๘	๑๒	—	๑	—	๒๑
	ร้อยละ	๔๐.๙๑	๕๘.๕๘	—	๔.๕๕	—	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๔ ผลปรากฏว่า แหล่งน้ำดื่มของโรงเรียนในภาคศึกษา ๒ มีอยู่สามแหล่ง คือ ประปา บ่อน้ำบาดาล และน้ำฝน แหล่งน้ำที่โรงเรียนใช้เป็นน้ำดื่มมากที่สุดได้แก่ บ่อน้ำบาดาล คือ ๕๐.๐๐ % รองลงมาได้แก่ประปา ๓๖.๓๖ % ส่วนน้ำฝนมีน้อยที่สุดเพียง ๑๓.๖๔% หรือพอจะกล่าวได้ว่าโรงเรียนในภาคศึกษา ๒ ส่วนใหญ่ (๘๖.๓๖ %) มีความสะดวกเกี่ยวกับน้ำดื่ม มีเพียงส่วนน้อย (๑๓.๖๔ %) ที่ต้องอาศัยแหล่งน้ำดื่มจากธรรมชาติ

แหล่งน้ำใช้สูงสุดของโรงเรียนในภาคศึกษา ๒ ได้แก่อบอบาบาดาล ๕๘.๕๘% รองลงมาได้แก่ประปา ๔๐.๙๑ % ส่วนจากคูคลองมีน้อยที่สุดเพียง ๔.๕๕ % หรือพอจะกล่าวได้ว่าโรงเรียนส่วนใหญ่ (๘๘.๕๕ %) มีความสะดวกสบายเรื่องน้ำใช้มีเพียงส่วนน้อย (๔.๕๕ %) ที่มีความไม่สะดวกสบายในเรื่องน้ำใช้

ตาราง ๔. แสดงการแจกแจงรมไม้และที่พักผ่อนของนักเรียน โดยจำแนกเป็น
รายจังหวัด

จังหวัด	ไม่มี	มีน้อย	มีพอเพียง	รวมยอด
ปัตตานี	—	๓	๓	๖
ยะลา	—	๓	๒	๕
นราธิวาส	๒	๑	๖	๙
สตูล	—	๑	๑	๒
รวมยอด	๒	๘	๑๒	๒๒
ร้อยละ	๙.๐๙	๓๖.๓๖	๕๔.๕๔	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๔ ผลปรากฏว่า ในภาคศึกษา ๒ โรงเรียนที่มีรมไม้และที่
พักผ่อนของนักเรียนอย่างพอเพียงมีมากที่สุด คือ ๕๔.๐๙% และโรงเรียนที่มีรมไม้และที่พักผ่อนน้อย
มี ๓๖.๓๖% ส่วนโรงเรียนที่ไม่มีเลยมี ๙.๐๙% หรือพอจะกล่าวได้ว่า โรงเรียนในภาคศึกษา ๒
ส่วนใหญ่ (๙๐.๙๐%) มีรมไม้และที่พักผ่อนของนักเรียน มีเพียงส่วนน้อย (๙.๐๙%) ที่ไม่มีรมไม้
และที่พักผ่อนของนักเรียนเลย

จำนวน ขนาด ลักษณะ สภาพและสัญลักษณ์ของอาคารเรียน อาคารประกอบ หอเรียน และ
ห้องต่าง ๆ

จำนวน ขนาด ลักษณะ สภาพและสัญลักษณ์ของอาคารเรียน อาคาร
ประกอบ หอเรียนและห้องต่าง ๆ นับว่ามีความสำคัญต่อโรงเรียนเป็นอย่างมาก เป็นเครื่องชี้บ่ง
ให้ทราบถึงสถานภาพของโรงเรียนว่าเป็นอย่างไร จึงได้ออกแบบสอบถามเพื่อทราบสิ่งต่าง ๆ
เหล่านั้น ปรากฏผลดังตารางต่อไปนี้

ตาราง ๑๐. แสดงการแจกแจงจำนวนโรงเรียน อาคารเรียน และห้องเรียน
โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด

จังหวัด	โรงเรียน		อาคารเรียน		ห้องเรียน	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ปัตตานี	๖	๒๗.๒๗	๑๓	๒๗.๖๖	๔๗	๗๒.๔๔
ยะลา	๕	๒๒.๗๓	๑๑	๒๓.๔๐	๖๕	๒๓.๐๘
นราธิวาส	๕	๔๐.๕๑	๒๐	๔๒.๕๕	๑๐๑	๓๓.๗๘
สตูล	๒	๕.๐๕	๓	๖.๓๘	๓๒	๑๐.๗๐
รวม	๒๒	๑๐๐.๐๐	๔๗	๑๐๐.๐๐	๒๔๕	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๑๐ ผลปรากฏว่าในภาคศึกษา ๒ จังหวัดที่มีจำนวนโรงเรียนมากที่สุดได้แก่จังหวัดนราธิวาส คือมีโรงเรียน ๔๐.๕๑% จังหวัดสตูลมีจำนวนโรงเรียนน้อยที่สุดก็มีเพียง ๕.๐๕% ส่วนจังหวัดปัตตานีมีโรงเรียน ๒๗.๒๗% และจังหวัดยะลามีโรงเรียน ๒๒.๗๓% หรือพอจะกล่าวได้ว่าในภาคศึกษา ๒ จังหวัดที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษามากที่สุด ก็จังหวัดนราธิวาส (๔๐.๕๑%) จังหวัดที่มีการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปานกลางมี ๒ จังหวัด คือ จังหวัดปัตตานี (๒๗.๒๗%) และจังหวัดยะลา (๒๒.๗๓%) ส่วนจังหวัดที่มีการศึกษาระดับมัศึกษาน้อย คือ จังหวัดสตูล (๕.๐๕%)

อาคารเรียน ในภาคศึกษา ๒ จังหวัดที่มีอาคารเรียนมากที่สุดคือ จังหวัดนราธิวาส มี ๔๒.๕๕% จังหวัดสตูลมีอาคารเรียนน้อยที่สุด มีเพียง ๖.๓๘% ส่วนจังหวัดปัตตานีมี ๒๗.๖๖% และจังหวัดยะลามี ๒๓.๔๐%

ห้องเรียนในภาคศึกษา ๒ จังหวัดที่มีจำนวนห้องเรียนมากที่สุด คือ จังหวัดนราธิวาส มี ๓๓.๗๘% จังหวัดปัตตานีมีจำนวนห้องเรียนใกล้เคียงกับจังหวัดนราธิวาส คือมี ๗๒.๔๔% ส่วนจังหวัดสตูลมีจำนวนห้องเรียนน้อยที่สุดมีเพียง ๑๐.๗๐% และจังหวัดยะลามี ๒๓.๐๘%

พอจะกล่าวได้ว่าจังหวัดที่มีจำนวนโรงเรียนมาก มีแนวโน้มที่จะมีจำนวนอาคารเรียนมาก และมีจำนวนห้องเรียนมาก ดังปรากฏผลจากการาง ๑๐ จังหวัดนครราชสีมา มีจำนวนโรงเรียนมากที่สุด คือ มี ๔๐.๕๑ % ก็มีจำนวนอาคารเรียนมากที่สุดคือ มี ๔๒.๕๕ % และมีจำนวนห้องเรียนมากที่สุดด้วยคือ มี ๓๓.๗๔ % ส่วนจังหวัดที่มีจำนวนโรงเรียนน้อย ก็มีแนวโน้มที่จะมีจำนวนอาคารเรียนและจำนวนห้องเรียนน้อย ดังปรากฏผลจากการาง ๑๐ เช่นกัน จังหวัดสตูลมีจำนวนโรงเรียนน้อยที่สุดคือ มี ๕.๐๘ % ก็มีจำนวนอาคารเรียนน้อยที่สุด (๖.๓๔ %) และจำนวนห้องเรียนน้อยที่สุด (๑๐.๗๖ %) ด้วย

จังหวัดปัตตานีมีจำนวนโรงเรียนน้อยกว่าจังหวัดนครราชสีมาคือมี ๒๗.๒๗ % และมีจำนวนอาคารเรียนน้อยกว่าจังหวัดนครราชสีมา คือมี ๒๗.๖๖ % แต่มีจำนวนห้องเรียนใกล้เคียงกับจังหวัดนครราชสีมา คือมี ๓๒.๔๔ % ที่เป็นเช่นนี้อาจจะเป็นเพราะว่าอาคารเรียนแต่ละหลังของโรงเรียนในจังหวัดปัตตานีมีขนาดใหญ่กว่าและจำนวนห้องเรียนมากกว่าอาคารเรียนของจังหวัดนครราชสีมา

ส่วนจังหวัดยะลามีจำนวนโรงเรียนเป็นี่สามของภาคคือมี ๒๒.๗๓ % ก็มีจำนวนอาคารเรียนและจำนวนห้องเรียนเป็นี่สามของภาคเช่นกัน คือมีอาคารเรียน ๒๓.๔๐ % และห้องเรียน ๒๓.๐๔ %

ตาราง ๑๑ แสดงการแจกแจงอายุของอาคารเรียน โดยจำแนกเป็น
รายจังหวัด

จังหวัด	อายุของอาคารเรียน					รวม
	ไม่ถึงปี	๑ - ๕ ปี	๖ - ๑๐ ปี	๑๑ - ๑๕ ปี	๑๖ ปีขึ้นไป	
ปัตตานี	-	๖	๓	๑	๓	๑๓
ยะลา	-	๔	๑	๓	๓	๑๑
นราธิวาส	๑	๑๑	๒	๔	๒	๒๐
สตูล	-	๒	-	-	๑	๓
รวม	๑	๒๓	๖	๘	๙	๔๗
ร้อยละ	๒.๑๓	๔๘.๙๔	๑๒.๓๓	๑๗.๐๒	๑๙.๑๕	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๑๑ ผลปรากฏว่า โรงเรียนในภาคศึกษา ๒ มีอาคารเรียนที่มีอายุอยู่ระหว่าง ๑ - ๕ ปี มีจำนวนมากที่สุดคือ มี ๔๘.๙๔ % อาคารเรียนที่มีอายุ ๑๖ ปีขึ้นไป มีจำนวนรองลงมาคือมี ๑๙.๑๕ % ถัดมาคืออาคารเรียนที่มีอายุ ๑๑ - ๑๕ ปี คือมี ๑๗.๐๒ % ส่วนอาคารเรียนที่มีอายุ ๖ - ๑๐ ปี มี ๑๒.๓๓ % อาคารเรียนที่มีอายุไม่ถึงปีมีจำนวนน้อยที่สุด คือมีเพียง ๒.๑๓ %

หรือพอจะกล่าวได้ว่าอาคารเรียนในภาคศึกษา ๒ ครึ่งหนึ่ง (๕๐.๐๓%) เป็นอาคารเรียนใหม่ เป็นอาคารเรียนที่ค่อนข้างใหม่อยู่ ๑๒.๓๓ % และเป็นอาคารเรียนเก่าเสียประมาณหนึ่งในสาม (๓๖.๓๖ %) ของอาคารเรียนทั้งภาค

ตาราง ๑๒. แสดงการแจกแจงลักษณะอาคารเรียน โดยจำแนกเป็น
รายจังหวัด

จังหวัด	ลักษณะอาคารเรียน					รวม
	ศาลาวัด	ชั่วคราว	ไม้	ตึกครึ่งไม้	ตึก	
ปัตตานี	-	-	๑๑	๑	๑	๑๓
ยะลา	-	๑	๔	-	๒	๑๑
นราธิวาส	-	๓	๑๓	๓	๑	๒๐
สตูล	-	-	๒	-	๑	๓
รวม	-	๔	๓๔	๔	๕	๔๗
ร้อยละ	-	๘.๕๑	๗๒.๓๔	๘.๕๑	๑๐.๖๔	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๑๒ ผลปรากฏว่า โรงเรียนในภาคศึกษา ๒ มีอาคารเรียนที่เป็นอาคารไม้จำนวนมากที่สุดคือมี ๗๒.๓๔ % รองลงมาคืออาคารเรียนที่เป็นตึกมี ๑๐.๖๔ % อาคารเรียนที่เป็นอาคารชั่วคราวมีจำนวนน้อยที่สุด คือมี ๘.๕๑ % ส่วนอาคารเรียนที่เป็นอาคารตึกครึ่งไม้มี ๘.๕๑ % สำหรับอาคารเรียนที่ใช้ศาลาวัดนั้นไม่มีเลย หรือพอจะกล่าวได้ว่า อาคารเรียนในภาคศึกษา ๒ เกือบทั้งหมด (๘๑.๓๔ %) เป็นอาคารถาวร มีอาคารไม่ถาวรเพียง ๘.๕๑ % เท่านั้น

ตาราง ๑๓ แสดงการแจกแจงสภาพอาคารเรียน โดยจำแนกเป็น
รายจังหวัด

จังหวัด	สภาพอาคารเรียน				รวม
	ควรรื้อปลูกใหม่	ควรซ่อมแซม	พอใช้ได้	เรียบร้อยดี	
ปัตตานี	๕	—	๒	๖	๑๓
ยะลา	๑	๕	๓	๒	๑๑
นราธิวาส	๑	๓	๓	๕	๒๐
สตูล	๑	—	—	๒	๓
รวม	๘	๘	๑๒	๑๕	๔๓
ร้อยละ	๑๙.๐๒	๑๙.๐๒	๒๘.๕๓	๔๐.๔๒	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๑๓ ผลปรากฏว่าอาคารเรียนในภาคศึกษา ๒ ที่มีสภาพอาคารเรียนเรียบร้อยดีมีจำนวนมากที่สุด ก็คือ ๔๐.๔๒ % รองลงมาคืออาคารเรียนที่มีสภาพพอใช้ ๒๘.๕๓ % ส่วนอาคารเรียนที่มีสภาพควรซ่อมแซมและอาคารเรียนที่มีสภาพควรรื้อปลูกใหม่มีจำนวนเท่ากัน คือมีอย่างละ ๑๙.๐๒ % หรือพอจะกล่าวได้ว่าอาคารเรียนในภาคศึกษา ๒ อยู่ในสภาพที่สามารถใช้ได้ก็ประมาณสองในสาม (๖๘.๙๕ %) ของอาคารเรียนทั้งหมด และอาคารเรียนที่อยู่ในสภาพไม่เหมาะสมที่จะใช้มีอยู่ประมาณหนึ่งในสาม (๓๑.๐๕ %) ของอาคารเรียนทั้งหมด

ตาราง ๑๔. แสดงค่าเฉลี่ยสัญลักษณ์ของห้องเรียน โดยจำแนกเป็น
รายจังหวัด

รายการ	สัญลักษณ์ของห้องเรียนโดยเฉลี่ย				
	ปัตตานี	ยะลา	นราธิวาส	สตูล	รวม
ห้องเรียน	๒.๔๖๑	๒.๓๔๔	๒.๖๒๕	๒.๖๑๑	๒.๕๑๔

หมายเหตุ ค่าเฉลี่ยสัญลักษณ์ ๑.๐๐๐ หมายถึงห้องที่มีขนาดแคบ แสงสว่าง
น้อย การถ่ายเทอากาศไม่ดี มีเสียงรบกวนเสมอ มีกลิ่นรบกวนเสมอ
และมีฝุ่นหรือควันเสมอ
ค่าเฉลี่ยสัญลักษณ์ ๒.๐๐๐ หมายถึงห้องที่มีขนาดพอใช้ได้ แสงสว่าง
พอใช้ได้ การถ่ายเทอากาศพอใช้ได้ มีเสียงรบกวนบางครั้ง มีกลิ่น
รบกวนบางครั้ง และมีฝุ่นหรือควันบางครั้ง
ค่าเฉลี่ยสัญลักษณ์ ๓.๐๐๐ หมายถึงห้องที่มีขนาดเหมาะสม มีแสง
สว่างดี มีการถ่ายเทอากาศดี ไม่มีเสียงรบกวน ไม่มีกลิ่นรบกวน
และไม่มีฝุ่นหรือควัน

จากตาราง ๑๔ ผลปรากฏว่าสัญลักษณ์ของห้องเรียนในภาคศึกษา ๒
โดยเฉลี่ยอยู่ในเกณฑ์ดีมาก มีค่าเฉลี่ยสัญลักษณ์ของห้องเรียนรวมทั้งภาคเท่ากับ ๒.๕๑๔ เมื่อ
พิจารณาเป็นรายจังหวัด สัญลักษณ์ของห้องเรียนในจังหวัดนราธิวาสมีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ๒.๖๒๕
รองลงมาคือจังหวัดสตูล ๒.๖๑๑ สำหรับจังหวัดที่มีค่าสัญลักษณ์โดยเฉลี่ยต่ำกว่าจังหวัดอื่น ๆ ได้
แก่จังหวัดยะลา มีค่า ๒.๓๔๔ ส่วนจังหวัดปัตตานีมีค่าเฉลี่ย ๒.๔๖๑ หรือพอจะกล่าวได้ว่าสัญลักษณ์
ของห้องเรียนในจังหวัดนราธิวาส (๒.๖๒๕) และจังหวัดสตูล (๒.๖๑๑) อยู่ในเกณฑ์ดี สำหรับ
จังหวัดปัตตานี (๒.๔๖๑) และจังหวัดยะลา (๒.๓๔๔) ก็นับได้ว่ามีสัญลักษณ์อยู่ในเกณฑ์ค่อนข้าง
ดี

ตาราง ๑๕. แสดงการแจกแจงจำนวนโรงเรียนที่มีห้องเฉพาะวิชา โดย
จำแนกเป็นรายจังหวัด

รายวิชา	จำนวนโรงเรียนที่มีห้องเฉพาะวิชาจำแนกเป็นจังหวัด					จำนวนโรงเรียน ทั้งภาค
	ปัตตานี	ยะลา	นราธิวาส	สตูล	รวม	
วิทยาศาสตร์	๖	๔	๖	๒	๑๘	๒๒
✓ ร้อยละ	๒๓.๒๓	๑๘.๑๘	๒๓.๒๓	๘.๐๘	๘๑.๘๑	๑๐๐.๐๐
สังคมศึกษา	๔	๒	๑	๑	๘	๒๒
✓ ร้อยละ	๑๘.๑๘	๘.๐๘	๔.๕๔	๔.๕๔	๓๖.๓๖	๑๐๐.๐๐
ภาษาไทย	๒	๑	๑	—	๔	๒๒
✓ ร้อยละ	๘.๐๘	๔.๕๔	๔.๕๔	—	๑๘.๑๘	๑๐๐.๐๐
ภาษาอังกฤษ	๓	๑	๑	—	๕	๒๒
✓ ร้อยละ	๑๓.๖๔	๔.๕๔	๔.๕๔	—	๒๒.๗๓	๑๐๐.๐๐
คณิตศาสตร์	๒	๑	—	—	๓	๒๒
✓ ร้อยละ	๘.๐๘	๔.๕๔	—	—	๑๓.๖๔	๑๐๐.๐๐
ศหกรรมศิลป์	๑	—	๒	๑	๔	๒๒
✓ ร้อยละ	๔.๕๔	—	๘.๐๘	๔.๕๔	๑๘.๑๘	๑๐๐.๐๐
อุตสาหกรรมศิลป์	—	—	๒	—	๒	๒๒
✓ ร้อยละ	—	—	๘.๐๘	—	๘.๐๘	๑๐๐.๐๐
ดนตรี	๑	—	๑	—	๒	๒๒
✓ ร้อยละ	๔.๕๔	—	๔.๕๔	—	๘.๐๘	๑๐๐.๐๐
ศิลปะ	—	—	๑	—	๑	๒๒
✓ ร้อยละ	—	—	๔.๕๔	—	๔.๕๔	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๑๕ ผลปรากฏว่าโรงเรียนในภาคศึกษา ๒ มีห้องเฉพาะวิชาวิทยาศาสตร์มากที่สุดถึง ๔๑.๘๒ % รองลงมาได้แก่ห้องเฉพาะวิชาสังคมศึกษา ๓๖.๓๖ % ถัดมาได้แก่ห้องเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษ ๒๒.๗๓ % ห้องเฉพาะวิชาภาษาไทยกับห้องเฉพาะวิชาคหกรรมศิลป์มีจำนวนเท่ากันคือ ๑๔.๑๔ % ส่วนห้องเฉพาะวิชาคณิตศาสตร์มี ๑๓.๖๔ % ห้องเฉพาะวิชาอุตสาหกรรมศิลป์กับห้องเฉพาะวิชาดนตรีมีเท่ากันคือ ๕.๐๕ % ส่วนห้องเฉพาะวิชาศิลปมีน้อยที่สุด คือ ๔.๕๔ %

ห้องเฉพาะวิชาวิทยาศาสตร์ เมื่อพิจารณาแยกเป็นรายจังหวัด พบว่า จังหวัดปัตตานีและจังหวัดสตูลเป็นจังหวัดที่โรงเรียนทุกโรงเรียนมีห้องเฉพาะวิชาวิทยาศาสตร์ ส่วนจังหวัดยะลาและนราธิวาส แม้ว่าจะมีห้องวิทยาศาสตร์ยังไม่ครบทุกโรงเรียน แต่นับได้ว่ามีอยู่ในเกณฑ์สูง คือจังหวัดยะลามีโรงเรียนอยู่ ๒๒.๗๓ % ของโรงเรียนทั้งภาค แต่ก็มีห้องเฉพาะวิชาวิทยาศาสตร์อยู่ในเกณฑ์สูงถึง ๑๔.๑๔ % ของโรงเรียนทั้งภาค ส่วนจังหวัดนราธิวาสก็เช่นเดียวกัน มีโรงเรียนอยู่ ๔๐.๕๐ % ของโรงเรียนทั้งภาค แต่ก็เป็นโรงเรียนที่มีห้องวิทยาศาสตร์อยู่ถึง ๒๗.๒๗ % ของโรงเรียนทั้งภาค หรือพอจะกล่าวได้ว่าในภาคศึกษา ๒ นี้ มีแนวโน้มว่าจะมีการเรียนการสอนวิทยาศาสตร์ควบคู่กับการทดลองปฏิบัติจริงในห้องปฏิบัติการสูง

ห้องเฉพาะวิชาสังคมศึกษา เป็นห้องเฉพาะวิชาที่มีมารองมาจากห้องวิทยาศาสตร์ แต่ก็ยังมีน้อยมากเพียง ๓๖.๓๖ % ของโรงเรียนทั้งภาค แต่เป็นของจังหวัดปัตตานีเสีย ๑๔.๑๔ % ยะลา ๕.๐๕ % ส่วนจังหวัดนราธิวาสกับสตูลมีจังหวัดละ ๔.๕๔ % หรือพอจะกล่าวได้ว่าโรงเรียนในภาคศึกษา ๒ ส่วนใหญ่ (๖๓.๖๔ %) มีการสอนวิชาสังคมศึกษาในห้องเรียนประจำ

ห้องเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษ เป็นห้องเฉพาะวิชาที่โรงเรียนต่าง ๆ ในภาคศึกษา ๒ มีมากเป็นสาม คือมี ๒๒.๗๓ % เป็นของจังหวัดปัตตานีเสีย ๑๓.๖๔ % ส่วนจังหวัดยะลาและนราธิวาส จังหวัดละ ๔.๕๔ % สำหรับจังหวัดสตูลไม่มีห้องเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษ หรือพอจะกล่าวได้ว่าโรงเรียนในภาคศึกษา ๒ ส่วนใหญ่ (๗๗.๒๗ %) มีการสอนวิชาภาษาอังกฤษในห้องเรียนประจำ

ห้องเฉพาะวิชาภาษาไทย มี ๑๔.๑๔ % เป็นของจังหวัดปัตตานีเสียครึ่งหนึ่ง (๕.๐๕ %) และเป็นของจังหวัดยะลากับปัตตานีจังหวัดละ ๔.๕๔ % แสดงให้เห็นว่าโรงเรียน

ส่วนใหญ่ (๘๐.๘๒ %) มีการสอนภาษาไทยในห้องเรียนประจำ

ห้องเฉพาะวิชาคณิตศาสตร์มี ๑๓.๖๔ % เป็นของจังหวัดปัตตานี ๕.๐๕ % และจังหวัดยะลา ๔.๕๔ % ส่วนจังหวัดนราธิวาสและสตูลไม่มีห้องเฉพาะวิชาคณิตศาสตร์ แสดงให้เห็นว่าโรงเรียนเกือบทั้งหมด (๘๖.๓๖ %) มีการสอนวิชาคณิตศาสตร์ในห้องเรียนประจำ

ห้องเฉพาะวิชาทหารกรมศิลป์มีอยู่ ๑๔.๑๔ % เป็นของจังหวัดนราธิวาส เสียกรึ่งหนึ่ง (๕.๐๕ %) ของจังหวัดปัตตานีและสตูลจังหวัดละ ๔.๕๔ % หรือพอจะกล่าวได้ว่าโรงเรียนที่มีห้องเฉพาะวิชาทหารกรมศิลป์ คือโรงเรียนที่ยังไม่มีอาคารทหารกรมศิลป์ ส่วนโรงเรียนที่ไม่มีห้องเฉพาะวิชาทหารกรมศิลป์ น่าจะมีแนวโน้มว่าโรงเรียนเหล่านั้นส่วนใหญ่ (๘๐.๘๒ %) มีอาคารทหารกรมศิลป์แล้วหรือไม่ก็อาจจะมีการสอนวิชาทหารกรมศิลป์ในห้องเรียนประจำ

ห้องเฉพาะวิชาอุตสาหกรรมศิลป์ มี ๕.๐๕ % และมีเพียงจังหวัดเดียว คือจังหวัดนราธิวาส การที่เป็นเช่นนี้ พอจะกล่าวได้ว่าโรงเรียนที่มีห้องเฉพาะวิชาอุตสาหกรรมศิลป์ คือโรงเรียนที่ยังไม่มีอาคารอุตสาหกรรมศิลป์ ส่วนโรงเรียนที่ไม่มีห้องอุตสาหกรรมศิลป์ น่าจะมีแนวโน้มว่าเป็นโรงเรียนที่มีอาคารอุตสาหกรรมศิลป์ หรือไม่ก็น่าจะมีการเรียนวิชาอุตสาหกรรมศิลป์ในโรงฝึกงานหรือห้องเรียนประจำ

ห้องเฉพาะวิชาดนตรี มี ๕.๐๕ % จังหวัดที่มีได้แก่ปัตตานี ๔.๕๔ % และนราธิวาส ๔.๕๔ % จะเห็นได้ว่าโรงเรียนในภาคศึกษา ๒ มีห้องเฉพาะวิชาดนตรีน้อยมาก (๕.๐๕ %) การที่จะเป็นเช่นนี้พอจะเป็นเครื่องชี้ให้เห็นว่าโรงเรียนส่วนใหญ่ (๘๐.๘๒ %) มีการสอนวิชาดนตรีในห้องเรียนประจำ

ห้องเฉพาะวิชาศิลปะมีน้อยที่สุด ๔.๕๔ % และจังหวัดที่มีคือจังหวัดนราธิวาส ส่วนจังหวัดอื่น ๆ ไม่มีเลย การที่เป็นเช่นนี้พอจะกล่าวได้ว่าโรงเรียนส่วนใหญ่ (๘๕.๔๕ %) มีการสอนวิชาศิลปะในห้องเรียนประจำ มีเพียง ๔.๕๔ % ที่มีแนวโน้มว่ามีการส่งเสริมวิชาศิลปะอย่างจริงจัง

ตาราง ๑๖. แสดงค่าเฉลี่ย殊ลักษณะของห้องเฉพาะวิชา โดยจำแนก
เป็นรายจังหวัด

ประเภทของ ห้องเฉพาะวิชา	ค่าเฉลี่ย殊ลักษณะของห้องเฉพาะวิชา					จำนวนโรงเรียนที่ มีห้องเฉพาะวิชา
	ปัตตานี	ยะลา	นราธิวาส	สตูล	ทั้งภาค	
วิทยาศาสตร์	๒.๓๓๓	๒.๔๑๗	๒.๕๕๕	๒.๔๓๓	๒.๔๔๑	๑๔
สังคมศึกษา	๒.๒๕๒	๒.๓๓๓	๒.๔๓๓	๒.๑๖๗	๒.๓๕๔	๘
ภาษาไทย	๒.๕๘๓	๒.๖๖๗	๓.๐๐๐	—	๒.๓๖๘	๔
ภาษาอังกฤษ	๒.๓๓๓	๒.๖๖๗	๓.๐๐๐	—	๒.๕๓๓	๕
คณิตศาสตร์	๒.๓๕๐	๒.๖๖๗	—	—	๒.๓๒๒	๓
คหกรรมศิลป์	๒.๑๖๗	—	๒.๕๐๐	๓.๐๐๐	๒.๕๑๒	๔
อุตสาหกรรมศิลป์	—	—	๒.๔๓๓	—	๒.๔๓๓	๒
ดนตรี	๒.๐๐๐	—	๒.๑๖๗	—	๒.๐๘๓	๒
ศิลปะ	—	—	๒.๔๓๓	—	๒.๔๓๓	๑

หมายเหตุ * ค่าเฉลี่ย殊ลักษณะ เหมือนตาราง ๑๔

จากตาราง ๑๖ ผลปรากฏว่า ค่าเฉลี่ย殊ลักษณะของห้องเฉพาะวิชา
วิทยาศาสตร์ทั้งภาคอยู่ในเกณฑ์เกือบดี (๒.๔๔๑) เมื่อพิจารณาเป็นรายจังหวัดแล้วปรากฏว่าจังหวัด
สตูลมีค่าเฉลี่ย殊ลักษณะของห้องวิทยาศาสตร์อยู่ในเกณฑ์ดีมาก (๒.๔๓๓) รองลงมาได้แก่จังหวัด
นราธิวาส ๒.๕๕๕ ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ดี ส่วนค่าเฉลี่ย殊ลักษณะห้องวิทยาศาสตร์ของจังหวัดยะลา
(๒.๔๑๗) และปัตตานี (๒.๓๓๓) อยู่ในเกณฑ์พอใช้ได้ หรือพอจะกล่าวได้ว่า殊ลักษณะของห้อง

วิทยาศาสตร์ทั้งภาค ไม่มีจังหวัดใดอยู่ในระดับต่ำเลย

ค่าเฉลี่ยสูงสุดลักษณะของห้องสังคมศึกษาทั้งภาคอยู่ในเกณฑ์พอใช้ได้ (๒.๓๕๔) แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายจังหวัดปรากฏว่าจังหวัดนครราชสีมาค่าเฉลี่ยสูงสุดลักษณะสูงสุด คือ ๒.๔๓๓ หรืออาจจะกล่าวได้ว่าอยู่ในเกณฑ์ดีมาก ส่วนจังหวัดยะลา ๒.๓๓๓ จังหวัดปัตตานี ๒.๒๕๒ และจังหวัดสตูลซึ่งมีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ ๒.๑๖๗ แต่นับได้ว่าอยู่ในเกณฑ์พอใช้ได้ทั้งหมด หรือพอจะกล่าวได้ว่าสูงสุดลักษณะของห้องเฉพาะวิชาสังคมศึกษาของภาคศึกษา ๒ ทั้งหมด ไม่มีจังหวัดใดเลยที่ต่ำวิกฤต

ค่าเฉลี่ยสูงสุดลักษณะห้องภาษาไทย เมื่อพิจารณาทั้งภาคอยู่ในเกณฑ์ดีมาก (๒.๙๐๘) เมื่อพิจารณาเป็นรายจังหวัด จะเห็นว่าจังหวัดนครราชสีมาสูงสุดลักษณะของห้องภาษาไทย ดีที่สุด คือ ๓.๐๐๐ ส่วนจังหวัดยะลาอยู่ในเกณฑ์ดี คือ ๒.๖๖๗ และจังหวัดปัตตานีอยู่ในเกณฑ์ดี (๒.๕๘๓) สำหรับจังหวัดสตูลนั้นไม่มีห้องเฉพาะวิชาภาษาไทย หรือพอจะกล่าวได้ว่า สูงสุดลักษณะของห้องเฉพาะวิชาภาษาไทยในภาคศึกษา ๒ อยู่ในเกณฑ์เป็นที่น่าพอใจอย่างยิ่ง

ค่าเฉลี่ยสูงสุดลักษณะห้องเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษ เมื่อพิจารณาทั้งภาค อยู่ในเกณฑ์ดี คือ ๒.๕๓๓ แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายจังหวัดแล้ว พบว่าจังหวัดนครราชสีมาสูงสุดลักษณะของห้องเฉพาะวิชาดีที่สุด คือ ๓.๐๐๐ ส่วนจังหวัดยะลาที่มีสูงสุดลักษณะอยู่ในเกณฑ์ดี (๒.๖๖๗) ส่วนสูงสุดลักษณะของห้องเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษในจังหวัดปัตตานีอยู่ในเกณฑ์พอใช้ได้ (๒.๓๓๓) หรือพอจะกล่าวได้ว่าสูงสุดลักษณะห้องเฉพาะวิชาภาษาอังกฤษทั้งภาคไม่มีจังหวัดใดที่ต่ำเป็นห่วง

ค่าเฉลี่ยสูงสุดลักษณะห้องคณิตศาสตร์ทั้งภาคอยู่ในเกณฑ์ดีมาก (๒.๙๒๒) เมื่อพิจารณาเป็นรายจังหวัดซึ่งมีอยู่ ๒ จังหวัด คือ ปัตตานี และยะลา ก็อยู่ในเกณฑ์ดีมากเช่นเดียวกันคือจังหวัดปัตตานี ๒.๙๕๐ จังหวัดยะลา ๒.๖๖๗ หรือพอจะกล่าวได้ว่าสูงสุดลักษณะของห้องเฉพาะวิชาคณิตศาสตร์ในภาคศึกษา ๒ อยู่ในเกณฑ์ดีมากเป็นที่น่าพอใจอย่างยิ่ง

ค่าเฉลี่ยสูงสุดลักษณะของห้องเฉพาะวิชาทหารร่มร่อน เมื่อพิจารณาทั้งภาค อยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างดี (๒.๕๘๒) แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายจังหวัด ผลปรากฏว่าจังหวัดสตูลมีสูงสุดลักษณะของห้องดีที่สุด (๓.๐๐๐) รองลงมาคือนครราชสีมาสูงสุดลักษณะอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างดี (๒.๕๐๐) ส่วนจังหวัดปัตตานีมีสูงสุดลักษณะอยู่ในเกณฑ์พอใช้ (๒.๑๖๗) หรือพอจะกล่าวได้ว่าห้องเฉพาะวิชาทหารร่มร่อนในภาคศึกษา ๒ ไม่มีจังหวัดใดที่ต่ำเป็นห่วง

ค่าเฉลี่ยสุขลักษณะของห้องเฉพาะวิชาอุตสาหกรรมศิลป์ ทั้งภาคมีจังหวัดเดียวคือ จังหวัดนครราชสีมา ซึ่งก็อยู่ในเกณฑ์มากคือ ๒.๔๓๓ กล่าวได้ว่าเป็นที่น่าพอใจอย่างยิ่ง

ค่าเฉลี่ยสุขลักษณะของห้องเฉพาะวิชาดนตรี เฉลี่ยทั้งภาค ๒.๐๔๓ ซึ่งอยู่ในเกณฑ์พอใช้ได้ เมื่อพิจารณาจำแนกเป็นรายจังหวัดมีอยู่ ๒ จังหวัดคือ ปัตตานี กับนครราชสีมา ซึ่งก็มีค่าเฉลี่ยสุขลักษณะอยู่ในเกณฑ์พอใช้ได้ คือ จังหวัดนครราชสีมา ๒.๑๖๗ และจังหวัดปัตตานี ๒.๐๐๐ พอจะกล่าวได้ว่าสุขลักษณะของห้องเฉพาะวิชาดนตรีอยู่ในเกณฑ์พอใช้ได้ แต่น่าจะได้มีการปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้น

ค่าเฉลี่ยสุขลักษณะของห้องเฉพาะวิชาศิลปะ ซึ่งทั้งภาคมีเพียงจังหวัดเดียวคือ นครราชสีมา นับได้ว่าอยู่ในเกณฑ์มากคือ ๒.๔๓๓ หรือพอจะกล่าวได้ว่าห้องเฉพาะวิชาศิลปะมีสุขลักษณะเป็นที่น่าสนใจอย่างยิ่ง

ตาราง ๑๗. แสดงการแจกแจงจำนวนโรงเรียนที่มีห้องสมุด และความ
สะดวกในการใช้ห้องสมุด โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด

จังหวัด	จำนวนโรงเรียน		ความสะดวกในการใช้ห้องสมุด			รวม
	มี	ไม่มี	ไม่สะดวก	ปานกลาง	สะดวก	
ปัตตานี	๖	—	—	๔	๒	๖
ยะลา	๕	—	—	๔	๑	๕
นราธิวาส	๗	๒	—	๒	๕	๗
สตูล	๑	๑	—	—	๑	๑
รวม	๑๙	๓	—	๑๐	๘	๑๘
ร้อยละ	๘๖.๓๖	๑๓.๖๔	—	๕๖.๖๓	๔๓.๓๗	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๑๗ แสดงให้เห็นว่า โรงเรียนในภาคศึกษา ๒ ส่วนใหญ่ (๘๖.๓๖ %) มีห้องสมุด โรงเรียนที่ไม่มีห้องสมุดมีเพียง ๑๓.๖๔ % จากตาราง ๑๗ จะเห็นได้ว่าจังหวัดปัตตานีและจังหวัดยะลา มีห้องสมุดครบทุกโรงเรียน ส่วนจังหวัดนราธิวาสและจังหวัดสตูล ถึงแม้ว่าโรงเรียนจะมีห้องสมุดไม่ครบทุกโรงเรียน แต่ก็มีเพียงส่วนน้อยที่ไม่มี หรือพอจะกล่าวได้ว่าโรงเรียนในภาคศึกษา ๒ ส่วนใหญ่ (๘๖.๓๖ %) เห็นความสำคัญของห้องสมุด

ความสะดวกในการใช้ห้องสมุด ปรากฏว่าโรงเรียนที่มีห้องสมุด มีความสะดวกในการใช้อยู่ในเกณฑ์ปานกลางมีมากที่สุด คือมี ๕๖.๖๓% รองมาได้แก่โรงเรียนที่มีห้องสมุดที่มีความสะดวกในการใช้มากที่สุดคือมี ๔๓.๓๗% ส่วนที่ไม่สะดวกเลยไม่มี หรือพอจะกล่าวได้ว่าห้องสมุดของโรงเรียนในภาคศึกษา ๒ ทั้งหมดมีแนวโน้มแสดงว่ามีความสบายในการใช้

ตาราง ๑๔ แสดงการแจกแจงขนาดของห้องสมุดที่สามารถให้นักเรียนใช้พร้อมกันได้
โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด

จังหวัด	ขนาดของห้องสมุดที่สามารถให้นักเรียนใช้พร้อมกันได้					รวม
	น้อยกว่า ๒๕ คน	๒๕ — ๕๐ คน	๕๑ — ๗๕ คน	๗๖ — ๑๐๐ คน	มากกว่า ๑๐๐ คน	
ปัตตานี	—	๒	๓	๑	—	๖
ยะลา	๑	๓	—	—	๑	๕
นราธิวาส	๓	๔	—	—	—	๗
สตูล	—	๑	—	—	—	๑
รวม	๔	๑๐	๓	๑	๑	๑๙
ร้อยละ	๒๑.๐๕	๕๒.๖๓	๑๕.๗๙	๕.๒๖	๕.๒๖	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๑๔ ผลปรากฏว่า โรงเรียนในภาคศึกษา ๒ มีห้องสมุด
ขนาดที่สามารถให้นักเรียนใช้ได้พร้อมกัน ๒๕ — ๕๐ คนมีจำนวนมากที่สุด คือ ๕๒.๖๓% รองลงมา
ได้แก่อน้อยกว่า ๒๕ คน คือ ๒๑.๐๕% และ ๕๑ — ๗๕ คน มี ๑๕.๗๙% ส่วนห้องสมุดที่มีขนาดให้
นักเรียนใช้ได้พร้อมกันระหว่าง ๗๖ — ๑๐๐ คน กับมากกว่า ๑๐๐ คน มีเท่ากัน คือมีเพียง —
อย่างละแห่งเท่านั้น หรือพอจะกล่าวได้ โรงเรียนส่วนมาก (๗๓.๖๘%) มีห้องสมุดขนาดเล็ก คือ
ขนาดห้องเรียนธรรมดาหนึ่งห้องเรียนเท่านั้น ส่วนที่มีขนาดปานกลางมีเพียง ๕.๒๖% ส่วนที่มี
ขนาดใหญ่กว้างขวางมีน้อยมากเพียง ๕.๒๖% เท่านั้น

ตาราง ๑๔ แสดงการแจกแจงจำนวนโรงเรียนที่มีโรงอาหารและหอประชุม
โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด

รายการ	จังหวัด				รวม	
	ปัตตานี	ยะลา	นราธิวาส	สตูล	จำนวน	ร้อยละ
โรงเรียนที่ไม่มีทั้งโรงอาหาร และหอประชุม	๒	๔	๓	—	๙	๔๐.๙๑
โรงเรียนที่มีแค่โรงอาหาร	—	—	—	—	—	—
โรงเรียนที่มีแค่หอประชุม	—	—	๑	—	๑	๔.๕๔
โรงเรียนที่มีทั้งโรงอาหาร และหอประชุมแยกกัน	๑	—	๓	๑	๕	๒๒.๗๓
โรงเรียนที่มีโรงอาหาร และหอประชุมรวมกัน	๓	๑	๒	๑	๗	๓๑.๘๒
รวม	๖	๕	๔	๒	๒๒	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๑๔ ผลปรากฏว่า ในภาคศึกษา ๒ โรงเรียนที่ไม่มีทั้ง
โรงอาหารและหอประชุมมีจำนวนสูงสุด คือ ๔๐.๙๑% รองมาคือโรงเรียนที่มีโรงอาหารและ
หอประชุมรวมกัน คือมี ๓๑.๘๒% ถัดมาคือโรงเรียนที่มีทั้งโรงอาหารและหอประชุมแยกกัน
คือมี ๒๒.๗๓% ส่วนโรงเรียนที่มีแค่หอประชุมมีเพียง ๔.๕๔% สำหรับโรงเรียนที่มีแค่โรงอาหาร
อย่างเดียวไม่มี หรือพอจะกล่าวได้ว่าโรงเรียนส่วนใหญ่ (๕๔.๐๙%) มีอาคารอย่างใดอย่างหนึ่ง
แต่ก็มีจำนวนมากพอสมควร (๔๐.๙๑%) ที่ไม่มีอาคารใดเลย

ตาราง ๒๐. แสดงการแจกแจงอายุของโรงอาหาร หอประชุม และโรงอาหาร
ที่รวมกับหอประชุม โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด

จังหวัดและประเภทของอาคาร	อายุของอาคาร					รวม
	ไม่ถึงปี	๑-๕ปี	๖-๑๐ปี	๑๑-๑๕ปี	๑๖ ปีขึ้นไป	
ปัตตานี โรงอาหาร	—	—	๑	—	—	๑
หอประชุม	—	—	๑	—	—	๑
โรงอาหารที่รวมกับหอประชุม	๑	๑	—	๑	—	๓
ยะลา โรงอาหาร	—	—	—	—	—	—
หอประชุม	—	—	—	—	—	—
โรงอาหารที่รวมกับหอประชุม	—	—	๑	—	—	๑
นราธิวาส โรงอาหาร	๑	๑	๑	—	—	๓
หอประชุม	๒	๑	—	๑	—	๔
โรงอาหารที่รวมกับหอประชุม	—	๒	—	—	—	๒
สตูล โรงอาหาร	—	๑	—	—	—	๑
หอประชุม	—	—	—	—	๑	๑
โรงอาหารที่รวมกับหอประชุม	—	๑	—	—	—	๑
รวม โรงอาหาร	๑	๒	๒	—	—	๕
หอบริการ	๒๐.๐๐	๔๐.๐๐	๔๐.๐๐	—	—	๑๐๐.๐๐
หอประชุม	๒	๑	๑	๑	๑	๖
หอบริการ	๓๓.๓๓	๑๖.๖๗	๑๖.๖๗	๑๖.๖๗	๑๖.๖๗	๑๐๐.๐๐
โรงอาหารที่รวมกับหอประชุม	๑	๔	๑	๑	—	๗
หอบริการ	๑๔.๒๘	๕๓.๑๔	๑๔.๒๘	๑๔.๒๘	—	๑๐๐.๐๐

จากการวาง ๒๐ ผลปรากฏว่า โรงเรียนในภาคศึกษา ๒ มีโรงอาหารที่มีอายุ ๑ - ๕ ปี กับ ๖ - ๑๐ ปี มีจำนวนเท่ากัน คือ ๔๐.๐๐% รองมาคือโรงอาหารที่มีอายุไม่ถึงปี คือมี ๒๐.๐๐% โรงอาหารที่มีอายุมากกว่า ๑๐ ปีไม่มี หรือพอจะกล่าวได้ว่าโรงอาหารของโรงเรียนในภาคศึกษา ๒ ส่วนใหญ่ (๖๐.๐๐%) เป็นอาคารใหม่ มีเพียงส่วนน้อย (๔๐.๐๐%) ที่ไม่เก่าไม่ใหม่นัก

หอบประชุม ปรากฏว่าโรงเรียนในภาคศึกษา ๒ มีหอบประชุมอายุไม่ถึงปีมากที่สุด คือมี ๓๓.๓๓% ส่วนนอกนั้นมีจำนวนเท่า ๆ กัน คือ หอบประชุมที่มีอายุ ๑ - ๕ ปี หอบประชุมที่มีอายุ ๖ - ๑๐ ปี หอบประชุมที่มีอายุ ๑๑ - ๑๕ ปี และหอบประชุมที่มีอายุ ๑๖ ปีขึ้นไป มีอย่างละ ๑๖.๖๗% ทั้งสิ้น แต่ก็พอจะกล่าวได้ว่า หอบประชุมของโรงเรียนในภาคศึกษา ๒ ส่วนมาก (๕๐.๐๐%) เป็นอาคารใหม่ หอบประชุมที่เป็นอาคารเก่ามีรองลงมาคือมี ๓๓.๓๓% ส่วนหอบประชุมที่เป็นอาคารกลางเก่ากลางใหม่มีน้อยที่สุด (๑๖.๖๗%)

โรงอาหารที่รวมกับหอบประชุม ปรากฏว่าโรงอาหารที่รวมกับหอบประชุมที่มีอายุ ๑ - ๕ ปี มีจำนวนมากที่สุด คือมี ๕๓.๑๔% ส่วนอาคารที่มีอายุ ๑๖ ปีขึ้นไปไม่มี นอกนั้นมีจำนวนเท่ากัน คือ อาคารที่มีอายุไม่ถึงปี อาคารที่มีอายุ ๖ - ๑๐ ปี และอาคารที่มีอายุ ๑๑ - ๑๕ ปี มีอย่างละ ๑๔.๒๘% ทั้งสิ้น หรือพอจะกล่าวได้ว่า อาคารโรงอาหารที่รวมกับหอบประชุมส่วนมาก (๕๓.๑๔%) เป็นอาคารใหม่ มีเพียงส่วนน้อย (๒๘.๕๖%) ที่เป็นอาคารค่อนข้างเก่า

ตาราง ๒๑. แสดงการแจกแจงลักษณะอาคารโรงอาหาร หอประชุม โรงอาหาร
และหอประชุมรวมกัน โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด

จังหวัด และ ประเภท อาคาร	ลักษณะอาคารของโรงอาหารหรือหอประชุม					รวม
	ศาลาวัด	ชั่วคราว	ไม้	ตึกครึ่งไม้	ตึก	
ปัตตานี โรงอาหาร หอประชุม โรงอาหารที่ รวมกับหอประชุม	—	๑	—	—	—	๑
	—	๑	—	—	—	๑
	—	—	๒	๑	—	๓
ยะลา โรงอาหาร หอประชุม โรงอาหารที่ รวมกับหอประชุม	—	—	—	—	—	—
	—	—	—	—	—	—
	—	—	๑	—	—	๑
นราธิวาส โรงอาหาร หอประชุม โรงอาหารที่ รวมกับหอประชุม	—	๒	—	๑	—	๓
	—	—	๑	๓	—	๔
	—	—	—	๑	๑	๒
สตูล โรงอาหาร หอประชุม โรงอาหารที่ รวมกับหอประชุม	—	๑	—	—	—	๑
	—	—	๑	—	—	๑
	—	—	—	๑	—	๑
รวมทุกจังหวัด	—	๔	—	๑	—	๕
	—	๘๐.๐๐	—	๒๐.๐๐	—	๑๐๐.๐๐
	—	๑	๒	๓	—	๖
	—	๑๖.๖๓	๓๓.๓๓	๕๐.๐๐	—	๑๐๐.๐๐
	—	—	๓	๓	๑	๗
	—	—	๔๒.๘๖	๔๒.๘๖	๑๔.๒๘	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๒๑ ผลปรากฏว่า โรงอาหารของโรงเรียนในภาคศึกษา ๒ ส่วนมาก (๘๐.๐๐%) เป็นอาคารชั่วคราว มีเพียงส่วนน้อย (๒๐.๐๐%) ที่เป็นอาคารตึกครึ่งไม้ หรือพอจะกล่าวได้ว่าโรงอาหารของโรงเรียนในภาคศึกษา ๒ ส่วนใหญ่ (๘๐.๐๐%) สร้างขึ้นเพื่อให้ให้นักเรียนที่มีรับประทานอาหารเช้าเป็นการชั่วคราวก่อน และคอบงประมาณที่จะได้รับเพื่อสร้างเป็นอาคารถาวรในภายหลัง สำหรับโรงอาหารที่เป็นอาคารถาวรมีน้อยมากเพียง ๒๐.๐๐%

หอบประชุมของโรงเรียนในภาคศึกษา ๒ มีอาคารตึกครึ่งไม้มากที่สุด คือ มี ๕๐.๐๐% รองมาเป็นอาคารไม้มี ๓๓.๓๓% ส่วนอาคารชั่วคราวมีน้อยมากเพียง ๑๖.๖๗% ส่วนอาคารหอบประชุมที่มีลักษณะอื่น ๆ ไม่มี หรือพอจะกล่าวได้ว่าหอบประชุมของโรงเรียนในภาคศึกษา ๒ ส่วนใหญ่ (๘๓.๓๓%) เป็นอาคารถาวร มีเพียง ๑๖.๖๗% เท่านั้นที่เป็นอาคารไมถาวร

โรงอาหารที่รวมกับหอบประชุม โรงเรียนในภาคศึกษา ๒ มีอาคารโรงอาหารที่รวมกับหอบประชุมที่เป็นอาคารตึกครึ่งไม้ กับอาคารไม้จำนวนเท่ากัน คือมีอย่างละ ๔๒.๘๖% และที่เป็นอาคารตึกอีก ๑๔.๒๘% ส่วนอาคารชั่วคราวไม่มีเลย หรือพอจะกล่าวได้ว่าโรงเรียนในภาคศึกษา ๒ มีอาคารโรงอาหารที่รวมกับหอบประชุมเป็นอาคารถาวรทั้งหมด นับว่าเป็นที่น่าพอใจอย่างยิ่ง

ตาราง ๒๒. แสดงการแจกแจงสภาพอาคารโรงอาหาร หอประชุม โรงอาหารและหอประชุมรวมกัน โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด

จังหวัด และ ประเภทอาคาร	สภาพอาคารโรงอาหารและหอประชุม				รวม
	ควรรื้อ , ปลูกใหม่	ควรซ่อม แซม	พอใช้ได้	เรียบร้อยดี	
ปัตตานี					
โรงอาหาร	๑	—	—	—	๑
หอประชุม	๑	—	—	—	๑
โรงอาหารที่รวมกับ หอประชุม	๑	—	—	๒	๓
ยะลา					
โรงอาหาร	—	—	—	—	—
หอประชุม	—	—	—	—	—
โรงอาหารที่รวมกับ หอประชุม	—	—	๑	—	๑
นราธิวาส					
โรงอาหาร	๒	—	—	๑	๓
หอประชุม	—	—	๒	๒	๔
โรงอาหารที่รวมกับ หอประชุม	—	—	—	๒	—
สตูล					
โรงอาหาร	๑	—	—	—	๑
หอประชุม	๑	—	—	—	๑
โรงอาหารที่รวมกับ หอประชุม	—	—	—	๑	๑
รวมทุกจังหวัด					
โรงอาหาร	๔	—	—	๑	๕
	๘๐.๐๐%	—	—	๒๐.๐๐%	๑๐๐.๐๐%
หอประชุม	๒	—	๒	๒	๖
	๓๓.๓๓%	—	๓๓.๓๓%	๓๓.๓๓%	๑๐๐.๐๐%
โรงอาหารที่รวมกับ หอประชุม	๑	—	๑	๕	๗
	๑๔.๒๘%	—	๑๔.๒๘%	๗๑.๔๔%	๑๐๐.๐๐%

จากการาง ๒๒ ผลปรากฏว่า โรงเรียนในภาคศึกษา ๒ มีอาคาร
โรงอาหารอยู่ในสภาพควรรื้อปลูกใหม่จำนวนมากที่สุดถึง ๔๐.๐๐% ที่อยู่ในสภาพเรียบร้อยดี
มีเพียง ๒๐.๐๐% หรือพอจะกล่าวได้ว่า อาคารโรงอาหารในภาคศึกษา ๒ ส่วนใหญ่
(๔๐.๐๐%) อยู่ในสภาพที่ไม่เหมาะสม มีอาคารที่อยู่ในสภาพเหมาะสมที่จะใช้เพียง ๒๐.๐๐%

หอประชุม ปรากฏว่าหอประชุมของโรงเรียนในภาคศึกษา ๒ อยู่ใน
สภาพเรียบร้อยดี ๓๓.๓๓% พอใช้ได้ ๓๓.๓๓% และควรรื้อปลูกใหม่ ๓๓.๓๓% เจนกัน แต่ก็
พอจะกล่าวได้ว่า หอประชุมของโรงเรียนในภาคศึกษา ๒ จำนวนสองในสาม (๖๖.๖๖%) อยู่ใน
สภาพเหมาะสมที่จะใช้ มีเพียงหนึ่งในสาม (๓๓.๓๓%) ที่ไม่เหมาะสม

โรงอาหารที่รวมกับหอประชุม ปรากฏว่าโรงเรียนในภาคศึกษา ๒
มีอาคารโรงอาหารที่รวมกับหอประชุมที่อยู่ในสภาพเรียบร้อยดีจำนวนสูงสุดถึง ๓๑.๔๓% ส่วน
อาคารที่อยู่ในสภาพพอใช้ได้และควรรื้อปลูกใหม่มีจำนวนเท่ากัน คือมีอย่างละ ๑๔.๒๘% หรือพอ
จะกล่าวได้ว่า โรงอาหารที่รวมกับหอประชุมส่วนใหญ่ (๔๕.๗๑%) อยู่ในสภาพที่ใช้ได้ดี มีเพียง
ส่วนน้อย (๑๔.๒๘%) ที่อยู่ในสภาพไม่เหมาะสม

ตาราง ๒๓ แสดงค่าเฉลี่ยสุขลักษณะของอาคารโรงอาหาร หอประชุม และ
โรงอาหารที่รวมกับหอประชุม โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด

รายการ	สุขลักษณะ โดยเฉลี่ย *				
	ปัตตานี	ยะลา	นราธิวาส	สตูล	รวม
โรงอาหารที่รวมกับหอประชุม	๒.๕๐๐	๒.๓๓๓	๒.๘๓๓	๓.๐๐๐	๒.๖๔๓
โรงอาหาร	๒.๑๖๓	—	๒.๒๗๔	๑.๘๓๓	๒.๑๖๓
หอประชุม	๑.๘๓๓	—	๒.๓๔๒	๑.๘๓๓	๒.๔๓๒

หมายเหตุ * ค่าเฉลี่ยสุขลักษณะ เหมือนตาราง ๑๔

จากตาราง ๒๓ ผลปรากฏว่า ในภาคศึกษา ๒ มีค่าเฉลี่ยสุขลักษณะของ
โรงอาหารที่รวมกับหอประชุมทั้งภาคอยู่ในเกณฑ์ คือ ๒.๖๔๓ เมื่อพิจารณาแยกเป็นรายจังหวัด
พบว่า จังหวัดสตูลมีสุขลักษณะดีที่สุด (๓.๐๐๐) รองลงมาได้แก่จังหวัดนราธิวาส ๒.๘๓๓ จังหวัด
ปัตตานี ๒.๕๐๐ และจังหวัดยะลา ๒.๓๓๓ ตามลำดับ หรืออาจจะกล่าวได้ว่า สุขลักษณะของอาคาร
โรงอาหารที่รวมกับหอประชุมทั้งภาคเป็นที่น่าพอใจ

โรงอาหารปรากฏว่า เมื่อพิจารณาทั้งภาคมีค่าเฉลี่ยสุขลักษณะพอใช้ได้
(๒.๑๖๓) เมื่อพิจารณาเป็นรายจังหวัดปรากฏว่า นราธิวาสมีค่าเฉลี่ยสุขลักษณะ ๒.๒๗๔ ปัตตานี
๒.๑๖๓ ค่าสุดได้แก่สตูล ๑.๘๓๓ ซึ่งไม่เป็นที่น่าพอใจ ควรจะได้มีการปรับปรุงให้ดีขึ้น หรืออาจ
จะกล่าวได้ว่า ค่าเฉลี่ยสุขลักษณะของโรงอาหารทั้งภาคไม่เป็นที่น่าพอใจนัก

หอประชุม ปรากฏว่าเมื่อพิจารณาทั้งภาคอยู่ในเกณฑ์เกือบดี (๒.๔๓๒)
แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายจังหวัดพบว่า นราธิวาสมีสุขลักษณะอยู่ในเกณฑ์ (๒.๓๔๒) แต่ปัตตานี
กับสตูลมีค่าเฉลี่ยสุขลักษณะ เพียง ๑.๘๓๓ นับว่าอยู่ในเกณฑ์ไม่สู้ดี ควรจะได้ปรับปรุงให้ดีขึ้น
กล่าวได้ว่า สุขลักษณะของหอประชุมทั้งภาคไม่เป็นที่น่าพอใจนัก

ตาราง ๒๔. - แสดงการแจกแจงจำนวนโรงเรียนที่มีอาคารอุตสาหกรรมศิลป์
อาคารคหกรรมศิลป์ โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด

รายการ	จังหวัด				รวม	ร้อยละ
	ปัตตานี	ยะลา	นราธิวาส	สตูล		
โรงเรียนที่มีทั้งอาคารอุตสาหกรรมศิลป์ และอาคารคหกรรมศิลป์	—	๓	๒	—	๕	๒๒.๙๓
โรงเรียนที่มีแต่อาคารอุตสาหกรรมศิลป์	๒	—	๑	—	๓	๑๓.๖๔
โรงเรียนที่มีแต่อาคารคหกรรมศิลป์	๑	—	๓	—	๔	๑๘.๑๘
โรงเรียนที่มีทั้งอาคารอุตสาหกรรมศิลป์ และอาคารคหกรรมศิลป์	๓	๒	๓	๒	๑๐	๔๕.๔๕
รวมยอด	๖	๕	๕	๒	๒๒	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๒๔ ผลปรากฏว่า โรงเรียนในภาคศึกษา ๒ ที่มีทั้งอาคาร
อุตสาหกรรมศิลป์และคหกรรมศิลป์มีจำนวนมากที่สุด คือมีถึง ๔๕.๔๕% รองลงมาได้แก่โรงเรียน
ที่ไม่มีทั้งอาคารอุตสาหกรรมศิลป์และอาคารคหกรรมศิลป์ โรงเรียนที่มีแต่อาคารคหกรรมศิลป์
อย่างเดียวนั้นมี ๑๘.๑๘% ส่วนโรงเรียนที่มีแต่อาคารอุตสาหกรรมศิลป์อย่างเดียวนั้นมีเพียง ๑๓.๖๔%
หรือพอจะกล่าวได้ว่า โรงเรียนในภาคศึกษา ๒ ส่วนใหญ่ (๗๓.๒๓%) มีอาคารอุตสาหกรรมศิลป์
และอาคารคหกรรมศิลป์อย่างใดอย่างหนึ่ง หรือมีทั้งสอง มีเพียงส่วนน้อย (๒๒.๙๓%) ที่ยังไม่มี
อาคารใดเลย

ตาราง ๒๕ แสดงการแจกแจงอายุของอาคารอุตสาหกรรมศิลป์ และอาคาร
คหกรรมศิลป์ โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด

จังหวัดและประเภทอาคาร	อายุอาคาร					รวม
	ไม่ถึงปี	๑-๕ ปี	๖-๑๐ ปี	๑๑-๑๕ ปี	๑๖ ปีขึ้นไป	
ปัตตานี						
อาคารอุตสาหกรรมศิลป์	—	๕	—	—	—	๕
อาคารคหกรรมศิลป์	—	๔	—	—	—	๔
ยะลา						
อาคารอุตสาหกรรมศิลป์	—	๑	—	—	๑	๒
อาคารคหกรรมศิลป์	—	๒	—	—	—	๒
นราธิวาส						
อาคารอุตสาหกรรมศิลป์	—	๔	—	—	—	๔
อาคารคหกรรมศิลป์	๑	๓	๑	๑	—	๕
สตูล						
อาคารอุตสาหกรรมศิลป์	—	๒	—	—	—	๒
อาคารคหกรรมศิลป์	—	๒	—	—	—	๒
รวม						
อาคารอุตสาหกรรมศิลป์	—	๑๒	—	—	๑	๑๓
ร้อยละ	—	๘๒.๓๐	—	—	๗.๗๐	๑๐๐.๐๐
อาคารคหกรรมศิลป์	๑	๑๑	๑	๑	—	๑๔
ร้อยละ	๗.๑๔	๗๘.๕๗	๗.๑๔	๗.๑๔	—	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๒๕ ผลปรากฏว่า โรงเรียนในภาคศึกษา ๒ มีอาคาร
 อุตสาหกรรมศิลป์ที่มีอายุ ๑ – ๕ ปี จำนวนมากที่สุด คือ ๔๒.๓๐% และอาคารที่มีอายุ ๑๖ ปีขึ้นไป
 อีก ๓.๓๐% หรือพอจะกล่าวได้ว่า อาคารอุตสาหกรรมศิลป์ส่วนใหญ่ (๔๒.๓๐%) เป็นอาคารสร้าง
 ใหม่ มีอาคารเก่าที่สร้างมาเป็นเวลานานแล้วเพียง ๓.๓๐%

อาคารคหกรรมศิลป์ ปรากฏว่าอาคารคหกรรมศิลป์ในภาคศึกษา ๒ ที่มี
 อายุ ๑ – ๕ ปี มีจำนวนมากที่สุดเช่นเดียวกับอาคารอุตสาหกรรมศิลป์ คือมีถึง ๓๔.๕๓% นอกนั้น
 เป็นอาคารที่มีอายุไม่ถึงปี ๓.๑๔% อายุ ๖ – ๑๐ ปี ๓.๑๔% และอายุ ๑๑ – ๑๕ ปีอีก ๓.๑๔%
 กล่าวได้ว่า อาคารคหกรรมศิลป์ส่วนใหญ่ (๔๕.๓๑%) เป็นอาคารที่สร้างขึ้นใหม่ มีเพียงส่วนน้อย
 (๑๔.๒๕%) ที่เป็นอาคารค่อนข้างเก่า

ตาราง ๒๒. แสดงการแจกแจงลักษณะของอาคารอุตสาหกรรมศิลป์ และอาคาร
คหกรรมศิลป์ โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด

จังหวัดและประเภทอาคาร	ลักษณะอาคาร					รวม
	ศาลาวิถิ	ชั่วคราว	ไม้	ตึกครึ่งไม้	ตึก	
ปัตตานี						
อาคารอุตสาหกรรมศิลป์	—	—	๕	—	—	๕
อาคารคหกรรมศิลป์	—	—	๔	—	—	๔
ยะลา						
อาคารอุตสาหกรรมศิลป์	—	—	๒	—	—	๒
อาคารคหกรรมศิลป์	—	—	๒	—	—	๒
นราธิวาส						
อาคารอุตสาหกรรมศิลป์	—	๑	๓	—	—	๔
อาคารคหกรรมศิลป์	—	๒	๓	๑	—	๖
สตูล						
อาคารอุตสาหกรรมศิลป์	—	—	๒	—	—	๒
อาคารคหกรรมศิลป์	—	—	๑	๑	—	๒
รวมยอด						
อาคารอุตสาหกรรมศิลป์	—	๑	๑๒	—	—	๑๓
ร้อยละ	—	๗.๖๙	๙๒.๓๐	—	—	๑๐๐.๐๐
อาคารคหกรรมศิลป์	—	๒	๑๐	๒	—	๑๔
ร้อยละ	—	๑๔.๒๘	๗๑.๔๓	๑๔.๒๘	—	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๒๒ ผลปรากฏว่า ลักษณะอาคารอุตสาหกรรมศิลป์ของโรงเรียนในภาคศึกษา ๒ เป็นอาคารไม้มีจำนวนมากที่สุดถึง ๕๒.๓๐% และเป็นอาคารชั่วคราวอีก ๓.๓๐% อาจกล่าวได้ว่า อาคารอุตสาหกรรมศิลป์ในภาคศึกษา ๒ ส่วนใหญ่ (๕๒.๓๐%) เป็นอาคารถาวร มีอาคารอุตสาหกรรมศิลป์ที่เป็นอาคารไม้ถาวรเพียง ๓.๓๐% นับได้ว่าอยู่ในเกณฑ์น่าพอใจ

อาคารคหกรรมศิลป์ ในภาคศึกษา ๒ ส่วนใหญ่เป็นอาคารไม้ เช่นเดียวกับอาคารอุตสาหกรรมศิลป์ คือมีอาคารไม้ถึง ๗๑.๔๓% รองลงมาเป็นอาคารตึกครึ่งไม้ และอาคารชั่วคราวอย่างละเท่า ๆ กัน คือมีอย่างละ ๑๔.๒๕% กล่าวได้ว่า อาคารคหกรรมศิลป์ส่วนใหญ่ (๘๕.๖๘%) เป็นอาคารถาวร เช่นเดียวกับอาคารอุตสาหกรรมศิลป์ และมีเพียงส่วนน้อย (๑๔.๒๕%) ที่เป็นอาคารไม้ถาวร

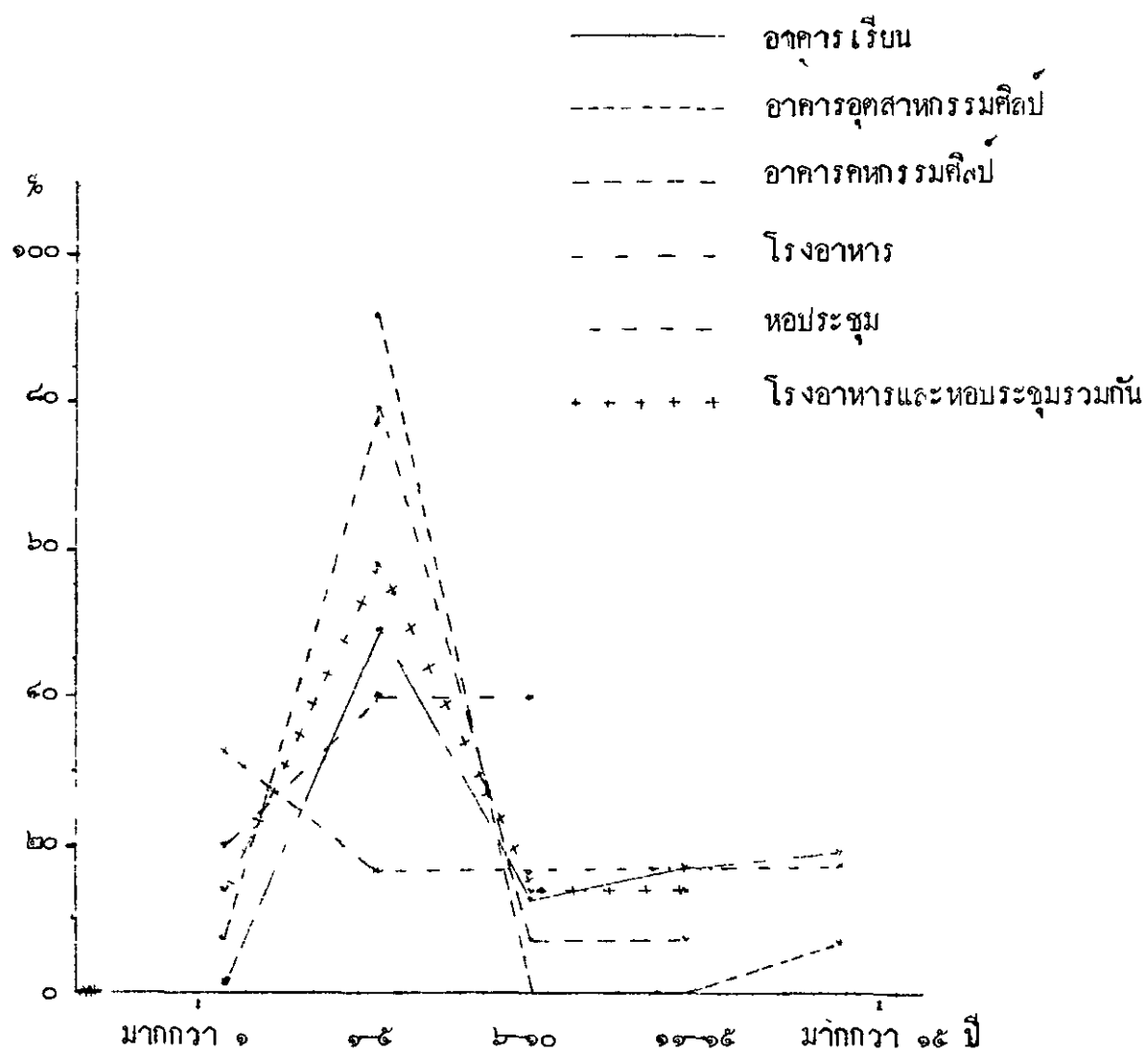
ตาราง ๒๗. แสดงการแจกแจงสภาพอาคารอุตสาหกรรมศิลป์ และอาคาร
คหกรรมศิลป์ โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด

จังหวัด และประเภทอาหาร	สภาพอาคาร				รวม
	ควรรูปลูกใหม่	ควรรซ่อมแซม	พอใช้ได้	เรียนรอยดี	
ปัตตานี					
อาคารอุตสาหกรรมศิลป์	-	-	๕	๑	๕
อาคารคหกรรมศิลป์	-	-	๑	๓	๔
ยะลา					
อาคารอุตสาหกรรมศิลป์	-	-	๑	๑	๒
อาคารคหกรรมศิลป์	-	-	-	๒	๒
นราธิวาส					
อาคารอุตสาหกรรมศิลป์	-	๑	๑	๒	๔
อาคารคหกรรมศิลป์	๑	๑	-	๔	๖
สตูล					
อาคารอุตสาหกรรมศิลป์	-	-	๑	๑	๒
อาคารคหกรรมศิลป์	-	-	๑	๑	๒
รวม					
อาคารอุตสาหกรรมศิลป์	-	๑	๙	๕	๑๓
รอยละ	-	๙.๙๐	๕๓.๘๕	๓๘.๔๖	๑๐๐.๐๐
อาคารคหกรรมศิลป์	๑	๑	๒	๑๐	๑๔
รอยละ	๙.๑๔	๙.๑๔	๑๔.๒๘	๗๑.๔๓	๑๐๐.๐๐

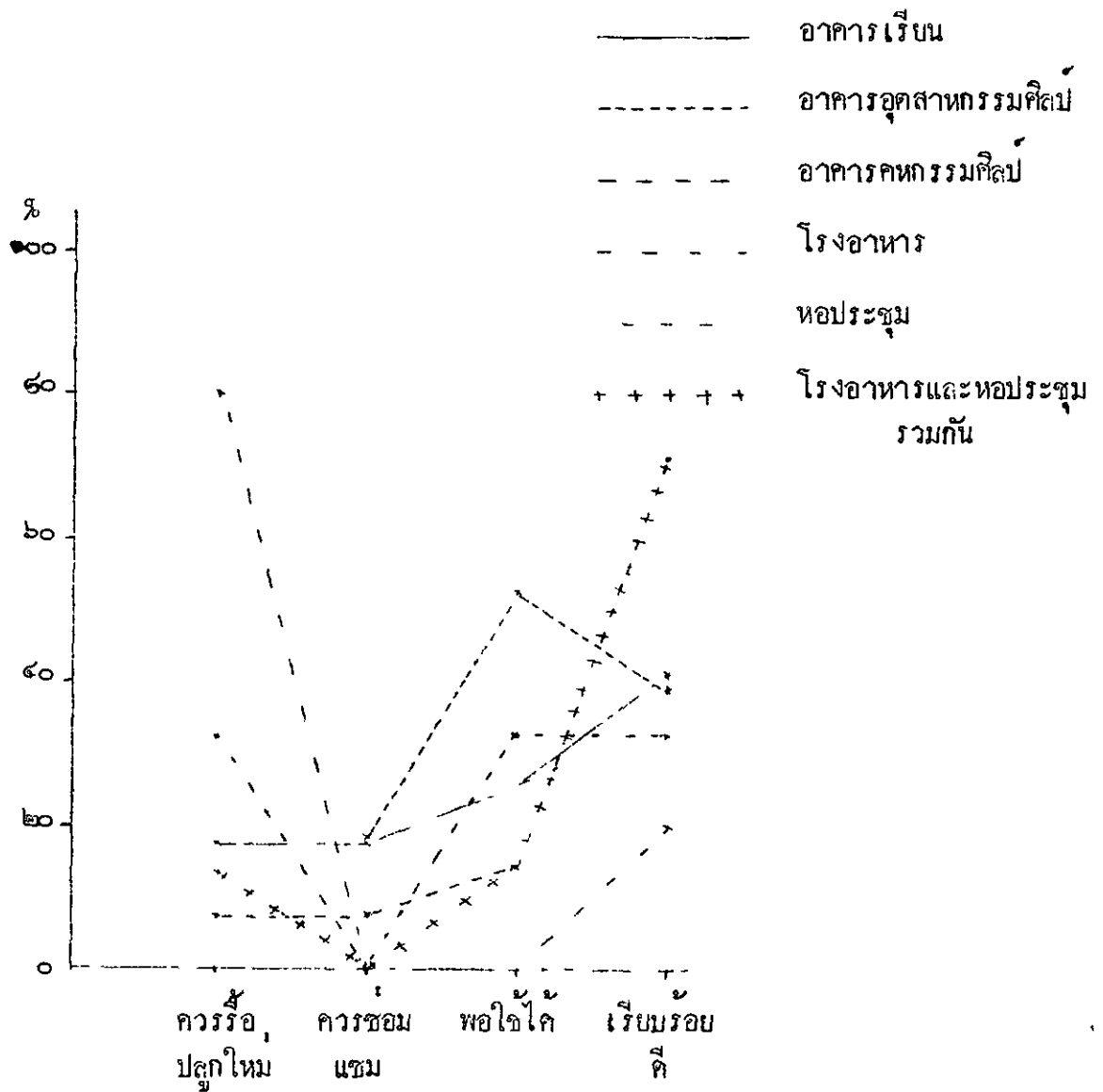
จากการวาง ๒๗ บลปรากฏว่าในภาคศึกษา ๒ อาคารอุตสาหกรรมศิลป์อยู่ในสภาพพอใช้ได้มีจำนวนมากที่สุดถึง ๕๓.๘๕% รองลงมาอยู่ในสภาพเรียบร้อย ๓๘.๘๖% และอาคารที่อยู่ในสภาพควรซ่อมแซมมีน้อยที่สุดเพียง ๗.๗๐% ส่วนอาคารที่อยู่ในสภาพสมควรรื้อปลูกใหม่ไม่มี หรือพอจะกล่าวได้ว่า อาคารอุตสาหกรรมศิลป์ในภาคศึกษา ๒ ส่วนใหญ่ (๕๓.๓๑%) อยู่ในสภาพเหมาะสมที่จะใช้ มีเพียงส่วนน้อย (๗.๗๐%) ที่อาคารอยู่ในสภาพไม่เหมาะสม

อาคารคหกรรมศิลป์ ปรากฏว่าอาคารอยู่ในสภาพเรียบร้อยดีมีจำนวนมากที่สุด คือมี ๗๑.๔๓% รองมาได้แก่อาคารที่อยู่ในสภาพพอใช้ได้ คือมี ๑๔.๒๕% ส่วนอาคารที่อยู่ในสภาพควรซ่อมแซมและควรรื้อปลูกใหม่มีจำนวนเท่ากัน คือมีอย่างละ ๗.๑๔% หรือพอจะกล่าวได้ว่า อาคารคหกรรมศิลป์ในภาคศึกษา ๒ ส่วนใหญ่ (๘๕.๗๒%) อยู่ในสภาพเหมาะสมที่จะใช้ มีเพียงส่วนน้อย (๑๔.๒๕%) ที่อาคารอยู่ในสภาพที่ไม่เหมาะสม

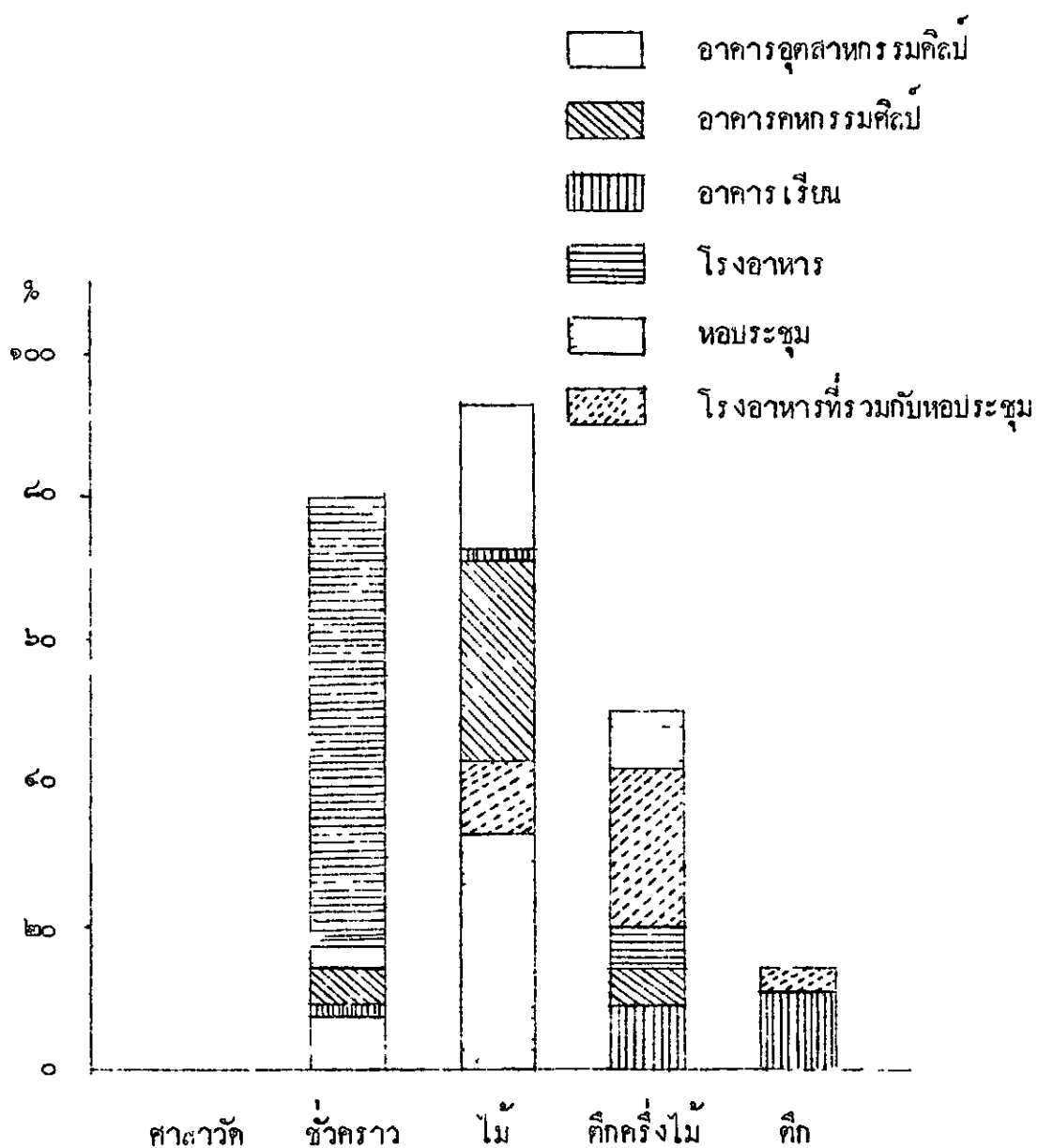
ภาพต่อไปนี้เป็นการเปรียบเทียบอายุ สภาพ และลักษณะของอาคารต่าง ๆ ในโรงเรียนของภาคศึกษา ๒

ภาพ ๑. แสดงการเปรียบเทียบอายุของอาคารต่าง ๆ

ภาพ ๒. แสดงการเปรียบเทียบสภาพของอาคารต่าง ๆ

ภาพ ๓. แสดงการเปรียบเทียบลักษณะของอาคารต่าง ๆ

ตาราง ๒๔ แสดงค่าเฉลี่ยสูงสุดลักษณะของอาคารอุตสาหกรรมศิลป์ และอาคาร
คหกรรมศิลป์ โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด

รายการ	ค่าเฉลี่ย * สูงสุดลักษณะของอาคารอุตสาหกรรมศิลป์และคหกรรมศิลป์				รวม
	ปัตตานี	ยะลา	นราธิวาส	สตูล	
อาคารอุตสาหกรรมศิลป์	๒.๔๓๓	๒.๑๖๗	๒.๕๘๓	๒.๓๓๓	๒.๔๒๓
อาคารคหกรรมศิลป์	๒.๗๕๐	๒.๕๘๓	๒.๔๗๒	๒.๖๖๗	๒.๕๔๕

หมายเหตุ * ค่าเฉลี่ยสูงสุดลักษณะเหมือนตาราง ๑๔

จากตาราง ๒๔ ผลปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยสูงสุดลักษณะของอาคารอุตสาหกรรมศิลป์ ทั้งภาคอยู่ในเกณฑ์พอใช้ คือ ๒.๔๒๓ เมื่อพิจารณาแยกเป็นรายจังหวัดพบว่า จังหวัดนราธิวาสมีค่าเฉลี่ยสูงสุดลักษณะอาคารอุตสาหกรรมศิลป์สูงกว่าจังหวัดอื่น ๆ คือ ๒.๕๘๓ ถือได้ว่าอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างดี ส่วนจังหวัดปัตตานีมีค่าเฉลี่ยสูงสุดลักษณะ ๒.๔๓๓ จังหวัดสตูล ๒.๓๓๓ และจังหวัดยะลามีค่าต่ำสุดเพียง ๒.๑๖๗ แต่ก็อยู่ในเกณฑ์พอใช้ได้ หรือพอจะกล่าวได้ว่า ไม่มีจังหวัดใดเลยที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดลักษณะของอาคารอุตสาหกรรมศิลป์เป็นที่น่าวิตก

อาคารคหกรรมศิลป์ ปรากฏว่าค่าเฉลี่ยสูงสุดลักษณะของอาคารคหกรรมศิลป์รวมทั้งภาคอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างดี คือมีค่าเฉลี่ยสูงถึง ๒.๕๔๕ เมื่อพิจารณาแยกเป็นรายจังหวัดพบว่า จังหวัดปัตตานีมีค่าเฉลี่ยสูงสุดลักษณะสูงที่สุดถึง ๒.๗๕๐ นับได้ว่ามีลักษณะอยู่ในเกณฑ์ดี รองลงมาได้แก่จังหวัดสตูลมีค่าเฉลี่ย ๒.๖๖๗ ซึ่งถือว่าอยู่ในเกณฑ์ที่เช่นกัน ถัดมาได้แก่จังหวัดยะลามี ๒.๕๘๓ ซึ่งถือว่าอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างดี ส่วนจังหวัดนราธิวาสมีค่าเฉลี่ยสูงสุดลักษณะต่ำกว่าทุกจังหวัด คือมี ๒.๔๗๒ แต่ก็ถือว่าอยู่ในเกณฑ์ใช้ได้ หรือพอจะกล่าวได้ว่า อาคารคหกรรมศิลป์ในภาคศึกษา ๒ มีลักษณะอยู่ในเกณฑ์ที่เป็นที่น่าพอใจ

ตาราง ๒๕ แสดงการแจกแจงจำนวนและตำแหน่งที่ดินของโรงเรียนรัฐบาล
ในภาคศึกษา ๒

ที่ดิน ที่ดิน	จำนวน	ร้อยละ
อยู่ในอาคาร	๑๔	๔๕.๑๖
อยู่นอกอาคาร	๑๗	๕๔.๘๔
รวม *	๓๑	๑๐๐.๐๐

หมายเหตุ * คอมน้อยกว่า ๑ ไร่

จากตาราง ๒๕ ผลปรากฏว่า โรงเรียนในภาคศึกษา ๒ มีที่ดินที่อยู่นอกอาคารเรียนจำนวน ๕๔.๘๔% และอยู่ในอาคารเรียน ๔๕.๑๖% หรือพอจะกล่าวได้ว่าโรงเรียนในภาคศึกษา ๒ มากกว่าครึ่ง (๕๔.๘๔%) ที่สร้างส้วมภายหลังการสร้างอาคารเรียนถาวร มีอยู่เพียง ๔๕.๑๖% ที่สร้างส้วมขึ้นพร้อมกับการสร้างอาคารเรียนถาวร

ตาราง ๓๐ แสดงการแจกแจงชนิดส้วมของโรงเรียนรัฐบาล
ในภาคศึกษา ๒

ชนิดส้วม	จำนวน	ร้อยละ
ส้วมหลุม	—	—
ส้วมซึม	๒๐	๘๖.๕๖
ส้วมชักโครก	๓	๑๓.๐๔
รวม *	๒๓	๑๐๐.๐๐

หมายเหตุ * ตอบได้มากกว่า ๑ ข้อ

จากตาราง ๓๐ ผลปรากฏว่า โรงเรียนในภาคศึกษา ๒ มีส้วมชนิดที่เป็นส้วมซึมจำนวนมากที่สุดถึง ๘๖.๕๖% และส้วมชักโครก ๑๓.๐๔% สำหรับส้วมหลุมไม่มีหรืออาจจะกล่าวได้ว่า ส้วมของโรงเรียนในภาคศึกษา ๒ ทั้งหมดสร้างขึ้นอย่างถาวร

ตาราง ๓๑ แสดงการแจกแจงสภาพของสวนและที่ปัสสาวะ โดยจำแนกเป็น
รายจังหวัด

จังหวัดและรายการ		สภาพของสวนและที่ปัสสาวะ				รวม
		ควรรีปลูกใหม่	ควรรซ่อมแซม	พอใจโค	เรียบรอบ	
ปัตตานี	สวนนักเรียนหญิง	๖	—	๒	๘	๑๖
	สวนนักเรียนชาย	๓	—	๑๐	๔	๑๗
	ที่ปัสสาวะชาย	๓	๒	๓	๔	๑๒
ยะลา	สวนนักเรียนหญิง	—	๒	๑๒	๒	๑๖
	สวนนักเรียนชาย	๖	๒	๒	๒	๑๒
	ที่ปัสสาวะชาย	๑	๓	๓	๒	๑๓
นราธิวาส	สวนนักเรียนหญิง	๑๓	๓	๔	๑	๒๑
	สวนนักเรียนชาย	๔	๒	๓	๑๔	๒๓
	ที่ปัสสาวะชาย	๑๒	๓	—	๑๖	๓๑
สตูล	สวนนักเรียนหญิง	๔	—	—	—	๔
	สวนนักเรียนชาย	๔	—	—	๔	๘
	ที่ปัสสาวะชาย	๔	—	—	๖	๑๐
รวม	สวนนักเรียนหญิง	๒๓	๕	๑๘	๑๑	๕๗
	รอบละ	๔๐.๓๕	๘.๓๓	๓๑.๕๘	๑๔.๓๐	๑๐๐.๐๐
	สวนนักเรียนชาย	๒๒	๔	๑๕	๒๔	๖๕
	รอบละ	๓๓.๘๕	๖.๑๕	๒๓.๐๘	๓๖.๕๒	๑๐๐.๐๐
	ที่ปัสสาวะชาย	๒๐	๘	๑๐	๒๘	๖๖
	รอบละ	๓๐.๓๐	๑๒.๑๒	๑๕.๑๕	๔๒.๔๒	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๓๑ แสดงว่า สวมักเรียนหญิงที่อยู่ในสภาพควรรี้อปลุกใหม่มีจำนวนมากที่สุดถึง ๔๐.๓๕% รองลงมาอยู่ในสภาพพอใช้ไ้มี ๓๑.๕๘% ถัดมาอยู่ในสภาพเรียบร้อยดี คือ ๑๔.๓๐% ส่วนสวมนักเรียนหญิงที่อยู่ในสภาพควรรซ่อมแซมมีน้อยที่สุด คือมีเพียง ๘.๓๗% หรือพอจะกล่าวได้ว่า สวมักเรียนหญิงของโรงเรียนในภาคศึกษา ๒ มีเพียงครึ่งหนึ่ง (๕๐.๘๘%) ที่อยู่ในสภาพเหมาะสม ส่วนอีกครึ่งหนึ่ง (๔๙.๑๒%) อยู่ในสภาพที่ไม่เหมาะสม

สวมักเรียนชายของโรงเรียนในภาคศึกษา ๒ ที่อยู่ในสภาพเรียบร้อยมีจำนวนสูงสุด คือมี ๓๖.๙๒% รองลงมาอยู่ในสภาพควรรี้อปลุกใหม่ คือ ๓๓.๘๕% ถัดมาอยู่ในสภาพที่พอใช้ไ้มี ๒๓.๐๘% ส่วนสวมนักเรียนชายที่อยู่ในสภาพควรรซ่อมแซมมีจำนวนน้อยที่สุด คือมีเพียง ๖.๑๕% หรือพอจะกล่าวได้ว่า สวมักเรียนชายส่วนมาก (๖๐.๐๐%) อยู่ในสภาพที่เหมาะสม และมีอยู่อีก ๔๐.๐๐% ที่อยู่ในสภาพที่ไม่เหมาะสม

ที่บัสสาวะนักเรียนชาย ปรากฏว่าที่บัสสาวะนักเรียนชายที่อยู่ในสภาพเรียบร้อยมีจำนวนสูงสุดถึง ๔๖.๔๒% รองลงมาอยู่ในสภาพที่ควรรี้อปลุกใหม่ คือมี ๓๐.๓๐% ถัดมาอยู่ในสภาพพอใช้ไ้มี ๑๕.๑๕% ส่วนที่อยู่ในสภาพควรรซ่อมแซมมีน้อยที่สุด คือมีเพียง ๑๒.๑๒% กล่าวได้ว่า ที่บัสสาวะของนักเรียนชายส่วนมาก (๕๗.๕๗%) อยู่ในสภาพเหมาะสม แต่มีอยู่อีกเกือบครึ่งหนึ่ง (๔๒.๔๓%) ที่อยู่ในสภาพที่ไม่เหมาะสม

ตาราง ๓๒. แสดงค่าเฉลี่ยสูงสุดลักษณะของส้มและที่ปัสสาวะ โดยจำแนกเป็น
รายจังหวัด

รายการ	ค่าเฉลี่ยสูงสุดลักษณะของส้มและที่ปัสสาวะ				
	ปัตตานี	ยะลา	นราธิวาส	สตูล	ทั้งภาค
ส้มนักเรียนหญิง	๒.๐๐๐	๒.๑๒๕	๑.๒๓๘	๑.๐๐๐	๑.๖๘๔
ส้มนักเรียนชาย	๒.๐๕๔	๑.๖๖๓	๑.๘๔๓	๑.๕๐๐	๑.๘๔๖
ที่ปัสสาวะชาย	๒.๐๘๓	๒.๑๕๔	๑.๕๐๓	๒.๒๐๐	๒.๐๓๐

หมายเหตุ ค่าเฉลี่ยสูงสุดลักษณะ ๑.๐๐๐ หมายความว่า ยังต้องปรับปรุง
ค่าเฉลี่ยสูงสุดลักษณะ ๒.๐๐๐ หมายความว่า พอใช้ได้
ค่าเฉลี่ยสูงสุดลักษณะ ๓.๐๐๐ หมายความว่า ดี

จากตาราง ๓๒ ผลปรากฏว่า สมนักเรียนหญิงของโรงเรียนในภาค
ศึกษา ๒ เมื่อพิจารณาทั้งภาคอยู่ในเกณฑ์พอใช้ได้ แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายจังหวัดพบว่า จังหวัด
ยะลามีค่าเฉลี่ยสูงสุดลักษณะสูงสุด คือมี ๒.๑๒๕ นับว่าพอใช้ได้ รองลงมาได้แก่ปัตตานี มีค่า
เฉลี่ย ๒.๐๐๐ อยู่ในระดับพอใช้ได้เช่นกัน ส่วนนราธิวาสมีค่าเฉลี่ย ๑.๒๓๘ และจังหวัดสตูล
มีค่าเฉลี่ยต่ำสุดเพียง ๑.๐๐๐ ถือได้ว่าสมนักเรียนหญิงของสองจังหวัดนี้ยังต้องปรับปรุง หรือ
อาจจะกล่าวได้ว่า สมนักเรียนหญิงในภาคศึกษา ๒ ทั้งหมดยังต้องปรับปรุงอีกมาก

สมนักเรียนชาย ปรากฏว่าทั้งภาคมีค่าเฉลี่ยสูงสุดลักษณะพอใช้ได้ คือมี
ค่าเฉลี่ย ๑.๘๔๖ เมื่อพิจารณาแยกจังหวัดปรากฏว่าจังหวัดปัตตานีมีค่าเฉลี่ยสูงสุด ๒.๐๕๔
รองลงมาจังหวัดนราธิวาส ๑.๘๔๓ จังหวัดยะลา ๑.๖๖๓ และสตูล ๑.๕๐๐ แต่ก็พอจะกล่าว
ได้ว่า สดุดลักษณะของสมนักเรียนชายในภาคศึกษา ๒ ทั้งหมดอยู่ในสภาพพอใช้ได้

ที่ปัสสาวะชาย เมื่อพิจารณาทั้งภาคอยู่ในระดับพอใช้ได้ (๒.๐๓๐)
เมื่อพิจารณาแยกจังหวัดพบว่า จังหวัดสตูลมีค่าเฉลี่ยสูงสุดลักษณะสูงสุดถึง ๒.๒๐๐ รองลงมาจังหวัด
ยะลา ๒.๑๕๔ ปัตตานี ๒.๐๘๓ และนราธิวาส ๑.๕๐๓ หรือพอจะกล่าวได้ว่า สำหรับที่ปัสสาวะ
นักเรียนชายไม่มีของจังหวัดใดเลยที่มีสดุดลักษณะ เป็นที่น่าวิพากษ์

การใช้ประโยชน์และการสูญเสียการใช้อาคารต่าง ๆ

การลงทุนสร้างอาคารต่าง ๆ ของโรงเรียนจำเป็นต้องใช้ทุนสูงมาก ดังนั้นเมื่อสร้างขึ้นแล้วจำเป็นต้องใช้อย่างคุ้มค่าที่จะได้มีการใช้อย่างเต็มที่ และไม่ควรให้มีความสูญเปล่าเกิดขึ้น ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงได้ออกแบบสอบถามเพื่อทราบการใช้ประโยชน์และการสูญเสียการใช้อาคารต่าง ๆ ปรากฏผลดังตารางต่อไปนี้

ตาราง ๓๓ แสดงการวางแผนการดัดแปลงห้องเรียนให้ทำประโยชน์อื่น โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด

จังหวัด	การดัดแปลงห้องเรียนให้ทำประโยชน์อื่น			รวม
	ไม่ไ้เลย	พอทำได้	ทำได้ดี	
ปัตตานี	๔	๘	๑	๑๓
ยะลา	๔	๖	๑	๑๑
นราธิวาส	๓	๑๔	๓	๒๐
สตูล	๑	๑	๑	๓
รวม	๑๒	๒๙	๖	๔๗
ร้อยละ	๒๕.๕๓	๖๑.๗๒	๑๒.๗๕	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๓๓ ผลปรากฏว่า ห้องเรียนของโรงเรียนในภาคศึกษา ๒ สามารถดัดแปลงเพื่อใช้ทำประโยชน์อย่างอื่นอยู่ในเกณฑ์พอทำได้มีจำนวนมากที่สุดถึง ๖๑.๗๕% รองลงมาไม่สามารถดัดแปลงได้เลย ๒๕.๕๓% ส่วนที่สามารถดัดแปลงให้ทำประโยชน์ได้ดีมีน้อยที่สุดเพียง ๑๒.๗๕% หรือพอจะกล่าวได้ว่าห้องเรียนของโรงเรียนในภาคศึกษา ๒ สามส่วนในสี่ส่วน (๗๕.๔๘%) สามารถดัดแปลงให้ทำประโยชน์อย่างอื่นได้ มีอยู่เพียงหนึ่งในสี่ส่วน (๒๕.๕๓%) ที่ไม่สามารถดัดแปลงได้เลย

ตาราง ๓๔ แสดงการแจกแจงจำนวนชั่วโมงที่ใช้ห้องเรียนในวันหนึ่ง ๆ
โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด

จังหวัด	จำนวนชั่วโมงที่ใช้ห้องเรียนในวันหนึ่ง ๆ					รวม
	ไม่ได้ใช้	ใช้ ๑-๒ ชม.	ใช้ ๓-๔ ชม.	ใช้ ๕-๖ ชม.	มากกว่า ๖ ชม.	
ปัตตานี	—	—	—	๑๑	๒	๑๓
ยะลา	—	—	—	๑๐	๑	๑๑
นราธิวาส	—	—	—	๑๕	๕	๒๐
สตูล	—	—	—	๑	๒	๓
รวม	—	—	—	๓๗	๑๐	๔๗
ร้อยละ	—	—	—	๗๘.๗๒	๒๑.๒๘	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๓๔ แสดงให้เห็นว่า โรงเรียนในภาคศึกษา ๒ มีการใช้ห้องเรียนวันหนึ่ง ๕ - ๖ ชั่วโมง มีจำนวนมากที่สุด คือ ๗๘.๗๒% รองลงมาได้แก่ห้องเรียนที่ถูกใช้มากกว่า ๖ ชม. คือมีอยู่ ๒๑.๒๘% ส่วนการใช้ห้องเรียนในวันหนึ่ง ๆ ที่ต่ำกว่า ๕ ชั่วโมง — ไม่มีเลย หรือพอจะกล่าวได้ว่า โรงเรียนในภาคศึกษา ๒ ทั้งหมดมีการใช้ห้องเรียนอย่างเต็มที่ น่าเป็นที่พอใจอย่างยิ่ง

ตาราง ๓๕. แสดงการร้อยละของโรงเรียนที่ใช้ โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด

๑ จังหวัด	๒ จำนวน ห้องเรียน	๓ จำนวนเฉลี่ย ของโรงเรียน ซึ่งมีอยู่	๔ กำหนดการใช้ ห้องเรียน สูงสุด	๕ จำนวนที่โรงเรียน ซึ่งควรจะใช้ ได้สูงสุด	๖ จำนวนนักเรียน ที่มีอยู่ใน ปัจจุบัน	๗ เปอร์เซ็นต์ ของการใช้ ที่โรงเรียน
ปัตตานี	๔๓	๓๓๘.๕	๐.๘๐	๒๓๑๖	๒๘๖๐	๑๐๘.๔๘
ยะลา	๖๔	๒๔๑.๕	๐.๘๐	๑๔๓๒	๒๐๘๕	๑๐๓.๔๒
นราธิวาส	๑๐๑	๓๕๓.๕	๐.๘๐	๒๘๒๘	๓๒๐๐	๑๑๓.๑๔
สตูล	๓๒	๑๑๒.๐	๐.๘๐	๘๔๖	๑๒๓๘	๑๔๖.๖๓
รวม	๒๔๐	๑๐๖๖.๕	๐.๘๐	๘๓๒๒	๙๕๒๓	๑๑๓.๓๕

หมายเหตุ ของที่ ๓ ที่โรงเรียน หมายถึงห้องและโต๊ะเรียน ซึ่งจัดไว้สำหรับเด็ก ๑ คน

โดยกำหนดให้ ๑ ห้องเรียนมี ๓๕ ที่เรียน

ของที่ ๔ ผู้วิจัยเห็นว่า ถ้ามีที่เรียน ๕ ที่ เด็กควรจะใช้ที่เรียนเต็ม ๔ ที่
ทุกชั่วโมงตลอดเวลาเรียน

ของที่ ๕ ตัวเลขหาได้จากของที่ ๓ คูณด้วยของที่ ๔

ของที่ ๗ ตัวเลขได้จากการคิดเปอร์เซ็นต์ของของที่ ๖ จากจำนวนเต็ม
ในของที่ ๕

จากตาราง ๓๕ แสดงให้เห็นว่า โรงเรียนในภาคศึกษา ๒ มีการใช้ที่เรียน
เมื่อพิจารณาทั้งภาคแล้วได้สูงถึง ๑๑๓.๓๕% เมื่อพิจารณารายจังหวัดพบว่า สตูลมีการใช้ที่เรียน
สูงสุดถึง ๑๔๖.๖๓% รองลงมา นราธิวาส ๑๑๓.๑๔% ปัตตานี ๑๐๘.๔๘% และยะลา ๑๐๓.๔๒%
หรือพอจะกล่าวได้ว่า โรงเรียนในภาคศึกษา ๒ มีการใช้อาคารสถานที่อย่างเต็มที่ทุกจังหวัด

ตาราง ๓๖ แสดงการแจกแจงจำนวนชั่วโมงที่ใชของเฉพาะวิชาใน ๑ วัน

ประเภทของ เฉพาะวิชา	จำนวนชั่วโมงที่ได้ใน ๑ วัน					รวม
	ไม่ได้ใช้	๑-๒ ชม.	๓-๔ ชม.	๕-๖ ชม.	มากกว่า ๖ ชม.	
วิทยาศาสตร์	—	๑	๖	๘	๓	๑๘
รอบละ	—	๕.๕๖	๓๓.๓๓	๔๔.๔๔	๑๖.๖๗	๑๐๐.๐๐
สังคมศึกษา	—	—	๓	๔	๑	๘
รอบละ	—	—	๓๓.๕๐	๕๐.๐๐	๑๖.๕๐	๑๐๐.๐๐
ภาษาไทย	—	—	๑	๒	๑	๔
รอบละ	—	—	๒๕.๐๐	๕๐.๐๐	๒๕.๐๐	๑๐๐.๐๐
ภาษาอังกฤษ	—	—	๒	๒	๑	๕
รอบละ	—	—	๔๐.๐๐	๔๐.๐๐	๒๐.๐๐	๑๐๐.๐๐
คณิตศาสตร์	—	—	๑	๑	๑	๓
รอบละ	—	—	๓๓.๓๓	๓๓.๓๓	๓๓.๓๓	๑๐๐.๐๐
กิจกรรมศิลป์	—	—	๓	๑	—	๔
รอบละ	—	—	๓๕.๐๐	๒๕.๐๐	—	๑๐๐.๐๐
อุตสาหกรรมศิลป์	—	—	๒	—	—	๒
รอบละ	—	—	๑๐๐.๐๐	—	—	๑๐๐.๐๐
ดนตรี	—	๑	๑	—	—	๒
รอบละ	—	๕๐.๐๐	๕๐.๐๐	—	—	๑๐๐.๐๐
ศิลป์	—	—	๑	—	—	๑
รอบละ	—	—	๑๐๐.๐๐	—	—	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๓๒ ผลปรากฏว่า ห้องเฉพาะวิชาวิทยาศาสตร์ในวันหนึ่ง ใช้ ๕ - ๖ ชั่วโมง มีจำนวนมากที่สุดถึง ๔๔.๔๔% รองลงมาใช้ ๓ - ๔ ชั่วโมง มี ๓๓.๓๓% ถัดมามีการใช้มากกว่า ๖ ชั่วโมง คือมี ๑๖.๖๗% ส่วนที่ใช้ ๑ - ๒ ชั่วโมง มีจำนวนน้อยที่สุด เพียง ๕.๕๖% หรือพอจะกล่าวได้ว่า โรงเรียนในภาคศึกษา ๒ ส่วนใหญ่ (๖๑.๑๑%) มีการใช้ห้องวิทยาศาสตร์อย่างเต็มที่ มีการใช้ปานกลางอยู่ ๓๓.๓๓% และมีการใช้น้อยอยู่เพียง ๕.๕๖%

ห้องสังคมศึกษา มีการใช้ ๕ - ๖ ชั่วโมง จำนวนมากที่สุดถึง ๕๐.๐๐% รองลงมาใช้ ๓ - ๔ ชั่วโมง คือมี ๓๗.๕๐% ส่วนที่มีการใช้มากกว่า ๖ ชั่วโมง มีจำนวนน้อยที่สุดเพียง ๑๒.๕๐% หรือพอจะกล่าวได้ว่า โรงเรียนในภาคศึกษา ๒ ส่วนมาก (๖๒.๕๐%) มีการใช้ห้องสังคมศึกษาอย่างเต็มที่ และมีการใช้ปานกลางอยู่ ๓๗.๕๐% ส่วนที่มีการใช้น้อยไม่มีเลย นับได้ว่าเป็นที่น่าพอใจ

ห้องภาษาไทย มีการใช้วันหนึ่ง ๕ - ๖ ชั่วโมง มีจำนวนมากที่สุดถึง ๕๐.๐๐% ส่วนที่มีการใช้มากกว่า ๖ ชั่วโมง และ ๓ - ๔ ชั่วโมง มีเท่ากันอย่างละ ๒๕.๐๐% หรือพอจะกล่าวได้ว่า โรงเรียนในภาคศึกษา ๒ ส่วนใหญ่ (๗๕.๐๐%) มีการใช้ห้องภาษาไทยอย่างเต็มที่ มีเพียงส่วนน้อย (๒๕.๐๐%) ที่มีการใช้อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง

ห้องภาษาอังกฤษ มีการใช้วันหนึ่ง ๕ - ๖ ชั่วโมง จำนวนเท่า ๆ กับที่มีการใช้วันละ ๓ - ๔ ชั่วโมง คือมีอย่างละ ๔๐.๐๐% ส่วนที่มีการใช้มากกว่า ๖ ชั่วโมง มีอยู่ ๒๐.๐๐% แต่ก็กล่าวได้ว่า โรงเรียนในภาคศึกษา ๒ ส่วนมาก (๖๐.๐๐%) มีการใช้ห้องภาษาอังกฤษอย่างเต็มที่ และมีการใช้ปานกลางอยู่ ๔๐.๐๐%

ห้องคณิตศาสตร์ มีการใช้วันหนึ่ง ๓ - ๔ ชั่วโมง จำนวนเท่า ๆ กับที่มีการใช้ ๕ - ๖ ชั่วโมง และมากกว่า ๖ ชั่วโมง คือมีอย่างละ ๓๓.๓๓% แต่ก็พอจะกล่าวได้ว่า โรงเรียนในภาคศึกษา ๒ ส่วนมาก (๖๖.๖๖%) มีการใช้ห้องคณิตศาสตร์อย่างเต็มที่ และมีการใช้ปานกลางอยู่ ๓๓.๓๓%

ห้องคหกรรมศิลป์ มีการใช้วันหนึ่ง ๓ - ๔ ชั่วโมง มีมากที่สุดถึง ๓๕.๐๐% รองลงมาใช้วันหนึ่ง ๕ - ๖ ชั่วโมง คือมี ๒๕.๐๐% หรือพอจะกล่าวได้ว่า โรงเรียนในภาคศึกษา ๒ ส่วนมาก (๖๐.๐๐%) มีการใช้ห้องคหกรรมศิลป์อยู่ในระดับปานกลาง มีเพียง ๒๕% ที่มีการใช้ห้องคหกรรมศิลป์อย่างเต็มที่

ห้องอุตสาหกรรมศิลป์ ทั้งภาคมีการใช้ ๓ - ๔ ชั่วโมง หรือพอจะกล่าวได้ว่า โรงเรียนในภาคศึกษา ๒ ทั้งภาคมีการใช้ห้องอุตสาหกรรมศิลป์ในระดับปานกลาง

ห้องดนตรี ปรากฏว่าโรงเรียนในภาคศึกษา ๒ มีการใช้ห้องดนตรี ๓ - ๔ ชั่วโมง อยู่ ๕๐.๐๐% และ ๑ - ๒ ชั่วโมงอีก ๕๐.๐๐% หรือพอจะกล่าวได้ว่าโรงเรียนในภาคศึกษา ๒ มีการใช้ห้องดนตรีในระดับปานกลางครึ่งหนึ่ง (๕๐.๐๐%) และมีการใช้น้อยมาก อีกครึ่งหนึ่ง (๕๐.๐๐%)

ห้องศิลปะ ซึ่งมีอยู่โรงเรียนเดียว ทั้งภาคมีการใช้วันหนึ่ง ๆ ๓-๔ ชั่วโมง หรือพอจะกล่าวได้ว่ามีการใช้อยู่ในระดับปานกลาง

ตาราง ๓๗. แสดงการแจกแจงจำนวนชั่วโมงที่ใช้ของสมุดใน ๑ วัน โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด

จังหวัด	จำนวนชั่วโมงที่ใช้ของสมุดในวันหนึ่ง ๆ					รวม
	ไม่ได้อ่าน	๑-๒ ชม.	๓-๔ ชม.	๕-๖ ชม.	มากกว่า ๖ ชม.	
ปัตตานี	—	๔	๒	—	—	๖
ยะลา	—	๒	๒	๑	—	๕
นราธิวาส	—	๒	๔	๑	—	๗
สตูล	—	—	๑	—	—	๑
รวม	—	๘	๔	๒	—	๑๔
ร้อยละ	—	๕๖.๑๐	๔๓.๓๓	๑๐.๕๓	—	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๓๗ แสดงให้เห็นว่า ห้องสมุดของโรงเรียนในภาคศึกษา ๒ มีการใช้ในวันหนึ่ง ๓ - ๔ ชั่วโมงมีจำนวนมากที่สุดถึง ๔๓.๓๓% รองลงมา มีการใช้ ๑ - ๒ ชั่วโมง อยู่ ๕๖.๑๐% และมีการใช้ ๕ - ๖ ชั่วโมงอยู่ ๑๐.๕๓% หรือพอจะกล่าวได้ว่า โรงเรียนส่วนมาก (๕๓.๓๐%) มีการใช้ห้องสมุดอย่างเต็มที่ แต่ก็มีอยู่อีกมากเกือบครึ่ง (๕๖.๑๐%) ที่มีการใช้ห้องสมุดยังไม่เต็มที่

ตาราง ๓๘ แสดงการแจกแจงประเภทของงานที่ใช้ โรงอาหาร หอประชุม
โรงอาหารและหอประชุมรวมกัน

การใช้	โรงอาหาร		หอประชุม		โรงอาหารและหอประชุม	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ประชุม	๒	๑๘.๑๘	๖	๓๐.๐๐	๘	๒๘.๐๐
รับประทานอาหาร	๕	๔๕.๔๕	๓	๑๕.๐๐	๕	๒๐.๐๐
เรียน	๑	๙.๐๙	๔	๒๐.๐๐	๕	๒๐.๐๐
จัดกิจกรรม	๒	๑๘.๑๘	๕	๒๕.๐๐	๕	๒๐.๐๐
อื่น ๆ	๑	๙.๐๙	๒	๑๐.๐๐	๑	๔.๐๐
* รวม	๑๑	๑๐๐.๐๐	๒๐	๑๐๐.๐๐	๒๕	๑๐๐.๐๐

หมายเหตุ * ตอบได้มากกว่า ๑ ข้อ

จากตาราง ๓๘ ผลปรากฏว่า โรงอาหารที่ใช้ในการรับประทานอาหารมีมากที่สุดถึง ๔๕.๔๕% รองลงมาได้แก่ใช้ประชุม และจัดกิจกรรมเท่า ๆ กัน คือ ๑๘.๑๘% ใช้เรียนและใช้ทำอื่น ๆ อีกอย่างละเท่า ๆ กัน คือ ๙.๐๙% กล่าวได้ว่า โรงเรียนในภาคศึกษา ๒ มีการใช้โรงอาหารแบบเอนกประสงค์

หอประชุม ปรากฏว่าใช้ประชุมมากที่สุดถึง ๓๐.๐๐% รองลงมาได้แก่จัดกิจกรรม ๒๕.๐๐% ใช้เรียน ๒๐.๐๐% รับประทานอาหาร ๑๕.๐๐% และใช้ทำอื่น ๆ อีก ๑๐.๐๐% หรือพอจะกล่าวได้ว่า มีการใช้หอประชุมแบบเอนกประสงค์เช่นเดียวกับโรงอาหาร

โรงอาหารที่รวมกับหอประชุม ปรากฏว่าใช้ในการประชุมและในการเรียนเท่า ๆ กัน คือ ๒๘.๐๐% รองลงมาใช้ในการรับประทานอาหารและจัดกิจกรรมอย่างละเท่า ๆ กัน คือ ๒๐.๐๐% และใช้ทำอื่น ๆ อีก ๔.๐๐% กล่าวได้ว่า ได้มีการใช้โรงอาหารที่รวมกับหอประชุมแบบเอนกประสงค์ เช่นเดียวกับการใช้โรงอาหารและหอประชุมที่แยกกัน

ตาราง ๓๘ แสดงการแจกแจงจำนวนชั่วโมงที่ใช้โรงอาหาร หอประชุม
โรงอาหารและหอประชุมรวมกัน โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด

จังหวัดและประเภทอาคาร	จำนวนชั่วโมงที่ใช้อาคารโดยเฉลี่ยใน ๑ วัน					รวม
	ยังไม่มี โคกไซ	๑-๒ ชม.	๓-๔ ชม.	๕-๖ ชม.	มากกว่า ๖ ชม.	
ปัตตานี โรงอาหาร	—	๑	—	—	—	๑
หอประชุม	—	๑	—	—	—	๑
โรงอาหารที่รวม กับหอประชุม	—	—	๑	๑	๑	๓
ยะลา โรงอาหาร	—	—	—	—	—	—
หอประชุม	—	—	—	—	—	—
โรงอาหารที่รวม กับหอประชุม	—	—	๑	—	—	๑
นราธิวาส โรงอาหาร	—	๑	๒	—	—	๓
หอประชุม	—	—	๓	๑	—	๔
โรงอาหารที่รวม กับหอประชุม	—	—	๑	—	๑	๒
สตูล โรงอาหาร	—	—	๑	—	—	๑
หอประชุม	—	—	—	๑	—	๑
โรงอาหารที่รวม กับหอประชุม	—	—	—	๑	—	๑
รวม โรงอาหาร	—	๒ ๕๐.๐๐%	๓ ๖๐.๐๐%	—	—	๕ ๑๐๐.๐๐%
หอประชุม	—	๑ ๑๖.๖๗%	๓ ๕๐.๐๐%	๒ ๓๓.๓๓%	—	๖ ๑๐๐.๐๐%
โรงอาหารที่รวม กับหอประชุม	—	—	๓ ๑๖.๖๗%	๒ ๓๓.๓๓%	๒ ๓๓.๓๓%	๗ ๑๐๐.๐๐%

จากตาราง ๓๔ ผลปรากฏว่า โรงอาหารที่มีการใช้วันหนึ่ง ๓-๔ ชั่วโมง มีมากที่สุด คือ ๒๐.๐๐% รองลงมา มีการใช้ ๑-๒ ชั่วโมง คือมี ๔๐.๐๐% หรือพอจะกล่าวได้ว่า โรงเรียนในภาคศึกษา ๒ ส่วนมาก (๒๐.๐๐%) มีการใช้โรงอาหารพอประมาณ และมีอยู่ถึง ๔๐.๐๐% ที่มีการใช้ไม่มากนัก

หอบประชุม ปรากฏว่ามีการใช้วันหนึ่ง ๓-๔ ชั่วโมง มีจำนวนมากที่สุดถึง ๕๐.๐๐% รองลงมา มีการใช้ ๕-๖ ชั่วโมง คือมี ๓๓.๓๓% ส่วนที่มีการใช้วันหนึ่ง ๑-๒ ชั่วโมง มีจำนวนน้อยที่สุดเพียง ๑๖.๖๗% หรือพอจะกล่าวได้ว่า โรงเรียนในภาคศึกษา ๒ ส่วนมาก (๔๓.๓๓%) มีการใช้หอบประชุมอย่างเต็มที่ ส่วนโรงเรียนที่มีการใช้หอบประชุมอยู่ในระดับต่ำมี น้อยมาก (๑๖.๖๗%)

โรงอาหารที่รวมกับหอบประชุม ปรากฏว่ามีการใช้วันหนึ่ง ๓-๔ ชั่วโมง มีมากที่สุด คือมี ๔๒.๘๖% รองลงมาได้แก่โรงอาหารที่รวมกับหอบประชุมที่มีการใช้วันหนึ่ง ๕-๖ ชั่วโมง กับมากกว่า ๖ ชั่วโมง คือมีอยู่ ๒๘.๕๗% เท่ากัน หรือพอจะกล่าวได้ว่าโรงอาหารที่รวมกับหอบประชุมของโรงเรียนในภาคศึกษา ๒ ทั้งหมดมีการใช้อย่างเต็มที่

ตาราง ๔๐ แสดงการแจกแจงประเภทของงานที่ใช้ อาคารอุตสาหกรรมศิลป์
และอาคารคหกรรมศิลป์

การใช้	อาคารอุตสาหกรรมศิลป์		อาคารคหกรรมศิลป์	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เรียน และ ปฏิบัติงาน	๑๓	๕๖.๕๒	๑๓	๕๔.๑๓
เรียนวิชาอื่น ๆ	๑	๔.๓๕	๑	๔.๑๓
เก็บเครื่องอุปกรณ์	๔	๓๕.๑๓	๘	๓๓.๓๓
อื่น ๆ	—	—	๒**	๘.๓๓
รวม *	๒๓	๑๐๐.๐๐	๒๔	๑๐๐.๐๐

หมายเหตุ * คอปปี้มากกว่า ๑ ข้อ

** เป็นที่รับประทานอาหาร

จากตาราง ๔๐ แสดงให้เห็นว่า โรงเรียนในภาคศึกษา ๒ มีการใช้ อาคารอุตสาหกรรมศิลป์ในด้านการเรียนและปฏิบัติงานมีจำนวนสูงที่สุดถึง ๕๖.๕๒% รองลงมาได้แก่ใช้เก็บเครื่องอุปกรณ์ ๓๕.๑๓% และใช้เรียนวิชาอื่น ๆ อีก ๔.๓๕% หรือพอจะกล่าวได้ว่า มีการใช้อาคารอุตสาหกรรมศิลป์ส่วนใหญ่ (๕๕.๖๕%) เพื่อเรียนและปฏิบัติงานอุตสาหกรรมศิลป์ และใช้เก็บเครื่องมือ มีเพียงส่วนน้อย (๔.๓๕%) ที่ใช้เรียนวิชาอื่น ๆ

อาคารคหกรรมศิลป์ใช้ในการเรียนและปฏิบัติงานมีสูงที่สุดถึง ๕๔.๑๓% รองลงมาได้แก่ใช้เก็บเครื่องอุปกรณ์ ๓๓.๓๓% ใช้งานอื่น ๆ ๔.๓๓% และใช้เรียนวิชาอื่น ๆ อีก ๔.๑๓% หรือพอจะกล่าวได้ว่า อาคารคหกรรมศิลป์ส่วนใหญ่ (๕๘.๕๐%) ใช้เรียนและปฏิบัติงานคหกรรมศิลป์และใช้เก็บเครื่องอุปกรณ์ มีเพียงส่วนน้อย (๑๒.๕๐%) ที่ใช้ทำงานอื่น ๆ

ตาราง ๔๑ แสดงการแจกแจงการใช้อาคารอุตสาหกรรมศิลป์ และอาคาร
คหกรรมศิลป์ โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด

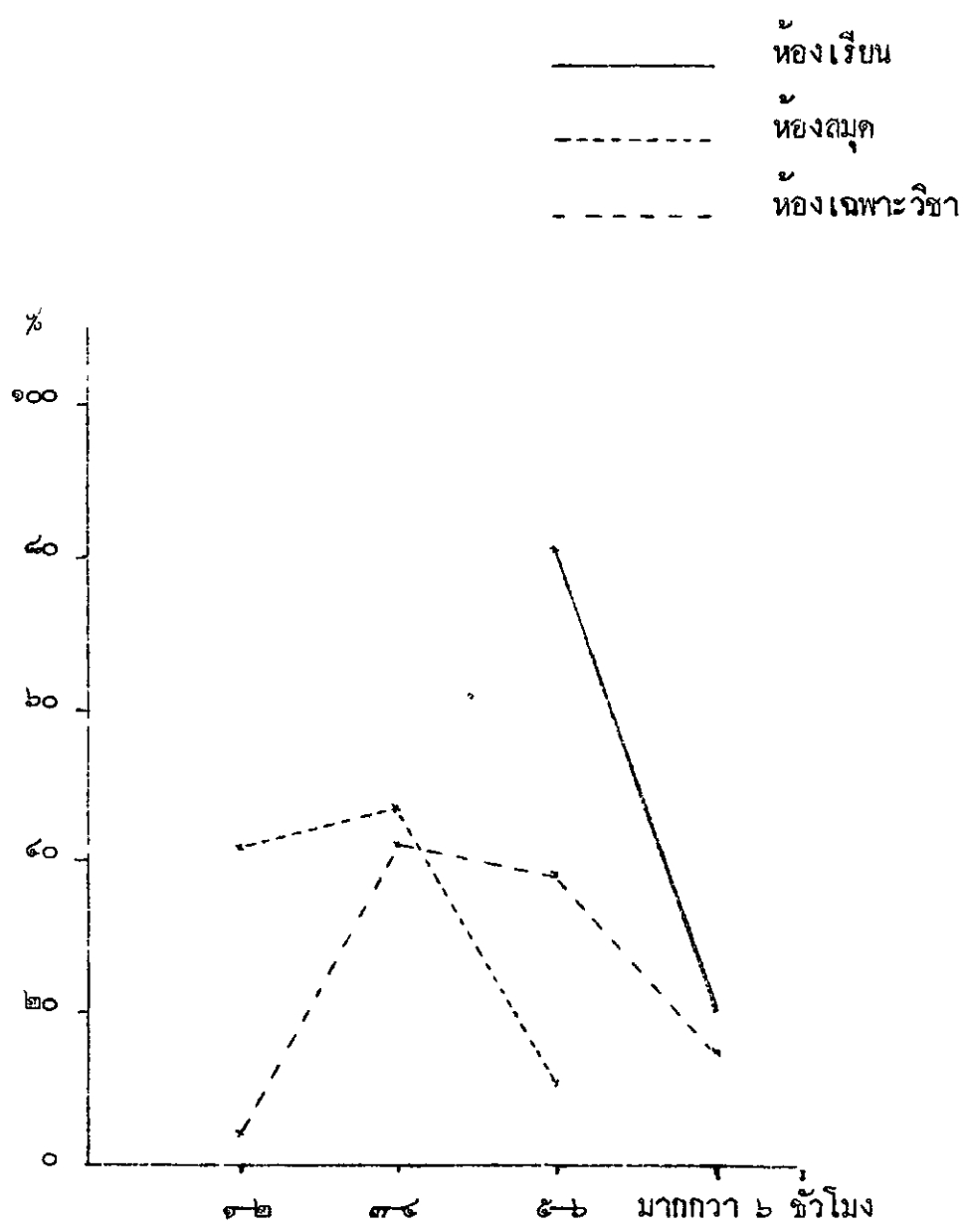
จังหวัดและประเภทอาคาร	จำนวนชั่วโมงที่ใช้อาคาร โดยเฉลี่ยในแต่ละวัน					รวม
	ยังใช้ ไม่ได้	๑-๒ ชม.	๓-๔ ชม.	๕-๖ ชม.	๖ ชม. ขึ้นไป	
ปัตตานี						
อาคารอุตสาหกรรมศิลป์	—	—	๔	๑	—	๕
อาคารคหกรรมศิลป์	—	—	๒	๒	—	๔
ยะลา						
อาคารอุตสาหกรรมศิลป์	—	—	๑	—	๑	๒
อาคารคหกรรมศิลป์	—	—	๑	๑	—	๒
นราธิวาส						
อาคารอุตสาหกรรมศิลป์	—	—	๓	๑	—	๔
อาคารคหกรรมศิลป์	๑*	๑	๓	๑	—	๖
สตูล						
อาคารอุตสาหกรรมศิลป์	—	—	—	๒	—	๒
อาคารคหกรรมศิลป์	—	๑	—	๑	—	๒
รวม						
อาคารอุตสาหกรรมศิลป์	—	—	๘	๔	๑	๑๓
ร้อยละ	—	—	๖๑.๕๔	๓๐.๓๓	๓.๑๐	๑๐๐.๐๐
อาคารคหกรรมศิลป์	๑*	๒	๖	๕	—	๑๔
ร้อยละ	๓.๑๔	๑๔.๒๘	๔๒.๘๖	๓๕.๓๑	—	๑๐๐.๐๐

* หมายถึง กำลังก่อสร้าง

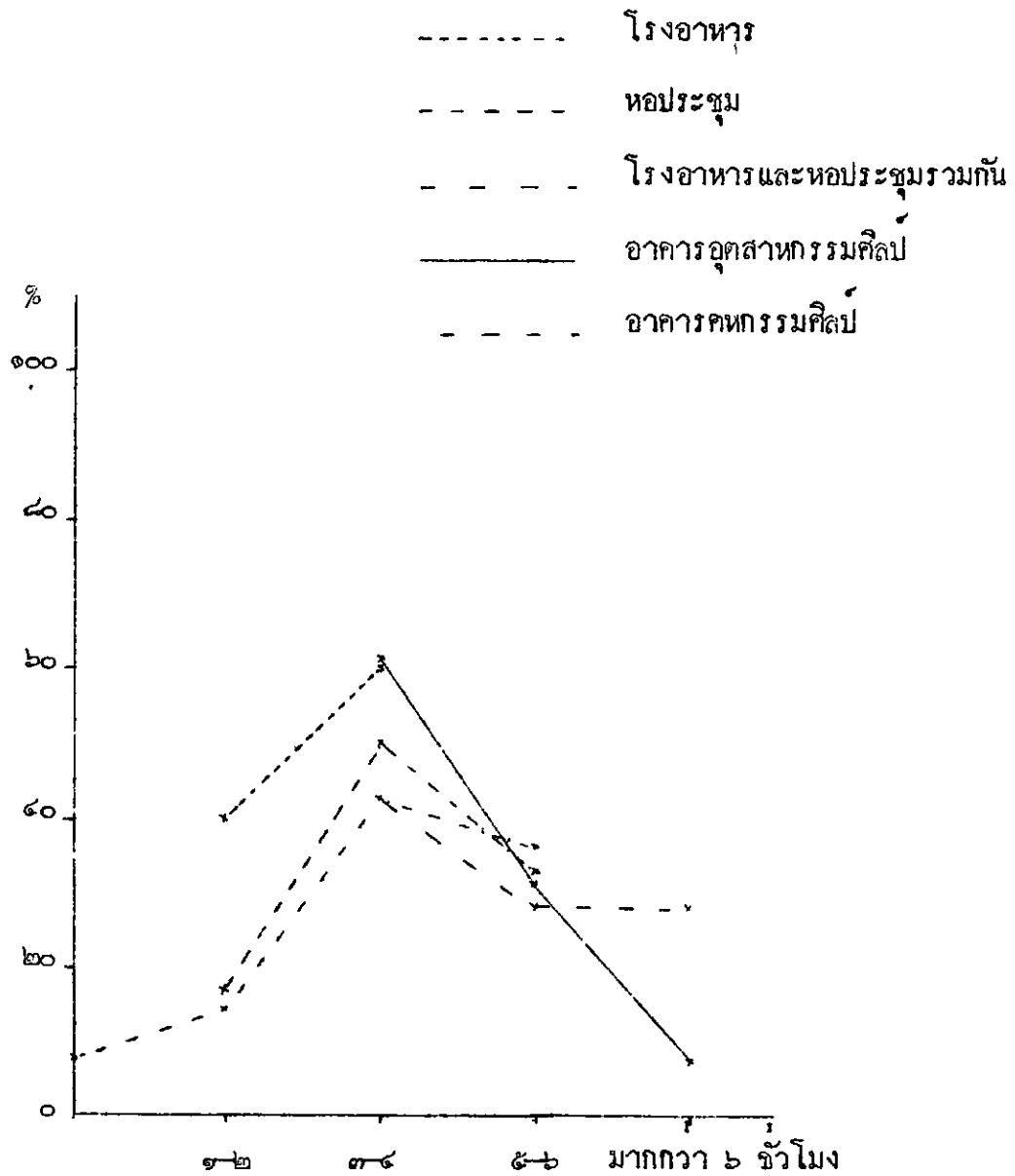
จากตาราง ๔๑ แสดงปรากฏว่า อาคารอุตสาหกรรมศิลป์ที่มีการใช้
วันหนึ่ง ๓-๔ ชั่วโมง มีสูงถึง ๖๑.๕% รองลงมาได้แก่ใช้วันหนึ่ง ๕-๖ ชั่วโมง คือมี
๓๐.๓๗% และใช้มากกว่า ๖ ชั่วโมงอีก ๗.๑๐% ส่วนที่ใช้วันหนึ่งต่ำกว่า ๓ ชั่วโมงไม่มี
หรือพอจะกล่าวได้ว่า อาคารอุตสาหกรรมศิลป์ของโรงเรียนในภาคศึกษา ๒ ทั้งหมด มีการ
ใช้อย่างเต็มที่

อาคารคหกรรมศิลป์ ปรากฏว่าในวันหนึ่งเฉลี่ยแล้วใช้ ๓-๔ ชั่วโมง
มีจำนวนมากที่สุดเช่นกัน คือมี ๔๒.๖๘% รองลงมาวันหนึ่งใช้ ๕-๖ ชั่วโมง มีถึง ๓๕.๓๑%
ถัดมาใช้ ๗-๘ ชั่วโมง ๑๔.๒๕% และยังไม่ได้ใช้อีก ๗.๑๔% เนื่องจากกำลังก่อสร้าง
สำหรับอาคารคหกรรมศิลป์ใช้มากกว่า ๖ ชั่วโมงขึ้นไปไม่มี หรือพอจะกล่าวได้ว่า อาคาร
คหกรรมศิลป์ส่วนมาก (๗๘.๕๓%) มีการใช้อยู่ในระดับสูง มีเพียงส่วนน้อย (๑๔.๒๕%)
ที่มีการใช้อาคารคหกรรมศิลป์ยังไม่เต็มที่

ภาพต่อไปนี้ เป็นเส้นกราฟเปรียบเทียบการใช้ห้องเรียน ห้อง
เฉพาะวิชา ห้องสมุด และอาคารต่าง ๆ

ภาพ ๔. แสดงการเปรียบเทียบการใช้ห้องเรือน ห้องสมุด และห้องเฉพาะวิชา
ใน ๑ วัน

ภาพ ๕. แสดงการเปรียบเทียบการใช้อาคารต่าง ๆ ใน ๑ วัน

ตาราง ๔๒ . แสดงค่าเฉลี่ยจำนวนนักเรียนต่อส้วม ๑ ที่ โดยจำแนกเป็น
รายจังหวัด

จังหวัด	รายการ	นักเรียน	
		ชาย	หญิง
ปัตตานี	จำนวนนักเรียน	๑๖๔๕	๑๓๑๕
	จำนวนส้วม	๑๓	๑๖
	จำนวนที่ปัสสาวะชาย	๑๒	—
	เฉลี่ยจำนวนนักเรียนต่อส้วม ๑ ที่	๕๖.๓๖๕	๘๒.๑๘๗
ยะลา	จำนวนนักเรียน	๑๒๓๔	๘๐๖
	จำนวนส้วม	๑๒	๑๖
	จำนวนที่ปัสสาวะชาย	๑๓	—
	เฉลี่ยจำนวนนักเรียนต่อส้วม ๑ ที่	๑๐๖.๕๘๓	๕๐.๓๓๕
นราธิวาส	จำนวนนักเรียน	๑๘๖๑	๑๓๓๔
	จำนวนส้วม	๒๘	๒๑
	จำนวนที่ปัสสาวะชาย	๓๑	—
	เฉลี่ยจำนวนนักเรียนต่อส้วม ๑ ที่	๖๖.๔๖๔	๖๓.๓๖๒
สตูล	จำนวนนักเรียน	๓๔๘	๔๘๐
	จำนวนส้วม	๘	๔
	จำนวนที่ปัสสาวะชาย	๑๐	—
	เฉลี่ยจำนวนนักเรียนต่อส้วม ๑ ที่	๔๔.๓๕๐	๑๒๐.๐๐๐
รวม	จำนวนนักเรียน	๕๕๘๓	๓๙๔๐
	จำนวนส้วม	๖๕	๕๗
	จำนวนที่ปัสสาวะชาย	๖๖	—
	เฉลี่ยจำนวนนักเรียนต่อส้วม ๑ ที่	๘๕.๘๔๒	๖๙.๑๒๓

จากตาราง ๔๒ ผลปรากฏว่า เฉลี่ยจำนวนนักเรียนต่อสัปดาห์ ๑ ที่ เมื่อคิดทั้งภาค สำหรับนักเรียนชาย ๘๕.๘๘๒ คนต่อสัปดาห์ ๑ ที่ สำหรับนักเรียนหญิง ๖๔.๑๒๓ คนต่อสัปดาห์ ๑ ที่ เมื่อพิจารณาเป็นรายจังหวัดปรากฏว่าจังหวัดปัตตานีสำหรับนักเรียนชายเฉลี่ย ๘๖.๓๖๕ คนต่อสัปดาห์ ๑ ที่ นักเรียนหญิง ๘๒.๑๘๓ คนต่อสัปดาห์ ๑ ที่ จังหวัดยะลาสำหรับนักเรียนชาย ๑๐๖.๕๘๓ คนต่อสัปดาห์ ๑ ที่ นักเรียนหญิง ๕๐.๓๓๕ คนต่อสัปดาห์ ๑ ที่ จังหวัดนราธิวาสสำหรับนักเรียนชาย ๖๖.๔๖๔ คนต่อสัปดาห์ ๑ ที่ นักเรียนหญิง ๖๓.๓๖๒ คนต่อสัปดาห์ ๑ ที่ จังหวัดสตูล สำหรับนักเรียนชายเฉลี่ย ๘๘.๓๕๐ คนต่อสัปดาห์ ๑ ที่ และนักเรียนหญิงเฉลี่ย ๑๒๐ คนต่อสัปดาห์ ๑ ที่ หรือพอจะกล่าวได้ว่า จำนวนสัปดาห์สำหรับนักเรียนในภาคศึกษา ๒ ทั้งสำหรับนักเรียนหญิงและนักเรียนชาย ยังมีจำนวนไม่เพียงพอทั้งสิ้น

ปัญหาการใช้การดูแลรักษาอาคารสถานที่และความต้องการอาคารต่าง ๆ

การทราบถึงปัญหาในการใช้การดูแลรักษาอาคารสถานที่ และความ
ต้องการอาคารต่าง ๆ ว่ามีมากน้อยเพียงไร จะช่วยให้ทราบถึงความสะดวกสบายในการทำงาน
ของโรงเรียนนั้น ๆ ผู้วิจัยจึงได้ออกแบบสอบถามเพื่อทราบถึงปัญหาในเรื่องต่าง ๆ เหล่านี้
ปรากฏผลดังตารางต่อไปนี้

ตาราง ๔๓. แสดงการแจกแจงปัญหาในการดูแลรักษาอาคารสถานที่
โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด

จังหวัด	ปัญหาในการดูแลรักษาอาคารสถานที่						รวม*
	ไม่มีเงิน ซ่อมแซม	มีปลวก มาก	มีการรื้อ น้อย	ไม่มี รั้ว	โจรผู้ร้าย มาก	อยู่ใน ที่ลุ่ม	
ปัตตานี	๒	๓	๕	๖	—	๑	๑๗
ยะลา	๓	๑	๕	๔	—	—	๑๓
นราธิวาส	๓	๔	๗	๖	๒	—	๒๒
สตูล	๑	—	๒	๑	๑	—	๕
รวม จำนวน	๙	๘	๑๙	๑๗	๓	๑	๕๗
ร้อยละ	๑๕.๗๙	๑๔.๐๓	๓๓.๓๓	๒๙.๘๒	๕.๒๖	๑.๗๕	๑๐๐.๐๐

หมายเหตุ * คอบได้มากกว่า ๑ ข้อ

จากตาราง ๔๓ ผลปรากฏว่า โรงเรียนในภาคศึกษา ๒ มีปัญหาเรื่อง
การรื้อมีน้อย มากที่สุดถึง ๓๓.๓๓% รองลงมาได้แก่ปัญหาไม่มีรั้ว มี ๒๙.๘๒% ถัดมาไม่มีเงิน
ซ่อมแซม ๑๕.๗๙% ปลวกมาก ๑๔.๐๓% โจรผู้ร้ายมาก ๕.๒๖% และอยู่ในที่ลุ่มอีก ๑.๗๕%
หรือพอจะกล่าวได้ว่า ปัญหาของโรงเรียนในภาคศึกษา ๒ ส่วนใหญ่มีปัญหาเกี่ยวกับการดูแลรักษา
อาคารมากกว่าการดูแลรักษาสถานที่

ตาราง ๔๔. แสดงการแจกแจงความต้องการอาคารต่าง ๆ โดยจำแนก
เป็นรายจังหวัด

รายการ	ปัตตานี		ยะลา		นราธิวาส		สตูล	
	จำนวน	น้ำหนักร	จำนวน	น้ำหนักร	จำนวน	น้ำหนักร	จำนวน	น้ำหนักร
อาคาร เรือน	๕	๕๔๘.๖๗	๕	๒๒๒.๐๐	๖	๑๔.๖๗	๒	๒๒๒.๐๐
โรงฝึกงาน	๒	๓.๓๓	๒	๘.๘๐	๑	๒.๔๔	—	—
โรงอาหารและหอประชุม	๕	๑๘.๓๓	๕	๒๒.๐๐	๔	๔.๓๔	๑	๑๑.๐๐
บ้านพักครูและภารโรง	๔	๑๔.๖๗	๕	๒๒.๐๐	๕	๑๒.๒๒	๑	๑๑.๐๐
ส้วมนักเรียนชายและหญิง	๓	๑๑.๐๐	๓	๑๓.๒๐	๓	๓.๓๓	๑	๑๑.๐๐
หอสมุด	๓	๑๑.๐๐	๑	๔.๔๐	๒	๔.๘๘	—	—
โรงฝึกพลศึกษา	๒	๓.๓๓	๓	๑๓.๒๐	๓	๓.๓๓	๑	๑๑.๐๐
อาคารวิทยาศาสตร์	๑	๓.๖๗	๑	๔.๔๐	๒	๔.๘๘	๑	๑๑.๐๐
อาคารอู่สาหรรมศิลป์	๑	๓.๖๗	๑	๔.๔๐	๑	๒.๔๔	๑	๑๑.๐๐
อาคารคหกรรมศิลป์	๒	๓.๓๓	๑	๔.๔๐	๒	๔.๘๘	—	—
อาคารเกษตรกรรมศิลป์	๒	๓.๓๓	—	—	๑	๒.๔๔	๑	๑๑.๐๐
อาคารหอศิลป์	๑	๓.๖๗	—	—	—	—	—	—
โรงเก็บรถจักรยาน	—	—	—	—	๑	๒.๔๔	—	—

หมายเหตุ คำนวณน้ำหนักความต้องการอาคารเท่ากับจำนวนโรงเรียนที่ต้องการอาคาร
เพิ่มคูณกับจำนวนโรงเรียนทั้งภาค หาค่ายจำนวนโรงเรียนทั้งจังหวัด

จากตาราง ๔๔ ผลปรากฏว่า ในด้านอาคารเรือน จังหวัดที่มีความ
ต้องการอาคารเรือนสูงสุดได้แก่จังหวัดสตูล กับจังหวัดยะลา ซึ่งมีค่าน้ำหนักความต้องการสูง
๒๒๒.๐๐ รองลงมาได้แก่จังหวัดปัตตานี มีค่าน้ำหนักความต้องการ ๑๘.๓๓ ส่วนจังหวัดนราธิวาส

มีค่านำหนักความต้องการต่ำสุดเพียง ๑๔.๒๗ หรือพอจะกล่าวได้ว่า จังหวัดยะลา กับ จังหวัดสตูล มีความต้องการอาคารเรือนอย่างยิ่ง จังหวัดปัตตานีมีความต้องการอาคารเรือนค่อนข้างสูง ส่วนจังหวัดนราธิวาสมีความต้องการอาคารเรือนพอประมาณ

โรงงาน จังหวัดยะลามีค่านำหนักความต้องการสูงกว่าจังหวัดอื่น ๆ คือมีค่านำหนักความต้องการ ๘.๘๐ รองลงมาได้แก่จังหวัดปัตตานี มีค่านำหนักความต้องการ ๗.๓๓ และจังหวัดนราธิวาสมีค่านำหนักความต้องการ ๒.๘๘ ส่วนจังหวัดสตูลไม่มีความต้องการโรงงาน หรือพอจะกล่าวได้ว่า จังหวัดยะลา กับ จังหวัดปัตตานีมีความจำเป็นเร่งด่วนที่จะให้ ได้โรงงานใกล้เคียงกัน และสูงกว่าจังหวัดนราธิวาส

โรงอาหารและหอประชุม ปรากฏว่าจังหวัดยะลามีความต้องการสูงสุด มีค่านำหนักสูงสุดถึง ๒๒.๐๐ รองลงมาได้แก่จังหวัดปัตตานีมีค่านำหนัก ๑๘.๓๓ ถัดมาได้แก่ จังหวัดสตูลมีค่านำหนัก ๑๑.๐๐ ต่ำสุดได้แก่จังหวัดนราธิวาส คือมีค่านำหนักความต้องการ ๘.๗๔ หรือพอจะกล่าวได้ว่า จังหวัดยะลามีความต้องการโรงอาหารและหอประชุมอย่างยิ่ง จังหวัดปัตตานีมีความต้องการโรงอาหารและหอประชุมมาก ส่วนจังหวัดสตูลและจังหวัดนราธิวาสมีความต้องการโรงอาหารและหอประชุมอยู่ในระดับปานกลาง

บ้านพักครูและภารโรง ปรากฏว่าจังหวัดยะลามีความต้องการสูงสุด มีค่านำหนักความต้องการสูงถึง ๒๒.๐๐ รองลงมาได้แก่จังหวัดปัตตานีมีค่านำหนักความต้องการ ๑๘.๒๗ จังหวัดนราธิวาสมีค่านำหนักความต้องการ ๑๒.๒๒ และจังหวัดสตูลมีค่านำหนักความต้องการ ๑๑.๐๐ หรือพอจะกล่าวได้ว่า จังหวัดยะลามีความต้องการบ้านพักครูและภารโรง อย่างยิ่ง ส่วนจังหวัดปัตตานี ยะลา และสตูล ก็มีความต้องการบ้านพักครูและภารโรงอยู่ในระดับ ค่อนข้างสูง

ส้วมนักเรียนชายและหญิง ปรากฏว่าจังหวัดยะลามีความต้องการสูงกว่า จังหวัดอื่น ๆ มีค่านำหนักความต้องการ ๑๓.๒๐ จังหวัดปัตตานีและจังหวัดสตูลมีค่านำหนักความต้องการ เท่ากัน คือ ๑๑.๐๐ ส่วนจังหวัดนราธิวาสมีค่านำหนักความต้องการต่ำกว่าจังหวัดอื่น ๆ คือมีค่านำหนักความต้องการเพียง ๗.๓๓ หรือพอจะกล่าวได้ว่า จังหวัดยะลา ปัตตานี และสตูล มีความต้องการส้วมสำหรับนักเรียนอยู่ในระดับค่อนข้างสูง ส่วนจังหวัดนราธิวาสมีความต้องการ อยู่ในระดับปานกลาง

หอสมุด ปรากฏว่าจังหวัดปัตตานีมีค่าน้ำหนักความต้องการหอสมุดสูงกว่าจังหวัดอื่น ๆ ในภาคเดียวกัน คือมีค่า ๑๑.๐๐ รองลงมาได้แก่จังหวัดนราธิวาส มีค่าน้ำหนักความต้องการ ๔.๘๘ และจังหวัดยะลามีค่าน้ำหนักความต้องการ ๔.๔๐ สำหรับจังหวัดสตูลไม่มีความต้องการหอสมุด หรือพอจะกล่าวได้ว่า จังหวัดปัตตานีมีความต้องการหอสมุดอยู่ในระดับสูง ส่วนจังหวัดนราธิวาสกับจังหวัดยะลามีความต้องการหอสมุดในระดับค่อนข้างต่ำ

โรงฝึกพลศึกษา ปรากฏว่าจังหวัดยะลามีค่าน้ำหนักความต้องการสูงกวาจังหวัดอื่น ๆ คือมีค่า ๑๓.๒๐ รองลงมาได้แก่สตูลมีค่าน้ำหนักความต้องการ ๑๑.๐๐ ส่วนจังหวัดปัตตานีกับจังหวัดนราธิวาสมีค่าน้ำหนักความต้องการเท่ากัน คือ ๗.๓๓ หรือพอจะกล่าวได้ว่าจังหวัดยะลา กับจังหวัดสตูลมีความต้องการอาคารพลศึกษาอยู่ในระดับค่อนข้างสูง ส่วนจังหวัดปัตตานีกับนราธิวาสมีความต้องการอยู่ในระดับปานกลาง

อาคารวิทยาศาสตร์ ปรากฏว่าจังหวัดสตูลมีค่าน้ำหนักความต้องการสูงกวาจังหวัดอื่น ๆ คือมีค่า ๑๑.๐๐ รองลงมาได้แก่จังหวัดนราธิวาสมีค่าน้ำหนักความต้องการ ๔.๘๘ ถัดมาจังหวัดยะลามีค่าน้ำหนักความต้องการ ๔.๔๐ และจังหวัดปัตตานีมีค่าน้ำหนักความต้องการ ๓.๖๗ หรือพอจะกล่าวได้ว่า จังหวัดสตูลมีความต้องการอาคารวิทยาศาสตร์อยู่ในระดับค่อนข้างสูง ส่วนจังหวัดปัตตานี ยะลา และนราธิวาสมีความต้องการอาคารวิทยาศาสตร์อยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ

อาคารอุตสาหกรรมศิลป์ ปรากฏว่าจังหวัดสตูลมีค่าน้ำหนักความต้องการสูงกวาจังหวัดอื่น ๆ คือมีค่า ๑๑.๐๐ รองลงมาได้แก่จังหวัดยะลามีค่าน้ำหนักความต้องการ ๔.๔๐ จังหวัดปัตตานีมีค่าน้ำหนักความต้องการ ๓.๖๗ และจังหวัดนราธิวาสมีค่าน้ำหนักความต้องการ ๒.๔๔ หรือพอจะกล่าวได้ว่า ในภาคศึกษา ๒ จังหวัดสตูลมีความต้องการอาคารอุตสาหกรรมศิลป์อยู่ในระดับค่อนข้างสูง ส่วนจังหวัดอื่น ๆ มีความต้องการอยู่ในระดับต่ำ

อาคารคหกรรมศิลป์ ปรากฏว่าจังหวัดปัตตานีมีค่าน้ำหนักความต้องการสูงกวาจังหวัดอื่น ๆ คือมีค่า ๗.๓๓ รองลงมาได้แก่จังหวัดนราธิวาสมีค่าน้ำหนักความต้องการ ๔.๘๘ และจังหวัดยะลามีค่าน้ำหนักความต้องการ ๔.๔๐ ส่วนจังหวัดสตูลไม่มีความต้องการอาคารคหกรรมศิลป์ หรือพอจะกล่าวได้ว่า โรงเรียนในภาคศึกษา ๓ มีความต้องการอาคารคหกรรมศิลป์อยู่ในระดับปานกลาง

อาคารเกษตรกรรมศิลป์ ปรากฏว่าจังหวัดสตูลมีค่าน้ำหนักความต้องการ สูงกว่าจังหวัดอื่น ๆ คือมีค่า ๑๑.๐๐ รองลงมาได้แก่ปัตตานีมีค่าน้ำหนักความต้องการ ๙.๓๓ และนราธิวาสมีค่าน้ำหนักความต้องการ ๒.๔๔ หรือพอจะกล่าวได้ว่า จังหวัดสตูลมีความต้องการ อาคารเกษตรกรรมศิลป์อยู่ในระดับค่อนข้างสูง ปัตตานีมีความต้องการอยู่ในระดับปานกลาง และ นราธิวาสมีความต้องการอยู่ในระดับต่ำ ส่วนจังหวัดยะลาไม่มีความต้องการอาคารเกษตรกรรมศิลป์

อาคารหอศิลป์ ปรากฏว่ามีจังหวัดปัตตานีจังหวัดเดียวที่ต้องการ มีค่า น้ำหนักเพียง ๓.๖๗ กล่าวได้ว่ามีความต้องการอยู่ในระดับต่ำ

โรงเก็บรถจักรยาน ปรากฏว่ามีจังหวัดนราธิวาสจังหวัดเดียวที่ต้องการ มีค่าน้ำหนัก ๒.๔๔ พอจะกล่าวได้ว่ามีความต้องการอยู่ในระดับต่ำ

จำนวน เพศ วุฒิ อายุจริง อายุราชการ และเงินเดือนของครู

ในการทำงานของครู เพศ วุฒิ อายุจริง อายุราชการและเงินเดือน ของครูบอมนิอิทธิพล เกี่ยวข้องด้วยเสมอ ผู้วิจัยจึงได้ออกแบบสอบถามเพื่อทราบสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้น ปรากฏผลดังตารางต่อไปนี้

ตาราง ๔๕. แสดงจำนวนครูในภาคศึกษา ๒ โดยจำแนกตามเพศ วุฒิ อายุจริง
อายุราชการ และ เงินเดือน

จังหวัด	เพศ		วุฒิ		อายุจริง		อายุราชการ		เงินเดือน		
	ชาย	หญิง	ต่ำกว่า ปริญญา ตรี	ปริญญา ตรี ขึ้นไป	๑๘-๔๐ ปี	๔๑ ปี ขึ้นไป	๑-๕ ปี	๖ ปี ขึ้นไป	ไม่เกิน ๑๓๐๐ บาท	๑๓๐๐- ๒๓๕๐ บาท	มากกว่า ๒๓๕๐ บาท
ปัตตานี	๕๓	๔๖	๘๖	๑๓	๔๐	๑๓	๔๒	๖๑	๓๒	๒๔	๒
ยะลา	๕๔	๓๔	๖๖	๒๓	๘๖	๓	๔๑	๕๒	๕๓	๓๕	๑
นราธิวาส	๖๘	๕๑	๔๓	๒๒	๑๑๒	๓	๓๐	๔๔	๑๐๐	๑๔	—
สตูล	๒๔	๑๘	๓๘	๔	๔๕	๒	๒๒	๒๕	๒๘	๑๔	—
รวม	๒๐๘	๑๕๔	๒๘๘	๓๔	๓๓๓	๒๔	๑๓๕	๑๘๓	๒๕๓	๑๐๒	๓
ร้อยละ	๕๓.๔๖	๔๒.๕๔	๓๔.๒๘	๒๐.๓๒	๔๑.๕๔	๘.๐๑	๔๔.๓๔	๕๑.๖๖	๓๐.๕๔	๒๘.๑๘	๑.๘๓

จากตาราง ๔๕ แสดงให้เห็นว่า จำนวนครูในภาคศึกษา ๒ เมื่อจำแนกตามเพศ มีครูชาย ๕๓.๔๖% และครูสตรี ๔๖.๕๔% หรือพอจะกล่าวได้ว่า อัตราส่วนระหว่างครูชายกับครูสตรี เท่ากับ ๑.๓ : ๑

เมื่อพิจารณาตามวุฒิปรากฏว่า มีครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญา ๓๔.๒๘% และครูที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไป ๒๐.๓๒% หรือพอจะกล่าวได้ว่า อัตราส่วนระหว่างครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีกับครูที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไป เท่ากับ ๓.๘ : ๑

ครูในภาคศึกษา ๒ เมื่อจำแนกตามอายุจริงปรากฏว่า ครูที่มีอายุ ๑๘-๔๐ ปี มี ๔๑.๕๔% และครูที่มีอายุ ๔๑ ปีขึ้นไปมี ๘.๐๑% คิดเป็นอัตราส่วนได้ ๑๑.๕ : ๑

เมื่อพิจารณาตามอายุราชการ ปรากฏว่ามีครูที่มีอายุราชการ ๑-๕ ปี ๔๔.๓๔% และ ๖ ปีขึ้นไป ๕๑.๖๖% หรือพอจะกล่าวได้ว่า มีครูทั้งสองประเภทใกล้เคียงกัน มีครูที่มีอายุราชการ ๖ ปีขึ้นไปมากกว่าเพียงเล็กน้อย

เมื่อพิจารณาตามเงินเคียน พบว่าครูที่มีเงินเคียนไม่เกิน ๑๓๐๐ บาท มี ๓๐.๕๕% ครูที่มีเงินเคียน ๑๔๐๐-๒๓๕๐ บาท มี ๒๘.๑๘% และครูที่มีเงินเคียนมากกว่า ๒๓๕๐ บาท มีเพียง ๐.๘๓% หรืออาจจะกล่าวได้ว่า ครูส่วนใหญ่ (๓๐.๕๕%) มีเงินเคียนอยู่ในระดับต่ำ มีครูที่มีเงินเคียนอยู่ในระดับปานกลางและระดับสูงเพียง ๒๘.๐๑%

ตาราง ๔๖. แสดงจำนวนครูใหญ่ โดยจำแนกตามเพศ วุฒิ อายุจริง อายุการเป็นครูใหญ่ และเงินเคียน

รายการ	เพศ		วุฒิ		อายุจริง		อายุการเป็นครูใหญ่		เงินเคียน		
	ชาย	หญิง	ต่ำกว่าปริญญาตรี	ปริญญาตรีขึ้นไป	๑๘-๔๐ ปี	๔๑ ปีขึ้นไป	๑-๕ ปี	๖ ปีขึ้นไป	ไม่เกิน ๑๓๐๐ บาท	๑๔๐๐-๒๓๕๐ บาท	มากกว่า ๒๓๕๐ บาท
ครูใหญ่	๑๔	๓	๑๑	๑๑	๑๐	๑๒	๕	๑๓	—	๑๖	๖
ร้อยละ	๘๖.๓๖	๑๓.๖๔	๕๐.๐๐	๕๐.๐๐	๕๕.๕๕	๕๕.๕๕	๕๐.๕๑	๕๕.๐๘	—	๕๒.๓๓	๒๓.๖๗

จากตาราง ๔๖ ผลปรากฏว่า โรงเรียนในภาคศึกษา ๒ มีครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ ที่เป็นชาย ๘๖.๓๖% และเป็นสตรี ๑๓.๖๔% กล่าวได้ว่า โรงเรียนในภาคศึกษา ๒ ส่วนใหญ่ (๘๖.๓๖%) มีครูใหญ่ที่เป็นชาย ที่เป็นสตรีมีเพียงส่วนน้อย (๑๓.๖๔%)

เมื่อพิจารณาคามวุฒิปรากฏว่า มีครูใหญ่ที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี และปริญญาตรีขึ้นไปจำนวนเท่ากัน คือมี ๕๐.๐๐% เท่ากัน คิดเป็นอัตราส่วนได้ ๑ : ๑

เมื่อพิจารณาตามอายุจริงปรากฏว่า ครูใหญ่ที่มีอายุ ๑๘-๔๐ ปีมี ๕๕.๕๕% และครูใหญ่ที่มีอายุ ๔๑ ปีขึ้นไปมี ๕๕.๕๕% หรืออาจจะกล่าวได้ว่า ครูใหญ่ส่วนมาก (๕๕.๕๕%) มีอายุค่อนข้างสูง ครูใหญ่ที่มีอายุน้อยมีเพียง ๕๕.๕๕%

เมื่อพิจารณาตามอายุการเป็นครูใหญ่ พบว่า ครูใหญ่ที่มีอายุการเป็นครูใหญ่ ๑-๕ ปี มี ๕๐.๕๑% และ ๖ ปีขึ้นไป มี ๕๕.๐๘% หรืออาจจะกล่าวได้ว่า อัตราส่วนระหว่างครูใหญ่ที่มีอายุการเป็นครูใหญ่ ๑-๕ ปี กับ ๖ ปีขึ้นไป เท่ากับ ๒ : ๓ โดยประมาณ

เมื่อพิจารณาตามเงินเดือน ปรากฏว่าครูใหญ่ที่มีเงินเดือนไม่เกิน ๑๓๐๐ บาท ไม่มี ครูใหญ่ที่มีเงินเดือน ๑๔๐๐-๒๓๕๐ บาท มี ๗๒.๗๓% ส่วนครูใหญ่ที่มีเงินเดือนมากกว่า ๒๓๕๐ บาท มีเพียง ๒๗.๒๗% กล่าวได้ว่า ครูใหญ่ส่วนใหญ่ (๗๒.๗๓%) มีเงินเดือนอยู่ในระดับปานกลาง มีครูใหญ่เพียงส่วนน้อย (๒๗.๒๗%) ที่มีเงินเดือนอยู่ในระดับสูง คิดเป็นอัตราส่วนได้ ๓ : ๑ โดยประมาณ

ตาราง ๔๗. แสดงค่าเฉลี่ยจำนวนนักเรียนต่อครู ๑ คน โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด

จังหวัด	จำนวนครู *			จำนวนนักเรียน **			เฉลี่ยจำนวนนักเรียนต่อครู ๑ คน
	ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	
ปัตตานี	๗๒	๕๔	๑๓๐	๑๒๔๕	๑๓๑๕	๒๕๖๐	๒๒.๗๖๔
ยะลา	๗๓	๕๔	๑๒๗	๑๒๗๔	๘๐๖	๒๐๘๕	๑๖.๔๑๗
นราธิวาส	๘๕	๕๖	๑๔๑	๑๔๖๑	๑๓๓๔	๒๗๙๕	๒๒.๐๖๔
สตูล	๓๔	๒๐	๕๔	๗๔๔	๔๔๐	๑๑๘๔	๒๓.๖๖๗
รวม	๒๗๒	๑๘๔	๔๕๖	๕๔๘๓	๓๕๔๐	๙๐๒๓	๒๐.๔๔๔
ร้อยละ	๕๔.๖๕	๔๐.๓๕	๑๐๐.๐๐	๕๔.๖๓	๔๑.๓๗	๑๐๐.๐๐	

หมายเหตุ * จำนวนครู ที่แจ้งในแบบสอบถามครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่

** จำนวนนักเรียน ที่แจ้งในแบบสอบถามของครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่

จากตาราง ๔๗ ผลปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยจำนวนนักเรียนต่อครู ๑ คน เมื่อคิดทั้งภาคจะได้ ๒๐.๔๔๔ คน เมื่อพิจารณาเป็นรายจังหวัดปรากฏว่าจำนวนนักเรียนต่อครู ๑ คนของจังหวัดสตูลสูงที่สุด คือ ๒๓.๖๖๗ คน รองลงมาได้แก่จังหวัดปัตตานี ๒๒.๗๖๔ คน นราธิวาส ๒๒.๐๖๔ คน ส่วนจังหวัดยะลามีจำนวนนักเรียนต่อครู ๑ คน ต่ำที่สุดในภาค คือมีเพียง ๑๖.๔๑๗ คน หรือพอจะกล่าวได้ว่า อัตราส่วนระหว่างครูกับนักเรียนของโรงเรียนในภาคศึกษา ๒ อยู่ในระดับปานกลางไม่สูงนัก

การใช้และปัญหาการใช้ครู

การศึกษาจะมีคุณภาพและประสิทธิผลเพียงใด ย่อมมีความสัมพันธ์กับการใช้และปัญหาการใช้ครูเป็นอย่างมาก ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงได้ออกแบบสอบถามเพื่อทราบในเรื่องเหล่านั้น ปรากฏผลดังตารางต่อไปนี้

ตาราง ๔๘. แสดงการแจกแจงการสอนกับความรู้ความสามารถของครู โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด

จังหวัด และ วุฒิ		วิชาที่สอนกับความรู้ความสามารถ			รวม
		ไม่ตรงทั้งหมด	ตรงบ้างไม่ตรงบ้าง	ตรงทั้งหมด	
ปัตตานี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	๔	๓๔	๔๔	๘๒
	ปริญญาตรีขึ้นไป	—	๖	๑๑	๑๗
ยะลา	ต่ำกว่าปริญญาตรี	๓	๒๐	๓๔	๖๖
	ปริญญาตรีขึ้นไป	๓	๖	๑๔	๒๓
นราธิวาส	ต่ำกว่าปริญญาตรี	๓	๔๔	๔๑	๘๘
	ปริญญาตรีขึ้นไป	๑	๑๒	๔	๑๗
สตูล	ต่ำกว่าปริญญาตรี	๔	๑๒	๑๖	๓๒
	ปริญญาตรีขึ้นไป	—	๓	๖	๙
รวม		๒๖	๑๑๕	๑๔๖	๒๘๗
	ร้อยละ	๙.๐๖	๔๐.๐๓	๕๐.๙๑	๑๐๐.๐๐
	ปริญญาตรีขึ้นไป	๔	๒๓	๔๔	๗๑
	ร้อยละ	๕.๓๓	๒๐.๐๐	๕๔.๖๓	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๔๘ แสดงให้เห็นว่า ครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน ๕๐.๙๑% สอนวิชาที่ตรงกับความรู้ความสามารถของตน ที่ตรงบ้างไม่ตรงบ้าง

มี ๔๐.๐๗% และไม่ตรงทั้งหมดมี ๕.๐๖% หรือพอจะกล่าวได้ว่า ครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี มีเพียงครึ่งหนึ่ง (๕๐.๔๗%) ที่สอนวิชาที่เหมาะสมกับความรู้ความสามารถของตน ส่วนอีกครึ่งหนึ่ง (๔๙.๑๓%) สอนวิชาที่ไม่เหมาะสมกับความรู้ความสามารถของตน

สำหรับครูที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไป ปรากฏว่ามี ๕๔.๖๗% ที่วิชาที่สอน ตรงกับความรู้ความสามารถทั้งหมด ส่วนที่ตรงบ้างไม่ตรงบ้างมี ๓๖.๐๐% และไม่ตรงทั้งหมดมี ๕.๓๓% หรือพอจะกล่าวได้ว่า ครูที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไปส่วนมาก (๕๔.๖๗%) ได้สอนวิชาที่เหมาะสมกับความรู้ความสามารถของตน แต่ก็มีจำนวนมากพอสมควร (๔๑.๓๓%) ที่ต้องสอนวิชาที่ไม่เหมาะสมกับความรู้ความสามารถของตน

ตาราง ๔๕. แสดงค่าเฉลี่ยการเตรียมตัวก่อนเข้าห้องสอน การไปถึงโรงเรียนก่อนโรงเรียนเช้า และการกลับบ้านหลังจากโรงเรียนเลิก โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด

จังหวัด	ค่าเฉลี่ย		
	ก. เวลาเตรียมตัวก่อนเข้าห้องสอน	ข. ไปถึงโรงเรียนก่อนโรงเรียนเช้า	ค. กลับบ้านหลังจากโรงเรียนเลิกแล้ว
ปัตตานี	๔.๖๖๒	๓.๖๑๓	๓.๑๖๕
ยะลา	๔.๐๓๒	๒.๙๑๓	๒.๙๖๗
นราธิวาส	๓.๙๕๗	๓.๓๕๒	๓.๖๑๘
สตูล	๔.๖๗๖	๓.๓๑๙	๓.๕๕๓
รวมทั้งภาค	๔.๑๐๔	๓.๑๙๖	๓.๑๘๒

หมายเหตุ

ค่าเฉลี่ย ๑.๐๐๐ หมายความว่า ก.มากกว่า ๑๕ นาที ข.ตรงเวลาพอดี ค.ตรงเวลา

๒.๐๐๐ หมายความว่า ก.๑๑-๑๕ นาที ข.น้อยกว่า ๑๕ นาที ค.น้อยกว่า ๑๕ นาที

๓.๐๐๐ หมายความว่า ก.๑๖-๓๐ นาที ข.๑๕-๓๐ นาที ค.๑๕-๓๐ นาที

๔.๐๐๐ หมายความว่า ก.๑-๕ นาที ข.๓๑-๖๐ นาที ค.๓๑-๖๐ นาที

๕.๐๐๐ หมายความว่า ก.เข้าห้องสอนทันที ข.มากกว่า ๖๐ นาที ค.มากกว่า ๖๐ นาที

จากตาราง ๔๔ ผลปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยการเตรียมตัวก่อนเข้า
ห้องสอนของครูทั้งภาค เท่ากับ ๔.๑๐๔ เมื่อพิจารณาเป็นจังหวัดพบว่า ปัตตานี มีค่า
๔.๖๖๖ ยะลา ๔.๐๓๖ นราธิวาส ๓.๕๕๗ และสตูล ๔.๖๕๗ หรือพอจะกล่าวได้ว่า
ครูในภาคศึกษา ๒ ใช้เวลาเตรียมตัวก่อนเข้าห้องสอนประมาณ ๑ - ๕ นาที

การไปถึงโรงเรียนก่อนโรงเรียนเข้ามีค่าเฉลี่ยทั้งภาค ๓.๑๕๖
เมื่อพิจารณาเป็นจังหวัดปรากฏว่า ปัตตานีมีค่าเท่ากับ ๓.๖๑๓ ยะลา ๒.๕๑๓ นราธิวาส
๓.๓๕๖ และสตูล ๓.๓๑๕ หรือพอจะกล่าวได้ว่า ครูในภาคศึกษา ๒ ไปถึงโรงเรียน
ก่อนโรงเรียนเข้าประมาณ ๑๕ - ๓๐ นาที

การกลับบ้านหลังโรงเรียนเลิกมีค่าเฉลี่ยทั้งภาค ๓.๑๘๖ เมื่อ
พิจารณาเป็นจังหวัด ปัตตานีมีค่าเท่ากับ ๓.๑๖๕ ยะลา ๒.๕๖๗ นราธิวาส ๓.๖๑๔
และสตูล ๓.๕๕๓ หรือพอจะกล่าวได้ว่า ครูในภาคศึกษา ๒ กลับบ้านหลังจากโรงเรียน
เลิกประมาณ ๑๕ - ๓๐ นาที

ตาราง ๕๐. แสดงการแจกแจงจำนวนวันลากิจ ลาป่วยของครู
โดยจำแนกตามเพศ

จังหวัดและเพศ	จำนวนวันลากิจและลาป่วย					รวม
	มากกว่า ๑๕ วัน	๑๑ - ๑๕ วัน	๖ - ๑๐ วัน	๑ - ๕ วัน	ไม่มีเลย	
ปัตตานี ชาย	๑	๑	๑	๓๓	๒๑	๕๗
หญิง	—	๒	๓	๑๔	๒๓	๔๒
ยะลา ชาย	๑	—	๔	๒๗	๒๖	๕๘
หญิง	๑	๑	๖	๒๔	๗	๓๙
นราธิวาส ชาย	๑	—	๒	๒๗	๓๔	๖๔
หญิง	๒	—	๖	๒๔	๑๙	๕๑
สตูล ชาย	—	—	๓	๑๐	๑๖	๒๙
หญิง	—	—	๒	๑๒	๔	๑๘
รวม ชาย	๓	๑	๑๐	๙๗	๙๗	๒๐๘
ร้อยละ	๑.๔๔	๐.๔๔	๔.๘๑	๔๖.๒๓	๔๖.๒๓	๑๐๐.๐๐
หญิง	๓	๓	๑๗	๗๔	๕๓	๑๕๐
ร้อยละ	๑.๙๕	๑.๙๕	๑๑.๐๐	๕๐.๖๕	๓๔.๔๑	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๕๐ แสดงให้เห็นว่า มีครูชาย ๔๖.๒๓% ที่ไม่มีวันลา ซึ่งเท่ากับครูชายที่มีวันลา ๑-๕ วัน ส่วนครูชายที่มีวันลา ๖-๑๐ วันมี ๔.๘๑% ๑๑-๑๕ วันมี ๐.๔๔% และมากกว่า ๑๕ วันมี ๑.๔๔% หรือพอจะกล่าวได้ว่า ครูชายมากกว่าครึ่ง (๕๓.๓๗%) มีวันลาจลาป่วย แต่ก็มีครูชายอีกมากพอสมควร (๔๖.๒๓%) ที่ไม่มีวันลาเลย

ครูสตรี ปรากฏว่าครูสตรีที่มีวันลา ๑-๕ วันมีจำนวนสูงสุด คือ ๕๐.๖๕% รองลงมาไม่มีวันลาเลย ๓๔.๔๑% ๖-๑๐ วันมี ๑๑.๐๐% ๑๑-๑๕ วัน และมากกว่า ๑๕ วันอย่างละ ๑.๙๕% กล่าวได้ว่าครูสตรีส่วนมาก (๖๕.๕๕%) มีวันลา มีเพียงส่วนน้อย (๓๔.๔๑%) ที่ไม่มีวันลา

ตาราง ๕๑. แสดงการแจกแจงจำนวนวันลากิจ ลาป่วยของครู
โดยจำแนกตามวุฒิ

จังหวัด และ วุฒิ		จำนวนวันลากิจและลาป่วย					รวม
		มากกว่า ๑๕ วัน	๑๑-๑๕ วัน	๖-๑๐ วัน	๑ - ๕ วัน	ไม่มีเลย	
ปัตตานี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	๑	๒	๔	๔๕	๓๔	๘๖
	ปริญญาตรีขึ้นไป	—	๑	—	๖	๑๐	๑๗
ยะลา	ต่ำกว่าปริญญาตรี	๒	๑	๗	๓๕	๒๑	๖๖
	ปริญญาตรีขึ้นไป	—	—	๓	๑๖	๘	๒๗
นราธิวาส	ต่ำกว่าปริญญาตรี	๓	—	๖	๔๑	๔๗	๙๗
	ปริญญาตรีขึ้นไป	—	—	๒	๑๐	๑๐	๒๒
สตูล	ต่ำกว่าปริญญาตรี	—	—	๕	๑๔	๑๔	๓๔
	ปริญญาตรีขึ้นไป	—	—	—	๓	๖	๙
รวม	ต่ำกว่าปริญญาตรี	๖	๓	๒๖	๑๔๐	๑๑๖	๒๘๑
	ร้อยละ	๒.๐๔	๑.๐๔	๗.๖๖	๔๘.๗๘	๔๐.๔๖	๑๐๐.๐๐
	ปริญญาตรีขึ้นไป	—	๑	๕	๓๕	๓๔	๗๕
	ร้อยละ	—	๑.๓๓	๒.๖๗	๔๖.๖๗	๔๕.๓๓	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๕๑ แสดงให้เห็นว่า ครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี ๔๘.๗๘% มีวันลา ๑-๕ วัน ที่ไม่มีวันลามี ๔๐.๔๖% ลา ๖-๑๐ วันมี ๗.๖๖% ๑๑-๑๕ วันมี ๒.๐๔% หรือพอจะกล่าวได้ว่า ครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีส่วนมาก (๔๘.๗๘%) มีวันลาไม่มีวันลามีเพียง ๔๐.๔๖ %

ครูที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไปที่มีวันลา ๑-๕ วันมีมากที่สุดถึง ๔๖.๖๗% รองลงมาไม่มีวันลา ๔๕.๓๓% ลา ๖-๑๐ วันมี ๒.๖๗% ลา ๑๑-๑๕ วันมี ๑.๓๓% มากกว่า ๑๕ วันไม่มี หรือพอจะกล่าวได้ว่า ครูที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไปมีจำนวนมากกว่าครึ่งเล็กน้อย (๕๔.๖๗%) ที่มีวันลาปฏิบัติงาน ลาป่วย ส่วนอีก ๔๕.๓๓% ซึ่งมากพอสมควร ไม่มีวันลาเลย

ตาราง ๕๒. แสดงการแจกแจงจำนวนวันลาจิจ ลาป่วยของครู
โดยจำแนกตามอายุจริง

จังหวัด และ อายุจริง	จำนวนวันลาจิจ และลาป่วย					รวม
	มากกว่า ๑๕ วัน	๑๑-๑๕ วัน	๖ - ๑๐ วัน	๑ - ๕ วัน	ไม่มีเลย	
ปัตตานี ๑๘-๔๐ ปี	๑	๓	๓	๔๓	๔๐	๘๐
๔๑ ปีขึ้นไป	—	—	๑	๔	๔	๑๓
ยะลา ๑๘-๔๐ ปี	๒	๑	๔	๔๓	๒๘	๘๖
๔๑ ปีขึ้นไป	—	—	๒	๔	๑	๗
นราธิวาส ๑๘-๔๐ ปี	๓	—	๗	๔๖	๕๖	๑๑๒
๔๑ ปีขึ้นไป	—	—	๑	๕	๑	๗
สตูล ๑๘-๔๐ ปี	—	—	๕	๒๐	๒๐	๔๕
๔๑ ปีขึ้นไป	—	—	—	๒	—	๒
รวม ๑๘-๔๐ ปี	๖	๔	๒๓	๑๕๖	๑๔๔	๓๓๓
ร้อยละ	๑.๘๐	๑.๒๐	๖.๘๑	๔๖.๘๕	๔๓.๒๔	๑๐๐.๐๐
๔๑ ปีขึ้นไป	—	—	๔	๑๔	๖	๒๔
ร้อยละ	—	—	๑.๓๓	๔.๕๒	๒.๐๘	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๕๒ แสดงให้เห็นว่า ครูที่มีอายุจริง ๑๘-๔๐ ปี ๔๖.๘๕% มีวันลา ๑-๕ วัน ไม่มีวันลา ๔๓.๓๔% ลา ๖-๑๐ วัน มี ๖.๘๑% ๑๑-๑๕ วัน มี ๑.๒๐% และมากกว่า ๑๕ วัน มี ๑.๘๐% หรือพอจะกล่าวได้ว่า ครูที่มีอายุจริง ๑๘-๔๐ ปี ส่วนมาก (๔๖.๘๕%) มีวันลาจิจลาป่วย ส่วนครูที่ไม่มีวันลาเลยมีเป็นส่วนน้อย คือ ๔๓.๒๔% แท้จริงแล้วความมากพอสมควร

ครูที่มีอายุจริง ๔๑ ปีขึ้นไปปรากฏว่ามีวันลา ๑-๕ วัน มากที่สุดถึง ๒๕.๕๒% ส่วนไม่มีวันลามี ๒๐.๖๘% และมีวันลา ๖-๑๐ วันมี ๑๓.๓๓% หรือพอจะกล่าวได้ว่า ครูที่มีอายุจริง ๔๑ ปีขึ้นไป ส่วนใหญ่ (๒๕.๓๑%) มีวันลาจิจลาป่วย มีเพียงส่วนน้อย (๒๐.๖๘%) ที่ไม่มีวันลา

ตาราง ๕๓. แสดงการแจกแจงจำนวนวันลาจลาป่วยของครู
โดยจำแนกตามอายุราชการ

จังหวัดและอายุราชการ	จำนวนวันลาจลาป่วย					รวม
	มากกว่า ๑๕ วัน	๑๑-๑๕ วัน	๖-๑๐ วัน	๑ - ๕ วัน	ไม่มีเลย	
ปัตตานี ๑-๕ ปี	๑	—	—	๑๗	๒๔	๔๒
๖ ปีขึ้นไป	—	๓	๔	๓๔	๒๐	๖๑
ยะลา ๑-๕ ปี	๑	—	๑	๒๐	๑๔	๔๑
๖ ปีขึ้นไป	๑	๑	๔	๓๑	๑๐	๕๒
นราธิวาส ๑-๕ ปี	๑	—	๕	๒๔	๔๐	๗๐
๖ ปีขึ้นไป	๒	—	๓	๒๗	๑๗	๔๙
สตูล ๑-๕ ปี	—	—	๒	๔	๑๑	๒๒
๖ ปีขึ้นไป	—	—	๓	๑๓	๔	๒๐
รวม ๑-๕ ปี	๓	—	๘	๗๐	๘๔	๑๖๕
ร้อยละ	๑.๗๑	—	๔.๕๗	๔๐.๐๐	๕๓.๗๑	๑๐๐.๐๐
๖ ปีขึ้นไป	๓	๔	๑๔	๑๐๕	๕๖	๑๘๒
ร้อยละ	๑.๖๐	๒.๑๘	๑๐.๑๖	๕๖.๑๕	๒๙.๙๕	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๕๓ แสดงให้เห็นว่า ครูที่มีอายุราชการ ๑-๕ ปี ๕๓.๗๑% ไม่มีวันลาเลย ที่มีวันลา ๑-๕ วันมี ๔๐.๐๐% ลา ๖-๑๐ วันมี ๔.๕๗% มากกว่า ๑๕ วันมี ๑.๗๑% หรือพอจะกล่าวได้ว่า ครูที่มีอายุราชการ ๑-๕ ปี มากกว่าครึ่ง (๕๓.๗๑%) ไม่มีวันลา มีเพียง ๔๖.๒๙% ที่มีวันลา

สำหรับครูที่มีอายุราชการ ๖ ปีขึ้นไปปรากฏว่า ๕๖.๑๕% มีวันลา ๑-๕ วัน ไม่มีวันลาเลยมี ๒๙.๙๕% ลา ๖-๑๐ วันมี ๑๐.๑๖% ลา ๑๑-๑๕ วันมี ๒.๑๘% และมากกว่า ๑๕ วันมี ๑.๖๐% หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูที่มีอายุราชการ ๖ ปีขึ้นไป ส่วนใหญ่ (๗๐.๐๕%) มีวันลาจลาป่วย มีเพียงส่วนน้อย (๒๙.๙๕%) ที่ไม่มีวันลา

ตาราง ๕๔. แสดงการแจกแจงจำนวนวันลาภิจ ลาป่วยของครู
โดยจำแนกตามเงินเดือน

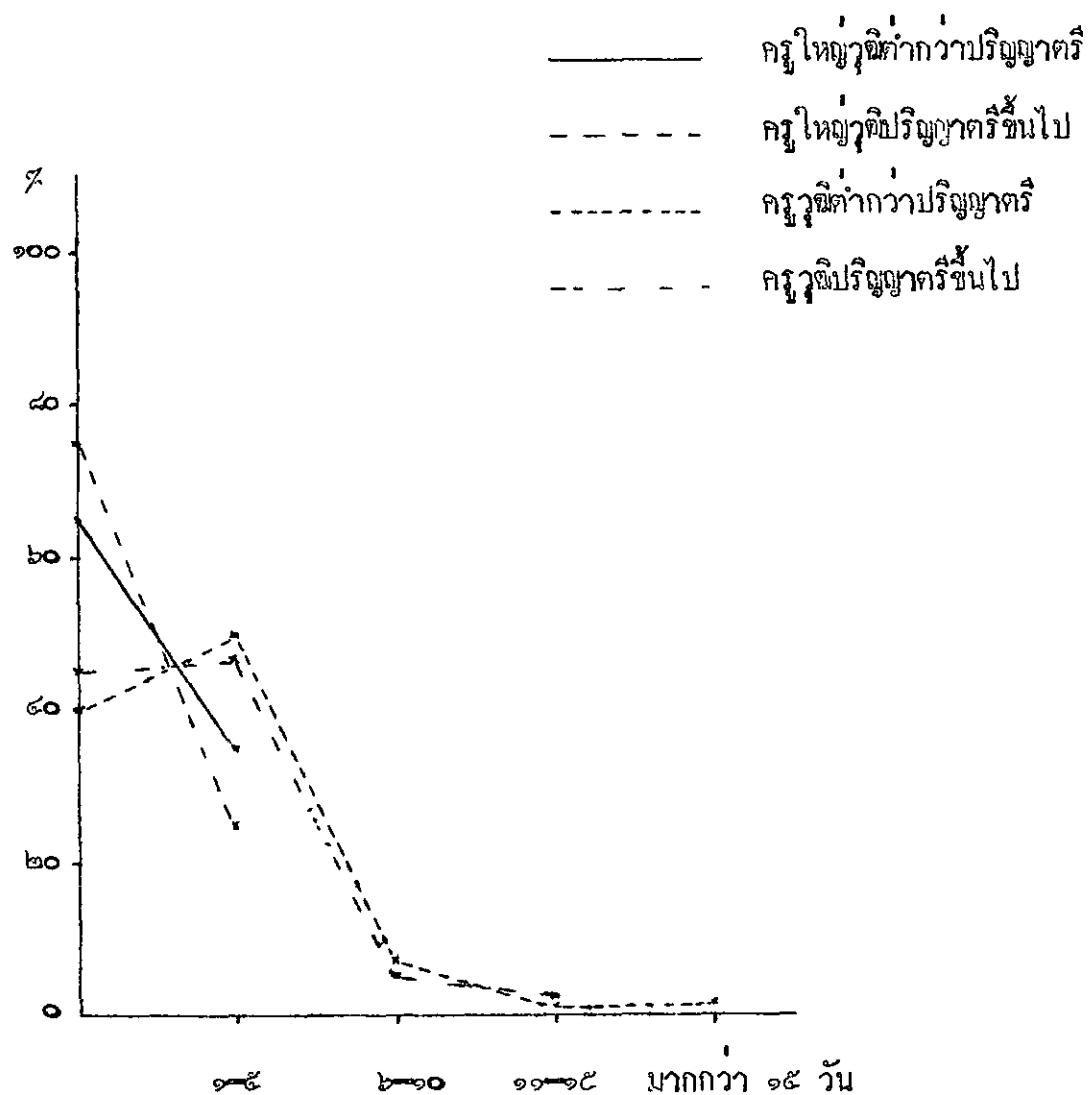
จังหวัดและเงินเดือน	จำนวนวันลาภิจและลาป่วย					รวม
	มากกว่า ๑๕ วัน	๑๑-๑๕ วัน	๖-๑๐ วัน	๑-๕ วัน	ไม่มี วันลาเลย	
ปัตตานี						
ไม่เกิน ๑๓๐๐ บาท	๑	—	๔	๓๓	๓๔	๗๒
๑๔๐๐-๒๓๕๐ บาท	—	๓	—	๑๖	๑๐	๒๙
๒๔๐๐ บาท ขึ้นไป	—	—	—	๒	—	๒
ยะลา						
ไม่เกิน ๑๓๐๐ บาท	๑	๑	๕	๒๓	๒๓	๕๓
๑๔๐๐-๒๓๕๐ บาท	๑	—	๔	๒๔	๖	๓๕
๒๔๐๐ บาท ขึ้นไป	—	—	๑	—	—	๑
นราธิวาส						
ไม่เกิน ๑๓๐๐ บาท	๒	—	๓	๓๔	๕๒	๑๐๐
๑๔๐๐-๒๓๕๐ บาท	๑	—	๑	๑๒	๕	๑๙
๒๔๐๐ บาท ขึ้นไป	—	—	—	—	—	—
สตูล						
ไม่เกิน ๑๓๐๐ บาท	—	—	๒	๑๓	๑๓	๒๘
๑๔๐๐-๒๓๕๐ บาท	—	—	๓	๔	๓	๑๐
๒๔๐๐ บาท ขึ้นไป	—	—	—	—	—	—
รวม						
ไม่เกิน ๑๓๐๐ บาท	๔	๑	๑๔	๑๑๒	๑๒๒	๒๕๓
ร้อยละ	๑.๕๖	๐.๓๘	๓.๐๐	๔๓.๕๔	๔๓.๕๓	๑๐๐.๐๐
๑๔๐๐-๒๓๕๐ บาท	๒	๓	๔	๖๑	๒๔	๑๐๒
ร้อยละ	๑.๘๖	๒.๘๔	๓.๘๔	๕๔.๘๐	๒๓.๕๕	๑๐๐.๐๐
๒๔๐๐ บาท ขึ้นไป	—	—	๑	๒	—	๓
ร้อยละ	—	—	๓๓.๓๓	๖๖.๖๗	—	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๕๔ แสดงให้เห็นว่า ครูที่มีเงินเดือนไม่เกิน ๑๓๐๐ บาท ไม่มีวันลาเลย มีอยู่ ๔๗.๔๗% ที่มีวันลา ๑-๕ วัน มี ๔๓.๕๔% มีวันลา ๖-๑๐ วัน มี ๗.๐๐% ลา ๑๑-๑๕ วัน มี ๐.๓๕% และมากกว่า ๑๕ วัน มี ๑.๕๖% หรือพอจะกล่าวได้ว่า ครูที่มีเงินเดือนไม่เกิน ๑๓๐๐ บาท ที่มีวันลาจลาป่ายมี ๕๒.๕๓% ซึ่งมากกว่าครูที่ไม่มีวันลาเลย (๔๗.๔๗%) เพียงเล็กน้อย

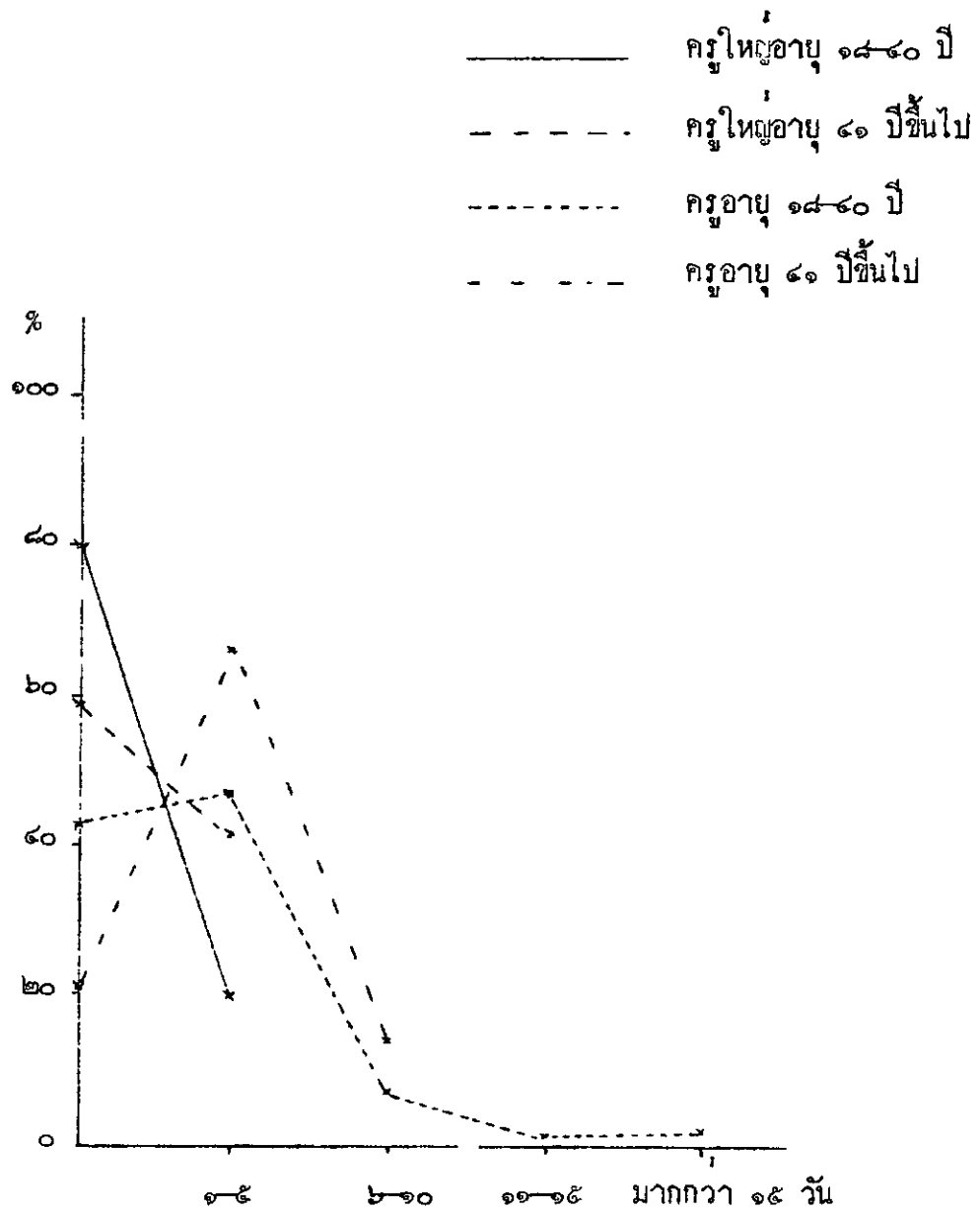
ครูที่มีเงินเดือน ๑๔๐๐-๒๗๕๐ บาท ปรากฏว่า ๕๕.๔๐% มีวันลา ๑-๕ วัน ไม่มีวันลาเลยมี ๒๗.๔๕% มีวันลา ๖-๑๐ วัน มี ๗.๔๔% ลา ๑๑-๑๕ วัน มี ๒.๕๔% และมากกว่า ๑๕ วัน มี ๑.๕๖% หรือพอจะกล่าวได้ว่า ครูที่มีเงินเดือน ๑๔๐๐-๒๗๕๐ บาท ส่วนมาก (๗๒.๕๕%) มีวันลาจลาป่าย ที่ไม่มีวันลาเลยมีเพียงส่วนน้อย (๒๗.๔๕%)

ครูที่มีเงินเดือนมากกว่า ๒๗๕๐ บาท ปรากฏว่า ๖๖.๖๗% มีวันลา ๑-๕ วัน อีก ๓๓.๓๓% มีวันลา ๖-๑๐ วัน ส่วนครูที่ไม่มีวันลาเลยไม่มี หรือพอจะกล่าวได้ว่า ครูที่มีเงินเดือนมากกว่า ๒๗๕๐ บาท มีวันลาจลาป่ายทั้งหมด

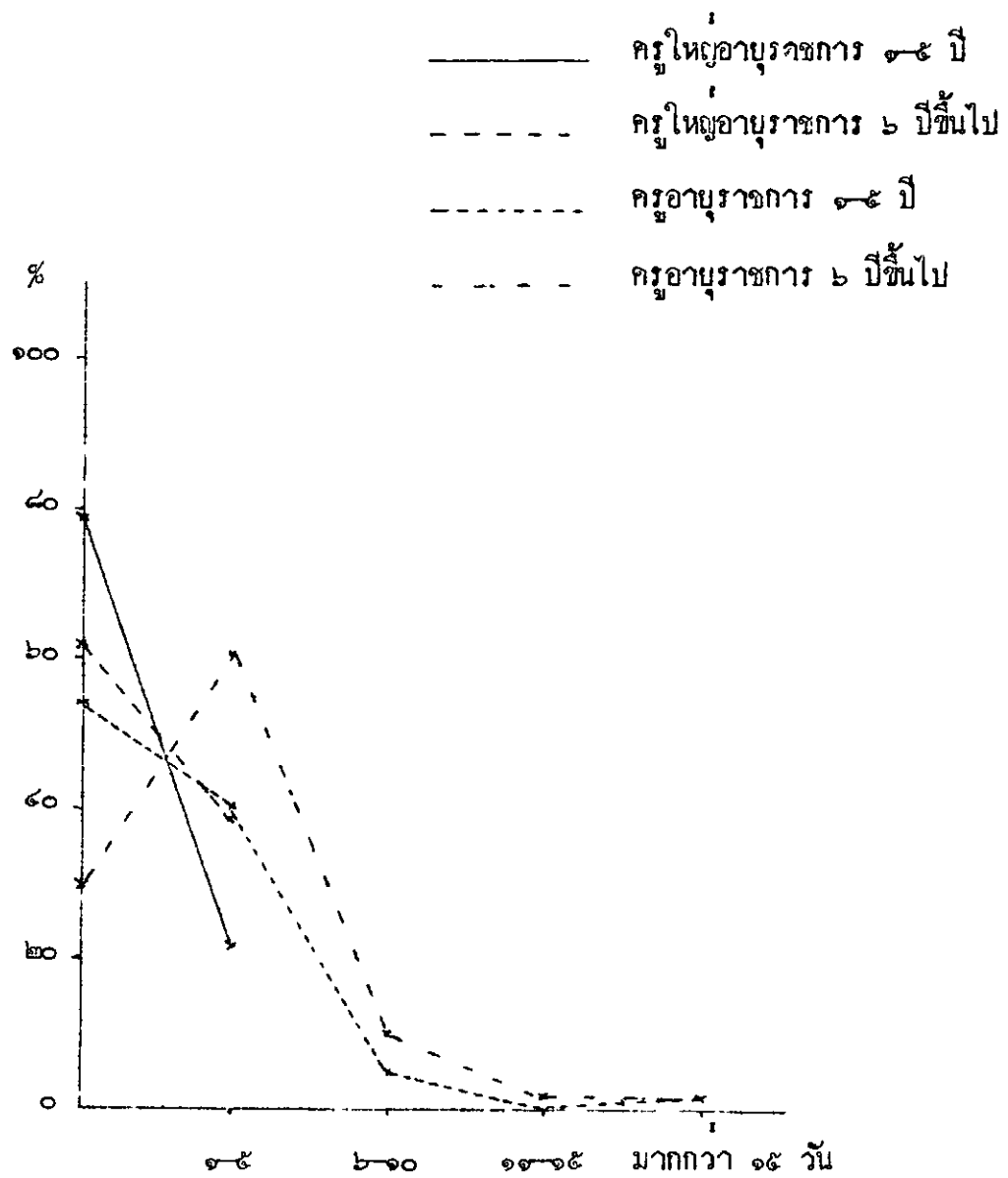
ภาพต่อไปนี้เป็นการเปรียบเทียบวันลาจลาป่ายของครู และครูใหญ่ โดยเปรียบเทียบตามเพศ วุฒิ อายุจริง อายุราชการ และเงินเดือน

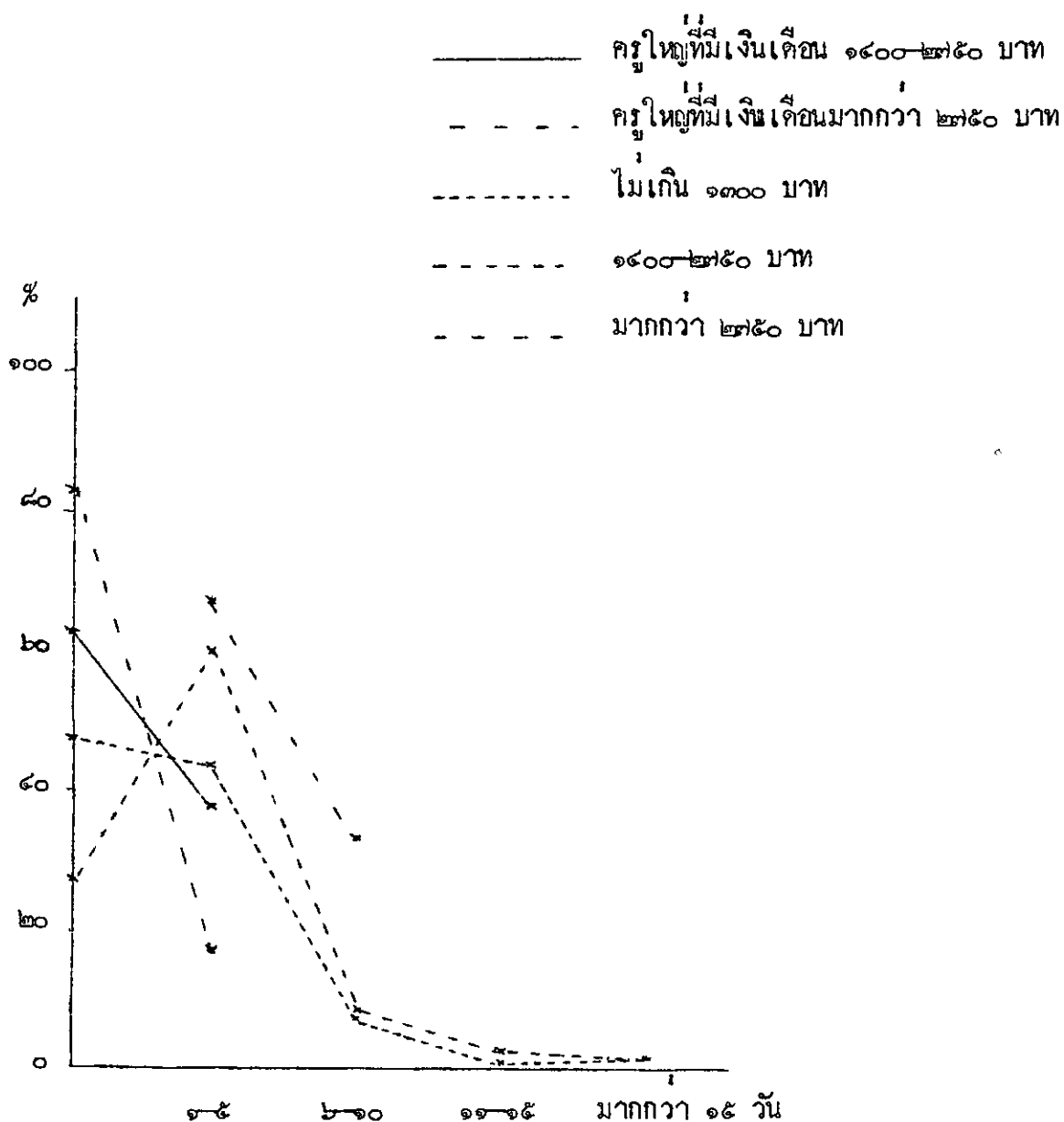
ภาพ ๗. แสดงการเปรียบเทียบวันลาภกิจ ลาป่วย ของครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี
ครูที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไป ครูใหญ่ที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี และครูใหญ่
ที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไป

ภาพ ๘. แสดงการเปรียบเทียบวันลากิจ ลาป่วย ของครุที่มีอายุ ๑๕-๔๐ ปี
ครุที่มีอายุ ๔๑ ปีขึ้นไป ครุใหญ่ที่มีอายุ ๑๕-๔๐ ปี และ ๔๑ ปีขึ้นไป

ภาพ ๔. แสดงการเปรียบเทียบวันลากิจ ลำบวบ ของครุที่มีประสการณ ๑๕ ปี
ครุที่มีประสการณ ๒ ปีขึ้นไป ครุใหญ่ที่มีประสการณในการ เป็นครุใหญ่
๑๕ ปี และ ๒ ปีขึ้นไป

ภาพ ๑๐. แสดงการเปรียบเทียบวันลาภกิจ ลาป่วย ของครุที่มีเงินเดือนไม่เกิน ๑๓๐๐ บาท เงินเดือน ๑๔๐๐-๒๗๕๐ บาท มากกว่า ๒๗๕๐ บาท ครุใหญ่ที่มีเงินเดือน ๑๔๐๐-๒๗๕๐ บาท และมากกว่า ๒๗๕๐ บาท

ตาราง ๕๕. แสดงการแจกแจงจำนวนวันลาจ ลาป่วยของครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่
โดยจำแนกตาม เพศ วุฒิ อายุจริง อายุการเป็นครูใหญ่ และเงินเดือน

รายการ		จำนวนวันลาป่วยของครูใหญ่อาจารย์ใหญ่										รวม	
		มากกว่า ๕ วัน		๑-๕ วัน		๖-๑๐ วัน		๑-๕ วัน		ไม่มีวันลา			
		จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%	จำนวน	%
เพศ	ชาย	-	-	-	-	-	-	๓	๓๖.๘๘	๑๒	๖๓.๑๖	๑๕	๑๐๐.๐๐
	หญิง	-	-	-	-	-	-	-	-	๓	๑๐๐.๐๐	๓	๑๐๐.๐๐
	รวม	-	-	-	-	-	-	๓	๓๖.๘๘	๑๕	๖๔.๑๒	๒๒	๑๐๐.๐๐
วุฒิ	ต่ำกว่าปริญญาตรี	-	-	-	-	-	-	๔	๓๖.๓๖	๓	๖๓.๖๔	๑๑	๑๐๐.๐๐
	ปริญญาตรีขึ้นไป	-	-	-	-	-	-	๓	๖๓.๖๓	๔	๓๖.๓๖	๑๑	๑๐๐.๐๐
	รวม	-	-	-	-	-	-	๓	๓๖.๓๖	๑๕	๖๔.๑๒	๒๒	๑๐๐.๐๐
อายุจริง	๑๕-๔๐ ปี	-	-	-	-	-	-	๒	๒๐.๐๐	๘	๘๐.๐๐	๑๐	๑๐๐.๐๐
	๔๑ ปีขึ้นไป	-	-	-	-	-	-	๕	๕๐.๐๐	๓	๓๐.๐๐	๑๒	๑๐๐.๐๐
	รวม	-	-	-	-	-	-	๓	๓๐.๐๐	๑๕	๖๐.๐๐	๒๒	๑๐๐.๐๐
อายุการ	๑-๕ ปี	-	-	-	-	-	-	๒	๒๒.๒๒	๓	๓๓.๓๓	๕	๑๐๐.๐๐
	เป็นครูใหญ่ ๖ ปีขึ้นไป	-	-	-	-	-	-	๕	๕๕.๕๕	๘	๘๐.๘๐	๑๓	๑๐๐.๐๐
	รวม	-	-	-	-	-	-	๓	๓๐.๐๐	๑๕	๖๐.๐๐	๒๒	๑๐๐.๐๐
เงินเดือน	ไม่เกิน ๑,๓๐๐ บาท	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
	๑,๔๐๐-๒,๕๐๐ บาท	-	-	-	-	-	-	๖	๓๓.๓๓	๑๐	๕๐.๐๐	๑๖	๑๐๐.๐๐
	มากกว่า ๒,๕๐๐ บาท	-	-	-	-	-	-	๑	๑๖.๖๖	๕	๘๓.๓๓	๖	๑๐๐.๐๐
	รวม	-	-	-	-	-	-	๓	๓๐.๐๐	๑๕	๖๐.๐๐	๒๒	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๕๕ ผลปรากฏว่า ๖๓.๑๖ % ของครูใหญ่ที่เป็นชายไม่มีวันลา ส่วนอีก ๓๖.๘๘ % ของครูใหญ่ชายมีวันลา ๑ - ๕ วัน หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูใหญ่ที่เป็นชายสองในสาม (๖๓.๑๖ %) ไม่มีวันลาเลย ที่มีวันลามีเพียงหนึ่งในสาม (๓๖.๘๘ %) เท่านั้น

สำหรับครูใหญ่สตรีปรากฏว่าไม่มีวันลาทั้งหมด

เมื่อพิจารณาตามวุฒิปรากฏว่าครูใหญ่ที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี ๒๓.๒๔ % ไม่มีวันลาเลย อีก ๓๖.๓๖ % มีวันลา ๑ - ๕ วัน หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูใหญ่ที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีประมาณสองในสาม (๒๓.๒๔ %) ที่ไม่มีวันลาเลย มีเพียงหนึ่งในสาม (๓๖.๓๖ %) ที่มีวันลากิจลาป่วย

สำหรับครูใหญ่ที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไป ๓๖.๓๓ % ไม่มีวันลาเลย อีก ๒๓.๒๓ % มีวันลา ๑ - ๕ วัน หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูใหญ่ที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไปประมาณสามในสี่ (๓๖.๓๓ %) ไม่มีวันลาเลย มีเพียงประมาณหนึ่งในสี่ (๒๓.๒๓ %) ที่มีวันลา

เมื่อพิจารณาตามอายุจริง ปรากฏว่า ๘๐.๐๐ % ของครูใหญ่ที่มีอายุ ๑๔ - ๔๐ ปี ไม่มีวันลาเลย อีก ๒๐.๐๐ % มีวันลา ๑ - ๕ วัน หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูใหญ่ที่มีอายุจริง ๑๔ - ๔๐ ปี ที่ส่วนในห้าส่วน (๘๐.๐๐ %) ไม่มีวันลาเลย มีเพียงหนึ่งในห้าส่วน (๒๐.๐๐ %) ที่มีวันลา

สำหรับครูใหญ่ที่มีอายุ ๔๑ ปีขึ้นไป ปรากฏว่า ๕๔.๓๓ % ไม่มีวันลาเลย ที่เหลืออีก ๔๑.๖๗ % มีวันลา ๑ - ๕ วัน หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูใหญ่ที่มีอายุ ๔๑ ปีขึ้นไปประมาณสามส่วนในห้าส่วน (๕๔.๓๓ %) ไม่มีวันลาเลย ที่วันลามีเพียงสองส่วนในห้าส่วน (๔๑.๖๗ %) เท่านั้น

เมื่อพิจารณาตามอายุราชการเป็นครูใหญ่ ปรากฏว่า ๓๓.๓๔ % ของครูใหญ่ที่มีอายุในราชการเป็นครูใหญ่ ๑ - ๕ ปี ไม่มีวันลา อีก ๒๖.๒๖ % มีวันลา ๑ - ๕ วัน หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูใหญ่ที่มีอายุในราชการเป็นครูใหญ่ ๑ - ๕ ปี ประมาณสี่ส่วนในห้าส่วน (๓๓.๓๔ %) ที่ไม่มีวันลา มีเพียงหนึ่งในห้าส่วน (๒๖.๒๖ %) ที่มีวันลา

สำหรับครูใหญ่ที่มีอายุในราชการเป็นครูใหญ่ ๖ ปีขึ้นไป ปรากฏว่า ๒๑.๕๔ % ไม่มีวันลาเลย อีก ๓๔.๔๖ % มีวันลา ๑ - ๕ วัน หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูใหญ่ที่มีอายุในราชการเป็นครูใหญ่ ๖ ปีขึ้นไป ประมาณสามส่วนในห้าส่วน (๒๑.๕๔ %) ไม่มีวันลา ส่วนอีกประมาณสองส่วนในห้าส่วน (๓๔.๔๖ %) มีวันลากิจลาป่วย

เมื่อพิจารณาตามเงินเดือน ปรากฏว่า ๒๖.๕๐ % ของครูใหญ่ที่มีเงินเดือน ๑,๔๐๐ - ๒,๕๕๐ บาท ไม่มีวันลาเลย ส่วนอีก ๓๓.๕๐ % มีวันลา ๑ - ๕ วัน

หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูใหญ่ที่มีเงินเดือน ๑,๕๐๐ - ๒,๙๕๐ บาท ประมาณสามส่วนในห้าส่วน (๖๒.๕๐ %) ไม่มีวันลา และอีกประมาณสองส่วนในห้าส่วน (๓๗.๕๐ %) มีวันลาจลาป่วย

สำหรับครูใหญ่ที่มีเงินเดือนมากกว่า ๒,๙๕๐ บาท ปรากฏว่า ๔๓.๓๓ % ไม่มีวันลาเลย มีเพียง ๑๖.๖๗ % ที่มีวันลา หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูใหญ่ที่มีเงินเดือนมากกว่า ๒,๙๕๐ บาทส่วนใหญ่ (๔๓.๓๓ %) ไม่มีวันลา มีเพียงส่วนน้อย (๑๖.๖๗ %) ที่มีวันลาจลาป่วย

ตาราง ๕๖. แสดงการแจกแจงการเข้ารับการอบรมของครู และประโยชน์จาก
การอบรมที่นำไปใช้สอน โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด

จังหวัด	ไม่เคย	เคย	ประโยชน์จากการอบรมที่นำไปใช้สอน					รวม
			น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
ปัตตานี	๒๒	๗๗	๑	๕	๓๑	๓๕	๕	๗๗
ยะลา	๒๔	๖๕	๕	๓	๒๖	๒๕	๖	๖๕
นราธิวาส	๓๗	๔๒	๓	๑	๓๗	๓๔	๗	๔๒
สตูล	๑๒	๓๕	-	๔	๑๓	๑๓	๕	๓๕
รวมยอด	๙๕	๒๖๓	๕	๑๓	๑๐๗	๑๑๑	๒๓	๒๖๓
ร้อยละ	๒๗.๓๕	๗๖.๖๕	๓.๔๒	๔.๙๔	๔๐.๖๔	๔๒.๒๐	๘.๗๕	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๕๖ แสดงให้เห็นว่าครูในภาคศึกษา ๒ ที่เคยเข้ารับการอบรมมี ๗๖.๖๕ % มีเพียง ๒๗.๓๕ % ที่ไม่เคยเข้ารับการอบรม หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูในภาคศึกษา ๒ ประมาณสามส่วนในสี่ส่วน (๗๖.๖๕ %) เคยเข้ารับการอบรมมีเพียงหนึ่งในสี่ส่วน (๒๗.๓๕ %) ที่ไม่เคยเข้ารับการอบรม

เมื่อพิจารณาถึงประโยชน์จากการอบรมที่ครูนำไปใช้สอน ปรากฏว่ามีครูที่สามารถนำความรู้ไปใช้ได้มากมี ๔๖.๒๐ % ปานกลาง ๔๐.๖๔ % มากที่สุด ๘.๗๕ %

น้อย ๔.๕๔ % และน้อยที่สุด ๓.๘๒ % หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูส่วนใหญ่ (๕๑.๒๖ %) สามารถนำความรู้ที่ได้รับจากการอบรมไปใช้ประโยชน์ในการสอนได้มากเพียงส่วนน้อย (๔.๓๔ %) ที่เห็นว่าประโยชน์จากการอบรมที่นำไปใช้สอนมีน้อย

ตาราง ๕๗. แสดงการแจกแจงการเข้ารับการอบรมของครูใหญ่ และประโยชน์จากการอบรมที่นำไปใช้ประโยชน์ในการบริหารโรงเรียน

รายการ	ไม่เคย	เคย	ความรู้จากการอบรมที่นำไปใช้ประโยชน์ในการบริหารโรงเรียน					รวม
			น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
การเข้ารับการอบรม	๗	๑๕	—	—	๒	๓	๒	๑๕
ร้อยละ	๓๑.๘๒	๖๔.๑๘	—	—	๘.๐๐	๑๒.๖๓	๑๓.๓๓	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๕๗ แสดงให้เห็นว่าครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ในภาคศึกษา ๒ จำนวน ๖๔.๑๘ % เคยเข้ารับการอบรม มีเพียง ๓๑.๘๒ % ที่ไม่เคยเข้ารับการอบรม หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ในภาคศึกษา ๒ จำนวนสองในสาม (๖๔.๑๘ %) เคยเข้ารับการอบรม มีเพียงหนึ่งในสาม (๓๑.๘๒ %) ที่ยังไม่เคยเข้ารับการอบรม

ในเรื่องประโยชน์ของการอบรมที่นำไปใช้ในการบริหารโรงเรียน ปรากฏว่าครูใหญ่ที่ตอบว่าได้รับความรู้จากการอบรมนำไปใช้ประโยชน์ในการบริหารโรงเรียนมาก มีมากถึง ๔๖.๖๓ % รองลงมาเห็นว่ามีประโยชน์ปานกลาง ๘.๐๐ % และมากที่สุดอีก ๑๓.๓๓ % หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ของโรงเรียนในภาคศึกษา ๒ ทั้งหมดเห็นว่าการอบรมที่ได้รับมีประโยชน์ต่อการบริหารงานในโรงเรียน

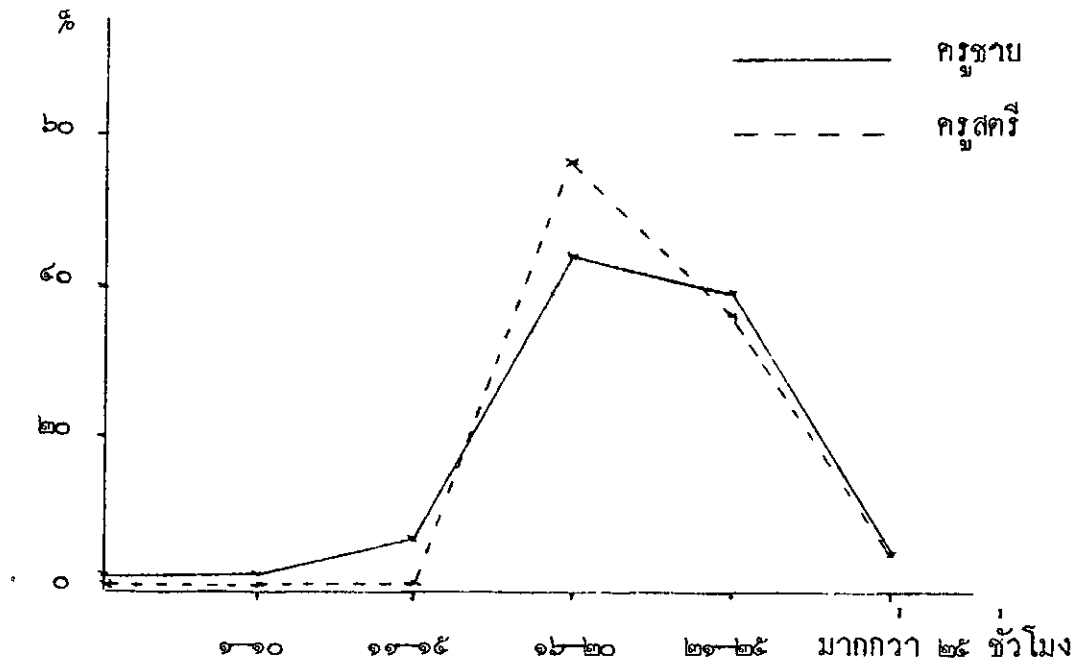
ตาราง ๕๔. แสดงการแจกแจงจำนวนชั่วโมงสอนของครูใน ๑ สัปดาห์
โดยจำแนกตามเพศ

จังหวัด และเพศ	จำนวนชั่วโมงสอนใน ๑ สัปดาห์						รวม
	ไม่มี ชั่วโมงสอน	๑-๑๐ ชม.	๑๑-๑๕ ชม.	๑๖-๒๐ ชม.	๒๑-๒๕ ชม.	มากกว่า ๒๕ ชม.	
ปัตตานี ชาย	๑	-	-	๒๖	๒๔	๖	๕๗
หญิง	-	-	-	๑๕	๒๔	๗	๔๖
ยะลา ชาย	๒	๑	๕	๒๕	๑๑	๔	๕๔
หญิง	๑	-	๑	๓๓	๔	-	๓๙
นราธิวาสชาย	-	๑	๓	๒๗	๓๖	๑	๖๘
หญิง	-	๑	๑	๒๔	๒๐	๑	๔๖
สตูล ชาย	-	๑	๓	๑๕	๑๐	-	๒๙
หญิง	-	-	-	๑๑	๗	-	๑๘
รวมยอด ชาย	๓	๕	๑๕	๕๓	๘๑	๑๑	๒๐๘
ร้อยละ	๑.๔๔	๒.๔๐	๗.๒๑	๒๕.๙๖	๓๙.๙๐	๕.๓๖	๑๐๐.๐๐
หญิง	๑	๑	๒	๔๗	๕๕	๘	๑๑๔
ร้อยละ	๐.๖๔	๐.๖๕	๑.๓๖	๒๑.๔๕	๓๙.๖๓	๕.๙๑	๑๐๐.๐๐

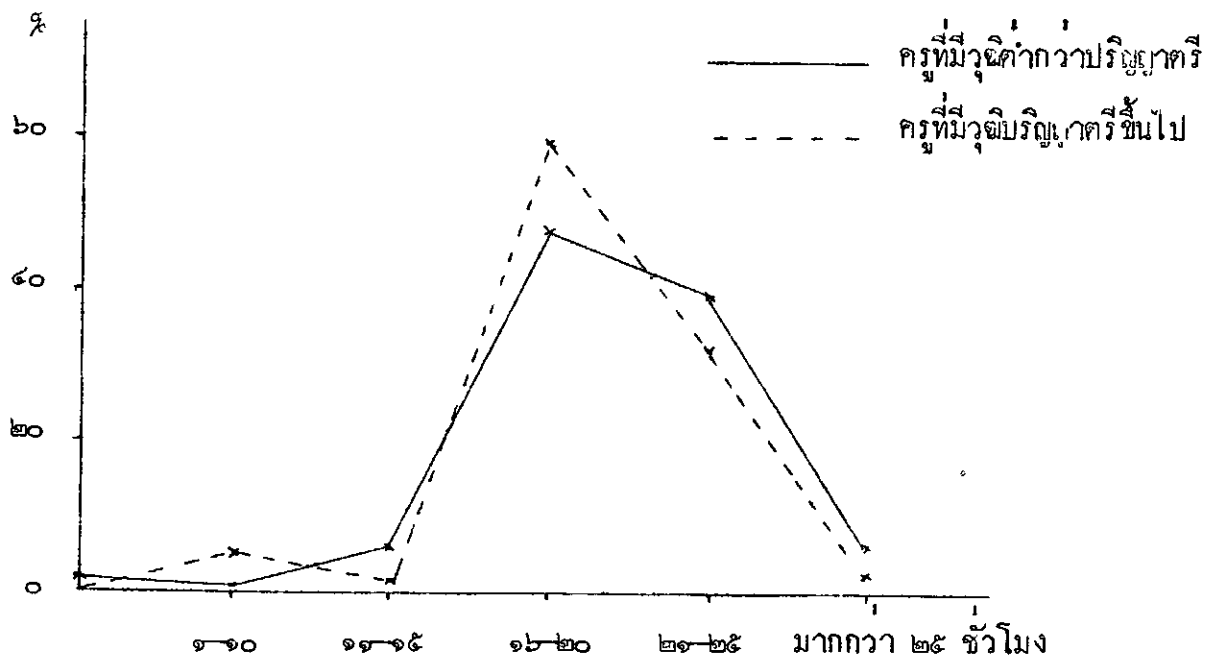
จากตาราง ๕๔ แสดงให้เห็นว่าครูชายในภาคศึกษา ๒ จำนวน ๔๔.๓๐% มีชั่วโมงการสอนประมาณสัปดาห์ละ ๑๖ - ๒๐ ชั่วโมง รองลงมาจำนวน ๓๘.๙๐% มีชั่วโมงการสอนประมาณสัปดาห์ละ ๒๑ - ๒๕ ชั่วโมง ๗.๒๑% มีชั่วโมงการสอนสัปดาห์ละ ๑๑ - ๑๕ ชั่วโมง ๕.๓๖% มีชั่วโมงการสอนมากกว่า ๒๕ ชั่วโมง ๒.๔๐% มีชั่วโมงการสอนไม่เกิน ๑๐ ชั่วโมงในหนึ่งสัปดาห์ และมีอีก ๑.๔๔% ที่ไม่มีชั่วโมงการสอนเลย หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูชายในภาคศึกษา ๒ ส่วนใหญ่ (๘๘.๙๐%) มีการสอนไม่ต่ำกว่า ๑๖ ชั่วโมงในหนึ่งสัปดาห์ มีเพียงส่วนน้อย (๕.๖๓%) ที่มีการสอนน้อยกว่า ๑๖ ชั่วโมง และมีจำนวนเพียง ๑.๔๔% ที่ไม่มีการสอนเลย

สำหรับครูสตรีปรากฏว่าจำนวน ๕๖.๔๔ % ที่มีชั่วโมงการสอน สัปดาห์ละ ๑๒-๒๐ ชั่วโมง รองลงมา ๓๕.๓๑ % มีชั่วโมงการสอนประมาณสัปดาห์ ละ ๒๑-๒๕ ชั่วโมง ๕.๑๕ % มีชั่วโมงการสอนมากกว่า ๒๕ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ๑.๕๕% มีชั่วโมงการสอนไม่เกิน ๑๕ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ และมีเพียง ๐.๖๕ % ที่ไม่มีชั่วโมงการ สอนเลย หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูสตรีส่วนใหญ่ (๕๗.๓๕ %) มีชั่วโมงการสอนไม่ต่ำกว่า ๑๒ ชั่วโมงในหนึ่งสัปดาห์ มีเพียงส่วนน้อย (๑.๕๕ %) ที่มีชั่วโมงการสอนต่ำกว่า ๑๒ ชั่วโมงในหนึ่งสัปดาห์ และมีเพียง ๐.๖๕ % ที่ไม่มีชั่วโมงการสอนเลย

ภาพต่อไปนี้แสดงการเปรียบเทียบจำนวนชั่วโมงการสอนใน ๑ สัปดาห์ ระหว่างครูชายกับครูสตรี และระหว่างครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี กับครูที่มี วุฒิปริญญาตรีขึ้นไป

ภาพ ๑๑. แสดงการเปรียบเทียบจำนวนชั่วโมงสอนใน ๑ สัปดาห์ ของครูชาย และครูสตรี

ภาพ ๑๒. แสดงการเปรียบเทียบจำนวนชั่วโมงสอนใน ๑ สัปดาห์ ของครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี และปริญญาตรีขึ้นไป

ตาราง ๕๘. แสดงการแจกแจงจำนวนชั่วโมงสอนของครูใน ๑ สัปดาห์
โดยจำแนกตามวุฒิ

จังหวัด และ วุฒิ	จำนวนชั่วโมงสอนใน ๑ สัปดาห์						รวม
	ไม่มี ชั่วโมงสอน	๑-๑๐ ชม	๑๑-๑๕ ชม	๑๖-๒๐ ชม	๒๑-๒๕ ชม	มากกว่า ๒๕ ชม	
ปัตตานี ต่ำกว่าปริญญาตรี	๑	-	-	๓๓	๔๐	๑๒	๘๖
ปริญญาตรีขึ้นไป	-	-	-	๘	๘	๑	๑๗
ยะลา ต่ำกว่าปริญญาตรี	๓	-	๑๐	๓๘	๑๒	๓	๖๖
ปริญญาตรีขึ้นไป	-	๓	-	๒๐	๓	๑	๒๗
นราธิวาส ต่ำกว่าปริญญาตรี	-	๑	๓	๔๔	๘๗	๒	๑๓๗
ปริญญาตรีขึ้นไป	-	๑	๑	๑๑	๕	-	๒๒
สตูล ต่ำกว่าปริญญาตรี	-	๑	๓	๒๑	๑๓	-	๓๘
ปริญญาตรีขึ้นไป	-	-	-	๕	๔	-	๙
รวมยอด ต่ำกว่าปริญญาตรี	๔	๒	๑๖	๑๓๖	๑๑๒	๑๗	๒๘๗
ร้อยละ	๑.๓๘	๐.๗๐	๕.๕๗	๔๗.๓๘	๓๙.๒๐	๕.๙๕	๑๐๐.๐๐
ปริญญาตรีขึ้นไป	-	๔	๑	๘๔	๒๔	๒	๙๕
ร้อยละ	-	๕.๓๓	๑.๓๓	๕๔.๖๗	๒๖.๐๐	๒.๖๗	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๕๘ แสดงให้เห็นว่าครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี ๔๗.๓๘ % มีชั่วโมงสอนประมาณสัปดาห์ละ ๑๖ - ๒๐ ชั่วโมง ๓๙.๐๒ % มีชั่วโมงสอนประมาณสัปดาห์ละ ๒๑ - ๒๕ ชั่วโมง ๔.๙๕ % มีชั่วโมงสอนมากกว่า ๒๕ ชั่วโมงในหนึ่งสัปดาห์ ๕.๕๗ % มีชั่วโมงสอน ๑๑ - ๑๕ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ๐.๗๐ % มีชั่วโมงการสอนไม่เกิน ๑๐ ชั่วโมงในหนึ่งสัปดาห์ และมี ๑.๓๘ % ที่ไม่มีชั่วโมงการสอนเลย หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีของภาคศึกษา ๒ ส่วนมาก (๕๒.๓๓ %) มีชั่วโมงสอนในหนึ่งสัปดาห์ไม่ต่ำกว่า ๑๖ ชั่วโมง มีเพียงส่วนน้อย ๒.๖๗ %) ที่มีชั่วโมงสอนน้อยกว่า ๑๖ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ และมีเพียง ๑.๓๘% ที่ไม่มีชั่วโมงสอนเลย

สำหรับครูที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไป ๕๔.๖๗ % มีชั่วโมงสอน ๑๖ - ๒๐ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ๓๖.๐๐ % มีชั่วโมงสอน ๒๑ - ๒๕ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ๕.๓๓ % มีชั่วโมงสอนไม่เกิน ๑๐ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ๒.๖๗ % มีชั่วโมงสอนมากกว่า ๒๕ ชั่วโมงในหนึ่งสัปดาห์ และอีก ๑.๓๓ % มีชั่วโมงสอน ๑๑ - ๑๕ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไปของภาคศึกษา ๒ ส่วนใหญ่ (๕๓.๓๓ %) มีชั่วโมงสอนไม่ต่ำกว่า ๑๖ ชั่วโมงในหนึ่งสัปดาห์ มีเพียงส่วนน้อย (๒.๖๗ %) ที่มีชั่วโมงสอนน้อยกว่า ๑๖ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ และครูที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไปที่มีชั่วโมงสอนเลยไม่มี

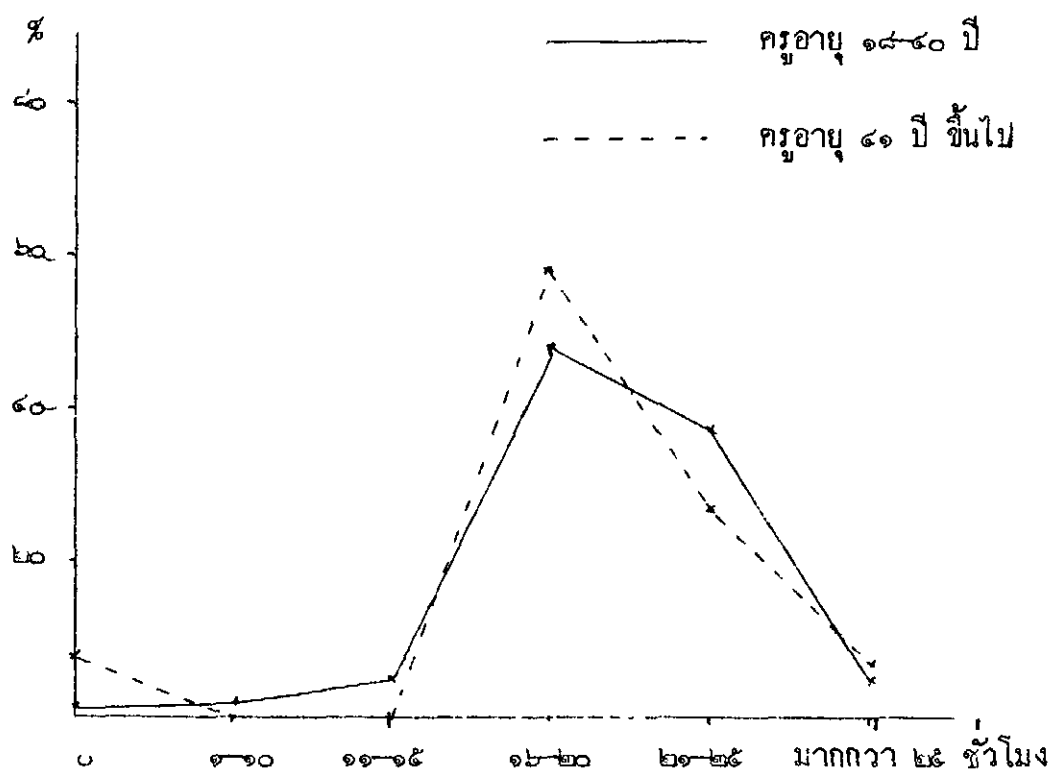
ตาราง ๒ แสดงการแจกแจงจำนวนชั่วโมงสอนของครูใน ๑ สัปดาห์
โดยจำแนกตามอายุจริง

จังหวัด และ อายุจริง	จำนวนชั่วโมงสอนใน ๑ สัปดาห์						รวม
	ไม่มี ชั่วโมงสอน	๑-๑๐ ชม	๑๑-๑๕ ชม	๑๖-๒๐ ชม	๒๑-๒๕ ชม	มากกว่า ๒๕ ชม	
ปัตตานี ๑๘-๔๐ ปี	-	-	-	๓๘	๔๑	๑๑	๙๐
๔๑ ปีขึ้นไป	๑	-	-	๓	๗	๒	๑๓
ยะลา ๑๘-๔๐ ปี	๒	๓	๑๐	๕๒	๑๕	๔	๘๖
๔๑ ปีขึ้นไป	๑	-	-	๖	-	-	๗
นราธิวาส ๑๘-๔๐ ปี	-	๒	๔	๔๕	๕๕	๒	๑๑๒
๔๑ ปีขึ้นไป	-	-	-	๖	๑	-	๗
สตูล ๑๘-๔๐ ปี	-	๑	๓	๒๔	๑๗	-	๔๕
๔๑ ปีขึ้นไป	-	-	-	๒	-	-	๒
รวมยอด ๑๘-๔๐ ปี	๒	๖	๑๗	๑๖๓	๑๒๘	๑๗	๓๓๓
ร้อยละ	๐.๖๐	๑.๘๖	๕.๑๐	๔๘.๙๕	๓๘.๔๔	๕.๑๐	๑๐๐.๐๐
๔๑ ปีขึ้นไป	๒	-	-	๑๗	๔	๒	๒๕
ร้อยละ	๐.๙๐	-	-	๕๘.๖๖	๑๖.๐๐	๒.๕๐	๑๐๐.๐๐

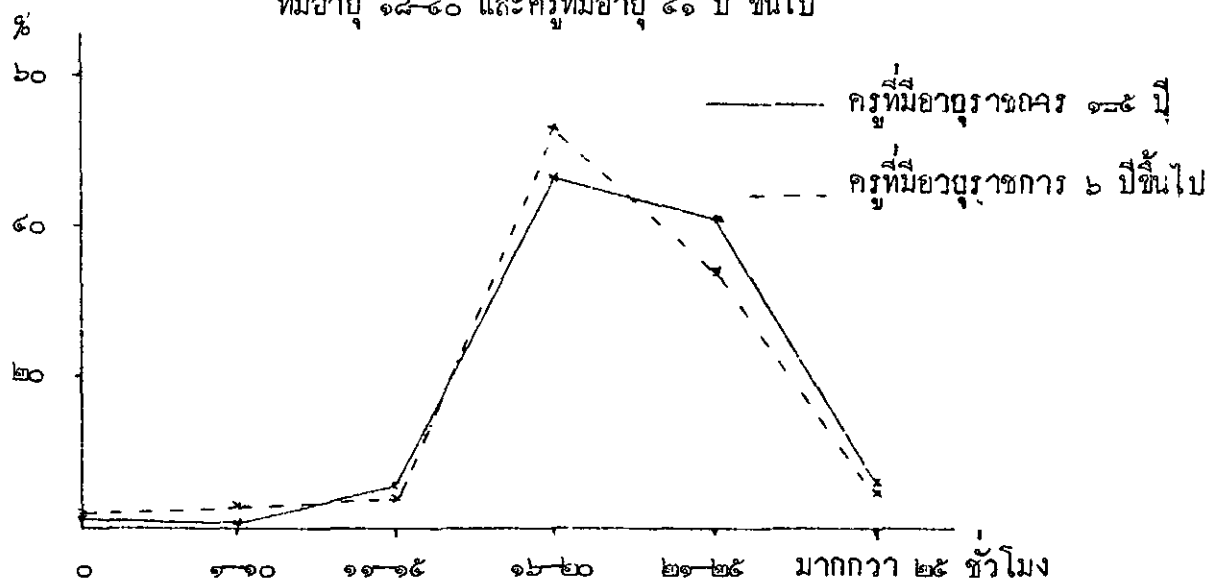
จากตาราง ๒ แสดงให้เห็นว่าครูในภาคศึกษา ๒ ที่มีอายุ ๑๔-๔๐ ปี ๔๔.๕๕ % มีชั่วโมงสอน ๑๖ - ๒๐ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ๓๔.๔๔ % มีชั่วโมงสอน ๒๑ - ๒๕ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ๕.๑๐ % มีชั่วโมงสอน ๑๑ - ๑๕ ชั่วโมง และมากกว่า ๒๕ ชั่วโมงในหนึ่งสัปดาห์เท่ากัน ๑.๔๐ % มีชั่วโมงสอนไม่เกิน ๑๐ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ๐.๖๐ % ไม่มีชั่วโมงสอนเลย หรือพอจะกล่าวได้ว่า ครูที่มีอายุ ๑๔ - ๔๐ ปี ของภาคศึกษา ๒ ส่วนใหญ่ (๘๖.๔๔ %) มีชั่วโมงสอนไม่น้อยกว่า ๑๖ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ มีเพียงส่วนน้อย (๖.๕๐ %) ที่มีชั่วโมงสอนน้อยกว่า ๑๖ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ และมีเพียง ๐.๖๐ % ที่ไม่มีชั่วโมงสอนเลย

สำหรับครูที่มีอายุ ๔๑ ขึ้นไป ๕๔.๖๖ % มีชั่วโมงสอน ๑๖ - ๒๐ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ๒๗.๔๔ % มีชั่วโมงสอน ๒๑ - ๒๕ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ๖.๕๐ % มีชั่วโมงสอนมากกว่า ๒๕ ชั่วโมงในหนึ่งสัปดาห์ และมี ๖.๕๐ % ที่ไม่มีชั่วโมงสอนเลย หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูที่มีอายุ ๔๑ ปีขึ้นไปของภาคศึกษา ๒ เกือบทั้งหมด (๙๓.๑๐ %) มีชั่วโมงสอนไม่น้อยกว่า ๑๖ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ และมีเพียง ๖.๕๐ % ที่ไม่มีชั่วโมงสอนเลย

ภาพต่อไปนี้แสดงการเปรียบเทียบจำนวนชั่วโมงสอนใน ๑ สัปดาห์ ระหว่างครูที่มีอายุ ๑๔ - ๔๐ ปีกับครูที่มีอายุ ๔๑ ปีขึ้นไป และระหว่างครูที่มีอายุราชการ ๑-๕ ปี กับครูที่มีอายุราชการ ๖ ปีขึ้นไป

ภาพ ๑๓. แสดงการเปรียบเทียบจำนวนชั่วโมงนอนใน ๑ สัปดาห์ ของครูที่มีอายุ ๑๘-๔๐ และครูที่มีอายุ ๔๑ ปี ขึ้นไป

ภาพ ๑๔. แสดงการเปรียบเทียบจำนวนชั่วโมงนอนใน ๑ สัปดาห์ ของครูที่มีประสบการณ์ ๑-๕ ปี และ ๖ ปี ขึ้นไป

ตาราง ๒๑. แสดงการแจกแจงจำนวนชั่วโมงสอนของครูใน ๑ สัปดาห์
โดยจำแนกตามอายุราชการ

จังหวัด และ อายุราชการ	จำนวนชั่วโมงสอนใน ๑ สัปดาห์						รวม
	ไม่มี ชั่วโมงสอน	๑-๑๐ ชม	๑๑-๑๕ ชม	๑๖-๒๐ ชม	๒๑-๒๕ ชม	มากกว่า ๒๕ ชม.	
ปัตตานี ๑ - ๕ ปี	-	-	-	๑๖	๑๔	๓	๔๒
๖ ปีขึ้นไป	๑	-	-	๒๕	๒๔	๖	๖๑
ยะลา ๑ - ๕ ปี	๑	-	๔	๒๑	๔	๒	๔๑
๖ ปีขึ้นไป	๒	๓	๒	๓๓	๖	๒	๕๒
นราธิวาส ๑ - ๕ ปี	-	๑	๒	๒๔	๓๔	๑	๖๒
๖ ปีขึ้นไป	-	๑	๒	๒๓	๑๔	๑	๔๑
สตูล ๑ - ๕ ปี	-	-	-	๑๖	๖	-	๒๒
๖ ปีขึ้นไป	-	๑	๓	๑๐	๑๑	-	๒๕
รวมยอด ๑ - ๕ ปี	๑	๑	๑๐	๘๑	๓๒	๑๐	๑๓๕
ร้อยละ	๐.๕๓	๐.๕๓	๕.๓๑	๔๖.๒๔	๔๑.๑๔	๕.๓๑	๑๐๐.๐๐
๖ ปีขึ้นไป	๓	๕	๓	๕๔	๖๔	๕	๑๔๓
ร้อยละ	๑.๒๐	๒.๖๓	๓.๓๔	๕๒.๕๔	๓๔.๒๒	๔.๘๖	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๒๑ แสดงให้เห็นว่าครูที่มีอายุราชการ ๑ - ๕ ปีของภาค
ศึกษานี้ ๔๖.๒๔ % มีชั่วโมงสอน ๑๖ - ๒๐ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ๔๑.๑๔ % มีชั่วโมงสอน ๒๑ - ๒๕
ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ๕.๓๑ % มีชั่วโมงสอนมากกว่า ๒๕ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ และ ๑๑ - ๑๕ ชั่วโมง
ต่อสัปดาห์ เท่ากัน ๐.๕๓ % มีชั่วโมงสอนไม่เกิน ๑๐ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ และไม่มีชั่วโมงสอนเลย
เท่ากันเช่นเดียวกัน หรือพอจะกล่าวได้ว่า ครูที่มีอายุราชการ ๑ - ๕ ปีของภาคศึกษานี้ ส่วนใหญ่
(๔๓.๑๔ %) มีชั่วโมงสอนมากกว่า ๑๖ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ มีเพียงส่วนน้อย (๖.๒๔ %) ที่มีชั่วโมง
สอนไม่ถึง ๑๖ ชั่วโมงในหนึ่งสัปดาห์ และมีเพียง ๐.๕๓ % ที่ไม่มีชั่วโมงสอนเลย

สำหรับครูในภาคศึกษานี้ ที่มีอายุราชการตั้งแต่ ๖ ปีขึ้นไป ๘๒.๕๔ % มีชั่วโมงสอน ๑๖ - ๒๐ ชั่วโมง ๓๔.๒๒ % มีชั่วโมงสอน ๒๑ - ๒๕ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ๔.๔๑ % มีชั่วโมงสอนมากกว่า ๒๕ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ๓.๓๕ % มีชั่วโมงสอน ๑๑ - ๑๕ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ๒.๖๓ % มีชั่วโมงสอนไม่เกิน ๑๐ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ และอีก ๑.๒๐ % ไม่มีชั่วโมงสอนเลย หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูที่มีอายุราชการตั้งแต่ ๖ ปีขึ้นไปส่วนใหญ่ (๕๑.๕๓ %) มีชั่วโมงสอนไม่น้อยกว่า ๑๖ ชั่วโมงในหนึ่งสัปดาห์ มีเพียงส่วนน้อย (๖.๕๑ %) ที่มีชั่วโมงสอนน้อยกว่า ๑๖ ชั่วโมงในหนึ่งสัปดาห์ และมีเพียง ๑.๒๐ % ที่ไม่มีชั่วโมงสอน

ตาราง ๒๒. แสดงการแจกแจงจำนวนชั่วโมงสอนของครูใน ๑ สัปดาห์
โดยจำแนกตามเงินเดือน

จังหวัด และ เงินเดือน	จำนวนชั่วโมงสอนใน ๑ สัปดาห์						รวม
	ไม่มี ชั่วโมงสอน	๑-๑๐ ชม.	๑๑-๑๕ ชม.	๑๖-๒๐ ชม.	๒๑-๒๕ ชม.	มากกว่า ๒๕ ชม.	
ปัตตานี ไม่เกิน ๑,๓๐๐ บาท	-	-	-	๓๐	๓๓	๕	๗๒
๑,๔๐๐-๒,๓๕๐ บาท	-	-	-	๑๐	๑๕	๔	๒๙
๒,๔๐๐ บาทขึ้นไป	๑	-	-	๑	-	-	๒
ยะลา ไม่เกิน ๑,๓๐๐ บาท	๑	๑	๔	๓๔	๕	๔	๕๓
๑,๔๐๐-๒,๓๕๐ บาท	๒	๒	๒	๒๓	๖	-	๓๕
๒,๔๐๐ บาทขึ้นไป	-	-	-	๑	-	-	๑
นราธิวาส ไม่เกิน ๑,๓๐๐ บาท	-	๑	๓	๒๗	๓๖	๑	๖๘
๑,๔๐๐-๒,๓๕๐ บาท	-	๑	๑	๒๔	๒๐	๑	๕๑
๒,๔๐๐ บาทขึ้นไป	-	-	-	-	-	-	-
สตูล ไม่เกิน ๑,๓๐๐ บาท	-	-	๑	๑๕	๔	-	๒๑
๑,๔๐๐-๒,๓๕๐ บาท	-	๑	๒	๓	๕	-	๑๑
๒,๔๐๐ บาทขึ้นไป	-	-	-	-	-	-	-
รวมยอด ไม่เกิน ๑,๓๐๐ บาท	๑	๒	๑๒	๑๑๐	๘๖	๑๔	๒๒๕
ร้อยละ	๐.๔๔	๐.๔๕	๕.๓๓	๔๘.๘๕	๓๘.๒๒	๖.๒๒	๑๐๐.๐๐
๑,๔๐๐-๒,๓๕๐ บาท	๒	๔	๕	๖๔	๕๐	๕	๑๓๔
ร้อยละ	๑.๔๕	๒.๕๔	๓.๓๓	๕๐.๗๕	๓๙.๖๑	๓.๗๓	๑๐๐.๐๐
๒,๔๐๐ บาทขึ้นไป	๑	-	-	๒	-	-	๓
ร้อยละ	๓๓.๓๓	-	-	๖๖.๖๗	-	-	๑๐๐.๐๐

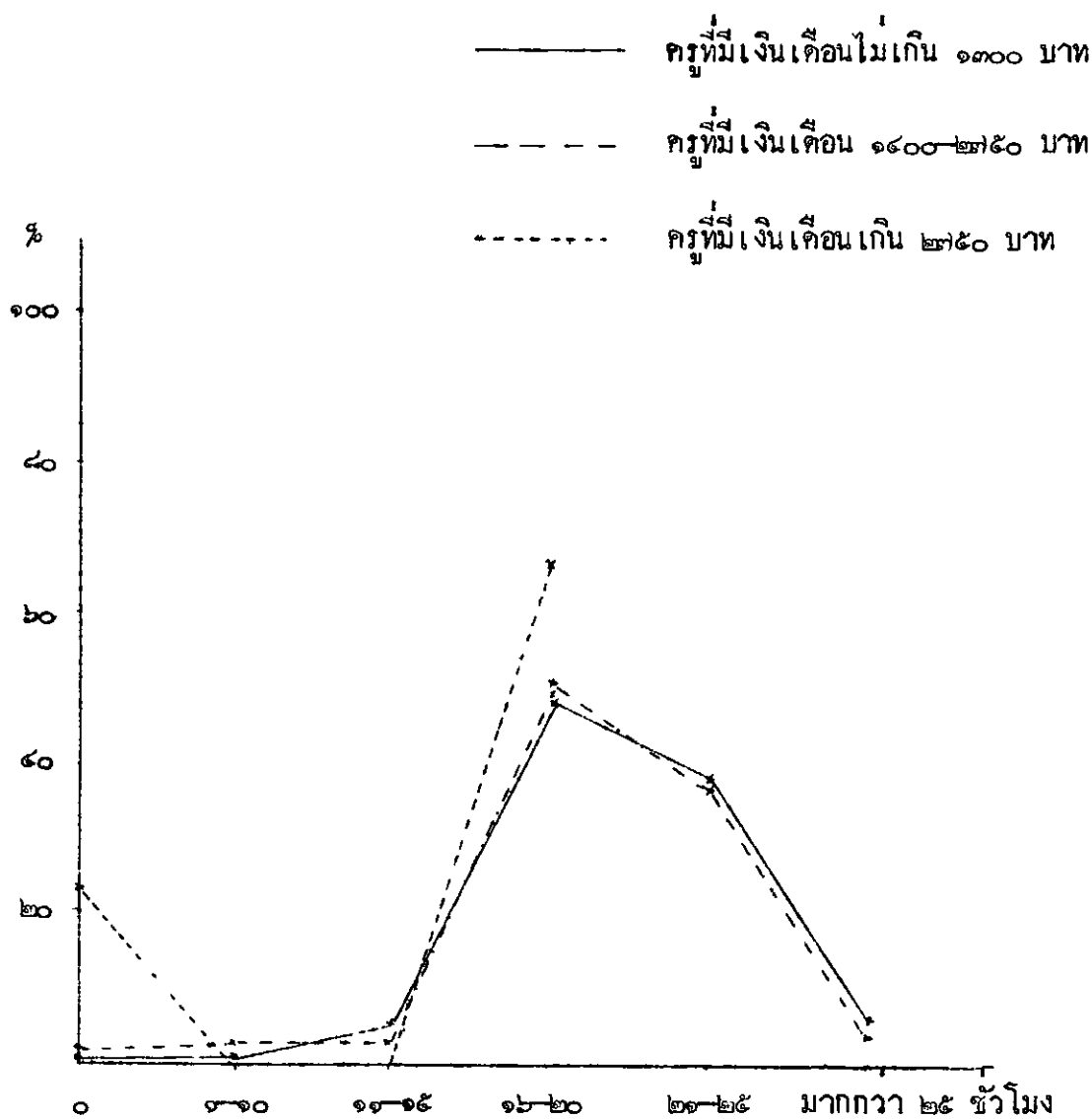
จากตาราง ๒๒ แสดงให้เห็นว่าครูในภาคศึกษา ๒ ที่มีเงินเดือนไม่เกิน ๑,๓๐๐ บาท ๔๔.๔๕ % มีชั่วโมงสอน ๑๖ - ๒๐ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ๓๘.๖๖ % มีชั่วโมงสอน ๒๑ - ๒๕ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ๖.๖๖ % มีชั่วโมงสอนมากกว่า ๒๕ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ๔.๓๓ % มีชั่วโมงสอน ๑๑ - ๑๕ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ๐.๔๕ % มีชั่วโมงสอนไม่เกิน ๑๐ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ และ ๐.๔๔ % ไม่มีชั่วโมงสอนเลย หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูในภาคศึกษา ๒ ที่มีเงินเดือนไม่เกิน ๑,๓๐๐ บาท ส่วนใหญ่ (๕๓.๓๓ %) มีชั่วโมงสอนไม่น้อยกว่า ๑๖ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ มีเพียงส่วนน้อย (๖.๖๖ %) ที่มีชั่วโมงสอนน้อยกว่า ๑๖ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ และมีเพียง ๐.๔๔ % ที่ไม่มีชั่วโมงสอน

สำหรับครูที่มีเงินเดือน ๑,๔๐๐ - ๒,๓๕๐ บาท ๕๐.๓๕ % มีชั่วโมงสอน ๑๖ - ๒๐ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ๓๗.๓๑ % มีชั่วโมงสอน ๒๑ - ๒๕ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ๓.๙๓ % มีชั่วโมงสอนมากกว่า ๒๕ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ และ ๑๑ - ๑๕ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ เท่ากัน ๒.๔๔ % มีชั่วโมงสอนไม่เกิน ๑๐ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ และอีก ๑.๔๔ % ไม่มีชั่วโมงสอนเลย หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูในภาคศึกษา ๒ ที่มีเงินเดือน ๑,๔๐๐ - ๒,๓๕๐ บาทส่วนใหญ่ (๕๑.๓๕ %) มีชั่วโมงสอนไม่น้อยกว่า ๑๖ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ มีเพียงส่วนน้อย (๖.๓๖ %) ที่มีชั่วโมงสอนน้อยกว่า ๑๖ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ และมีเพียง ๑.๔๔ % ที่ไม่มีชั่วโมงสอน

สำหรับครูที่มีเงินเดือน ๒,๔๐๐ บาทขึ้นไป ๖๖.๖๗ % มีชั่วโมงสอน ๑๖ - ๒๐ ชั่วโมง และอีก ๓๓.๓๓ % ไม่มีชั่วโมงสอนเลย หรือพอจะกล่าวได้ว่าสองในสาม (๖๖.๖๗ %) ของครูที่มีเงินเดือนมากกว่า ๒,๓๕๐ บาท มีชั่วโมงสอน ๑๖ - ๒๐ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ อีกหนึ่งในสาม (๓๓.๓๓ %) ไม่มีชั่วโมงสอน

ภาพต่อไปนี้จะแสดงการเปรียบเทียบจำนวนชั่วโมงสอนของครูใน

๑ สัปดาห์ โดยเปรียบเทียบตามระดับเงินเดือน

ภาพ ๑๕. แสดงการเปรียบเทียบจำนวนชั่วโมงสอนใน ๑ สัปดาห์ ของครูที่มีเงินเดือนไม่เกิน ๑๓๐๐ บาท ๑๔๐๐-๒๕๐๐ บาท และมากกว่า ๒๕๐๐ บาท

ตาราง ๒๓. แสดงการแจกแจงจำนวนชั่วโมงสอนของครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่
ใน ๑ สัปดาห์

รายการ	จำนวนชั่วโมงสอนใน ๑ สัปดาห์						รวม
	มม ชั่วโมงสอน	๑-๑๐ ชม	๑๐-๑๕ ชม				
ชั่วโมงสอนของครูใหญ่	๓	๑๑	๒	-	๑	๑	๒๒
- อาจารย์ใหญ่							
ร้อยละ	๓๑.๘๒	๕๐.๐๐	๙.๐๙	-	๔.๕๔	๔.๕๔	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๒๓ แสดงให้เห็นว่าครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ในภาคศึกษา ๒ ๕๐.๐๐ % มีชั่วโมงสอนไม่เกิน ๑๐ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ๓๑.๘๒ % ไม่มีชั่วโมงสอนเลย ๙.๐๙ % มีชั่วโมงสอน ๑๑ - ๑๕ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ๔.๕๔ % มีชั่วโมงสอน ๒๑ - ๒๕ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ และมากกว่า ๒๕ ชั่วโมงเท่ากัน หรืออาจจะกล่าวได้ว่า ครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ในภาคศึกษา ๒ ส่วนใหญ่ (๘.๘๑ %) มีชั่วโมงสอนน้อยกว่า ๑๐ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ หรือไม่มีชั่วโมงสอนเลย มีเพียงส่วนน้อย (๑๔.๑๔ %) ที่มีชั่วโมงสอนมากกว่า ๑๐ ชั่วโมงต่อสัปดาห์

ตาราง ๒๔. แสดงค่าเฉลี่ยจำนวนชั่วโมงการทำงานที่นอกเหนือจากงานสอน
ของครูใน ๑ สัปดาห์

ประเภทของงาน	เฉลี่ย					
	เพศ		วุฒิ		อายุราชการ	
	ชาย	หญิง	ต่ำกว่า ปริญญาตรี	ปริญญาตรี ขึ้นไป	๑-๕ ปี	๖ ปีขึ้นไป
งานธุรการ	๑.๖๔๕	๑.๓๘๖	๑.๕๘๒	๑.๓๘๗	๑.๓๖๖	๑.๓๖๖
งานตามปกครอง	๒.๕๒๘	๒.๔๕๓	๒.๘๒๙	๒.๔๑๓	๒.๓๔๘	๒.๓๓๘
งานห้องสมุด	๑.๒๓๑	๑.๒๒๑	๑.๒๕๑	๑.๑๓๓	๑.๒๔๐	๑.๒๑๔
งานแนะแนว	๑.๓๓๕	๑.๒๐๘	๑.๒๘๖	๑.๓๓๓	๑.๒๔๐	๑.๓๒๖
งานกิจกรรมนักเรียน	๒.๐๑๒	๑.๓๙๓	๒.๐๐๐	๑.๖๙๓	๑.๕๒๐	๑.๕๕๒
งานบริการนักเรียน	๑.๕๑๔	๑.๖๕๖	๑.๖๓๑	๑.๓๖๐	๑.๔๖๘	๑.๖๓๔
งานครูประจำชั้น	๒.๓๔๕	๒.๓๕๕	๒.๖๒๐	๒.๓๙๓	๒.๖๒๓	๒.๕๐๘

หมายเหตุ ค่าเฉลี่ย ๑.๐๐๐ หมายถึง ไม่ได้ทำเลย
 ๒.๐๐๐ หมายถึง ทำ ๑ - ๕ ชั่วโมง
 ๓.๐๐๐ หมายถึง ทำ ๖ - ๑๐ ชั่วโมง
 ๔.๐๐๐ หมายถึง ทำ ๑๑ - ๑๕ ชั่วโมง
 ๕.๐๐๐ หมายถึง ทำ ๑๖ - ๒๐ ชั่วโมง
 ๖.๐๐๐ หมายถึง ทำมากกว่า ๒๐ ชั่วโมง

จากตาราง ๒๔ แสดงให้เห็นว่า งานธุรการเมื่อพิจารณาตามเพศ
ปรากฏว่าครูชายมีค่าเฉลี่ยการทำงานธุรการ ๑.๖๔๕ และครูสตรี ๑.๓๘๖ หรือพอจะกล่าวได้
ว่าครูชายทำงานธุรการมากกว่าครูสตรี แต่ก็ทำสัปดาห์ละประมาณ ๑ - ๕ ชั่วโมง สำหรับ
ครูสตรีนั้นอาจกล่าวได้ว่าทำงานธุรการน้อยมาก แทบว่าจะไม่ได้ทำเลยเมื่อพิจารณาทั้งภาค

สำหรับงานธุรการ เมื่อพิจารณาตามวุฒิปรากฏว่า ครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี ทำงานธุรการมากกว่าครูที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไป โดยมีค่าเฉลี่ยการทำงานของครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี ๑.๕๔๒ ส่วนครูที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไป ๑.๓๔๗ หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีทำงานธุรการสัปดาห์ละไม่เกิน ๕ ชั่วโมง ส่วนครูที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไปแทบจะไม่ได้อำนาจงานธุรการเลย

เมื่อพิจารณาตามอายุราชการ ปรากฏว่าครูที่มีอายุราชการ ๖ ปีขึ้นไปทำงานธุรการมีค่าเฉลี่ย ๑.๙๐๖ ส่วนครูที่มีอายุราชการ ๑ - ๕ ปีทำงานธุรการมีค่าเฉลี่ย ๑.๓๖๖ หรือกล่าวได้ว่าครูที่มีอายุราชการ ๖ ปีขึ้นไปทำงานธุรการเป็นจำนวนมากกว่าครูที่มีอายุราชการน้อยกว่า ๖ ปี แต่ทั้งทำงานธุรการไม่เกินสัปดาห์ละ ๕ ชั่วโมง ส่วนครูที่มีอายุราชการน้อยกว่า ๖ ปี แทบจะไม่ได้อำนาจงานธุรการเลย

งานคานปลูกครอง เมื่อพิจารณาตามเพศ ปรากฏว่าครูชายทำงานคานปลูกครองมากกว่าครูสตรี โดยครูชายทำงานคานปลูกครองมีค่าเฉลี่ย ๒.๕๒๔ ส่วนครูสตรีมีค่าเฉลี่ย ๒.๔๕๓ หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูชายทำงานคานปลูกครองสัปดาห์ละไม่เกิน ๑๐ ชั่วโมง ส่วนครูสตรีทำงานคานปลูกครองประมาณสัปดาห์ละ ๑ - ๕ ชั่วโมง

เมื่อพิจารณาตามวุฒิปรากฏว่าครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีทำงานคานปลูกครองมากกว่าครูที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไป โดยครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีมีค่าเฉลี่ยการทำงาน ๒.๔๒๕ และครูที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไปมีค่าเฉลี่ย ๒.๔๑๓ หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี ทำงานคานปลูกครองประมาณสัปดาห์ละ ๖ - ๑๐ ชั่วโมง ส่วนครูที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไปทำงานคานปลูกครองประมาณสัปดาห์ละ ๑ - ๕ ชั่วโมง

เมื่อพิจารณาตามอายุราชการ ปรากฏว่าไม่แตกต่างกันมากนัก คือครูที่มีอายุราชการ ๑ - ๕ ปีทำงานคานปลูกครองมากกว่าครูที่มีอายุราชการ ๖ ปีขึ้นไปเล็กน้อย โดยครูที่มีอายุราชการ ๑ - ๕ ปี มีค่าเฉลี่ย ๒.๙๔๔ และครูที่มีอายุราชการ ๖ ปีขึ้นไปมีค่าเฉลี่ย ๒.๙๓๔ หรือพอจะกล่าวได้ว่าทั้งครูที่มีอายุราชการ ๑ - ๕ ปี และ ๖ ปีขึ้นไปต่างก็มีการทำงานคานปลูกครองไม่เกินสัปดาห์ละ ๑๐ ชั่วโมง

งานห้องสมุด เมื่อพิจารณาตามเพศปรากฏว่าทั้งครูชายและครูสตรีมีค่าเฉลี่ยการทำงานห้องสมุดได้ใกล้เคียงกันมาก คือครูชายมีค่าเฉลี่ย ๑.๒๓๑ และครูสตรีมีค่าเฉลี่ย ๑.๒๒๑ กล่าวได้ว่าครูชายทำงานห้องสมุดมากกว่าครูสตรีเล็กน้อย แต่โดยรวมแล้วได้ว่าทั้งครูชายและครูสตรีแทบจะไม่ได้อำนาจงานห้องสมุดเลย

เมื่อพิจารณาตามวุฒิ ปรากฏว่าครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีทำงานห้องสมุดมากกว่าครูที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไปเล็กน้อย คือ ครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีมีค่าเฉลี่ยการทำงานห้องสมุด ๑.๒๕๑ ส่วนครูที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไปมีค่าเฉลี่ย ๑.๑๑๓ แต่โดยส่วนรวมแล้วกล่าวได้ว่าทั้งครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีและครูที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไปแทบจะไม่ได้ทำงานห้องสมุดเลย

เมื่อพิจารณาตามอายุราชการปรากฏว่าทั้งครูที่มีอายุราชการ ๑ - ๕ ปี และ ๖ ปีขึ้นไป มีค่าเฉลี่ยการทำงานห้องสมุดใกล้เคียงกันมาก โดยครูที่มีอายุราชการ ๑ - ๕ ปี มีค่าเฉลี่ย ๑.๒๔๐ และครูที่มีอายุราชการ ๖ ปีขึ้นไปมีค่าเฉลี่ย ๑.๒๑๔ แต่โดยส่วนรวมแล้วกล่าวได้ว่าทั้งครูที่มีอายุราชการ ๑ - ๕ ปี และ ๖ ปีขึ้นไป แทบจะไม่ได้ทำงานห้องสมุดเลย

งานแนะแนว เมื่อพิจารณาตามเพศปรากฏว่า ครูชายทำงานแนะแนวมากกว่าครูสตรีเล็กน้อย โดยครูชายมีค่าเฉลี่ยการทำงานแนะแนว ๑.๓๓๕ ส่วนครูสตรีมีค่าเฉลี่ย ๑.๒๐๘ แต่โดยส่วนรวมแล้วแทบจะกล่าวได้ว่าทั้งครูชายและครูสตรีไม่ได้ทำงานงานแนะแนว

เมื่อพิจารณาตามวุฒิปรากฏว่าครูที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไปทำงานแนะแนวมากกว่าครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีเล็กน้อย ก็คือครูที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไปมีค่าเฉลี่ยทำงานแนะแนว ๑.๓๓๓ ส่วนครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีมีค่าเฉลี่ยเพียง ๑.๒๔๖ กล่าวได้ว่าทั้งครูที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไป และครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีมีการทำงานงานแนะแนวน้อยมากแทบจะไม่มีการทำงานงานแนะแนวนั้นเลย

เมื่อพิจารณาตามอายุราชการปรากฏว่าครูที่มีอายุราชการ ๖ ปีขึ้นไป มีค่าเฉลี่ยการทำงานงานแนะแนว ๑.๓๒๖ มากกว่าค่าเฉลี่ยการทำงานงานแนะแนวของครูที่มีอายุราชการ ๑ - ๕ ปี ซึ่งมีเพียง ๑.๒๔๖ แต่ก็กล่าวได้ว่าครูทั้งสองพวกมีการทำงานงานแนะแนวน้อยมากแทบจะไม่ได้ทำเลย

งานค้ำจุนกิจกรรมนักเรียนเมื่อพิจารณาตามเพศ ปรากฏว่าครูชายทำมากกว่าครูสตรี โดยค่าเฉลี่ยการทำงานของครูชาย ๒.๐๙๗ ส่วนของครูสตรี ๑.๙๔๙ หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูชายในภาคศึกษา ๒ มีการทำงานค้ำจุนกิจกรรมนักเรียนในหนึ่งสัปดาห์มากกว่า ๕ ชั่วโมง ส่วนครูสตรีในหนึ่งสัปดาห์ทำไม่เกิน ๕ ชั่วโมง

เมื่อพิจารณาตามวุฒิปรากฏว่าครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีทำงานค้ำจุนกิจกรรมนักเรียนมากกว่าครูที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไป โดยค่าเฉลี่ยการทำงานของครูที่มีวุฒิต่ำกว่า

ปริญญาตรี ๒.๐๐๐ ส่วนครูที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไป ๑.๖๕๓ หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีทำงานด้านกิจกรรมนักเรียนสัปดาห์หนึ่งไม่ต่ำกว่า ๕ ชั่วโมง ส่วนครูที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไปทำงานด้านกิจกรรมนักเรียนสัปดาห์หนึ่งไม่เกิน ๕ ชั่วโมง

เมื่อพิจารณาตามอายุราชการปรากฏว่าไม่แตกต่างกันมากนัก คือครูที่มีอายุราชการ ๖ ปีขึ้นไป มีค่าเฉลี่ยการทำงานด้านกิจกรรมนักเรียน ๑.๕๕๒ ส่วนครูที่มีอายุราชการ ๑ - ๕ ปี มีค่าเฉลี่ยการทำงาน ๑.๕๒๐ จะเห็นว่าครูที่มีอายุราชการ ๖ ปีขึ้นไป ทำมากกว่าเล็กน้อย แต่ก็พอจะกล่าวได้ว่าครูทั้งสองพวกทำงานด้านกิจกรรมนักเรียนสัปดาห์หนึ่งไม่เกิน ๕ ชั่วโมง

งานบริการนักเรียน เมื่อพิจารณาตามเพศปรากฏว่าครูสตรีทำมากกว่าครูชายเล็กน้อย โดยครูสตรีมีค่าเฉลี่ยการทำงาน ๑.๖๕๖ ครูชายมีค่าเฉลี่ยการทำงาน ๑.๕๑๔ แต่ก็พอจะกล่าวได้ว่าครูทั้งสองเพศทำงานด้านบริการนักเรียนสัปดาห์หนึ่งไม่เกิน ๕ ชั่วโมง

เมื่อพิจารณาตามวุฒิปรากฏว่าครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีทำงานด้านบริการนักเรียนมากกว่าครูที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไป โดยครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีมีค่าเฉลี่ยการทำงาน ๑.๖๓๑ และครูที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไปมีค่าเฉลี่ย ๑.๓๖๐ หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีทำงานด้านบริการนักเรียนสัปดาห์หนึ่งไม่เกิน ๕ ชั่วโมง ส่วนครูที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไปแทบจะไม่ได้ทำงานด้านบริการนักเรียนเลย

เมื่อพิจารณาตามอายุราชการ ปรากฏว่าครูที่มีอายุราชการ ๖ ปีขึ้นไปทำงานด้านบริการนักเรียนมากกว่าครูที่มีอายุราชการ ๑ - ๕ ปี โดยครูที่มีอายุราชการ ๖ ปีขึ้นไปมีค่าเฉลี่ยการทำงาน ๑.๖๓๕ ส่วนครูที่มีอายุราชการ ๑ - ๕ ปี มีค่าเฉลี่ยการทำงาน ๑.๔๖๔ หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูที่มีอายุราชการ ๖ ปีขึ้นไป ทำงานด้านบริการนักเรียนสัปดาห์หนึ่งไม่เกิน ๕ ชั่วโมง ส่วนครูที่มีอายุราชการ ๑ - ๕ ปี แทบจะไม่ได้ทำงานด้านบริการนักเรียนเลย

งานครูประจำชั้น เมื่อพิจารณาตามเพศปรากฏว่าครูสตรีทำงานด้านนี้มากกว่าครูชาย โดยครูสตรีมีค่าเฉลี่ยการทำงาน ๒.๓๕๕ และครูชายมีค่าเฉลี่ย ๒.๓๔๕ แต่ก็กล่าวได้ว่าครูทั้งสองเพศทำงานครูประจำชั้นสัปดาห์หนึ่งไม่เกิน ๑๐ ชั่วโมง

เมื่อพิจารณาตามวุฒิปรากฏว่า ครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีทำงานครูประจำชั้นมากกว่าครูที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไป โดยครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีมีค่าเฉลี่ยการทำงาน ๒.๒๒ ส่วนครูที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไปมีค่าเฉลี่ยการทำงาน ๒.๓๔๗ แต่ก็จะกล่าวได้ว่าครูทั้งสองระดับทำงานครูประจำชั้นสัปดาห์หนึ่งไม่เกิน ๑๐ ชั่วโมง

เมื่อพิจารณาตามอายุราชการปรากฏว่าครูที่มีอายุราชการ ๑ - ๕ ปีทำงานครูประจำชั้นมากกว่าครูที่มีอายุราชการ ๖ ปีเล็กน้อย คือครูที่มีอายุราชการ ๑ - ๕ ปีมีค่าเฉลี่ยการทำงาน ๒.๒๒๓ ส่วนครูที่มีอายุราชการ ๖ ปีขึ้นไปมีค่าเฉลี่ยการทำงาน ๒.๕๐๔ แต่ก็จะกล่าวได้ว่าครูทั้งสองพวกทำงานครูประจำชั้นสัปดาห์หนึ่งประมาณ ๖ - ๑๐ ชั่วโมง

ตาราง ๒๕. แสดงการแจกแจงความเหมาะสมของงานที่ครูทำนอกเหนือจากการสอน โดยจำแนกตามวุฒิ

จังหวัด และ วุฒิ		ความเหมาะสมของงานที่นอกเหนือจากงานสอน					รวม
		น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
ปัตตานี	ต่ำกว่าปริญญาตรี	๕	๔	๕๔	๑๖	๒	๘๖
	ปริญญาตรีขึ้นไป	๑	—	๑๐	๖	—	๑๗
ยะลา	ต่ำกว่าปริญญาตรี	๑๐	๓	๒๓	๒๒	๔	๖๒
	ปริญญาตรีขึ้นไป	๔	—	๑๖	๗	—	๒๗
นราธิวาส	ต่ำกว่าปริญญาตรี	๖	๕	๕๔	๓๐	๒	๙๗
	ปริญญาตรีขึ้นไป	๓	๒	๔	๘	—	๒๗
สตูล	ต่ำกว่าปริญญาตรี	๓	๓	๒๑	๖	๕	๓๘
	ปริญญาตรีขึ้นไป	๒	—	๖	๑	—	๙
รวม	ต่ำกว่าปริญญาตรี	๒๔	๑๕	๑๕๗	๗๔	๑๗	๒๘๗
	ร้อยละ	๘.๓๖	๕.๒๒	๕๔.๗๖	๒๕.๗๘	๕.๘๒	๑๐๐.๐๐
	ปริญญาตรีขึ้นไป	๑๐	๒	๔๑	๒๒	—	๗๕
	ร้อยละ	๑๓.๓๓	๒.๖๗	๕๔.๖๗	๒๙.๓๓	—	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๒๕ แสดงให้เห็นว่า งานที่ครูทำนอกเหนือจากงานสอนนั้น สำหรับครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี ๕๔.๗๖ % เห็นว่ามีความเหมาะสมปานกลาง ๒๕.๗๘ % เห็นว่ามีความเหมาะสมมาก ๕.๘๒ % เห็นว่ามีความเหมาะสมมากที่สุด ๕.๒๒ % เห็นว่ามีความเหมาะสมน้อย และ ๘.๓๖ % เห็นว่ามีความเหมาะสมน้อยที่สุด หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูส่วนใหญ่ (๘๖.๘๐%) เห็นว่างานที่ทำนอกเหนือจากงานสอนมีความเหมาะสมกับความรู้ความสามารถของตนมีเพียงส่วนน้อย (๑๓.๕๔ %) ที่เห็นว่างานที่ทำนอกเหนือจากงานสอนไม่เหมาะสมกับความรู้ความสามารถของตน

ส่วนครูที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไป ๕๔.๖๗ % เห็นว่างานที่ทำนอกเหนือจากงานสอนมีความเหมาะสมปานกลาง ๒๕.๓๓ % เห็นว่ามีความเหมาะสมมาก ๒.๖๗ % เห็นว่ามีความเหมาะสมน้อย และอีก ๑๓.๓๓ % เห็นว่ามีความเหมาะสมน้อยที่สุด หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไปส่วนมาก ๕๔.๐๐ % เห็นว่างานที่ทำนอกเหนือจากงานสอนมีความเหมาะสมกับความรู้ความสามารถของตน มีเพียงส่วนน้อย (๑๖.๐๐ %) ที่เห็นงานที่ทำนอกเหนือจากงานสอนไม่เหมาะสมกับความรู้ความสามารถของตน

ตาราง ๒๖. แสดงการแจกแจงการจัดหนังสือและอุปกรณ์การสอนไว้ให้ครู
โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด

จังหวัด	การจัดหาหนังสือและอุปกรณ์การสอน					รวม
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
ปัตตานี	๕	๒๐	๕๕	๑๘	๕	๑๐๓
ยะลา	๑๐	๑๑	๔๔	๒๓	๕	๙๓
นราธิวาส	๓	๑๗	๒๓	๓๓	๓	๑๑๙
สตูล	๔	๑๑	๒๑	๕	๒	๔๓
รวม	๒๒	๕๙	๑๔๓	๘๓	๑๕	๓๒๒
ร้อยละ	๖.๐๔	๑๖.๓๐	๔๐.๕๕	๒๖.๕๓	๔.๑๔	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๒๖ แสดงให้เห็นว่าครูในภาคศึกษา ๒ จำนวน ๕๐.๕๕ % เห็นว่าโรงเรียนจัดหาหนังสือและอุปกรณ์การสอนไว้ให้ปานกลาง ๒๖.๕๓ % เห็นว่าโรงเรียนจัดหาหนังสือและอุปกรณ์การสอนไว้ให้มาก ๔.๑๔ % เห็นว่าโรงเรียนจัดหาหนังสือและอุปกรณ์การสอนไว้ให้มากที่สุด ๑๖.๓๐ % เห็นว่าโรงเรียนจัดหาหนังสือและอุปกรณ์การสอนไว้ให้น้อยที่สุด หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูส่วนมาก (๗๗.๖๒ %) เห็นว่าโรงเรียนจัดหาหนังสือและอุปกรณ์การสอนไว้ให้ มีเพียงส่วนน้อย (๒๒.๓๘ %) ที่เห็นว่าโรงเรียนไม่จัดหาหนังสือและอุปกรณ์ไว้ให้

ตาราง ๒๗. แสดงการแจกแจงการเข้าสอนแทนครูที่ไม่มา โดยจำแนก
เป็นรายจังหวัด

จังหวัด	การเข้าสอนแทนครูที่ไม่มา			รวม
	ไม่เคย	น้อยครั้ง	มากครั้ง	
ปัตตานี	๒๓	๒๓	๑๗	๑๐๓
ยะลา	๒๕	๕๗	๗	๘๙
นราธิวาส	๒๓	๗๘	๑๘	๑๑๙
สตูล	๘	๒๗	๑๖	๕๑
รวม	๗๙	๒๒๕	๕๘	๓๖๒
ร้อยละ	๒๑.๘๒	๖๒.๑๕	๑๖.๐๒	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๒๗ แสดงให้เห็นว่าครูในภาคศึกษา ๒ จำนวน ๖๒.๑๕% มีการเข้าสอนแทนครูที่ไม่มาน้อยครั้ง ๒๑.๘๒ % ไม่เคยเข้าสอนแทนครูที่ไม่มา และอีก ๑๖.๐๒ % มีการเข้าสอนแทนครูที่ไม่มามากครั้ง หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูส่วนมาก (๗๘.๑๗ %) มีการเข้าสอนแทนครูที่ไม่มา มีเพียงส่วนน้อย (๒๑.๘๒ %) ที่ไม่เคยเข้าสอนแทนครูที่ไม่มา

ตาราง ๒๔. แสดงการแจกแจงจำนวนนักเรียนที่สอนโดยเฉลี่ย โดยจำแนก
เป็นรายจังหวัด

จังหวัด	จำนวนนักเรียนที่สอนโดยเฉลี่ย					รวม
	น้อยกว่า ๒๐ คน	๒๑-๓๐ คน	๓๑-๔๐ คน	๔๑-๕๐ คน	มากกว่า ๕๐ คน	
ปัตตานี	๔	๕	๓๖	๒๐	—	๑๐๓
ยะลา	๘	๑๕	๕๑	๑๘	๑	๘๓
นราธิวาส	—	๑๘	๓๒	๒๖	๒	๑๑๘
สตูล	—	๑	๔๑	๓	๒	๔๗
รวมยอด	๑๒	๔๔	๒๓๙	๖๗	๕	๓๖๗
ร้อยละ	๓.๓๑	๑๒.๑๕	๖๔.๖๔	๑๘.๕๑	๑.๓๔	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๒๔ แสดงให้เห็นว่าครูในภาคนี้ ๖๔.๖๔ % สอนนักเรียนโดยเฉลี่ยชั้นหนึ่งประมาณ ๓๑ - ๔๐ คน ๑๘.๕๑ % สอนนักเรียนโดยเฉลี่ยชั้นหนึ่งประมาณ ๔๑ - ๕๐ คน ๑๒.๑๕ % สอนนักเรียนโดยเฉลี่ยชั้นหนึ่งประมาณ ๒๑ - ๓๐ คน ๓.๓๑ % สอนนักเรียนโดยเฉลี่ยชั้นหนึ่งน้อยกว่า ๒๐ คน และ ๑.๓๔ % สอนนักเรียนโดยเฉลี่ยชั้นหนึ่งมากกว่า ๕๐ คน หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูในภาคนี้ ๒ ส่วนใหญ่ (๘๘.๕๓ %) สอนนักเรียนโดยเฉลี่ยชั้นหนึ่งมากกว่า ๓๐ คน มีเพียงส่วนน้อย (๑๕.๔๖ %) ที่สอนนักเรียนโดยเฉลี่ยชั้นหนึ่งไม่เกิน ๓๐ คน

ตาราง ๒๕. แสดงการแจกแจงจำนวนชั่วโมงสอนซ่อมเสริมให้แก่นักเรียนเรียนช้า
ใน ๑ สัปดาห์ โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด

จังหวัด	จำนวนชั่วโมงสอนซ่อมเสริมนักเรียนเรียนช้าใน ๑ สัปดาห์						รวม
	ไม่มีเลย	๑-๕ ชม.	๖-๑๐ ชม.	๑๑-๑๕ ชม.	๑๖-๒๐ ชม.	มากกว่า ๒๐ ชม.	
ปัตตานี	๒๔	๓๑	๔	—	—	—	๑๐๓
ยะลา	๒๑	๓๐	๒	—	—	—	๕๓
นราธิวาส	๓๔	๙๕	๔	๒	—	—	๑๑๕
สตูล	๑๖	๒๔	๓	—	—	—	๔๓
รวม	๒๒๓	๑๖๔	๑๓	๒	—	—	๓๖๒
ร้อยละ	๖๑.๖๐	๓๔.๖๕	๓.๕๘	๐.๕๕	—	—	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๒๕ แสดงให้เห็นว่าครูในภาคศึกษา ๒ จำนวน ๖๑.๖๐ % ไม่ได้มีการสอนซ่อมเสริมนักเรียนเลย ๓๔.๖๕ % สอนซ่อมเสริมนักเรียนที่เรียนช้าประมาณ ๑-๕ ชั่วโมงในหนึ่งสัปดาห์ ๓.๕๘ % สอนซ่อมเสริมนักเรียนประมาณ ๖ - ๑๐ ชั่วโมงในหนึ่งสัปดาห์ และ ๐.๕๕ % สอนซ่อมเสริมนักเรียน ๑๑ - ๑๕ ชั่วโมงในหนึ่งสัปดาห์ หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูในภาคศึกษา ๒ ส่วนมาก (๖๑.๖๐ %) ไม่ได้มีการสอนซ่อมเสริมนักเรียนเลย มีเพียงส่วนน้อย (๓๔.๖๐ %) ที่มีการสอนซ่อมเสริมนักเรียนที่เรียนช้า

ตาราง ๗. แสดงการแจกแจงการปล่อยให้ชั้นว่างโดยไม่มีครูสอน
ใน ๑ สัปดาห์ โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด

จังหวัด	การปล่อยให้ชั้นว่างไม่มีครูสอนใน ๑ สัปดาห์					รวม
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด	
ปัตตานี	๒	—	๕	๓๖	๒๑	๑๐๓
ยะลา	๓	๕	๕	๒๖	๑๐	๕๓
นราธิวาส	—	๓	๕	๔๔	๒๒	๑๑๕
สตูล	๑	๔	๕	๒๓	๖	๔๙
รวมยอด	๖	๑๖	๓๖	๒๔๕	๕๕	๓๖๒
ร้อยละ	๑.๖๖	๔.๔๒	๙.๙๔	๖๗.๖๔	๑๖.๓๓	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๗ แสดงให้เห็นว่าครูในภาคศึกษา ๒ จำนวน ๖๗.๖๔ % เห็นว่าโรงเรียนของตนมีการปล่อยให้ชั้นว่างโดยไม่มีครูสอนน้อย ๑๖.๓๓ % เห็นว่าโรงเรียนของตนมีการปล่อยให้ชั้นว่างโดยไม่มีครูสอนน้อยที่สุด ๙.๙๔ % เห็นว่าโรงเรียนของตนมีการปล่อยให้ชั้นว่างโดยไม่มีครูสอนปานกลาง ๔.๔๒ % เห็นว่าโรงเรียนของตนมีการปล่อยให้ชั้นว่างโดยไม่มีครูสอนมาก และ ๑.๖๖ % เห็นว่าโรงเรียนของตนมีการปล่อยให้ชั้นว่างโดยไม่มีครูสอนมากที่สุด หรืออาจจะกล่าวได้ว่าครูในภาคศึกษา ๒ ส่วนมาก (๘๓.๙๔ %) เห็นว่าโรงเรียนของตนไม่มีการปล่อยให้ชั้นว่างโดยไม่มีครูสอนในแต่ละสัปดาห์ มีเพียงส่วนน้อย (๑๖.๐๒ %) เห็นว่าโรงเรียนของตนมีการปล่อยให้ชั้นว่างโดยไม่มีครูสอนในแต่ละสัปดาห์

ตาราง ๗๑. แสดงการแจกแจงการใช้ชั่วโมงว่างของครู โดยจำแนก
เป็นรายจังหวัด

จังหวัด	การใช้ชั่วโมงว่างของครู						รวม
	เตรียม การสอน	ตรวจงาน	อ่านหนังสือ	พบปะ เพื่อนครู	พักผ่อน	อื่น ๆ	
ปัตตานี	๔๓	๔๖	๕๕	๕๐	๑๕	๑๓	๒๖๔
ยะลา	๖๐	๗๒	๖๑	๕๖	๑๓	๘	๒๖๔
นราธิวาส	๕๔	๑๐๓	๓๔	๕๐	๓๕	๑๐	๓๔๒
สตูล	๒๒	๓๔	๓๓	๓๑	๑๕	๖	๑๕๑
รวม*	๑๘๓	๓๐๓	๒๓๕	๑๖๓	๕๐	๔๕	๑,๐๘๐
ร้อยละ	๑๔.๒๑	๒๔.๕๐	๒๒.๔๔	๑๖.๒๖	๔.๓๖	๔.๓๔	๑๐๐.๐๐

หมายเหตุ * คอมน้อยกว่า ๑ ชั่วโมง

จากตาราง ๗๑ แสดงให้เห็นว่าครูในภาคศึกษา ๒ จำนวน ๒๔.๕๐ % ใช้ชั่วโมงว่างไปในการตรวจงานของนักเรียน ๒๒.๔๔ % ใช้ชั่วโมงว่างไปในการอ่านหนังสือ ๑๔.๒๑ % ใช้ชั่วโมงว่างไปในการเตรียมการสอน ๑๖.๒๖ % ใช้ชั่วโมงว่างไปในการพบปะกับเพื่อนครู ๔.๓๔ % ใช้ชั่วโมงว่างไปในการพักผ่อน ๔.๓๔ % ใช้ชั่วโมงว่างไปในงานอื่น ๆ กล่าวได้ว่าครูในภาคศึกษา ๒ ทั้งหมดใช้เวลาว่างไปในทางที่จะช่วยให้การสอนของตนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ตาราง ๙๒. แสดงการแจกแจงปัญหาในการจัดครูเข้าสอนของครูใหญ่
อาจารย์ใหญ่

ลักษณะปัญหาในการจัดครูเข้าสอน	ภาคศึกษา ๒	
	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มี	๓	๑๓.๖๔
ครูมีความสามารถไม่ตรงวิชาที่สอน	๕	๒๒.๗๓
มีครูไม่พอ	๑๑	๕๐.๐๐
ครูไม่ขอสอนในบางวิชา	๓	๑๓.๖๔
รวม	๒๒	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๙๒ แสดงให้เห็นว่าปัญหาในการจัดครูเข้าสอนของครูใหญ่ในภาคศึกษา ๒ ครั้งหนึ่ง (๕๐.๐๐ %) มีปัญหาเนื่องจากครูไม่พอ ๒๒.๗๓ % มีปัญหาเนื่องจากครูมีความสามารถไม่ตรงวิชาที่สอน ๑๓.๖๔ % มีปัญหาเรื่องครูไม่ขอสอนในบางวิชา และอีก ๑๓.๖๔ % ไม่มีปัญหาในการจัดครูเข้าสอน หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ในภาคศึกษา ๒ ส่วนมาก (๔๖.๓๖ %) มีปัญหาในการจัดครูเข้าสอน มีเพียงส่วนน้อย (๑๓.๖๔ %) ที่ไม่มีปัญหาในการจัดครูเข้าสอน

ตาราง ๗๓. แสดงการแจกแจงจำนวนครูขาดครูเกิน โดยจำแนก
เป็นรายวิชา

สาขาวิชา	ปัตตานี		ยะลา		นราธิวาส		สตูล		รวม	
	ขาด	เกิน	ขาด	เกิน	ขาด	เกิน	ขาด	เกิน	ขาด %	เกิน %
ภาษาไทย	๓	—	๑	—	๓	—	๒	—	๑๓ ๕๕.๐๙	—
ภาษาอังกฤษ	๕	๑	๒	—	๕	๑	๒	—	๑๔ ๖๓.๖๔	๕.๐๙
คณิตศาสตร์	๓	—	๓	—	๕	๑	๑	—	๑๒ ๕๔.๕๕	๔.๕๕
วิทยาศาสตร์	๕	—	๒	—	๖	—	๒	—	๑๕ ๖๘.๑๘	—
สังคมศึกษา	๓	—	๒	—	๕	—	๒	—	๑๒ ๕๔.๕๕	—
ศิลปศึกษา	๒	—	๓	—	๖	๑	๑	๑	๑๒ ๕๔.๕๕	๕.๐๙
พลานามัย	๒	—	๒	—	๖	—	๑	—	๑๑ ๕๐.๐๐	—
บรรณารักษ์	๕	—	๔	—	๓	—	๒	—	๑๔ ๘๐.๘๒	—
แนะแนว	๕	—	๓	—	๔	—	๑	—	๑๓ ๗๓.๒๓	—
โสตทัศนศึกษา	๓	—	๒	—	๕	—	๑	—	๑๕ ๖๘.๑๘	—

จากตาราง ๗๓ แสดงให้เห็นว่าโรงเรียนในภาคศึกษา ๒ ที่ขาดครู
วิชาภาษาไทย ๕๕.๐๙ % ขาดครูภาษาอังกฤษ ๖๓.๖๔ % ในขณะที่เดียวกันมีครูภาษาอังกฤษเกิน ๕.๐๙ %
ขาดครูคณิตศาสตร์ ๕๔.๕๕ % ในขณะเดียวกันก็มีครูคณิตศาสตร์เกิน ๔.๕๕ % ขาดครูวิทยาศาสตร์
จำนวน ๖๘.๑๘ % ขาดครูสังคมศึกษา ๕๔.๕๕ % ขาดครูศิลปศึกษา ๕๔.๕๕ % แต่ในขณะเดียวกัน
ก็มีครูศิลปศึกษาเกิน ๕.๐๙ % ขาดครูพลานามัย ๕๐.๐๐ % ขาดครูบรรณารักษ์ ๘๐.๘๒ % ขาด
ครูแนะแนว ๗๓.๒๓ % ขาดครูโสตทัศนศึกษา ๖๘.๑๘ % หรือ พอจะกล่าวได้ว่าโรงเรียนในภาค
ศึกษา ๒ ทั้งหมด ยังขาดแคลนครูประจำวิชาต่าง ๆ ทุกสาขาวิชา

ตาราง ๗. แสดงการแจกแจงความต้องการครูเพิ่มของครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่

รายการ	ความต้องการครู					รวม
	เพียงพอแล้ว	๑-๒ คน	๓-๕ คน	๖-๑๐ คน	มากกว่า ๑๐ คน	
จำนวนครูที่ ต้องการของ ครูใหญ่	๒	๕	๔	๒	๔	๒๒
ร้อยละ	๙.๐๙	๒๒.๗๓	๔๐.๙๑	๙.๐๙	๑๘.๑๘	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๗ แสดงให้เห็นว่าครูใหญ่อาจารย์ใหญ่โรงเรียนในภาค
ศึกษา ๒ จำนวน ๔๐.๙๑ % ต้องการครูเพิ่ม ๓ - ๕ คน ๑๘.๑๘ % ต้องการครูเพิ่มมากกว่า
๑๐ คน ๒๒.๗๓ % ต้องการครูเพิ่ม ๑ - ๒ คน ๙.๐๙ % ต้องการครูเพิ่ม ๖ - ๑๐ คน และอีก
๙.๐๙ % มีครูเพียงพอแล้ว หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูใหญ่อาจารย์ใหญ่โรงเรียนในภาคศึกษา ๒
ส่วนมาก (๔๐.๙๑ %) ต้องการครูเพิ่ม มีเพียงส่วนน้อย (๙.๐๙ %) ที่มีครูพอเพียงพอแล้ว

ตาราง ๗. แสดงการแจกแจงการประชุมปรึกษางานของคณะครู

การประชุมปรึกษางานของคณะครู	ภาคศึกษา ๒	
	จำนวน	ร้อยละ
ไม่มีประชุมเลย	—	—
ภาคเรียนละครั้ง	๑	๔.๕๔
ภาคเรียนละ ๒ ครั้ง	๑	๔.๕๔
เดือนละครั้ง	๑๕	๖๘.๑๘
มากกว่าเดือนละครั้ง	๕	๒๒.๗๓
รวม	๒๒	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๗ แสดงให้เห็นว่า โรงเรียนในภาคศึกษา ๒ จำนวน ๖๘.๑๘ % มีการประชุมปรึกษางานกันในคณะครูเดือนละครั้ง ๒๒.๗๓ % มีการประชุมปรึกษากันมากกว่าเดือนละครั้ง ๔.๕๔ % มีการประชุมภาคเรียนละ ๒ ครั้ง และภาคเรียนละครั้งเท่ากัน สำหรับโรงเรียนที่ไม่มีการประชุมเลยไม่มี หรือพอจะกล่าวได้ว่าโรงเรียนในภาคศึกษา ๒ ส่วนใหญ่ (๕๐.๕๒ %) มีการประชุมปรึกษางานกันในระหว่างคณะครูด้วยกันไม่น้อยกว่าเดือนละครั้ง มีเพียงส่วนน้อย (๕.๐๘ %) ที่มีการประชุมปรึกษางานกันไม่เกินภาคเรียนละ ๒ ครั้ง

ตาราง ๗๖. แสดงการแจกแจงความรู้สึกของครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ ในเรื่อง
การให้ข้อเสนอแนะของคณะครู

รายการ	การให้ข้อเสนอแนะและข้อคิดเห็นของครูน้อย					รวม
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
ความรู้สึกของครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่	—	—	๑๖	๖	—	๒๒
ร้อยละ	—	—	๗๒.๗๓	๒๗.๒๗	—	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๗๖ แสดงให้เห็นว่าครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ในภาคศึกษา ๒
จำนวน ๗๒.๗๓ % เห็นว่าครูในโรงเรียนของตนให้ข้อเสนอแนะและข้อคิดเห็นในการทำงาน
ปานกลาง อีก ๒๗.๒๗ % เห็นว่าครูในโรงเรียนของตนให้ข้อเสนอแนะและข้อคิดเห็นมาก หรือ
อาจจะกล่าวได้ว่าครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ในภาคศึกษา ๒ ทั้งหมดเห็นว่ครูในโรงเรียนของตนมี
ความสนใจที่จะให้ข้อเสนอแนะและข้อคิดเห็นในการทำงาน

สวัสดิการและขวัญของครู

สวัสดิการและขวัญของครูเชื่อว่ามีอิทธิพลต่อการทำงานของครูเป็นอย่างมาก
มาก ครูที่มีสวัสดิการและขวัญดีย่อมจะทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่วนครูที่มีสวัสดิการและ
ขวัญไม่ดีย่อมจะทำงานได้อย่างไม่เต็มที่ เนื่องจากมีปัญหาที่ต้องครุ่นคิดแ่อยู่มาก กว่เหตุนี้
ผู้ทำการวิจัยจึงได้ออกแบบส้อมเพื่อทราบถึงสวัสดิการและขวัญของครูดังตารางต่อไปนี้

ตาราง ๓๓. แสดงค่าเฉลี่ยความร่วมมือกันทำงานของคณะครู และทัศนคติที่มีต่อ
อาชีพครูและความตั้งใจทำงานของคณะครู โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด

จังหวัด	ความร่วมมือกันทำงาน		ทัศนคติที่มีต่อ อาชีพและความตั้งใจทำงาน	
	$\bar{X}$	S^2	$\bar{X}$	S^2
ปัตตานี	๓.๓๓๘	๐.๕๐๑๐	๓.๕๐๕	๐.๕๖๘๘
ยะลา	๓.๒๕๘	๐.๕๔๘๘	๓.๓๔๕	๐.๕๕๒๒
นราธิวาส	๓.๔๓๖	๐.๖๓๕๕	๓.๕๔๖	๐.๕๓๖๓
สตูล	๓.๕๓๑	๐.๕๕๘๓	๓.๕๖๘	๐.๕๓๑๓
รวม	๓.๓๘๓	๐.๕๕๒๓	๓.๔๓๕	๐.๕๓๓๒

หมายเหตุ ๑.๐๐ หมายถึง น้อยที่สุด
 ๒.๐๐ หมายถึง น้อย
 ๓.๐๐ หมายถึง ปานกลาง
 ๔.๐๐ หมายถึง มาก
 ๕.๐๐ หมายถึง มากที่สุด

จากตาราง ๓๓ แสดงให้เห็นว่า เมื่อพิจารณาทั้งภาค ครูในภาคศึกษา ๒ มีความร่วมมือกันทำงาน มีค่าเฉลี่ย ๓.๓๘๓ และมีค่าความแปรปรวน ๐.๕๕๒๓ เมื่อพิจารณาแต่ละจังหวัดปรากฏว่าจังหวัดสตูลมีค่าเฉลี่ยความร่วมมือกันทำงานสูงสุด มีค่า ๓.๕๓๑ รองลงมาได้แก่ จังหวัดนราธิวาส มีค่าเฉลี่ย ๓.๔๓๖ ส่วนจังหวัดปัตตานีมีค่าเฉลี่ย ๓.๓๓๘ และยะลามีค่าเฉลี่ย ๓.๒๕๘ สำหรับจังหวัดที่มีค่าความแปรปรวนสูงสุดได้แก่จังหวัดนราธิวาสมีค่าความแปรปรวน ๐.๖๓๕๕ หรือพอจะกล่าวได้ว่า ครูในภาคศึกษา ๒ ทั้งหมดมีความร่วมมือกันทำงานอยู่ในเกณฑ์ปานกลางก่อนไปทางมาก และภายในกลุ่มมีความแตกต่างในความรู้สึกเกี่ยวกับความร่วมมือของครูน้อยมาก

๓. ในเรื่องทัศนคติที่ถืออาชีพและความตั้งใจทำงาน เมื่อพิจารณาทั้งภาค ปรากฏว่าครูในภาคศึกษา ๒ มีค่าเฉลี่ยของทัศนคติที่ถืออาชีพและความตั้งใจทำงาน ๓.๔๗๕ โดยมีค่าความแปรปรวน ๐.๔๗๒ เมื่อพิจารณาแต่ละจังหวัดปรากฏว่าจังหวัดนราธิวาสมีค่าเฉลี่ยสูงสุด ๓.๕๔๖ รองลงมาได้แก่จังหวัดปัตตานีมีค่าเฉลี่ย ๓.๕๐๕ สตูลมีค่าเฉลี่ย ๓.๔๖๔ และยะลามีค่าเฉลี่ย ๓.๓๕๕ สำหรับจังหวัดที่มีค่าความแปรปรวนสูงสุดได้แก่จังหวัดยะลามีค่าความแปรปรวน ๐.๔๙๒ หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูในภาคศึกษา ๒ ทั้งหมดมีทัศนคติที่ถืออาชีพและมีความตั้งใจทำงานอยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างไปทางมาก และมีความแตกต่างในเรื่องทัศนคติ

ตาราง ๓๔. แสดงค่าเฉลี่ยความรู้สึกรักของครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ในเรื่องความร่วมมือกันทำงานของคณะครู และทัศนคติที่ดีที่มีต่ออาชีพและความตั้งใจทำงานของคณะครู โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด

จังหวัด	ความร่วมมือกันทำงาน		ทัศนคติที่ดีต่ออาชีพและความตั้งใจทำงาน	
	$\bar{X}^*$	S^2	$\bar{X}^*$	S^2
ปัตตานี	๓.๖๖๗	๐.๒๖๗	๓.๓๓๓	๐.๒๖๗
ยะลา	๓.๒๐๐	๐.๒๐๐	๓.๔๐๐	๐.๓๐๐
นราธิวาส	๓.๙๓๘	๐.๖๘๘	๓.๖๖๗	๐.๒๕๐
สตูล	๓.๕๐๐	๐.๕๐๐	๓.๐๐๐	๐.๐๐๐
รวมยอด	๓.๕๕๑	๐.๔๔๔	๓.๔๕๕	๐.๔๕๐

หมายเหตุ * ค่าเฉลี่ยเหมือนตาราง ๓๓

จากตาราง ๓๔ แสดงให้เห็นว่าครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ในภาคศึกษา ๒ เมื่อพิจารณาทั้งภาคปรากฏว่ามีความรู้สึกเกี่ยวกับความร่วมมือกันทำงานของครูในโรงเรียนมีค่า

เฉลี่ย ๓.๕๕๑ และมีค่าความแปรปรวน ๐.๔๔๔ เมื่อพิจารณาแต่ละจังหวัดปรากฏว่าจังหวัด นราธิวาสมีค่าเฉลี่ยสูงสุดโดยมีค่าเฉลี่ย ๓.๗๗๔ รองลงมาได้แก่จังหวัดปัตตานีมีค่าเฉลี่ย ๓.๖๖๗ ถัดลงมาได้แก่จังหวัดสตูลมีค่าเฉลี่ย ๓.๕๐๐ และจังหวัดยะลามีค่าเฉลี่ย ๓.๒๐๐ สำหรับ จังหวัดที่มีค่าความแปรปรวนสูงสุดได้แก่จังหวัดนราธิวาส มีค่าความแปรปรวน ๐.๖๕๔ หรือพอจะ กล่าวได้ว่าครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ในภาคศึกษา ๒ ทั้งหมดมีความรู้ดีกว่าคณะครูในโรงเรียนของตน มีความร่วมมือกันทำงานในระดับค่อนข้างมาก และความรู้ดีของครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ในเรื่อง ความร่วมมือของคณะครูในโรงเรียนมีความแตกต่างกันน้อยมาก

ในเรื่องทัศนคติที่ดีต่ออาชีพและความตั้งใจทำงานของคณะครูในโรงเรียน ตามความรู้ดีของครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ เมื่อพิจารณาทั้งภาคปรากฏว่ามีค่าเฉลี่ย ๓.๔๕๔ และมี ค่าความแปรปรวน ๐.๔๔๔ เมื่อพิจารณาแต่ละจังหวัด จังหวัดที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดได้แก่จังหวัด นราธิวาสมีค่าเฉลี่ย ๓.๖๖๗ รองลงมาได้แก่จังหวัดยะลามีค่าเฉลี่ย ๓.๔๐๐ ถัดมาได้แก่ จังหวัดปัตตานี ๓.๓๓๓ และจังหวัดสตูล ๓.๐๐๐ และจังหวัดที่มีค่าความแปรปรวนสูงสุดได้แก่ จังหวัดยะลามีค่าความแปรปรวน ๐.๓๐๐ หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ในภาคศึกษา ๒ ทั้งหมดมีความรู้ดีกว่าคณะครูในโรงเรียนของตนมีทัศนคติที่ดีต่ออาชีพ และมีความตั้งใจทำงานอยู่ ในระดับปานกลาง ค่อนข้างมาก และความรู้ดีของครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ในเรื่องนี้มีความ แตกต่างกันน้อยมาก

ตาราง ๗๕. แสดงค่าเฉลี่ยความสนใจแสวงหาความรู้ของคณะครู และระดับมาตรฐานการเรียนของนักเรียนเมื่อเทียบกับเพื่อน โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด

จังหวัด	ความสนใจแสวงหาความรู้		มาตรฐานการเรียนของนักเรียน	
	$\bar{X}^*$	S^2	$\bar{X}^*$	S^2
ปัตตานี	๓.๗๓๗	๐.๗๔๔๔	๓.๑๔๖	๐.๕๗๖๖
ยะลา	๓.๖๓๔	๐.๖๒๒๒	๒.๘๖๘	๐.๕๐๘๘
นราธิวาส	๓.๖๒๑	๐.๕๒๕๒	๓.๐๐๘	๐.๔๔๒๔
สตูล	๓.๔๖๘	๐.๕๑๕๒	๒.๘๑๕	๐.๔๔๘๑
รวมบอก	๓.๖๓๘	๐.๕๓๖๒	๓.๐๒๔	๐.๕๗๘๓

หมายเหตุ * ค่าเฉลี่ย เหมือนตาราง ๗๔

จากตาราง ๗๕ แสดงให้เห็นว่า ใ้เรื่องความสนใจแสวงหาความรู้ของคณะครูในโรงเรียนตามความรู้สึกของคณะครูด้วยกัน ปรากฏว่าเมื่อพิจารณาทั้งภาคมีค่าเฉลี่ย ๓.๖๓๘ และมีค่าความแปรปรวน ๐.๕๓๖๒ เมื่อพิจารณาแต่ละจังหวัด ปรากฏว่าจังหวัดปัตตานีมีค่าเฉลี่ยสูงสุด โดยมีค่าเฉลี่ย ๓.๗๓๗ รองลงมาได้แก่จังหวัดยะลา มีค่าเฉลี่ย ๓.๖๓๔ ถัดมาได้แก่จังหวัดนราธิวาส มีค่าเฉลี่ย ๓.๖๒๑ และจังหวัดสตูล มีค่าเฉลี่ย ๓.๔๖๘ สำหรับจังหวัดที่มีค่าความแปรปรวนสูงสุดได้แก่จังหวัดปัตตานี มีค่าความแปรปรวน ๐.๗๔๔๔ หรือพอจะกล่าวได้ว่า คณะครูในภาคศึกษา ๒ ทั้งหมดมีความรู้สึกว่าการเรียนของตนมีความสนใจแสวงหาความรู้ในระดับสูง และความรู้สึกนี้มีความแตกต่างกันเล็กน้อย

ความพอใจในระดับมาตรฐานการเรียนของนักเรียนเมื่อเทียบกับเพื่อน เมื่อพิจารณาทั้งภาคปรากฏว่ามีค่าเฉลี่ย ๓.๐๒๔ และมีค่าความแปรปรวน ๐.๕๗๘๓ และเมื่อพิจารณาแต่ละจังหวัดปรากฏว่าจังหวัดปัตตานีมีค่าเฉลี่ยสูงสุดมีค่าเฉลี่ย ๓.๑๔๖ รองลงมาได้แก่

จังหวัดนราธิวาส มีค่าเฉลี่ย ๓.๐๐๔ ถัดมาได้แก่จังหวัดยะลามีค่าเฉลี่ย ๒.๕๖๔ และจังหวัดสตูลมีค่าเฉลี่ย ๒.๕๑๕ สำหรับจังหวัดที่มีความแปรปรวนสูงสุดได้แก่จังหวัดสตูลโดยมีความแปรปรวน ๐.๕๔๕๑ หรือพอจะกล่าวได้ว่าคณะครูในภาคศึกษา ๒ ทั้งหมดมีความพอใจในระดับมาตรฐานการเรียนของนักเรียนของตนเมื่อเปรียบเทียบกับที่อื่น ๆ แล้วอยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ และความรู้สึกนี้มีความแตกต่างในกลุ่มนั้นมาก

ตาราง ๔๐. แสดงค่าเฉลี่ยความรู้สึกของครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ในเรื่องความสนใจแสวงหาความรู้ของคณะครู และความพอใจในเรื่องระดับมาตรฐานการเรียนของนักเรียนเมื่อเทียบกับที่อื่น ๆ โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด

จังหวัด	ความสนใจแสวงหาความรู้		มาตรฐานการเรียนของนักเรียน	
	$\bar{X}$ *	S^2	$\bar{X}$ *	S^2
ปัตตานี	๓.๕๐๐	๑.๑๐๐	๓.๖๖๗	๐.๒๖๗
ยะลา	๓.๕๐๐	๐.๓๐๐	๓.๕๐๐	๐.๓๐๐
นราธิวาส	๓.๖๖๗	๐.๒๕๐๐	๒.๗๗๘	๐.๕๕๕
สตูล	๓.๐๐๐	๐.๐๐๐	๓.๐๐๐	๐.๐๐๐
รวมยอด	๓.๕๐๐	๐.๔๕๒	๓.๑๘๑	๐.๕๕๑

หมายเหตุ * ค่าเฉลี่ยเหมือนตาราง ๓๗

จากตาราง ๔๐ แสดงให้เห็นถึงความรู้สึกของครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ในเรื่องความสนใจแสวงหาความรู้ของคณะครูในโรงเรียนของตน เมื่อพิจารณาทั้งภาคปรากฏว่ามีค่าเฉลี่ย ๓.๕๐๐ โดยมีความแปรปรวน ๐.๔๕๒ เมื่อพิจารณาแต่ละจังหวัดปรากฏว่าจังหวัดนราธิวาสมีค่าเฉลี่ยสูงสุดโดยมีค่าเฉลี่ย ๓.๖๖๗ รองลงมาได้แก่จังหวัดปัตตานีมีค่าเฉลี่ย ๓.๕๐๐% ถัดมาได้แก่จังหวัดยะลามีค่าเฉลี่ย ๓.๕๐๐ และจังหวัดสตูลมีค่าเฉลี่ย ๓.๐๐๐ สำหรับจังหวัดที่

มีค่าความแปรปรวนสูงสุดได้แก่จังหวัดปัตตานี มีค่าความแปรปรวน ๑.๑๐๐ หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ในภาคศึกษา ๒ ทั้งหมดมีความรู้สึกว่าคณะครูในโรงเรียนของตนให้ความสนใจในการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมอยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างมาก และความรู้สึกของครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่นี้มีความแตกต่างภายในกลุ่มไม่มากนัก

ความพอใจในระดับมาตรฐานการเรียนรู้ของนักเรียนเมื่อเปรียบเทียบกับที่อื่นตามความรู้สึกของครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ในภาคศึกษา ๒ เมื่อพิจารณาทั้งภาคปรากฏว่ามีค่าเฉลี่ย ๓.๑๘ และมีค่าความแปรปรวน ๐.๔๔๑ แต่เมื่อพิจารณาเป็นรายจังหวัด ปรากฏว่าจังหวัดปัตตานีมีค่าเฉลี่ยสูงสุดโดยมีค่าเฉลี่ย ๓.๖๖๗ รองลงมาได้แก่จังหวัดยะลามีค่าเฉลี่ย ๓.๔๐๐ ถัดมาได้แก่จังหวัดสตูลมีค่าเฉลี่ย ๓.๐๐๐ และจังหวัดนราธิวาสมีค่าเฉลี่ย ๒.๗๗๘ สำหรับจังหวัดที่มีค่าความแปรปรวนสูงสุดได้แก่จังหวัดนราธิวาส มีค่าความแปรปรวน ๐.๔๔๔ หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ในภาคศึกษา ๒ มีความพอใจในระดับมาตรฐานการเรียนรู้ของนักเรียนของตนเมื่อเปรียบเทียบกับที่อื่น อยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างมาก และความรู้สึกนี้มีความแตกต่างภายในกลุ่มน้อยมาก

ตาราง ๘. แสดงการแจกแจงจำนวนครูที่ต้องการย้ายไม่ต้องการย้าย
และสาเหตุที่ต้องการย้าย โดยจำแนกตามเพศ

จังหวัด และ เพศ	ไม่ อยาก ย้าย	อยาก ย้าย	สาเหตุที่อยากย้าย					รวม
			อยากกลับ ภูมิลำเนา	ทำไม่ตรง กับผู้บริหาร	รู้สึกไม่ ปลอดภัย	งานหนัก	อื่น ๆ	
ปัตตานี ชาย	๓๓	๒๐	๑๒	๑	๓	-	๔	๒๐
หญิง	๒๓	๒๓	๘	-	๕	-	๑๐	๒๓
ยะลา ชาย	๓๔	๑๖	๑๒	-	๓	-	๑	๑๖
หญิง	๒๔	๑๕	๘	-	๒	๑	๓	๑๕
นราธิวาสชาย	๓๐	๓๔	๒๑	๒	๕	-	๖	๓๔
หญิง	๒๒	๒๕	๑๒	๑	๑๐	-	๖	๒๕
สตูล ชาย	๑๓	๑๒	๘	-	-	๒	๒	๑๒
หญิง	๑๓	๕	-	-	๒	-	๓	๕
รวม ชาย	๑๒๒	๘๖	๕๓	๓	๑๕	๒	๑๓	๘๖
ร้อยละ	๕๘.๖๕	๔๑.๓๕	๒๑.๖๓	๓.๔๕	๑๓.๕๔	๒.๗๒	๑๕.๑๒	๑๐๐.๐๐
หญิง	๘๒	๗๒	๒๘	๑	๑๕	๑	๒๒	๗๒
ร้อยละ	๕๓.๒๕	๔๖.๗๕	๔๐.๒๘	๑.๓๕	๒๖.๓๕	๑.๓๕	๓๐.๓๕	๑๐๐.๐๐

หมายเหตุ * อื่น ๆ ได้แก่ - อยู่นานเกินไป ต้องการเปลี่ยนบรรยากาศ
- ต้องการศึกษาคือ
- ต้องการตั้งหลักแหล่งให้แน่นอนหรือย้ายตามสามี

จากตาราง ๘๑ แสดงให้เห็นสถานะภาพของครูในภาคศึกษา ๒ เมื่อพิจารณาตามเพศปรากฏว่าครูชาย ๕๑.๓๕ % ต้องการย้าย ส่วนอีก ๔๘.๖๕ % ไม่ต้องการย้าย

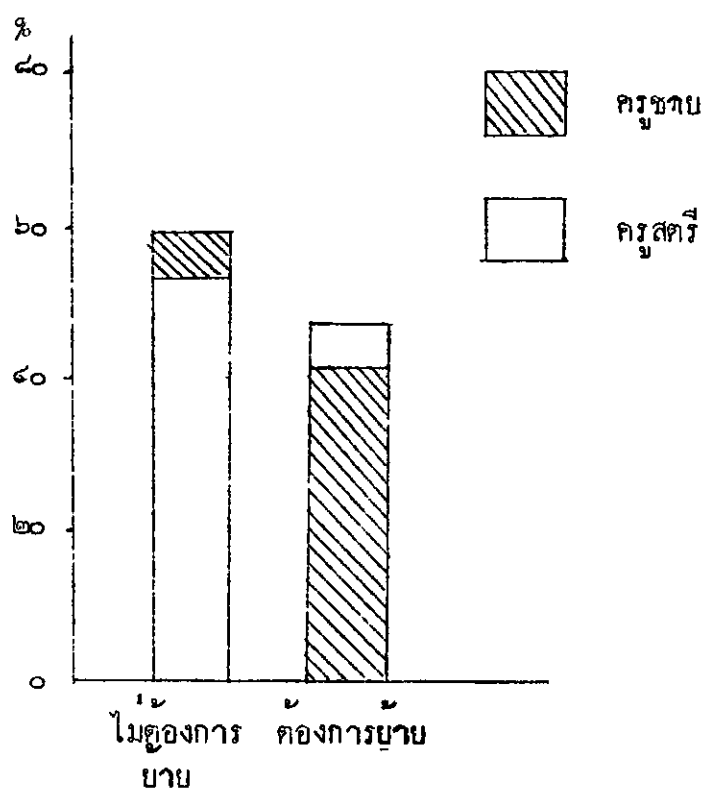
หรืออาจจะกล่าวได้ว่าครูชายส่วนมาก (๕๔.๖๕ %) ไม่ต้องการย้าย แต่ก็มีครูชายจำนวนมาก พอสมควร (๔๑.๓๕ %) ที่ต้องการย้าย

สำหรับครูสตรี ๔๖.๓๕ % ต้องการย้าย อีก ๕๓.๖๕ % ไม่ต้องการย้าย หรืออาจจะกล่าวได้ว่าครูสตรีส่วนมาก (๕๓.๖๕ %) ไม่ต้องการย้าย แต่ก็มีครูสตรีจำนวนมากพอสมควร (๔๖.๓๕ %) ที่ต้องการย้าย

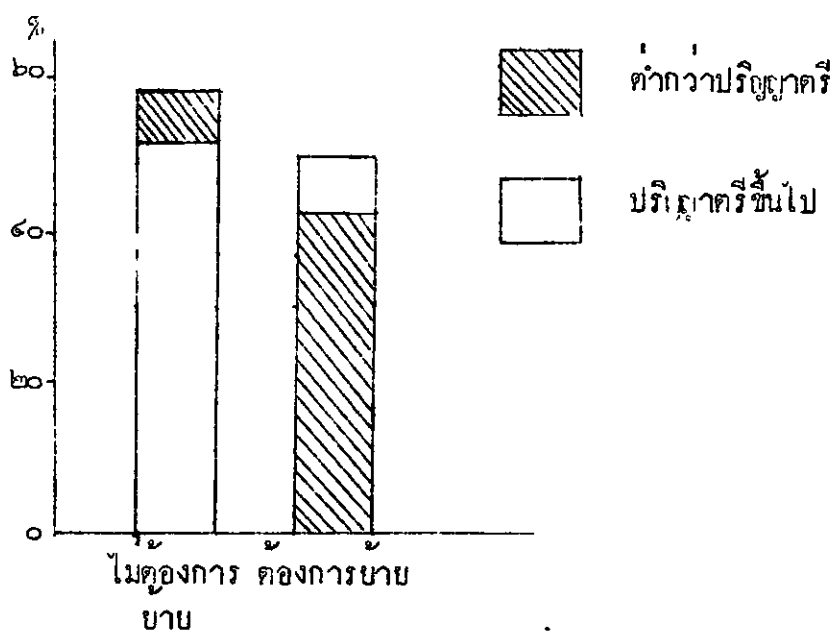
ส่วนสาเหตุที่ต้องการย้ายเมื่อพิจารณาตามเพศ ปรากฏว่า ๒๐.๖๓ % ของครูชายต้องการย้ายเพราะต้องการกลับภูมิลำเนาเดิม ๑๙.๔๔ % ต้องการย้ายเพราะรู้สึกไม่ปลอดภัย ๓.๔๔ % ต้องการย้ายเพราะทัศนคติไม่ตรงกับผู้บริหาร ๒.๓๒ % ต้องการย้ายเพราะรู้สึกว่างานหนัก และต้องการย้ายเพราะสาเหตุอื่น ๆ อีก ๑๕.๑๒ % หรืออาจจะกล่าวได้ว่า ครูชายที่ต้องการย้ายส่วนมาก (๙๕.๐๓ %) มีสาเหตุมาจากต้องการกลับภูมิลำเนาเดิมเพราะรู้สึกว่างานไม่ปลอดภัย มีเพียงส่วนน้อย (๒๐.๕๓ %) ที่ต้องการย้ายเพราะสาเหตุนอกเหนือจากสาเหตุใหญ่สองประการที่กล่าวแล้ว

สำหรับครูสตรี ปรากฏว่า ๔๐.๒๔ % ต้องการย้ายกลับภูมิลำเนา ๒๖.๓๕ % ต้องการย้ายเพราะรู้สึกไม่ปลอดภัย ๑.๓๕ % ต้องการย้ายเพราะรู้สึกว่าทัศนคติไม่ตรงกับผู้บริหาร และรู้สึกว่างานหนักเท่ากัน ส่วนอีก ๓๐.๕๕ % ต้องการย้ายด้วยสาเหตุอื่น ๆ จากที่กล่าวแล้ว หรืออาจจะกล่าวได้ว่า สาเหตุที่ครูสตรีต้องการย้ายส่วนมาก (๖๖.๖๙ %) เนื่องมาจากต้องการกลับภูมิลำเนาเดิมรู้สึกว่างานไม่ปลอดภัย มีเพียงส่วนน้อย (๓๓.๓๑ %) ที่ต้องการย้ายด้วยสาเหตุนอกเหนือจากสาเหตุใหญ่สองประการที่กล่าวแล้ว

ภาพต่อไปนี้แสดงการเปรียบเทียบความต้องการย้ายของครูในภาคศึกษา ๒ โดยเปรียบเทียบระหว่างครูชายกับครูสตรี และระหว่างครูที่มีวุฒิปริญญาตรี กับครูที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไป

ภาพ ๑๖. แสดงการเปรียบเทียบความต้องการจ่ายของครูชาบและครูสตรี

ภาพ ๑๗. แสดงการเปรียบเทียบความต้องการจ่ายของครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี และปริญญาตรีขึ้นไป

ตาราง ๘๒. แสดงการแจกแจงจำนวนครั้งที่ต้องการย้ายไม่ต้องการย้าย และ
สาเหตุที่ต้องการย้าย โดยจำแนกตามวุฒิ

จังหวัด และ วุฒิ	ไม่ย้าย	อยาก ย้าย	สาเหตุที่อยากย้าย					รวม
			อยากกลับ ภูมิลำเนา	ทักษะไม่ตรง กับผู้บริหาร	รู้สึกไม่ ปลอดภัย	งานหนัก	อื่น ๆ	
ปัตตานี								
ต่ำกว่าปริญญาตรี	๕๓	๓๓	๑๓	—	๕	—	๑๑	๓๓
ปริญญาตรีขึ้นไป	๓	๑๐	๓	๑	๓	—	๓	๑๐
ยะลา								
ต่ำกว่าปริญญาตรี	๕๔	๒๒	๑๔	—	๔	๑	๓	๒๒
ปริญญาตรีขึ้นไป	๕๔	๕	๓	๑	๑	—	๑	๕
นราธิวาส								
ต่ำกว่าปริญญาตรี	๘๓	๕๔	๒๓	๑	๑๕	—	๑๑	๕๔
ปริญญาตรีขึ้นไป	๕	๑๓	๖	๒	๔	—	๑	๑๓
สตูล								
ต่ำกว่าปริญญาตรี	๒๖	๑๒	๓	—	—	๓	๓	๑๒
ปริญญาตรีขึ้นไป	๔	๕	๑	—	๒	๒	๒	๕
รวม								
ต่ำกว่าปริญญาตรี	๑๖๖	๑๒๑	๖๕	๑	๒๔	๓	๒๔	๑๒๑
ร้อยละ	๕๓.๔๘	๔๒.๑๖	๕๓.๓๒	๑.๔๓	๑๕.๔๓	๒.๑๔	๒๓.๑๔	๑๐๐.๐๐
ปริญญาตรีขึ้นไป	๓๔	๓๓	๑๓	๓	๑๐	—	๓	๓๓
ร้อยละ	๕๐.๖๓	๔๕.๖๓	๔๕.๕๔	๔.๑๖	๒๓.๐๓	—	๑๔.๕๖	๑๐๐.๐๐

หมายเหตุ * อื่น ๆ เหมือนตาราง ๘๑

จากตาราง ๔๒ แสดงให้เห็นสถานภาพของครูในภาคศึกษา ๒ เมื่อพิจารณาตามวุฒิ ปรากฏว่าครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน ๔๖.๑๖ % ต้องการย้าย ส่วนอีก ๕๓.๘๔ % ไม่ต้องการย้าย หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีส่วนมาก (๕๓.๘๔ %) ไม่ต้องการย้าย แต่ก็มีครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวนมากพอสมควร (๔๖.๑๖ %) ที่ต้องการย้าย

สำหรับครูที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไป ๔๕.๓๓ % ต้องการย้าย และอีก ๕๐.๖๗ % ไม่ต้องการย้าย หรือพอจะกล่าวได้ว่าสำหรับครูที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไปจำนวนครูที่ต้องการย้ายกับไม่ต้องการย้ายมีจำนวนเท่า ๆ กัน คือมีอย่างละครึ่ง

สาเหตุที่ต้องการย้ายสำหรับครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีปรากฏว่า ๕๓.๗๒ % ต้องการย้ายเพราะอยากกลับภูมิลำเนา ๑๔.๘๓ % เพราะรู้สึกไม่ปลอดภัย ๒.๔๔ % ต้องการย้ายเพราะงานหนัก ๐.๘๓ % ต้องการย้ายเพราะทัศนคติไม่ตรงกับผู้บริหาร ส่วนอีก ๒๓.๑๘ % ต้องการย้ายเพราะสาเหตุอื่น ๆ นอกเหนือจากที่กล่าวแล้ว หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีส่วนมาก (๗๓.๕๕ %) ต้องการย้ายเพราะอยากกลับภูมิลำเนา กับเพราะรู้สึกไม่ปลอดภัย มีเพียงส่วนน้อย (๒๖.๔๕ %) ที่ต้องการย้ายเพราะสาเหตุอื่นนอกเหนือจากสาเหตุใหญ่สองประการที่กล่าวแล้ว

สำหรับครูที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไป ๔๕.๙๔ % ต้องการย้ายเพราะอยากกลับภูมิลำเนา ๒๗.๐๓ % ต้องการย้ายเพราะรู้สึกไม่ปลอดภัย ๔.๑๒ % ต้องการย้ายเพราะทัศนคติไม่ตรงกับผู้บริหาร อีก ๑๔.๙๒ % ต้องการย้ายเพราะสาเหตุอื่น ๆ หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไปที่ต้องการย้ายส่วนใหญ่ (๗๒.๙๗ %) มีสาเหตุจากการต้องการย้ายกลับภูมิลำเนา กับรู้สึกไม่ปลอดภัย มีเพียงส่วนน้อย (๒๗.๐๓ %) ที่ต้องการย้ายด้วยสาเหตุอื่นนอกเหนือจากสาเหตุใหญ่สองประการที่กล่าวแล้ว

ตาราง ๘๑. แสดงการแจกแจงจำนวนครั้งที่ต้องการย้ายไม่ต้องการย้าย และ
สาเหตุที่ต้องการย้าย โดยจำแนกตามอายุจริง

จังหวัด และ อายุจริง	ไม่ย้าย	ย้าย	สาเหตุที่ย้าย					รวม
			อยากกลับ ภูมิลำเนา	หัด ใหม่	รู้สึกไม่ ปลอดภัย	งานหนัก	อื่น ๆ	
ปัตตานี								
๑๔ - ๔๐ ปี	๔๕	๔๑	๑๕	๑	๔	-	๑๓	๔๑
๔๑ ปีขึ้นไป	๑๑	๒	๑	-	-	-	๑	๒
ยะลา								
๑๔ - ๔๐ ปี	๕๕	๓๑	๒๑	-	๕	๑	๔	๓๑
๔๑ ปีขึ้นไป	๓	-	-	-	-	-	-	-
นราธิวาส								
๑๔ - ๔๐ ปี	๔๖	๖๖	๓๓	๓	๑๔	-	๑๒	๖๖
๔๑ ปีขึ้นไป	๖	๑	-	-	๑	-	-	๑
สตูล								
๑๔ - ๔๐ ปี	๒๔	๑๓	๔	-	๒	๒	๕	๑๓
๔๑ ปีขึ้นไป	๒	-	-	-	-	-	-	-
รวม ๑๔ - ๔๐ ปี	๑๓๔	๑๕๕	๔๑	๔	๓๓	๓	๓๔	๑๕๕
ร้อยละ	๕๓.๕๕	๕๖.๕๕	๕๒.๒๖	๒.๕๔	๒๑.๒๕	๑.๕๓	๒๑.๕๓	๑๐๐.๐๐
๔๑ ปีขึ้นไป	๒๖	๓	๑	-	๑	-	๑	๓
ร้อยละ	๕๕.๖๖	๑๐.๓๔	๓๓.๓๓	-	๓๓.๓๓	-	๓๓.๓๓	๑๐๐.๐๐

หมายเหตุ * อื่น ๆ เหมือนตาราง ๘๑

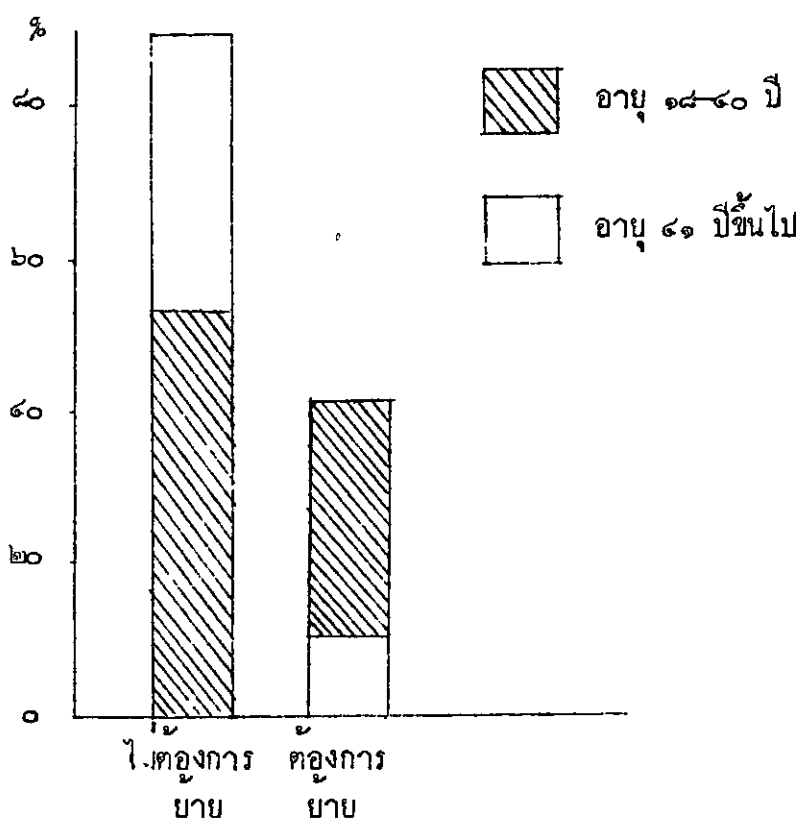
จากตาราง ๔๓ แสดงให้เห็นสถานะของครูในภาคศึกษา ๒ เมื่อพิจารณาตามอายุจริง ปรากฏว่าครูที่มีอายุจริง ๑๔ - ๔๐ ปี ๔๖.๕๕ % ต้องการย้าย ๕๓.๔๕ % ไม่ต้องการย้าย หรืออาจจะกล่าวได้ว่าครูที่มีอายุ ๑๔ - ๔๐ ปีส่วนมาก (๕๓.๔๕ %) ไม่ต้องการย้าย แต่ก็มีครูที่มีอายุ ๑๔ - ๔๐ ปีมากพอสมควร (๔๖.๕๕ %) ที่ต้องการย้าย

สำหรับครูที่มีอายุจริง ๔๑ ปีขึ้นไป ปรากฏว่า ๑๐.๓๔ % ต้องการย้าย อีก ๘๙.๖๖ % ไม่ต้องการย้าย หรืออาจจะกล่าวได้ว่าครูที่มีอายุ ๔๑ ปีขึ้นไปเกือบทั้งหมด (๘๙.๖๖ %) ไม่ต้องการย้าย มีเพียงส่วนน้อยเพียง ๑๐.๓๔ % ที่ต้องการย้าย

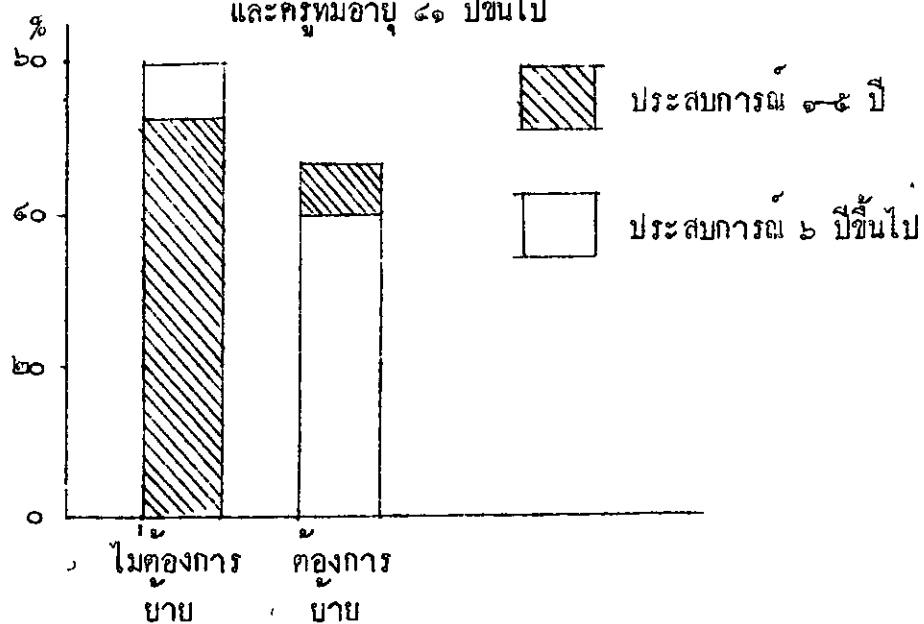
สาเหตุที่ต้องการย้ายของครูที่มีอายุ ๑๔ - ๔๐ ปี ๕๖.๒๒ % ต้องการย้ายเพราะอยากกลับภูมิลำเนา ๒๑.๒๕ % ต้องการย้ายเพราะรู้สึกไม่ปลอดภัย ๒.๕๔ % ต้องการย้ายเพราะทัศนคติไม่ตรงกับผู้บริหาร ๑.๕๓ % ต้องการย้ายเพราะงานหนัก และอีก ๒๐.๙๖ % ต้องการย้ายเพราะสาเหตุอื่น ๆ นอกเหนือจากที่กล่าวแล้ว หรืออาจจะกล่าวได้ว่า ครูที่มีอายุ ๑๔ - ๔๐ ปีที่ต้องการย้ายส่วนมาก (๕๓.๔๕ %) มีสาเหตุจากต้องการกลับภูมิลำเนากับรู้สึกที่ไม่ปลอดภัย มีเพียงส่วนน้อย ๒๖.๔๕ % ที่ต้องการย้ายเพราะสาเหตุอื่นนอกเหนือจากสาเหตุใหญ่สองประการที่กล่าวแล้ว

สำหรับครูที่มีอายุ ๔๑ ปีขึ้นไป ๓๓.๓๓ % ต้องการย้ายเพราะอยากกลับภูมิลำเนา ๓๓.๓๓ % ต้องการย้ายเพราะรู้สึกไม่ปลอดภัยและอีก ๓๓.๓๓ % ต้องการย้ายเพราะสาเหตุอื่น ๆ หรืออาจจะกล่าวได้ว่าครูที่มีอายุ ๔๑ ปีขึ้นไปสองในสาม (๖๖.๖๖ %) ต้องการย้ายเพราะอยากกลับภูมิลำเนากับรู้สึกไม่ปลอดภัย อีกหนึ่งในสาม (๓๓.๓๓ %) ต้องการย้ายเพราะสาเหตุอื่น ๆ

ภาพต่อไปนี้แสดงการเปรียบเทียบความต้องการย้ายของครูในภาคศึกษา ๒ โดยเปรียบเทียบระหว่างครูที่มีอายุ ๑๔ - ๔๐ ปี กับครูที่มีอายุ ๔๑ ปีขึ้นไป และระหว่างครูที่มีประสบการณ์ ๑-๕ ปี กับครูที่มีประสบการณ์ ๖ ปีขึ้นไป

ภาพ ๑๔. แสดงการเปรียบเทียบความต้องการข้ายของครูที่มีอายุ ๑๘-๔๐ ปี และครูที่มีอายุ ๔๑ ปีขึ้นไป

ภาพ ๑๕. แสดงการเปรียบเทียบความต้องการข้ายของครูที่มีประสบการณ์ ๑-๕ ปี และ ๖ ปีขึ้นไป

ตาราง ๕- แสดงการแจกแจงจำนวนครูที่ต้องการย้าย ไม่ต้องการย้าย และ
สาเหตุที่ต้องการย้าย โดยจำแนกตามอายุราชการ

จังหวัด และ อายุราชการ	ไม่ย้าย	ย้าย	สาเหตุที่ย้าย					รวม
			อยากกลับ ภูมิลำเนา	ทักษะไม่ตรง กับผู้บริหาร	รู้สึกไม่ ปลอดภัย	งานหนัก	อื่น ๆ	
ปัตตานี								
๑ - ๕ ปี	๒๐	๒๒	๑๐	๑	๙	-	๔	๒๖
๖ ปีขึ้นไป	๔๐	๒๑	๑๐	-	๑	-	๑๐	๕๑
ยะลา								
๑ - ๕ ปี	๒๔	๑๓	๕	-	๒	-	๒	๓๓
๖ ปีขึ้นไป	๓๔	๑๔	๑๒	-	๓	๑	๒	๖๘
นราธิวาส								
๑ - ๕ ปี	๒๕	๔๑	๒๒	๓	๔	-	๔	๔๑
๖ ปีขึ้นไป	๒๓	๒๖	๑๑	-	๑๑	-	๔	๒๖
สตูล								
๑ - ๕ ปี	๑๕	๙	๕	-	-	-	๒	๙
๖ ปีขึ้นไป	๑๕	๑๐	๓	-	๒	๒	๓	๑๐
รวม ๑-๕ ปี	๘๒	๘๓	๔๖	๔	๑๙	-	๑๖	๘๓
ร้อยละ	๕๒.๕๓	๕๓.๔๗	๕๕.๕๒	๔.๘๒	๒๐.๔๘	-	๑๙.๒๘	๑๐๐.๐๐
๖ ปีขึ้นไป	๑๑๒	๙๕	๓๖	-	๑๙	๓	๑๕	๙๕
ร้อยละ	๕๕.๘๕	๕๐.๑๑	๔๔.๐๐	-	๒๒.๖๓	๔.๐๐	๒๕.๓๓	๑๐๐.๐๐

หมายเหตุ * อื่น ๆ เหมือนตาราง ๔

จากตาราง ๕ แสดงให้เห็นถึงสภาพของครูในภาคศึกษา ๒ เมื่อพิจารณาตามอายุราชการ ปรากฏว่าครูที่มีอายุราชการ ๑ - ๕ ปี จำนวน ๕๓.๔๗ % ต้องการ

ย้าย อีก ๕๖.๕๓ % ไม่ต้องการย้าย กล่าวได้ว่าครูที่มีอายุราชการ ๑ - ๕ ปี ส่วนมาก (๕๖.๕๓ %) ไม่ต้องการย้าย แต่ก็มีครูที่มีอายุราชการ ๑ - ๕ ปี จำนวนมากพอสมควร (๔๓.๔๓ %) ที่ต้องการย้าย

สำหรับครูที่มีอายุราชการ ๖ ปีขึ้นไป ปรากฏว่า ๔๐.๑๑ % ต้องการย้าย อีก ๕๙.๘๙ % ไม่ต้องการย้าย กล่าวได้ว่าครูที่มีอายุราชการ ๖ ปีขึ้นไป ส่วนมาก (๕๙.๘๙ %) ไม่ต้องการย้าย แต่ก็มีครูที่มีอายุราชการ ๖ ปีขึ้นไปจำนวนมากพอสมควร (๔๐.๑๑%) ที่ต้องการย้าย

สาเหตุที่ต้องการย้ายสำหรับครูที่มีอายุราชการ ๑- ๕ ปี ปรากฏว่า ๕๕.๘๖ % ต้องการย้ายเพราะอยากกลับภูมิลำเนา ๒๐.๔๔ % ต้องการย้ายเพราะรู้สึกไม่ปลอดภัย ๔.๘๖ % ต้องการย้ายเพราะทัศนคติตรงกับผู้บริหาร และอีก ๑๘.๒๔ % ต้องการย้ายเพราะสาเหตุอื่น ๆ นอกเหนือจากที่กล่าวแล้ว หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูที่มีอายุราชการ ๑ - ๕ ปี ที่ต้องการย้าย ส่วนมาก (๕๕.๘๐ %) มีสาเหตุเพราะต้องการย้ายกลับภูมิลำเนาหรือเพราะรู้สึกไม่ปลอดภัย มีเพียงส่วนน้อย (๒๔.๑๐ %) ที่ต้องการย้ายเพราะสาเหตุอื่นนอกเหนือจากสาเหตุใหญ่สองประการที่กล่าวแล้ว

สำหรับครูที่มีอายุราชการ ๖ ปีขึ้นไป ปรากฏว่า ๔๔.๐๐ % ต้องการย้ายเพราะอยากกลับภูมิลำเนา ๒๒.๖๓ % ต้องการย้ายเพราะรู้สึกไม่ปลอดภัย ๔.๐๐ % ต้องการย้ายเพราะงานหนัก อีก ๒๙.๓๓ % ต้องการย้ายเพราะสาเหตุอื่น ๆ นอกเหนือจากที่กล่าวแล้ว หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูที่มีอายุราชการ ๖ ปีขึ้นไปที่ต้องการย้ายส่วนใหญ่ (๔๖.๖๓ %) มีสาเหตุเพราะต้องการย้ายกลับภูมิลำเนาหรือเพราะรู้สึกไม่ปลอดภัย มีเพียงส่วนน้อย (๒๙.๓๓%) ที่ต้องการย้ายเพราะสาเหตุอื่นนอกเหนือจากสาเหตุใหญ่สองประการข้างต้น

ตาราง ๔๕. แสดงการแจกแจงจำนวนครูที่ต้องการย้ายไม่ต้องการย้าย และสาเหตุ
ที่ต้องการย้าย โดยจำแนกตามเงินเดือน

จังหวัด และ อายุราชการ	ไม่ ย้าย	อยาก ย้าย	สาเหตุที่อยากย้าย					รวม
			อยากกลับ ภูมิลำเนา	ที่คณะไม่ตรง กับผู้บริหาร	รู้สึกไม่ ปลอดภัย	งานหนัก	อื่น ๆ *	
ปัตตานี								
ไม่เกิน ๑๓๐๐ บาท	๔๑	๓๑	๑๙	—	๖	—	๔	๓๑
๑๔๐๐ - ๒๓๕๐ บาท	๑๙	๑๒	๓	๑	๒	—	๖	๑๒
๒๔๐๐ บาทขึ้นไป	๒	—	—	—	—	—	—	—
ยะลา								
ไม่เกิน ๑๓๐๐ บาท	๓๖	๒๑	๑๕	—	๓	๑	๒	๒๑
๑๔๐๐ - ๒๓๕๐ บาท	๒๕	๑๐	๖	—	๒	—	๒	๑๐
๒๔๐๐ บาทขึ้นไป	๑	—	—	—	—	—	—	—
นราธิวาส								
ไม่เกิน ๑๓๐๐ บาท	๔๔	๕๖	๓๐	๓	๑๒	—	๑๑	๕๖
๑๔๐๐ - ๒๓๕๐ บาท	๔	๑๑	๓	—	๙	—	๑	๑๑
๒๔๐๐ บาทขึ้นไป	—	—	—	—	—	—	—	—
สตูล								
ไม่เกิน ๑๓๐๐ บาท	๒๐	๔	๕	—	—	๑	๒	๔
๑๔๐๐ - ๒๓๕๐ บาท	๑๐	๕	๓	—	๒	๑	๑	๕
๒๔๐๐ บาทขึ้นไป	—	—	—	—	—	—	—	—
รวมยก								
ไม่เกิน ๑๓๐๐ บาท	๑๔๒	๑๑๖	๖๙	๓	๒๑	๒	๒๓	๑๑๖
รอยละ	๕๔.๘๖	๔๕.๑๔	๕๙.๙๖	๒.๕๕	๑๘.๑๐	๑.๙๒	๑๘.๔๓	๑๐๐.๐๐
๑๔๐๐ - ๒๓๕๐ บาท	๒๐	๑๒	๑๕	๑	๑๓	๑	๑๒	๑๒
รอยละ	๕๘.๘๒	๔๑.๑๘	๓๕.๙๑	๒.๘๓	๓๐.๕๕	๒.๓๘	๒๘.๕๙	๑๐๐.๐๐
๒๔๐๐ บาทขึ้นไป	๓	—	—	—	—	—	—	—
รอยละ	๑๐๐.๐๐	—	—	—	—	—	—	—

หมายเหตุ * อื่น ๆ เหมือนตาราง ๔๖

จากตาราง ๕๕ แสดงให้เห็นสถานภาพของครูในภาคศึกษา ๒ เมื่อพิจารณาตามเงินเดือน ปรากฏว่าครูที่มีเงินเดือนไม่เกิน ๑,๓๐๐ บาท ๔๕.๑๔ % ต้องการย้าย ๕๔.๘๖ % ไม่ต้องการย้าย หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูที่มีเงินเดือนไม่เกิน ๑,๓๐๐ บาท ส่วนมาก (๕๔.๘๖ %) ไม่ต้องการย้าย แต่ก็มีครูที่มีเงินเดือนไม่เกิน ๑,๓๐๐ บาท จำนวนมากพอสมควร (๔๕.๑๔ %) ที่ต้องการย้าย

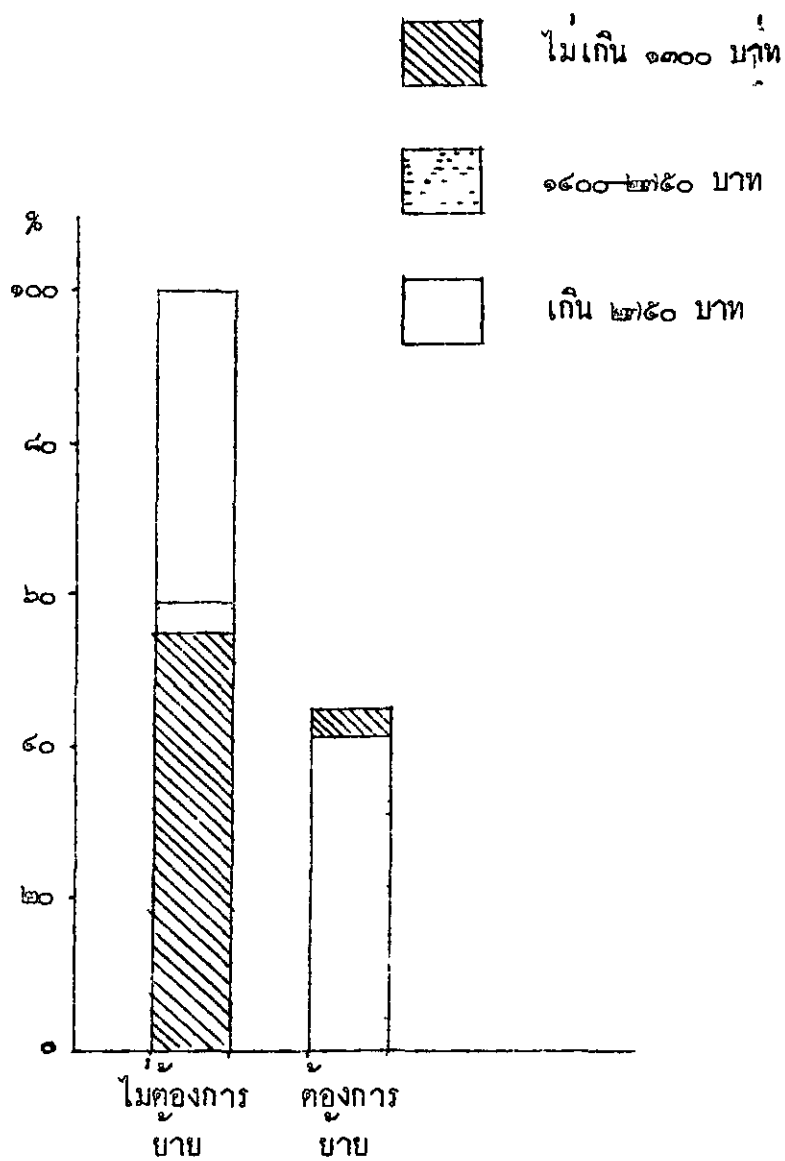
สำหรับครูที่มีเงินเดือน ๑,๔๐๐ - ๒,๓๕๐ บาท ปรากฏว่า ๔๑.๑๔ % ต้องการย้าย อีก ๕๘.๘๖ % ไม่ต้องการ หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูที่มีเงินเดือน ๑,๔๐๐ - ๒,๓๕๐ บาท ส่วนมาก (๕๘.๘๖ %) ไม่ต้องการย้าย แต่ก็มีครูที่มีเงินเดือน ๑,๔๐๐ - ๒,๓๕๐ บาท มากพอสมควร (๔๑.๑๔ %) ที่ต้องการย้าย

ส่วนครูที่มีเงินเดือนมากกว่า ๒,๓๕๐ บาท หรือ ๒,๔๐๐ บาทขึ้นไป ทั้งหมดไม่ต้องการย้าย หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูที่มีเงินเดือน ๒,๔๐๐ บาทขึ้นไปเห็นว่าโรงเรียนที่ตนทำงานอยู่นั้นเป็นที่พอใจแล้ว

สาเหตุที่ต้องการย้ายสำหรับครูที่มีเงินเดือนไม่เกิน ๑,๓๐๐ บาท ปรากฏว่า ๕๙.๙๖ % ต้องการย้ายเพราะอยากกลับภูมิลำเนา ๑๘.๑๐ % ต้องการย้ายเพราะรู้สึกไม่ปลอดภัย ๒.๕๕ % ต้องการย้ายเพราะทัศนคติไม่ตรงกับผู้บริหาร ๑.๙๒ % ต้องการย้ายเพราะงานหนัก อีก ๑๘.๔๓ % ต้องการย้ายเพราะสาเหตุอื่น ๆ หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูที่มีเงินเดือนไม่เกิน ๑,๓๐๐ บาท ส่วนมาก (๕๙.๘๖ %) ต้องการย้ายเพราะอยากกลับภูมิลำเนา หรือรู้สึกไม่ปลอดภัย มีเพียงส่วนน้อย (๒๔.๑๔ %) ที่ต้องการย้ายเพราะสาเหตุอื่น ๆ

สำหรับครูที่มีเงินเดือน ๑,๔๐๐ - ๒,๓๕๐ บาท ๓๕.๙๖ % ต้องการย้ายเพราะอยากกลับภูมิลำเนา ๓๐.๕๕ % ต้องการย้ายเพราะรู้สึกไม่ปลอดภัย ๒.๓๔ % ต้องการย้ายเพราะทัศนคติไม่ตรงกับผู้บริหารและงานหนักอย่างละเท่ากัน อีก ๒๔.๕๙ % ต้องการย้ายเพราะสาเหตุอื่น ๆ หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูที่มีเงินเดือน ๑,๔๐๐ - ๒,๓๕๐ บาท ที่ต้องการย้ายส่วนมาก (๖๖.๖๖ %) มีสาเหตุเพราะอยากกลับภูมิลำเนาหรือรู้สึกไม่ปลอดภัย มีเพียงส่วนน้อย (๓๓.๓๔ %) ที่ต้องการย้ายเพราะสาเหตุอื่นนอกเหนือจากสาเหตุใหญ่สองประการดังกล่าวแล้ว

ภาพต่อไปนี้แสดงการเปรียบเทียบความต้องการย้ายของครูในภาคศึกษา ๒ โดยเปรียบเทียบตามเงินเดือน

ภาพ ๒๐. แสดงการเปรียบเทียบความต้องการขายของครุที่มีเงินเดือนไม่เกิน ๑๓๐๐ บาท ๑๔๐๐-๒๕๕๐ บาท และมากกว่า ๒๕๕๐ บาท

ตาราง๘. แสดงการแจกแจงสถานภาพของครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ โดยจำแนก
ตามเพศ วุฒิ อายุจริง อายุการเป็นครูใหญ่ และเงินเดือน

รายการ		สถานภาพของครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่								รวม	
		อยากย้าย		ไม่อยากย้าย		เฉย ๆ		อยากเป็น ครูใหญ่			
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เพศ	ชาย	๓	๓๖.๘๘	๖	๓๑.๕๘	๕	๒๖.๓๑	๑	๕.๒๖	๑๕	๑๐๐.๐๐
	หญิง	๑	๓๓.๓๓	๒	๖๖.๖๗	—	—	—	—	๓	๑๐๐.๐๐
	รวม	๔	๓๖.๓๖	๘	๓๖.๓๖	๕	๒๖.๓๑	๑	๕.๕๕	๒๒	๑๐๐.๐๐
วุฒิ	ต่ำกว่าปริญญาตรี	๒	๑๘.๑๘	๕	๕๕.๕๕	๓	๒๗.๒๗	๑	๙.๐๙	๑๑	๑๐๐.๐๐
	ปริญญาตรีขึ้นไป	๖	๕๕.๕๕	๓	๒๗.๒๗	๒	๑๘.๑๘	—	—	๑๑	๑๐๐.๐๐
	รวม	๘	๓๖.๓๖	๘	๓๖.๓๖	๕	๒๖.๓๑	๑	๙.๐๙	๒๒	๑๐๐.๐๐
อายุจริง	๑๘ - ๕๐ ปี	๔	๕๐.๐๐	๓	๓๐.๐๐	๒	๒๐.๐๐	๑	๑๐.๐๐	๑๐	๑๐๐.๐๐
	๕๑ ปีขึ้นไป	๔	๓๓.๓๓	๕	๔๑.๖๗	๓	๒๕.๐๐	—	—	๑๒	๑๐๐.๐๐
	รวม	๘	๓๖.๓๖	๘	๓๖.๓๖	๕	๒๖.๓๑	๑	๙.๐๙	๒๒	๑๐๐.๐๐
อายุการ	๑-๕ ปี	๒	๑๕.๓๘	๕	๓๘.๔๖	๕	๓๘.๔๖	๑	๗.๖๙	๑๓	๑๐๐.๐๐
	เป็นครูใหญ่ ๖ ปีขึ้นไป	๖	๖๖.๖๗	๓	๓๓.๓๓	—	—	—	—	๙	๑๐๐.๐๐
	รวม	๘	๓๖.๓๖	๘	๓๖.๓๖	๕	๒๖.๓๑	๑	๙.๐๙	๒๒	๑๐๐.๐๐
เงินเดือน											
ไม่เกิน ๑๓๐๐ บาท		—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
๑๔๐๐ - ๒๓๕๐ บาท		๖	๓๓.๕๐	๔	๒๕.๐๐	๕	๓๑.๒๕	๑	๖.๒๕	๑๖	๑๐๐.๐๐
มากกว่า ๒๓๕๐ บาท		๒	๓๓.๓๓	๔	๖๖.๖๗	—	—	—	—	๖	๑๐๐.๐๐
รวม		๘	๓๖.๓๖	๘	๓๖.๓๖	๕	๒๖.๓๑	๑	๙.๐๙	๒๒	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๘๖ แสดงให้เห็นสถานภาพของครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ในภาคศึกษา ๒ เมื่อพิจารณาตามเพศ ปรากฏว่าครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ที่เป็นชาย ๓๖.๓๖ % ต้องการย้าย ๓๑.๕๔ % ไม่ต้องการย้าย ๒๖.๓๑ % เฉย ๆ และ ๕.๒๒ % ยากเป็นครูน้อย หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ที่เป็นชายส่วนมาก (๕๓.๕๕ %) ไม่ต้องการเปลี่ยนแปลงสถานภาพของตน แต่ก็มีครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ชายจำนวนมากพอสมควร (๕๒.๑๑ %) ที่ต้องการเปลี่ยนแปลงสถานภาพของตน

สำหรับครูใหญ่อาจารย์ใหญ่สตรี ๖๖.๖๗ % ไม่ต้องการย้าย อีก ๓๓.๓๓ % ต้องการย้าย หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ที่เป็นสตรี สองในสามไม่ต้องการเปลี่ยนแปลงสถานภาพของตน อีกหนึ่งในสามต้องการเปลี่ยนแปลงสถานภาพของตน

เมื่อพิจารณาตามวุฒิ ปรากฏว่าครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี ๔๕.๔๕ % ไม่ต้องการย้าย ๒๗.๒๗ % เฉย ๆ ๑๔.๑๔ % ต้องการย้าย และอีก ๑๓.๐๙ % ยากเป็นครูน้อย หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูใหญ่ที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีส่วนมาก (๗๒.๗๒ %) ไม่ต้องการเปลี่ยนแปลงสถานภาพของตน มีเพียงส่วนน้อย (๒๗.๒๗ %) ที่ต้องการเปลี่ยนแปลงสถานภาพของตน

สำหรับครูใหญ่ที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไป ปรากฏว่า ๕๔.๕๕ % ต้องการย้าย ๒๗.๒๗ % ไม่อยากร้าย ๑๔.๑๔ % เฉย ๆ หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูใหญ่ที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไปมากกว่าครึ่ง (๕๔.๕๕ %) ต้องการเปลี่ยนแปลงสถานภาพของตน ส่วนครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ที่ไม่ต้องการเปลี่ยนแปลงสถานภาพของตนมีไม่ถึงครึ่ง (๔๕.๔๕ %)

เมื่อพิจารณาตามอายุจริง ปรากฏว่าครูใหญ่ที่มีอายุจริง ๑๔ - ๔๐ ปี ๕๐.๐๐ % ต้องการย้าย ๓๐.๐๐ % ไม่ต้องการย้าย ๒๐.๐๐ % เฉย ๆ และอีก ๑๐.๐๐ % ต้องการเป็นครูน้อย หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูใหญ่ที่มีอายุ ๑๔ - ๔๐ ปี ครึ่งหนึ่ง (๕๐.๐๐ %) ต้องการเปลี่ยนแปลงสถานภาพของตน และอีกครึ่งหนึ่ง (๕๐.๐๐ %) ไม่ต้องการเปลี่ยนแปลงสถานภาพของตน

สำหรับครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ที่มีอายุ ๔๑ ปีขึ้นไป ปรากฏว่า ๔๑.๖๗ % ไม่ต้องการย้าย ๓๓.๓๓ % ต้องการย้าย และอีก ๒๕.๐๐ % เฉย ๆ หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ที่มีอายุจริง ๔๑ ปีขึ้นไป สองในสาม (๖๖.๖๗ %) ไม่ต้องการเปลี่ยนแปลง

สถานภาพของตน มีเพียงหนึ่งในสาม (๓๓.๓๓ %) ที่ต้องการเปลี่ยนแปลงสถานภาพของตน

เมื่อพิจารณาตามอายุในราชการเป็นครูใหญ่ หรือประสบการณ์ในการเป็นครูใหญ่ ปรากฏว่าครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ที่มีอายุในราชการเป็นครูใหญ่ ๑ - ๕ ปี ๓๔.๔๖ % ไม่ต้องการย้ายและเฉย ๆ เท่ากัน ๑๔.๓๔ % ต้องการย้าย และอีก ๙.๖๔ % ต้องการเป็นครูน้อย หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ที่มีประสบการณ์ในการเป็นครูใหญ่ไม่เกิน ๕ ปี ส่วนมาก (๗๖.๕๒ %) ไม่ต้องการเปลี่ยนแปลงสถานภาพของตน มีเพียงส่วนน้อย (๒๓.๔๘ %) ที่ต้องการเปลี่ยนแปลงสถานภาพของตน

สำหรับครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ที่มีอายุในราชการเป็นครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ตั้งแต่ ๖ ปีขึ้นไป ปรากฏว่า ๖๖.๖๗ % ต้องการย้าย อีก ๓๓.๓๓ % ไม่ต้องการย้ายหรือพอจะกล่าวได้ว่าครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ที่มีอายุในราชการเป็นครูใหญ่ตั้งแต่ ๖ ปีขึ้นไป สองในสามต้องการเปลี่ยนแปลงสถานภาพของตน อีกหนึ่งในสามเท่านั้นที่ไม่ต้องการเปลี่ยนแปลงสถานภาพ

เมื่อพิจารณาตามเงินเดือน ปรากฏว่าครูใหญ่ที่มีเงินเดือน ๑,๔๐๐ - ๒,๙๕๐ บาท ปรากฏว่า ๓๗.๕๐ % ต้องการย้าย ๓๑.๒๕ % เฉย ๆ ๒๕.๐๐ % ไม่ต้องการย้าย และอีก ๖.๒๕ % อยากเป็นครูน้อย หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ที่มีเงินเดือน ๑,๔๐๐ - ๒,๙๕๐ บาท ส่วนมาก (๕๖.๒๕ %) ไม่ต้องการเปลี่ยนแปลงสถานภาพของตน ที่ต้องการเปลี่ยนแปลงสถานภาพของตนมี ๔๓.๗๕ %

สำหรับครูใหญ่ที่มีเงินเดือนมากกว่า ๒,๙๕๐ บาท ปรากฏว่า ๖๖.๖๗ % ไม่ต้องการย้าย ๓๓.๓๓ % ต้องการย้าย หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูใหญ่ที่มีเงินเดือนมากกว่า ๒,๙๕๐ บาท สองในสามไม่ต้องการเปลี่ยนแปลงสถานภาพของตน และอีกหนึ่งในสามต้องการเปลี่ยนแปลงสถานภาพ

ตาราง ๔๗. แสดงการแจกแจงสาเหตุที่ต้องการย้ายของครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่
โดยจำแนกตามเพศ วุฒิ อายุจริง อายุในราชการเป็นครูใหญ่ และ
เงินเดือน

รายการ		สาเหตุที่ต้องการย้าย										รวม	
		อยากกลับ ภูมิลำเนา		ทัศนคติไม่ตรงกับ ผู้บริหาร		สวัสดิการ ไม่ดี		รู้สึกไม่ ปลอดภัย		งานหนัก			
		จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เพศ	ชาย	๒	๒๘.๕๗	๑	๑๔.๒๘	-	-	๔	๕๓.๑๔	-	-	๗	๑๐๐.๐๐
	หญิง	-	-	-	-	-	-	๑	๑๐๐.๐๐	-	-	๑	๑๐๐.๐๐
	รวม	๒	๒๘.๕๐	๑	๑๒.๕๐	-	-	๕	๖๒.๕๐	-	-	๘	๑๐๐.๐๐
วุฒิ	ต่ำกว่าปริญญาตรี	๑	๓๓.๓๓	-	-	-	-	๒	๖๖.๖๗	-	-	๓	๑๐๐.๐๐
	ปริญญาตรีขึ้นไป	๑	๒๐.๐๐	๑	๒๐.๐๐	-	-	๓	๖๐.๐๐	-	-	๕	๑๐๐.๐๐
	รวม	๒	๒๘.๕๐	๑	๑๒.๕๐	-	-	๕	๖๒.๕๐	-	-	๘	๑๐๐.๐๐
อายุจริง	๑-๕๐ ปี	๒	๕๐.๐๐	-	-	-	-	๒	๕๐.๐๐	-	-	๔	๑๐๐.๐๐
	๕๑ ปีขึ้นไป	-	-	๑	๒๕.๐๐	-	-	๓	๗๕.๐๐	-	-	๔	๑๐๐.๐๐
	รวม	๒	๒๘.๕๐	๑	๑๒.๕๐	-	-	๕	๖๒.๕๐	-	-	๘	๑๐๐.๐๐
อายุการ	๑-๕ ปี	๑	๕๐.๐๐	-	-	-	-	๑	๕๐.๐๐	-	-	๒	๑๐๐.๐๐
	เป็นครูใหญ่ ๖ ปีขึ้นไป	๑	๑๖.๖๗	๑	๑๖.๖๗	-	-	๔	๖๖.๖๗	-	-	๖	๑๐๐.๐๐
	รวม	๒	๒๘.๕๐	๑	๑๒.๕๐	-	-	๕	๖๒.๕๐	-	-	๘	๑๐๐.๐๐
เงินเดือน													
ไม่เกิน ๑๓๐๐ บาท		-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
๑๔๐๐ - ๒๓๕๐ บาท		๑	๑๖.๖๗	๑	๑๖.๖๗	-	-	๔	๖๖.๖๗	-	-	๖	๑๐๐.๐๐
มากกว่า ๒๓๕๐ บาท		๑	๕๐.๐๐	-	-	-	-	๑	๕๐.๐๐	-	-	๒	๑๐๐.๐๐
	รวม	๒	๒๘.๕๐	๑	๑๒.๕๐	-	-	๕	๖๒.๕๐	-	-	๘	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๔๗ ผลปรากฏว่าครูใหญ่อาจารย์ใหญ่เพศชายในภาคศึกษา
๒ ที่ต้องการย้ายมีจำนวนถึง ๕๗.๑๔ % ที่ต้องการย้ายเพราะรู้สึกไม่ปลอดภัย ๒๔.๕๙ % ต้องการ
ย้ายเพราะอยากกลับภูมิลำเนา อีก ๑๔.๒๔ % ต้องการย้ายเพราะทัศนะไม่ตรงกับผู้บริหาร
หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ที่ต้องการย้ายส่วนใหญ่ (๕๕.๗๑ %) มีสาเหตุจากรู้สึก
ไม่ปลอดภัยหรืออยากกลับภูมิลำเนา มีเพียงส่วนน้อย (๑๔.๒๔%) ที่ต้องการย้ายเพราะสาเหตุ
อื่น ๆ

สำหรับครูใหญ่อาจารย์ใหญ่สตรีที่ต้องการย้าย มีสาเหตุจากรู้สึกไม่
ปลอดภัยทั้งหมด

เมื่อพิจารณาตามวุฒิ ปรากฏว่าครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญา
ตรีที่ต้องการย้าย ๖๖.๖๗ % มีสาเหตุเนื่องจากรู้สึกไม่ปลอดภัย อีก ๓๓.๓๓ % ต้องการย้ายเพราะ
อยากกลับภูมิลำเนา หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีที่ต้องการ
ย้ายทั้งหมด มีสาเหตุจากรู้สึกไม่ปลอดภัยหรืออยากกลับภูมิลำเนาทั้งสิ้น

สำหรับครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไปที่ต้องการย้าย ๒๐.๐๐%
ต้องการย้ายเพราะรู้สึกไม่ปลอดภัย ๒๐.๐๐ % ต้องการย้ายเพราะอยากกลับภูมิลำเนา และอีก
๒๐.๐๐ % ต้องการย้ายเพราะทัศนะไม่ตรงกับผู้บริหาร หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูใหญ่อาจารย์ใหญ่
ที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไปที่ต้องการย้ายส่วนใหญ่ (๘๐.๐๐ %) มีสาเหตุจากรู้สึกไม่ปลอดภัย หรืออยาก
กลับภูมิลำเนา มีเพียงส่วนน้อย (๒๐.๐๐ %) ที่ต้องการย้ายเพราะสาเหตุอื่น

สาเหตุที่ต้องการย้ายของครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ เมื่อพิจารณาตามอายุ
จริง ปรากฏว่าครูใหญ่ที่มีอายุ ๑๔ - ๔๐ ปี ๕๐.๐๐ % ต้องการย้ายเพราะรู้สึกไม่ปลอดภัย
อีก ๕๐.๐๐ % ต้องการย้ายเพราะอยากกลับภูมิลำเนา หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูใหญ่อาจารย์ใหญ่
ที่มีอายุ ๑๔ - ๔๐ ปีที่ต้องการย้ายมีสาเหตุเนื่องจากรู้สึกไม่ปลอดภัยหรืออยากกลับภูมิลำเนาทั้งสิ้น

สำหรับครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ที่มีอายุ ๔๑ ปีขึ้นไปที่ต้องการย้าย ๓๕.๐๐%
มีสาเหตุเนื่องจากรู้สึกไม่ปลอดภัย และอีก ๒๕.๐๐ % ต้องการย้ายเพราะทัศนะไม่ตรงกับผู้บริหาร
หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ที่มีอายุ ๔๑ ปีขึ้นไปที่ต้องการย้าย สามในสี่ต้องการย้าย
เพราะรู้สึกไม่ปลอดภัย อีกหนึ่งในสี่ต้องการย้ายเพราะทัศนะไม่ตรงกับผู้บริหาร

เมื่อพิจารณาตามอายุในราชการเป็นครูใหญ่ ปรากฏว่าครูใหญ่ที่มีอายุ
ในราชการเป็นครูใหญ่ ๑ - ๕ ปีที่ต้องการย้าย ๕๐.๐๐ % มีสาเหตุเนื่องจากรู้สึกไม่ปลอดภัย
และอีก ๕๐.๐๐ % ต้องการย้ายเพราะอยากกลับภูมิลำเนา หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูใหญ่อาจารย์
ใหญ่ที่มีอายุในราชการเป็นครูใหญ่ ๑ - ๕ ปี ที่ต้องการย้าย มีสาเหตุเนื่องมาจากรู้สึกไม่ปลอดภัย
หรืออยากกลับภูมิลำเนาทั้งสิ้น

สำหรับครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ที่มีอายุใน ราชการเป็นครูใหญ่ ๖ ปีขึ้นไป
ที่ต้องการย้าย ๖๖.๖๗ % ต้องการย้ายเพราะรู้สึกไม่ปลอดภัย ๑๖.๖๗ % ต้องการย้ายเพราะ
อยากกลับภูมิลำเนา และอีก ๑๖.๖๗ % ต้องการย้ายเพราะทัศนะไม่ตรงกับผู้บริหาร หรือพอจะ
กล่าวได้ว่าครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ที่มีอายุในราชการเป็นครูใหญ่ ๖ ปีขึ้นไปที่ต้องการย้ายส่วนใหญ่
(๘๓.๓๔ %) มีสาเหตุเนื่องจากรู้สึกไม่ปลอดภัย หรืออยากกลับภูมิลำเนา มีเพียงส่วนน้อย
(๑๖.๖๗ %) ที่ต้องการย้ายเพราะสาเหตุอื่น

เมื่อพิจารณาตามเงินเดือน ปรากฏว่าครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ที่มีเงิน
เดือน ๑,๔๐๐ - ๒,๓๕๐ บาทที่ต้องการย้าย ๖๖.๖๗ % มีสาเหตุเนื่องจากรู้สึกไม่ปลอดภัย
๑๖.๖๗ % เพราะอยากกลับภูมิลำเนา และอีก ๑๖.๖๗ % เพราะทัศนะไม่ตรงกับผู้บริหาร หรือ
พอจะกล่าวได้ว่าครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ที่มีเงินเดือน ๑,๔๐๐ - ๒,๓๕๐ บาทที่ต้องการย้ายส่วนใหญ่
(๘๓.๓๔ %) มีสาเหตุเนื่องจากรู้สึกไม่ปลอดภัยหรืออยากกลับภูมิลำเนา มีเพียงส่วนน้อย
(๑๖.๖๗ %) ที่ต้องการย้ายเพราะสาเหตุอื่น

สำหรับครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ที่มีเงินเดือนมากกว่า ๒,๓๕๐ บาทที่ต้อง
การย้าย ปรากฏว่า ๕๐.๐๐ % เพราะรู้สึกไม่ปลอดภัย อีก ๕๐.๐๐ % เพราะอยากกลับภูมิลำเนา
หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ที่มีเงินเดือนมากกว่า ๒,๓๕๐ บาทที่ต้องการย้าย มี
สาเหตุเนื่องจากรู้สึกไม่ปลอดภัยหรืออยากกลับภูมิลำเนาทั้งสิ้น

ตาราง ๔๔. แสดงการแจกแจงจำนวนครูที่อยู่และไม่ได้อยู่บ้านพักครู สภาพการ
อยู่และความจำเป็น โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด

จังหวัด	อยู่	ไม่อยู่	สภาพการอยู่		รวม	ความจำเป็น		รวม
			สบาย	ไม่สบาย		จำเป็น	ไม่จำเป็น	
ปัตตานี	๓๑	๓๒	๒๖	๕	๓๑	๔๒	๓๐	๓๒
ยะลา	๓๕	๕๔	๓๒	๓	๓๕	๓๔	๒๔	๕๔
นราธิวาส	๓๔	๔๐	๓๓	๖	๓๔	๕๕	๒๕	๔๐
สตูล	๑๒	๓๕	๑๑	๑	๑๒	๒๐	๑๕	๓๕
รวมยอด	๑๑๒	๒๔๑	๑๐๒	๑๕	๑๑๗	๑๕๑	๙๔	๒๔๕
ร้อยละ	๓๒.๓๒	๖๗.๖๘	๘๓.๑๘	๑๒.๘๒	๑๐๐.๐๐	๖๑.๖๓	๓๘.๓๗	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๔๔ แสดงให้เห็นว่าครูในภาคศึกษา ๒ จำนวน ๖๗.๖๘ % ไม่ได้อยู่บ้านพักครู ส่วนอีก ๓๒.๓๒ % อยู่บ้านพักครู หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูในภาคศึกษา ๒ ประมาณสองในสาม (๖๗.๖๘%) ไม่ได้อยู่บ้านพักครู มีเพียงหนึ่งในสาม (๓๒.๓๒ %) ที่ได้อยู่บ้านพักครู

เมื่อพิจารณาสภาพการอยู่บ้านพักครู ปรากฏว่า ๘๓.๑๘ % ของครูที่อยู่บ้านพักครูมีความสะดวกสบายที่ได้อยู่บ้านพักครู อีก ๑๒.๘๒ % มีสภาพการอยู่ที่ไม่สบาย หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูที่อยู่บ้านพักครูส่วนใหญ่ (๘๓.๑๘ %) มีความสบายที่ได้อยู่บ้านพักครู มีเพียงส่วนน้อย (๑๒.๘๒ %) ที่รู้สึกไม่สะดวกสบาย

เมื่อพิจารณาถึงความจำเป็นของผู้ที่ได้อยู่บ้านพักครู ปรากฏว่า ๖๑.๖๓ % มีความจำเป็นต้องการบ้านพักครู อีก ๓๘.๓๗ % รู้สึกไม่จำเป็นที่จะต้องมีบ้านพักครู หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูที่ไม่ได้อยู่บ้านพักครูประมาณสองในสาม (๖๑.๖๓%) มีความจำเป็นต้องการบ้านพักครู มีเพียงหนึ่งในสาม (๓๘.๓๗%) เท่านั้นที่ไม่ต้องการบ้านพักครู

ตาราง ๔๕. แสดงการแจกแจงความสละกสบายของครูในเรื่องอาหารกลางวัน
และน้ำดื่ม โดยจำแนกเป็นรายจังหวัด

จังหวัด	ความสละกเรื่องอาหารกลางวันและน้ำดื่ม					รวม
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
ปัตตานี	๔	๓	๕๓	๓๑	๔	๑๐๓
ยะลา	๑๑	๑๖	๔๕	๑๓	๔	๘๙
นราธิวาส	๔	๑๔	๔๘	๓๘	๕	๑๑๔
สตูล	๑	๓	๒๖	๔	๘	๔๓
รวมยอด	๒๕	๔๕	๑๓๖	๘๕	๒๑	๓๖๒
ร้อยละ	๖.๙๑	๑๒.๔๓	๔๔.๖๒	๒๖.๒๔	๕.๘๐	๑๐๐.๐๐

จากตาราง ๔๕ แสดงให้เห็นว่า ครูในภาคศึกษา ๒ จำนวน ๔๔.๖๒ % มีความสละกในเรื่องอาหารกลางวันและน้ำดื่มอยู่ในระดับปานกลาง ๒๖.๒๔ % มีความสละกมาก ๑๒.๔๓ % มีความสละกน้อย ๖.๙๑ % มีความสละกน้อยที่สุด และอีก ๕.๘๐ % มีความสละกมากที่สุด หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูในภาคศึกษา ๒ ส่วนใหญ่ (๔๔.๖๒ %) มีความสละกในเรื่องอาหารกลางวันและน้ำดื่ม มีเพียงส่วนน้อย (๑๔.๓๔ %) ที่ไม่สละกในเรื่องอาหารกลางวันและน้ำดื่ม

ตาราง ๕๐. แสดงค่าเฉลี่ยความรู้สึกรุ่นอบที่มคอครูใหญ่ ในเรื่องการให้
ความเสมอภาคและความยุติธรรม การยกย่องให้เกียรติ การรับฟัง
ความคิดเห็น การส่งเสริมความคิดริเริ่ม การส่งเสริมการศึกษา
หาความรู้ และความสะดวกสบายในการทำงาน จำแนกตามเพศ
วุฒิ และอายุราชการ *

รายการ	ค่าเฉลี่ย *					
	เพศ		วุฒิ		อายุราชการ	
	ชาย	หญิง	ต่ำกว่า ปริญญา	ปริญญาตรี ขึ้นไป	๑-๕ ปี	๖ ปีขึ้นไป
ความเสมอภาคและความ ยุติธรรม	๓.๕๕๓	๓.๒๐๘	๓.๔๓๐	๓.๑๖๐	๓.๔๕๓	๓.๓๒๑
การยกย่องให้เกียรติและ กำลังใจ	๓.๓๓๒	๓.๑๐๔	๓.๒๔๓	๓.๐๑๓	๓.๒๖๘	๓.๒๐๓
การฟังความคิดเห็น	๓.๔๓๕	๓.๒๗๔	๓.๔๖๓	๓.๑๒๐	๓.๕๓๓	๓.๒๕๖
การส่งเสริมความคิดริเริ่ม	๓.๒๗๔	๓.๐๖๕	๓.๒๒๖	๓.๐๔๐	๓.๑๘๘	๓.๑๘๓
การส่งเสริมการศึกษา หาความรู้	๓.๕๐๕	๓.๑๔๔	๓.๔๓๓	๒.๘๘๐	๓.๓๔๘	๓.๓๕๘
ความสะดวกสบายของที่ ทำงาน	๓.๓๓๒	๓.๑๖๒	๓.๓๒๓	๓.๐๐๐	๓.๒๖๘	๓.๒๕๑

หมายเหตุ * ค่าเฉลี่ย เหมือนตาราง ๓๗

จากตาราง ๕๐ แสดงให้เห็นว่า ในเรื่องความเสมอภาคและ
ความยุติธรรม เมื่อพิจารณาตามเพศ ปรากฏว่าครูชายมีค่าเฉลี่ย ๓.๕๕๓ ส่วนครูสตรี
มีค่าเฉลี่ย ๓.๒๐๘ หรือพอจะกล่าวได้ว่า ครูชายมีความรู้สึกว่าได้รับความเสมอภาคและ

ความยุติธรรมสูงกว่าครูสตรีเล็กน้อย แต่โดยส่วนรวมแล้วทั้งครูชายและครูสตรีมีความรู้สึกว่าคุณครูได้รับความเสมอภาคอยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างมาก

เมื่อพิจารณาตามวุฒิ ปรากฏว่าครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีมีค่าเฉลี่ย ๓.๔๓๐ และครูที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไปมีค่าเฉลี่ย ๓.๑๖๐ กล่าวได้ว่า ครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีมีความรู้สึกว่าคุณครูได้รับความเสมอภาคและความยุติธรรมสูงกว่าครูที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไปเล็กน้อย แต่ก็กล่าวได้ว่า ครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีและปริญญาตรีขึ้นไปต่างก็มีความรู้สึกว่าคุณครูได้รับความเสมอภาคและความยุติธรรมอยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างมาก

เมื่อพิจารณาตามอายุราชการ ปรากฏว่าครูที่มีอายุราชการ ๑-๕ ปี มีค่าเฉลี่ย ๓.๔๔๓ ส่วนครูที่มีอายุราชการ ๖ ปีขึ้นไป มีค่าเฉลี่ย ๓.๓๒๑ กล่าวได้ว่า ครูที่มีอายุราชการ ๑-๕ ปี มีความรู้สึกว่าคุณครูได้รับความเสมอภาคและความยุติธรรมสูงกว่าครูที่มีอายุราชการ ๖ ปีขึ้นไปเล็กน้อย แต่ก็ไม่แตกต่างกันในระดับ หรืออาจจะกล่าวได้ว่า ครูที่มีอายุราชการ ๑-๕ ปี และ ๖ ปีขึ้นไป ต่างก็มีความรู้สึกว่าคุณครูได้รับความเสมอภาคและความยุติธรรมอยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างมาก

ในเรื่องการยกย่องให้เกียรติและส่งเสริมกำลังใจในการปฏิบัติงาน เมื่อพิจารณาตามเพศ ปรากฏว่าครูชายมีค่าเฉลี่ย ๓.๓๓๒ และครูสตรีมีค่าเฉลี่ย ๓.๑๐๔ กล่าวได้ว่า ครูชายรู้สึกว่าคุณครูได้รับการยกย่องให้เกียรติและส่งเสริมกำลังใจในการปฏิบัติงานอยู่ในระดับสูงมากกว่าครูสตรีเล็กน้อย แต่ก็ไม่แตกต่างกันในระดับ หรืออาจจะกล่าวได้ว่า ทั้งครูชายและครูสตรีมีความรู้สึกว่าคุณครูได้รับการยกย่องให้เกียรติและส่งเสริมกำลังใจในการปฏิบัติงานอยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างมาก

เมื่อพิจารณาตามวุฒิ ปรากฏว่าครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีมีค่าเฉลี่ย ๓.๒๔๓ และครูที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไปมีค่าเฉลี่ย ๓.๐๑๓ กล่าวได้ว่า ครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีมีความรู้สึกว่าคุณครูได้รับการยกย่องให้เกียรติและส่งเสริมกำลังใจในการปฏิบัติงานอยู่ในระดับสูงมากกว่าครูที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไปเล็กน้อยไม่มากนัก หรืออาจจะกล่าวได้ว่า ทั้งครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี และวุฒิปริญญาตรีขึ้นไป ต่างก็มีความรู้สึกว่าคุณครูได้รับการยกย่องให้เกียรติและส่งเสริมกำลังใจในการปฏิบัติงานอยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างมาก

เมื่อพิจารณาตามอายุราชการ ปรากฏว่าครูที่มีอายุราชการ ๑ - ๕ ปีมีค่าเฉลี่ย ๓.๒๖๔ ส่วนครูที่มีอายุราชการ ๖ ปีขึ้นไปมีค่าเฉลี่ย ๓.๒๐๓ กล่าวได้ว่าครูที่มีอายุราชการ ๑ - ๕ ปี มีความรู้สึกว่าคุณได้รับการยกย่องให้เกียรติและส่งเสริมกำลังใจในการปฏิบัติงานสูงกว่าครูที่มีอายุราชการ ๖ ปีขึ้นไปเล็กน้อย ไม่แตกต่างกันในระดับ หรือพอจะกล่าวได้ว่าทั้งครูที่มีอายุราชการ ๑ - ๕ ปีและ ๖ ปีขึ้นไป ต่างก็รู้สึกว่าคุณได้รับการยกย่องให้เกียรติและส่งเสริมกำลังใจในการปฏิบัติงานอยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างมาก

ในเรื่องการรับฟังความคิดเห็นของคณะครูของครูใหญ่ตามความรู้สึกของครู เมื่อพิจารณาตามเพศ ปรากฏว่าครูชายมีค่าเฉลี่ย ๓.๔๓๕ และครูสตรีมีค่าเฉลี่ย ๓.๒๓๕ กล่าวได้ว่าครูชายมีความรู้สึกว่าคุณครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ของท่านมีการรับฟังความคิดเห็นของคณะครูสูงกว่าครูสตรีเล็กน้อย ไม่แตกต่างกันในระดับหรือพอจะกล่าวได้ว่าทั้งครูชายและครูสตรีต่างก็มีความรู้สึกว่าคุณครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ของท่านมีการรับฟังความคิดเห็นของคณะครูอยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างมาก

เมื่อพิจารณาตามวุฒิ ปรากฏว่าครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี มีค่าเฉลี่ย ๓.๔๖๓ และครูที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไปมีค่าเฉลี่ย ๓.๑๒๐ กล่าวได้ว่าครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีมีความรู้สึกว่าคุณครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ของท่านมีการรับฟังความคิดเห็นของคณะครูสูงกว่าครูที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไป แต่ไม่แตกต่างกันในระดับ หรือพอจะกล่าวได้ว่าทั้งครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีและปริญญาตรีขึ้นไปต่างก็มีความรู้สึกว่าคุณครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ของท่านมีการรับฟังความคิดเห็นของคณะครูอยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างมาก

เมื่อพิจารณาตามอายุราชการ ปรากฏว่าครูที่มีอายุราชการ ๑ - ๕ ปี มีค่าเฉลี่ย ๓.๕๓๗ และครูที่มีอายุราชการ ๖ ปีขึ้นไปมีค่าเฉลี่ย ๓.๒๐๓ กล่าวได้ว่าครูที่มีอายุราชการ ๑ - ๕ ปีมีความรู้สึกว่าคุณครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ของท่านมีการรับฟังความคิดเห็นของคณะครูสูงกว่าครูที่มีอายุราชการ ๖ ปีขึ้นไป แต่ไม่แตกต่างกันในระดับ หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูทั้งสองพวกมีความรู้สึกว่าคุณครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ของท่านมีการรับฟังความคิดเห็นของคณะครูอยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างสูง

ในเรื่องการส่งเสริมความคิดริเริ่ม เมื่อพิจารณาตามเพศ ปรากฏว่าครูชายมีค่าเฉลี่ย ๓.๒๗๕ ครูสตรีมีค่าเฉลี่ย ๓.๐๖๕ กล่าวได้ว่าครูชายมีความรู้สึกว่าได้รับการส่งเสริมความคิดริเริ่มมากกว่าครูสตรีเล็กน้อย แต่ไม่แตกต่างกันในระดับ หรือพอจะกล่าวได้ว่า ครูทั้งสองเพศมีความรู้สึกว่าคุณได้รับการส่งเสริมความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการทำงานอยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างมาก

เมื่อพิจารณาตามวุฒิ ปรากฏว่าครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีมีค่าเฉลี่ย ๓.๒๒๒ ส่วนครูที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไปมีค่าเฉลี่ย ๓.๐๔๐ กล่าวได้ว่าครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าของครูที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไปเล็กน้อย แต่ไม่แตกต่างกันในระดับ หรือพอจะกล่าวได้ว่าทั้งครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีและปริญญาตรีขึ้นไปมีความรู้สึกว่าคุณได้รับการส่งเสริมความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการทำงานอยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างมาก

เมื่อพิจารณาตามอายุราชการ ปรากฏว่าครูที่มีอายุราชการ ๑ - ๕ ปี มีค่าเฉลี่ย ๓.๑๔๔ ส่วนครูที่มีอายุราชการ ๖ ปีขึ้นไปมีค่าเฉลี่ย ๓.๑๔๗ กล่าวได้ว่าครูทั้งสองพวกมีค่าเฉลี่ยใกล้เคียงกันมาก แตกต่างกันเพียงเล็กน้อย หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูทั้งสองพวกมีความรู้สึกว่าคุณได้รับการส่งเสริมความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการทำงานอยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างมาก

ในเรื่องการส่งเสริมการศึกษาหาความรู้ เมื่อพิจารณาตามเพศ ปรากฏว่าครูชายมีค่าเฉลี่ย ๓.๕๐๕ ส่วนครูสตรีมีค่าเฉลี่ย ๓.๑๔๕ กล่าวได้ว่าครูชายมีความรู้สึกว่าคุณได้รับการส่งเสริมให้ได้รับการศึกษาหาความรู้สูงกว่าครูสตรี แต่ไม่แตกต่างกันในระดับ หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูทั้งสองเพศมีความรู้สึกว่าคุณได้รับการส่งเสริมให้ได้รับการศึกษาหาความรู้และเลื่อนวิทยฐานะอยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างมาก

เมื่อพิจารณาตามวุฒิ ปรากฏว่าครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีมีค่าเฉลี่ย ๓.๔๗๗ ส่วนครูที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไปมีค่าเฉลี่ย ๒.๔๔๐ หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีมีความรู้สึกว่าคุณได้รับการส่งเสริมให้ได้รับการศึกษาหาความรู้และเลื่อนวิทยฐานะสูงกว่าครูที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไปมากพอสมควร ถึงแม้จะไม่แตกต่างกัน

กันในระดับ กล่าวได้ว่าทั้งครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีและปริญญาตรีขึ้นไปต่างก็มีความรู้
สึกว่าตนได้รับการส่งเสริมในเรื่องการศึกษาหาความรู้ และการเลื่อนวิทยฐานะอยู่ใน
ระดับปานกลางค่อนข้างน้อย

เมื่อพิจารณาตามอายุราชการ ปรากฏว่าครูที่มีอายุราชการ
๑ - ๕ ปี มีค่าเฉลี่ย ๓.๓๔๔ และครูที่มีอายุราชการ ๖ ปีขึ้นไป มีค่าเฉลี่ย ๓.๓๕๔
จะเห็นได้ว่าครูทั้งสองพวกมีค่าเฉลี่ยใกล้เคียงกัน หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูทั้งสองพวก
มีความรู้สึกว่าได้ได้รับการส่งเสริมในเรื่องการศึกษาหาความรู้และการเลื่อนวิทยฐานะ
อยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างน้อย

ในเรื่องความสะดวกสบายของที่ทำงาน เมื่อพิจารณาตาม
เพศ ปรากฏว่าครูชายมีค่าเฉลี่ย ๓.๓๓๒ และครูสตรีมีค่าเฉลี่ย ๓.๑๒๒ กล่าวได้ว่าครู
ชายมีความรู้สึกว่าการที่ทำงานของตนมีความสะดวกสบายมากกว่าครูสตรี แต่ไม่แตกต่างกัน
ในระดับ หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูทั้งสองเพศมีความรู้สึกว่าการที่ทำงานของตนมีความ
สะดวกสบายอยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างน้อย

เมื่อพิจารณาตามวุฒิ ปรากฏว่าครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีมีค่า
เฉลี่ย ๓.๓๒๗ และครูที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไปมีค่าเฉลี่ย ๓.๐๐๐ กล่าวได้ว่าครูที่มีวุฒิต่ำ
กว่าปริญญาตรีมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าครูที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไป แต่ไม่แตกต่างกันในระดับ
หรือพอจะกล่าวได้ว่าทั้งครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีและครูที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไปต่างก็มี
ความรู้สึกว่าการที่ทำงานของตนมีความสะดวกสบายอยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างน้อย

เมื่อพิจารณาตามอายุราชการ ปรากฏว่าครูที่มีอายุราชการ
๑ - ๕ ปี มีค่าเฉลี่ย ๓.๒๖๔ ส่วนครูที่มีอายุราชการ ๖ ปีขึ้นไปมีค่าเฉลี่ย ๓.๒๕๑
กล่าวได้ว่าครูทั้งสองพวกมีค่าเฉลี่ยใกล้เคียงกัน หรือพอจะกล่าวได้ว่าทั้งครูที่มีอายุ
ราชการ ๑ - ๕ ปี และครูที่มีอายุราชการ ๖ ปีขึ้นไปต่างก็มีความรู้สึกว่าการที่ทำงานของ
ตนมีความสะดวกสบายอยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างน้อย

ตาราง ๔๑. แสดงค่าเฉลี่ยความรู้สึกรอบรู้ใจและความรู้สึกปลอดภัย
ของครู โดยจำแนกตามเพศ และจังหวัด

จังหวัด	ชาย		หญิง	
	$\bar{X}^*$	S^2	$\bar{X}^*$	S^2
ปัตตานี	๓.๔๔๑	๐.๓๑๘๖	๓.๔๕๖	๐.๖๔๘๐
ยะลา	๓.๕๑๘	๐.๖๓๑๓	๓.๔๑๐	๐.๔๐๖๒
นราธิวาส	๓.๖๓๕	๑.๐๓๘๑	๓.๓๓๓	๐.๘๒๖๖
สตูล	๓.๕๘๖	๐.๘๔๕๐	๓.๕๕๖	๐.๔๕๖๓
รวมยอด	๓.๕๖๘	๐.๘๔๕๐	๓.๕๒๒	๐.๖๓๖๖

หมายเหตุ * ค่าเฉลี่ย เหมือนตาราง ๓๙

จากตาราง ๔๑ แสดงให้เห็นว่า ในเรื่องความรู้สึกรอบรู้ใจและความรู้สึกปลอดภัย เมื่อพิจารณาตามเพศ ปรากฏว่าครูชายมีค่าเฉลี่ยทั้งภาค ๓.๕๖๘ และมีค่าความแปรปรวน ๐.๘๔๕๐ สำหรับครูสตรีมีค่าเฉลี่ย ๓.๕๒๒ และมีค่าความแปรปรวน ๐.๖๓๖๖ กล่าวได้ว่าครูชายมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าค่าเฉลี่ยของครูสตรีเล็กน้อย กล่าวโดยส่วนรวมแล้วครูทั้งสองเพศมีความรู้สึกรอบรู้ใจและความรู้สึกปลอดภัยอยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างน้อยไปทางมาก และภายในกลุ่มมีความรู้สึกแตกต่างกันอย่างมาก

ตาราง ๕๒. แสดงค่าเฉลี่ยความรู้สึกรอบรู้และปอดอกัยของครู โดย
จำแนกตามวุฒิและจังหวัด

จังหวัด	ต่ำกว่าปริญญาตรี		ปริญญาตรีขึ้นไป	
	$\bar{x}$ *	s^2	$\bar{x}$ *	s^2
ปัตตานี	๓.๕๓๕	๐.๖๔๘๓	๓.๑๓๖	๐.๖๕๔๔
ยะลา	๓.๕๓๐	๐.๖๒๒๑	๓.๓๓๐	๐.๓๔๖๐
นราธิวาส	๓.๔๒๓	๐.๘๒๔๘	๒.๖๘๒	๑.๑๓๔๖
สตูล	๓.๖๘๕	๐.๘๑๖๕	๓.๑๑๑	๐.๑๑๑๑
รวมยอด	๓.๕๑๖	๐.๗๕๐๑	๓.๐๘๓	๐.๗๐๗๓

หมายเหตุ * ค่าเฉลี่ย เหมือนตาราง ๗๗

จากตาราง ๕๒ แสดงให้เห็นว่าในเรื่องความรู้สึกรอบรู้และความรู้สึกปอดอกัย เมื่อพิจารณาตามวุฒิ ปรากฏว่าครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีทั้งภาคมีค่าเฉลี่ย ๓.๕๑๖ และมีค่าความแปรปรวน ๐.๗๕๐๑ ส่วนครูที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไปมีค่าเฉลี่ย ๓.๐๘๓ และมีค่าความแปรปรวน ๐.๗๐๗๓ กล่าวได้ว่าครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าค่าเฉลี่ยของครูที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไป แต่ไม่แตกต่างกันในระดับ หรือพอจะกล่าวได้ว่าทั้งครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี และปริญญาตรีขึ้นไปต่างก็มีความรู้สึกรอบรู้และรู้สึกปอดอกัยอยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างมาก และความรูสึกภายในกลุ่มไม่แตกต่างกันมากนัก

ตาราง ๔๓. แสดงค่าเฉลี่ยความรู้สึกรอบรู้และปลอดภัย โดยจำแนก
ตามอายุจริงและจังหวัด

จังหวัด	๑๘ - ๔๐ ปี		๔๑ ปีขึ้นไป	
	$\bar{X}^*$	S^2	$\bar{X}^*$	S^2
ปัตตานี	๓.๔๐๐	๐.๖๙๒๑	๔.๐๐๐	๐.๕๐๐๐
ยะลา	๓.๔๖๕	๐.๕๕๗๕	๓.๕๗๑	๐.๒๘๕๗
นราธิวาส	๓.๒๕๐	๐.๙๔๕๙	๓.๗๑๔	๑.๒๓๘๐
สตูล	๓.๕๗๘	๐.๗๔๙๔	๓.๕๐๐	๐.๕๐๐๐
รวมยอด	๓.๓๙๐	๐.๗๕๖๗	๓.๗๙๓	๐.๕๙๘๕

หมายเหตุ * ค่าเฉลี่ย เหมือนตาราง ๗๗

จากตาราง ๔๓ แสดงให้เห็นว่า ในเรื่องความรู้สึกรอบรู้และความรู้สึกปลอดภัยของครูในภาคศึกษา ๒ เมื่อพิจารณาตามอายุจริง ปรากฏว่าครูที่มีอายุจริง ๑๘ - ๔๐ ปี มีค่าเฉลี่ยทั้งภาค ๓.๓๙๐ และมีค่าความแปรปรวน ๐.๗๕๖๗ ส่วนครูที่มีอายุ ๔๑ ปีขึ้นไปมีค่าเฉลี่ยทั้งภาค ๓.๗๙๓ และมีค่าความแปรปรวน ๐.๕๙๘๕ กล่าวได้ว่าครูที่มีอายุ ๔๑ ปีขึ้นไปมีความรู้สึกรอบรู้และมีความรู้สึกปลอดภัยสูงกว่าครูที่มีอายุ ๑๘ ถึง ๔๐ ปี แต่ไม่แตกต่างกันในระดับ กล่าวได้ว่าครูทั้งสองพวกมีความรู้สึกรอบรู้และมีความรู้สึกปลอดภัยอยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างไปทางมาก โดยมีความแตกต่างในความรู้สึกในกลุ่มไม่มากนัก

ตาราง ๕๔. แสดงค่าเฉลี่ยความรู้สึกรอบรู้ใจและปลอตกัยของครู
โดยจำแนกตามอายุราชการ และจังหวัด

จังหวัด	๑ - ๕ ปี		๖ ปีขึ้นไป	
	$\bar{X}^*$	S^2	$\bar{X}^*$	S^2
ปัตตานี	๓.๓๕๓	๐.๓๖๒๔	๓.๕๔๑	๐.๖๕๒๔
ยะลา	๓.๖๑๐	๐.๓๔๓๔	๓.๓๖๕	๐.๓๕๔๐
นราธิวาส	๓.๒๐๐	๐.๔๑๕๔	๓.๓๘๘	๑.๐๓๔๐
สตูล	๓.๕๐๔	๐.๕๖๒๓	๓.๖๘๐	๐.๓๑๐๐
รวมยอด	๓.๔๒๓	๐.๔๓๑๖	๓.๔๑๓	๐.๖๓๔๕

หมายเหตุ * ค่าเฉลี่ย เหนือตาราง ๓๓

จากตาราง ๕๔ แสดงให้เห็นว่าในเรื่องความรู้สึกรอบรู้ใจและ
ความรู้สึกปลอตกัย เมื่อพิจารณาตามอายุราชการ ปรากฏว่าครูที่มีอายุราชการ ๑ - ๕ ปี
มีค่าเฉลี่ยทั้งภาค ๓.๔๒๓ และมีค่าความแปรปรวน ๐.๔๓๑๖ สำหรับครูที่มีอายุราชการ
๖ ปีขึ้นไป มีค่าเฉลี่ย ๓.๔๑๓ และมีค่าความแปรปรวน ๐.๖๓๔๕ จะเห็นได้ว่าครูทั้งสอง
พวกมีค่าเฉลี่ยใกล้เคียงกันมาก กล่าวได้ว่าครูทั้งสองพวกมีความรู้สึกรอบรู้ใจและมีความ
รู้สึกปลอตกัยอยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างมาก และภายในกลุ่มมีความรู้สึกแตกต่างกัน
น้อยมาก

ตาราง ๔๕. แสดงค่าเฉลี่ยความรู้สึกรอบรู้และปลอดภัยของครู
โดยจำแนกตามเงินเดือน และจังหวัด

จังหวัด	ไม่เกิน ๑๓๐๐ บาท		๑๔๐๐-๒๗๕๐ บาท		๒๘๐๐ บาทขึ้นไป	
	$\bar{X}$	S^2	$\bar{X}$	S^2	$\bar{X}$	S^2
ปัตตานี	๓.๔๑๗	๐.๗๖๕๓	๓.๖๒๑	๐.๖๐๐๔	๔.๐๐๐	๐
ยะลา	๓.๕๒๖	๐.๖๘๒๓	๓.๔๐๐	๐.๓๐๕๘	๓.๐๐๐	๐
นราธิวาส	๓.๓๑๐	๐.๔๔๓๓	๓.๑๐๕	๑.๐๔๔๔	—	—
สตูล	๓.๘๒๑	๐.๘๑๘๗	๓.๑๕๘	๐.๕๘๔๗	—	—
รวมยอด	๓.๔๔๔	๐.๘๒๕๔	๓.๓๖๓	๐.๖๐๔๖	๓.๖๖๗	๐.๓๓๓๓

หมายเหตุ * ค่าเฉลี่ย เหมือนตาราง ๓๓

จากตาราง ๔๕ ในเรื่องความรู้สึกรอบรู้และความรู้สึก
ปลอดภัย เมื่อพิจารณาตามเงินเดือน ปรากฏว่าครูที่มีเงินเดือนไม่เกิน ๑๓๐๐ บาททั้งภาค
มีค่าเฉลี่ย ๓.๔๔๔ และมีความแปรปรวน ๐.๘๒๕๔ ส่วนครูที่มีเงินเดือน ๑๔๐๐ - ๒๗๕๐
บาททั้งภาคมีค่าเฉลี่ย ๓.๓๖๓ และมีความแปรปรวน ๐.๖๐๔๖ สำหรับครูที่มีเงินเดือน
๒๘๐๐ บาทขึ้นไป ปรากฏว่ามีค่าเฉลี่ยทั้งภาค ๓.๖๖๗ และมีความแปรปรวน ๐.๓๓๓๓
กล่าวได้ว่าครูที่มีเงินเดือน ๒๘๐๐ บาทขึ้นไปมีค่าเฉลี่ยสูงสุด รองลงมาได้แก่ค่าเฉลี่ยของ
ครูที่มีเงินเดือนไม่เกิน ๑๓๐๐ บาท และ ๑๔๐๐ - ๒๗๕๐ บาทตามลำดับ แต่ก็ไม่แตกต่างกัน
ในระดับ หรือพอจะกล่าวได้ว่าครูทั้งสามพวกนี้มีความรู้สึกรอบรู้ และมีความรู้สึกปลอดภัย
ในระดับปานกลางค่อนข้างสูง และความแตกต่างของความรู้สึกภายในกลุ่มมีน้อยมาก

บทที่ ๕

สรุปผลการค้นคว้าและขอเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

การวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาด้านภาพของอาคารสถานที่และกำลังครู
ในแง่ของการใช้ตามหัวข้อต่อไปนี้

ก. อาคารสถานที่

๑. ที่ตั้งของโรงเรียน

๒. จำนวน ขนาด ลักษณะ สภาพและสุขลักษณะของอาคาร

๓. การใช้ประโยชน์และการสูญเสียการใช้อาคาร

๔. ปัญหาการใช้อาคาร

ข. กำลังครู

๑. จำนวน วุฒิ และประสบการณ์ของครู

๒. การใช้และปัญหาการใช้ครู

๓. สวัสดิการและขวัญของครู

วิธีดำเนินการ

การวิจัยครั้งนี้ได้กระทำกับกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นครูใหญ่อาจารย์
ใหญ่ และครูอาจารย์ที่สอนในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมวิสามัญศึกษา ในภาคศึกษา ๒
ใต้แก่งหวัด ปัตตานี ยะลา นราธิวาส และสตูล ทุกโรง รวมจำนวนครูทั้งหมด ๔๔๗ คน
และจำนวนโรงเรียนทั้งสิ้น ๒๓ โรง

การรวบรวมข้อมูลใช้แบบสอบถามที่สร้างขึ้นเอง ซึ่งมี ๒ ฉบับ
คือ ฉบับของครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ และฉบับของครูอาจารย์ ส่งไปยังครูใหญ่อาจารย์ใหญ่
และครูอาจารย์ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ โดยส่งและรับกันผ่านทางกอง
โรงเรียนรัฐบาล กรมวิสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในการส่งแบบสอบถามได้
กระทำพร้อมกันในเดือนตุลาคม ๒๕๑๓ กำหนดให้ส่งแบบสอบถามคืนไม่เกินวันที่ ๑๐

พฤศจิกายน ๒๕๑๓

เมื่อครบกำหนดเวลา ปรากฏว่าได้รับแบบสอบถามคืนไม่มากนัก จึงได้ขอให้กรมส่งหนังสือทวงถามโรงเรียนที่ไม่ได้ส่งแบบสอบถามคืนอีกครั้งหนึ่ง โดยให้ส่งแบบสอบถามคืนถึงกองโรงเรียนรัฐบาล กรมวิสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ภายในวันที่ ๑๐ ธันวาคม ๒๕๑๓ ปรากฏว่าเมื่อครบกำหนดเวลาแล้ว ผู้วิจัยได้รับแบบสอบถามคืนทั้งสิ้น ๓๔๔ ฉบับ คิดเป็นร้อยละ ๘๔.๐๒ ของแบบสอบถามทั้งหมดที่ส่งไป

การจัดกระทำกับข้อมูล ได้แยกแบบสอบถามเป็น ๒ พวกคือ อาคารสถานที่พวกหนึ่ง และครูพวกหนึ่ง แล้วหาความถี่ของคะแนนทุก ๆ ข้อในฉบับของครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ และในฉบับของครูอาจารย์ตามความมุ่งหมายของการวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล นำความถี่ของคะแนนทุก ๆ ข้อที่ได้มาหา ค่าร้อยละ (Percentage) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าความแปรปรวน (Variance) ตามลักษณะของปัญหาและความมุ่งหมายในการวิจัย

ผลการค้นคว้า

ก. อาคารสถานที่

๑. ที่ตั้งของโรงเรียน โรงเรียนในภาคศึกษา ๒ ส่วนมากตั้งอยู่ใกล้แหล่งชุมชนและมีการคมนาคมสะดวก ถึงแม้ว่าโรงเรียนส่วนมากจะอยู่ใกล้แหล่งชุมชน แต่โรงเรียนส่วนมากก็อยู่ห่างไกลจากแหล่งเสื่อมโทรมทางศีลธรรม

๒. พื้นที่ของโรงเรียน โรงเรียนภาคศึกษา ๒ ส่วนมากมีพื้นที่ขนาดปานกลาง แต่โรงเรียนที่มีพื้นที่คับแคบก็มีจำนวนมากเกือบจะเท่ากับจำนวนโรงเรียนที่มีพื้นที่ขนาดปานกลาง สภาพของที่ดินส่วนมากเป็นที่ดอน และมีน้ำท่วมบางปี

๓. โรงเรียนในภาคศึกษา ๒ ส่วนมากมีสนามกีฬา มีที่พักผ่อนและร่มไม้สำหรับนักเรียน สำหรับน้ำดื่ม น้ำใช้ของโรงเรียน ส่วนมากได้จากประปาและบอบาตาล

๔. อาคารเรียนในภาคศึกษา ๒ ส่วนมากมีอายุไม่เกิน ๑๐ ปี ลักษณะของอาคารเรียนส่วนมากเป็นอาคารถาวร สองในสามอยู่ในสภาพเหมาะสมสำหรับสัณฐานลักษณะของอาคารเรียนส่วนมากอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างดี

๕. โรงอาหารและหอประชุม โรงเรียนในภาคศึกษา ๒ ส่วนมากมีโรงอาหารและหอประชุม แต่ก็มีโรงเรียนอีกเกือบครึ่งที่ไม่มีทั้งโรงอาหารและหอประชุม

อายุของโรงอาหารและหอประชุมส่วนมากมีอายุไม่เกิน ๑๐ ปี ลักษณะของอาคารส่วนมากเป็นอาคารถาวร สภาพอาคาร สำหรับโรงอาหารส่วนมากควรรื้อปลูกใหม่ ส่วนหอประชุมและโรงอาหารที่รวมกับหอประชุมส่วนมากอยู่ในสภาพเหมาะสม

สุขลักษณะของโรงอาหาร หอประชุม และโรงอาหารที่รวมกับหอประชุมส่วนมากอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างดี

๖. อาคารอุตสาหกรรมศิลป์และอาคารคหกรรมศิลป์ โรงเรียนในภาคศึกษา ๒ ส่วนมากมีอาคารอุตสาหกรรมศิลป์และอาคารคหกรรมศิลป์ มีโรงเรียนอีกประมาณหนึ่งในสี่ที่ไม่มีทั้งอาคารอุตสาหกรรมศิลป์และอาคารคหกรรมศิลป์ อายุของอาคารส่วนมากไม่เกิน ๕ ปี ลักษณะอาคารส่วนมากเป็นอาคารถาวรและอยู่ในสภาพเหมาะสม มีสุขลักษณะอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างดี

๗. ส้วม ส่วนมากตั้งอยู่นอกอาคาร แต่ก็มีอยู่เกือบครึ่งหนึ่งที่ตั้งอยู่ในอาคารและส่วนมากเป็นส้วมซึม สำหรับส้วมหลุมไม่มี

สภาพของส้วม สำหรับส้วมนักเรียนหญิงครึ่งหนึ่งอยู่ในสภาพไม่เหมาะสม ส่วนอีกครึ่งหนึ่งอยู่ในสภาพเหมาะสม สำหรับส้วมนักเรียนชายและที่ปัสสาวะชายสองในสามอยู่ในสภาพเหมาะสม สำหรับสุขลักษณะของส้วมทั้งของนักเรียนชายและนักเรียนหญิงและที่ปัสสาวะชาย ปรากฏว่าอยู่ในเกณฑ์พอใช้ได้

๘. การใช้ห้องเรียน ปรากฏว่าห้องเรียนในภาคศึกษา ๒ ทั้งหมดใช้อย่างเต็มที่ไม่ว่ากว่าวันละ ๕ ชั่วโมง และห้องเรียนส่วนมากสามารถดัดแปลงใช้ประโยชน์อย่างอื่นได้

๙. การใช้โรงอาหารและหอประชุม โรงอาหารและหอประชุมทั้งหมดใช้อย่างเอนกประสงค์ และส่วนมากใช้วันหนึ่งไม่น้อยกว่า ๓ ชั่วโมง

๑๐. การใช้อาคารอุตสาหกรรมศิลป์และอาคารคหกรรมศิลป์ ปรากฏว่าอาคารทั้งหมดใช้เพื่อเรียน ปฏิบัติงานและเก็บอุปกรณ์ และส่วนมากใช้วันหนึ่งไม่ต่ำกว่า ๓ ชั่วโมง

๑๑. การใช้ส้วม ปรากฏว่าส้วมนักเรียนชาย เฉลี่ยนักเรียนประมาณ ๔๖ คนต่อส้วม ๑ ที่ และส้วมนักเรียนหญิง เฉลี่ยนักเรียนประมาณ ๖๕ คนต่อส้วม ๑ ที่

๑๒. ปัญหาในการดูแลรักษาอาคารสถานที่ มีตามลำดับดังนี้ มีการรื้อถอน ไม่มีรั้ว ไม่มีเงินซ่อมแซม มีปลวกมาก โจรผู้ร้ายมาก และพื้นที่เป็นหลุม

๑๓. ความต้องการอาคารต่าง ๆ มีตามลำดับดังต่อไปนี้ อาคารเรียน โรงอาหารและหอประชุม บ้านพักครูและภารโรง ส้วมนักเรียนชายและหญิง โรงฝึกพลศึกษา หอสมุด โรงฝึกงาน อาคารวิทยาศาสตร์ อาคารคหกรรมศิลป์ อาคารอุตสาหกรรมศิลป์ อาคารเกษตรกรรมศิลป์ หอศิลป์และโรงเก็บรถจักรยาน

ข. กำลังครู

๑. ครูในภาคศึกษา ๒ ส่วนมากเป็นชาย มีอัตราส่วนระหว่างครูชายกับครูสตรี เท่ากับ ๑๓:๑ ส่วนมากมีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี มีอัตราส่วนระหว่างครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี กับวุฒิปริญญาตรีขึ้นไป เท่ากับ ๓.๘:๑ ครูส่วนมากมีอายุ ๑๔-๔๐ ปี โดยมีอัตราส่วนระหว่างครูที่มีอายุ ๑๔ - ๔๐ ปี กับครูที่มีอายุ ๔๑ ปีขึ้นไป เท่ากับ ๑๑.๕:๑ ครูส่วนมากมีประสบการณ์ ๖ ปีขึ้นไป อัตราส่วนระหว่างครูที่มีประสบการณ์ ๑ - ๕ ปี กับ ๖ ปีขึ้นไป เท่ากับ ๑:๑:๑ และครูส่วนมากมีเงินเดือนไม่เกิน ๑,๓๐๐ บาท โดยมีอัตราส่วนระหว่างครูที่มีเงินเดือนไม่เกิน ๑,๓๐๐ บาทกับครูที่มีเงินเดือนมากกว่า ๑,๓๐๐ บาท เท่ากับ ๒.๔:๑

๒. ครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ในภาคศึกษา ๒ ส่วนมากเป็นชาย มีอัตราส่วนระหว่างครูใหญ่ชายกับครูใหญ่สตรี เท่ากับ ๖: - ครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี มีจำนวนเท่ากับครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไป ส่วนมากมีอายุมากกว่า ๔๑ ปี โดยมีอัตราส่วนระหว่างครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ที่มีอายุ ๑๔ - ๔๐ ปีกับ

๔๑ ปีขึ้นไป เท่ากับ ๑:๑.๒ ส่วนมากมีประสบการณ์ในการเป็นครูใหญ่ ๖ ปีขึ้นไป โดยมีอัตราส่วนระหว่างครูใหญ่ที่มีประสบการณ์ในการเป็นครูใหญ่ ๑ - ๕ ปีกับ ๖ ปีขึ้นไป เท่ากับ ๑:๑.๔ และส่วนมากมีเงินเดือนไม่เกิน ๒,๙๕๐ บาท โดยมีอัตราส่วนระหว่างครูใหญ่ที่มีเงินเดือนไม่เกิน ๒,๙๕๐ บาทกับครูใหญ่ที่มีเงินเดือนมากกว่า ๒,๙๕๐ บาท เท่ากับ ๓:๑

๓. อัตราส่วนระหว่างนักเรียนตอครู ทั้งภาคเท่ากับ ๒๑:๑ จังหวัดปัตตานี เท่ากับ ๒๓:๑ จังหวัดยะลา เท่ากับ ๑๖:๑ จังหวัดนราธิวาส เท่ากับ ๒๒:๑ และจังหวัดสตูลเท่ากับ ๒๔:๑

๔. ครูส่วนมากสอนวิชาที่ตรงกับความรู้ความสามารถของตนมีประมาณ ๕๕ % รองลงมาตรงบ้างไม่ตรงบ้าง ที่ไม่ตรงทั้งหมดก็เป็นส่วนน้อย และส่วนมากใช้เวลาเตรียมตัวก่อนเข้าห้องสอนประมาณ ๑ - ๕ นาที ครูส่วนมากมาถึงโรงเรียนก่อนโรงเรียนเช้า และกลับบ้านหลังโรงเรียนเลิกประมาณ ๑๕ - ๓๐ นาที

๕. ในเรื่องวันลาป่วยปรากฏว่าครูสตรีมีแนวโน้มที่จะมีวันลาป่วยมากกว่าครูชาย และครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีมีแนวโน้มที่จะมีวันลาป่วยมากกว่าครูที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไป ครูที่มีอายุจริง ๔๑ ปีขึ้นไปมีแนวโน้มที่จะมีวันลาป่วยมากกว่าครูที่มีอายุ ๑๘ - ๔๐ ปี ครูที่มีประสบการณ์ ๖ ปีขึ้นไปมีแนวโน้มที่จะมีวันลาป่วยมากกว่าครูที่มีประสบการณ์ ๑ - ๕ ปี ครูที่มีเงินเดือนตั้งแต่ ๑,๔๐๐ บาทขึ้นไปมีแนวโน้มว่าจะมีวันลาป่วยมากกว่าครูที่มีเงินเดือนไม่เกิน ๑,๓๐๐ บาท

๖. วันลาป่วยของครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ ปรากฏว่าครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ที่เป็นชายมีแนวโน้มว่าจะมีวันลาป่วยมากกว่าครูใหญ่อาจารย์ใหญ่สตรี ครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีมีแนวโน้มว่าจะมีวันลาป่วยมากกว่าครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไป ครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ที่มีอายุ ๔๑ ปีขึ้นไปมีแนวโน้มว่าจะมีวันลาป่วยมากกว่าครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ที่มีอายุ ๑๘ - ๔๐ ปี ครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ที่มีประสบการณ์ การเป็นครูใหญ่ ๖ ปีขึ้นไปมีแนวโน้มที่จะมีวันลาป่วยมากกว่าครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ที่มีประสบการณ์การเป็นครูใหญ่ ๑ - ๕ ปี และครูใหญ่อาจารย์

ใหญ่ที่มีเงินเดือน ๑,๔๐๐ บาท - ๒,๙๕๐ บาท มีแนวโน้มที่จะมีวันลาิจลาป่วยมากกว่าครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ที่มีเงินเดือนมากกว่า ๒,๙๕๐ บาท

๓. ครูในภาคศึกษา ๒ ส่วนมากเคยเข้ารับการอบรมและครูที่เข้ารับการอบรมส่วนมากเห็นว่าการอบรมมีประโยชน์ต่อการสอนนักเรียน

สำหรับครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ ส่วนมากเคยเข้ารับการอบรม และครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ที่เข้ารับการอบรมทั้งหมดเห็นว่าการอบรมนั้นมีประโยชน์ต่อการบริหารโรงเรียนของตน

๔. จำนวนชั่วโมงสอนต่อสัปดาห์ ปรากฏว่าครูสตรีมีแนวโน้มที่จะมีจำนวนชั่วโมงสอนในหนึ่งสัปดาห์มากกว่าครูชาย ครูที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไปมีแนวโน้มที่จะมีจำนวนชั่วโมงสอนมากกว่าครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี ครูที่มีอายุ ๑๔-๔๐ ปีมีแนวโน้มที่จะมีจำนวนชั่วโมงสอนมากกว่าครูที่มีอายุ ๔๑ ปีขึ้นไป ครูที่มีประสบการณ์ ๑ - ๕ ปีมีแนวโน้มที่จะมีจำนวนชั่วโมงสอนมากกว่าครูที่มีประสบการณ์ ๖ ปีขึ้นไป และครูที่มีเงินเดือนไม่เกิน ๑,๓๐๐ บาทมีแนวโน้มที่จะมีจำนวนชั่วโมงสอนในหนึ่งสัปดาห์มากกว่าครูที่มีเงินเดือนตั้งแต่ ๑,๔๐๐ บาทขึ้นไป

ครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ส่วนมากมีชั่วโมงสอน และครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ที่มีชั่วโมงสอนส่วนมากมีชั่วโมงสอนไม่เกิน ๑๕ ชั่วโมงต่อสัปดาห์

๕. ครูในภาคศึกษา ๒ ส่วนมากต้องทำงานอื่น ๆ นอกเหนือจากงานสอนด้วย ซึ่งได้แก่งานครูประจำชั้น งานคานปกครอง งานกิจกรรมนักเรียน งานธุรการ และงานบริการนักเรียน

ความเหมาะสมของงานที่ทำนอกเหนือจากงานสอน ปรากฏว่าครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีมีแนวโน้มที่จะรู้สึกว่าการที่ทำนอกเหนือจากงานสอนนั้น มีความเหมาะสมกับความรู้ความสามารถของตนมากกว่าครูที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไป

๑๐. ครูในภาคศึกษา ๒ ส่วนมากสอนนักเรียนเฉลี่ยชั้นหนึ่งมากกว่า ๓๐ คน ครูส่วนมากเคยเขาสอนแทนครูที่ไม่มา ครูส่วนมากไม่ได้มีการสอนซ่อมเสริมนักเรียนที่เรียนช้า และครูส่วนมากรู้สึกว่าการเรียนของนักเรียนมีการปล่อยให้เรียนว่างโดยไม่มีการสอนนอกระบบ

๑๑. ปัญหาในการจัดครู เขาสอนของครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ ส่วนมากมีปัญหาที่ครูไม่พอและครูมีความสามารถไม่ตรงกับวิชาที่สอน

ในเรื่องครูขาดครูเกิน ปรากฏว่าโรงเรียนในภาค ศึกษา ๒ ทั้งหมดยังขาดครูประจำวิชาต่าง ๆ อีกมาก แต่มีบางวิชาที่มีทั้งขาดและเกินใน ขณะเดียวกัน แสดงว่ายังมีการกระจายกำลังครูไม่ดีพอ

โรงเรียนในภาคศึกษา ๒ ส่วนมากต้องการครูเพิ่ม ในปีการศึกษานี้ไม่ต่ำกว่าโรงเรียนละ ๓ คน ที่ไม่ต้องการครูเพิ่มเลยมีน้อยมาก

การประชุมปรึกษางานของคณะครู ปรากฏว่าโรงเรียนในภาคศึกษา ๒ ส่วนมากมีการประชุมปรึกษางานกันไม่น้อยกว่าเดือนละครั้ง

๑๒. ครูในภาคศึกษา ๒ ส่วนมากมีความร่วมมือกันทำงาน อยู่ในระดับค่อนข้างมาก มีทัศนคติที่ดีต่ออาชีพและความตั้งใจทำงานอยู่ในระดับค่อนข้าง มาก

สำหรับครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ในภาคศึกษา ๒ ส่วนมาก มีความรู้สึกว่าคุณครูในโรงเรียนของตนมีความร่วมมือกันทำงานอยู่ในระดับค่อนข้างมาก และมีทัศนคติที่ดีต่ออาชีพและความตั้งใจทำงานอยู่ในระดับค่อนข้างมากเช่นเดียวกัน

๑๓. ครูในภาคศึกษา ๒ ส่วนมากรู้สึกว่าคุณครูในโรงเรียน ของตนมีความสนใจแสวงหาความรู้อยู่ในระดับสูง และมีความพอใจในมาตรฐานการเรียน ของนักเรียนของตนอยู่ในระดับปานกลางค่อนข้างไปทางมาก

ครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ในภาคศึกษา ๒ ส่วนมาก รู้สึกว่า ครูในโรงเรียนของตนมีความสนใจแสวงหาความรู้อยู่ในระดับสูง และครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ ส่วนมากมีความพอใจในระดับมาตรฐานการเรียนของนักเรียนอยู่ในเกณฑ์ค่อนข้างมาก

๑๔. ในเรื่องความต้องการย้าย ปรากฏว่าครูสตรีมีแนวโน้มที่ต้องการย้ายมากกว่าครูชาย และสาเหตุที่ต้องการย้ายส่วนมากเนื่องจากต้องการย้าย กลับภูมิลำเนาและรู้สึกไม่ปลอดภัย

ครูที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไปมีแนวโน้มว่าต้องการย้ายมากกว่าครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี ส่วนสาเหตุที่ต้องการย้ายส่วนมากต้องการกลับภูมิลำเนาและ รู้สึกไม่ปลอดภัย

ครูที่มีอายุ ๑๔ - ๔๐ ปี มีแนวโน้มว่าต้องการขายมากกว่าครูที่มีอายุ ๔๑ ปีขึ้นไป สาเหตุที่ต้องการขายส่วนมากต้องการกลับภูมิลำเนาและรู้สึกไม่ปลอดภัย

ครูที่มีประสบการณ์ ๑ - ๕ ปีมีแนวโน้มว่าต้องการขายมากกว่าครูที่มีประสบการณ์ ๖ ปีขึ้นไป สาเหตุที่ต้องการขายส่วนมากต้องการกลับภูมิลำเนาและรู้สึกไม่ปลอดภัย

ครูที่มีเงินเดือนไม่เกิน ๑,๓๐๐ บาท มีแนวโน้มว่าต้องการขายมากกว่าครูที่มีเงินเดือนตั้งแต่ ๑,๔๐๐ บาทขึ้นไป และสาเหตุที่ต้องการขายส่วนใหญ่เนื่องจากต้องการกลับภูมิลำเนาและรู้สึกไม่ปลอดภัย

๑๕. ในเรื่องความต้องการขายของครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ในภาคศึกษา ๒ ปรากฏว่าครูใหญ่ชายมีแนวโน้มว่าต้องการขายมากกว่าครูใหญ่อาจารย์ใหญ่สตรี และสาเหตุที่ต้องการขายส่วนมากเนื่องจากรู้สึกไม่ปลอดภัย และต้องการกลับภูมิลำเนา

ครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ที่มีวุฒิปริญญาตรีขึ้นไป มีแนวโน้มว่าต้องการขายมากกว่าครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี สาเหตุที่ต้องการขายส่วนมากเนื่องจากรู้สึกไม่ปลอดภัย และต้องการกลับภูมิลำเนา

ครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ที่มีอายุ ๑๔ - ๔๐ ปี มีแนวโน้มว่าต้องการขายมากกว่าครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ที่มีอายุ ๔๑ ปีขึ้นไป สาเหตุที่ต้องการขายส่วนมากเนื่องจากรู้สึกไม่ปลอดภัยและต้องการกลับภูมิลำเนา

ครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ที่มีประสบการณ์ในการเป็นครูใหญ่ ๖ ปีขึ้นไป มีแนวโน้มว่าต้องการขายมากกว่าครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ที่มีประสบการณ์เป็นครูใหญ่ ๑ - ๕ ปี สาเหตุที่ต้องการขายส่วนมากเนื่องจากรู้สึกไม่ปลอดภัยและต้องการกลับภูมิลำเนา

ครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ที่มีเงินเดือน ๑,๔๐๐ - ๒,๙๕๐ บาท มีแนวโน้มว่าต้องการขายมากกว่าครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ที่มีเงินเดือนมากกว่า ๒,๙๕๐ บาท สาเหตุที่ต้องการขายส่วนมากเนื่องจากรู้สึกไม่ปลอดภัยและต้องการกลับภูมิลำเนา

๑๖. การอยู่บ้านพักครู ปรากฏว่าครูในภาคศึกษา ๒ ประมาณสองในสามไม่ได้อยู่บ้านพักครู มีเพียงหนึ่งในสามที่ได้อยู่บ้านพักครู ส่วนมากครูรู้สึกว่าสภาพการอยู่บ้านพักครูของตนมีความสะดวกสบาย สำหรับครูที่ไม่ได้อยู่บ้านพักครูส่วนมากมีความจำเป็นต้องการบ้านพัก

ในเรื่องความสะดวกสบายของครูเกี่ยวกับอาหารกลางวันและน้ำดื่ม ปรากฏว่าครูส่วนมากมีความสะดวกสบายในเรื่องอาหารกลางวันและน้ำดื่ม

๑๗. เกี่ยวกับขวัญของครู ปรากฏว่าครูในภาคศึกษา ๒ ส่วนมากมีความรู้สึกว่าได้ได้รับความเสมอภาคและความยุติธรรม การยกย่องให้เกียรติและส่งเสริมกำลังใจ การรับฟังความคิดเห็นของครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ การส่งเสริมความริเริ่มสร้างสรรค์ในการทำ การส่งเสริมการศึกษาหาความรู้ ความสะดวกสบายของที่ทำงาน ความรู้สึกปลอดภัยและอบอุ่นใจอยู่ในระดับค่อนข้างมากทั้งสิ้น

ข้อเสนอแนะ

จากผลการศึกษาค้นคว้านี้ ผู้วิจัยขอให้ออกเสนอแนะดังต่อไปนี้

ก. ข้อเสนอแนะในเรื่องอาคารสถานที่

๑. อาคารเรียนในภาคศึกษา ๒ ประมาณหนึ่งในสามอยู่ในสภาพควรซ่อมแซมและควรรื้อปลูกใหม่ ด้วยเหตุนี้จึงไม่สามารถใช้อาคารจำนวนนี้ได้อย่างเต็มที่ เพื่อให้สามารถใช้ได้อย่างเต็มที่ กรมวิสามัญศึกษา น่าจะได้จัดสรรงบประมาณให้แก่โรงเรียนเพื่อซ่อมแซมหรือสร้างขึ้นใหม่

๒. โรงเรียนในภาคศึกษา ๒ ประมาณสองในห้าที่ยังไม่มีทั้งโรงอาหารและหอประชุม และโรงเรียนที่มีโรงอาหาร สภาพของโรงอาหารส่วนมากควรรื้อปลูกใหม่ไม่เหมาะสม เพื่อช่วยให้โรงเรียนสามารถอำนวยความสะดวกสบายแก่นักเรียนได้อย่างเต็มที่ กรมวิสามัญศึกษาน่าจะได้จัดสรรงบประมาณให้แก่โรงเรียนเหล่านั้น เพื่อสร้างโรงอาหารหรือหอประชุมตามที่โรงเรียนต้องการ

๓. โรงเรียนในภาคศึกษา ๒ ประมาณหนึ่งในห้าที่ยังไม่มีทั้งอาคารอุตสาหกรรมศิลป์และอาคารคหกรรมศิลป์ เพื่อช่วยให้การสอนของครู และการเรียนของนักเรียนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น กรมวิสามัญศึกษา น่าจะได้จัดสรรงบประมาณให้แก่โรงเรียนเหล่านั้น เพื่อจัดการสร้างอาคารอุตสาหกรรมศิลป์ และอาคารคหกรรมศิลป์ขึ้น

๔. ในเรื่องส้วม ปรากฏว่ามีจำนวนน้อยไม่ได้สัดส่วนกับจำนวนนักเรียน และที่มีอยู่นั้นประมาณครึ่งหนึ่งอยู่ในสภาพทรุดโทรมหรือควรรื้อปลูกใหม่ ด้วยเหตุนี้กรมวิสามัญศึกษาน่าจะได้จัดสรรงบประมาณให้แก่โรงเรียนเพื่อสร้างส้วมเพิ่มเติมให้เพียงพอกับจำนวนนักเรียน

ข. ข้อเสนอแนะในเรื่องกำลังครู

๑. ครูในภาคศึกษา ๒ ส่วนมากมีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี มีอัตราส่วนระหว่างครูที่มีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรีกับปริญญาตรีขึ้นไปประมาณ ๔:๑ เพื่อช่วยให้การสอนการทำงานของครูมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น กรมวิสามัญศึกษาน่าจะได้ส่งเสริมและสนับสนุนให้ครูในภาคศึกษา ๒ ได้ศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมมากยิ่งขึ้น

๒. จำนวนนักเรียนต่อครูหนึ่งคนของโรงเรียนในภาคศึกษา ๒ มีค่าเฉลี่ยประมาณ ๒๑ คน กล่าวได้ว่าอยู่ในระดับปานกลางไม่สูงนัก แต่ปรากฏว่าโรงเรียนในภาคศึกษา ๒ ส่วนมากขาดครูสาขาวิชาต่าง ๆ มากมาย การที่เป็นเช่นนี้อาจจะเป็นเพราะมีการกระจายกำลังครูไม่ดีพอ กรมวิสามัญศึกษาน่าจะได้ทำการวิเคราะห์กำลังครูในภาคศึกษา ๒ เพื่อจะได้ช่วยให้มีการใช้ครูอย่างเหมาะสมยิ่งขึ้น

๓. ขวัญของครูในภาคศึกษา ๒ พอจะกล่าวได้ว่าไม่สู้ดีนัก เห็นได้จากความต้องการย้ายของครู อาจารย์และครูใหญ่อาจารย์ใหญ่ ซึ่งมีจำนวนมาก เกือบครึ่งหนึ่งของครูทั้งหมด การที่เป็นเช่นนี้อาจจะเป็นเพราะภาคศึกษา ๒ เป็นภาคที่มีผู้ก่อการร้ายชุกชุม ด้วยเหตุนี้กรมวิสามัญศึกษาน่าจะได้หาวิธีการที่จะช่วยให้ครูเหล่านั้นได้มีความรู้สึกปลอดภัยและมีขวัญดีขึ้น

ค. ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาค้นคว้าคราวต่อไป

๑. การศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ ใช้วิธีสังเกตแบบสอบถาม
อย่างเดียว ข้อมูลที่รวบรวมได้อาจมีคลาดเคลื่อนไปบ้าง ถ้าจะให้ข้อเท็จจริงที่
ถูกต้องยิ่งขึ้น ผู้ศึกษาค้นคว้าควรจะได้มีการศึกษาด้วยการไปสังเกตและสัมภาษณ์
ครูในโรงเรียนที่ทำการศึกษาคนกวาดวย

๒. เพื่อทราบถึงกำลังครูในภาคศึกษา ๒ อย่างแท้จริง
น่าจะได้มีการศึกษาถึงกำลังครูในภาคศึกษา ๒ อย่างลึกซึ้ง เพื่อทราบว่าครูเหล่านั้น
มีความฉันทะความสามารถที่จะสอนวิชาอะไรบ้าง และต้องสอนวิชาอะไรบ้าง ผลที่ได้
จะช่วยให้สามารถกระจายกำลังครูได้อย่างเหมาะสม กล่าวคือไม่มากในโรงเรียน
แห่งหนึ่งแล้วไปขาดในโรงเรียนอีกแห่งหนึ่ง ดังที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- ก่อ สวัสดิ์พาณิชย์ "การมัธยมศึกษาในประเทศไทย" ประมวลบทความการวางแผนการศึกษา ฉบับที่ ๑๓ สำนักงานวางแผนการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ๒๕๑๑, ๓๓๘ หน้า.
- ก่อ สวัสดิ์พาณิชย์ "แผนงานของกรมวิสามัญศึกษาและเนวกิใหม่เกี่ยวกับการจัดการศึกษา" เอกสารประชุมผู้บริหารโรงเรียนสังกัดกรมวิสามัญศึกษา ๒๕๑๓, ฉบับอัดสำเนา ๑๐ หน้า.
- หมู่ เสวงศักดิ์ "ประสิทธิภาพทางการศึกษา" ประมวลบทความการวางแผนการศึกษา ฉบับที่ ๑๓ สำนักงานวางแผนการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ๒๕๑๑, ๓๓๘ หน้า.
- ช่วง บัณฑิต "เศรษฐกิจการศึกษา" ประมวลบทความเกี่ยวกับการมัธยมศึกษา กรมวิสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ๒๕๑๓, ๒๐๑ หน้า.
- ประกิจ รัตนสุวรรณ ความคิดเห็นของผู้บริหารการศึกษา ภาคศึกษา ๑ เกี่ยวกับหลักสูตรทั่วไป ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ พุทธศักราช ๒๕๐๓ (ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต) วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๐๓, ๒๐๐ หน้า.
- ประจวบ คำบุญรัตน์ "สิ่งที่โรงเรียนควรทราบ" เอกสารประชุมผู้บริหารโรงเรียนสังกัดกรมวิสามัญศึกษา ๒๕๑๓ ฉบับอัดสำเนา ๒๐ หน้า.
- พนัส หันนาถิ่นทร์ หลักการบริหารโรงเรียน วัฒนาพานิช ๒๕๑๓, ๒๗๒ หน้า.

พจน์ สารสิน ทรงคณะเกี่ยวกับการพัฒนาประเทศ ส่วนสารนิเทศ กระทรวงพัฒนาการ
แห่งชาติ ๒๕๐๗, ๓๐๕ หน้า.

พร้อม พานิชย์ภักดิ์ "นโยบายและปัญหาในการพัฒนากำดังคน" ประมวลบทความเกี่ยวกับ
การมัธยมศึกษา กรมวิสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ๒๕๑๓, ๒๑๑ หน้า.

วนิดา และคนอื่น ๆ การสำรวจภาวะผู้สำเร็จปริญญาตรีวิชาการศึกษา ตั้งแต่ปีการศึกษา
๒๔๘๗ - ๒๕๐๓ คณะวิจัยการศึกษา วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร
๒๕๐๕, ๑๑๔ หน้า.

วิทยา นาทอง การสำรวจปัญหาครูใหญ่ในโรงเรียนมัธยมศึกษา (วิทยานิพนธ์
ครุศาสตรมหาบัณฑิต) จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๐๔, ๑๐๓ หน้า.

วิโรจน์ พูลสุข และอารักษ์ กาญจนพิทักษ์ คู่มือสอบคัดเลือกครูกรมสามัญศึกษา และ
กรมวิสามัญศึกษา โรงพิมพ์เจริญสิน ๒๕๐๕, ๒๒๗ หน้า.

วิสามัญศึกษา, กรม รายงานประจำปีการศึกษา ๒๕๑๒ กระทรวงศึกษาธิการ ๒๑๑ หน้า.

วิสามัญศึกษา, กรม เรื่องนำของกรมวิสามัญศึกษา ๒๕๑๒ ฉบับอัดสำเนา ๓๐ หน้า.

วิสามัญศึกษา, กรม สภาพการมัธยมศึกษา ๒๕๑๒ ฉบับอัดสำเนา ๑๔๖ หน้า.

วิสามัญศึกษา, กรม เกณฑ์มาตรฐานโรงเรียนประถมศึกษา ๒๕๑๐ โรงพิมพ์รัฐสภา
๒๕๑๒, ๑๗ หน้า.

สมชัย วุฒิปรีชา "ความสูญเสียในค่านิยมธุรกิจการศึกษาที่สำคัญ" ประมวลบทความ
การวางแผนการศึกษา ฉบับที่ ๑๓ สำนักงานวางแผนการศึกษา กระทรวง
 ศึกษาธิการ ๒๕๑๑, ๓๓๔ หน้า

สมบูรณ์ พรหมภาพ และคนอื่น ๆ วิชาชุดการศึกษา โรงพิมพ์วิระสัมพันธ์ ๒๕๐๕,
 ๓๔๖ หน้า

เอกวิทย์ ณ ถลาง "ทัศนบางประการเกี่ยวกับกลยุทธ์นโยบายการศึกษา" รายงานการประชุม
ทางวิชาการ ครั้งที่ ๑ กรมสามัญศึกษา ๒๕๑๑, ๓๐๕ หน้า

Bagby, Carolyn and Stickle, Ruth, "Check List for Use in Planning
 the English Classroom in the Secondary School," in English
Journal, 46:579-581, December, 1957.

Best, John W., Research in Education, Englewood Cliffs Prentice-
 Hall, N.J., 1959, 320 pp.

Engelhardt, N.L. and others, School Planning and Building
Handbook, F.W. Dodge Corporation, New York, 1956, 626 pp.

Horton Jr., Daniel Boone, "An Analysis of the Relationship of per
 Pupil Expenditure Levels and School Size with North Central
 Evaluation" Dissertation Abstract, 29-6:1716A, 1968.

McClurkin, William Dean, School Building Planning, New York,
Macmillan, 1960, 143 pp.

Mays, Arthur B. and Casberg, Carl H., School-Shop Administration
6 print. Milwaukee, Bruce Pub Co., 1954, 222 pp.

Myers, Kenneth Holly, "Factors Related to the Choice of Secondary
Teaching as a Career," Dissertation Abstract, 27-7:2288A,
1967.

National Council on Schoolhouse Construction, Guide for Planning
School Plants, Research and Publications Committee, W.R.
Flesher chairman and others, 1953, 179 pp.

National Education Association Research Division, "Need for In-
Service Education" in Encyclopedia of Educational Research,
ed. by Walter S. Monroe p. 1359, The Macmillan Co.,
New York, 1960.

Ovard, Glen F., Administration of the Changing Secondary School,
The Macmillan Co., New York, 1966, 531 pp.

Reeder, Ward Glen, The Fundamentals of Public School Administration,
4th.ed. The Macmillan Co., 1958, 625 pp.

Seagers, Paul W., Proposed School Building Code for Thailand,
non.pub., 1961, 29 pp.

Walker, Helen M. and Lev, Joseph, Elementary Statistical Methods,
Henry Holt and Co., New York, 1958, 302 pp.

Wiles, Kimball, Supervision for Better Schools, Prentice Hall Inc.,
1955, 521 pp.

Yates, Donald P., "Flexibility in School Plants Development and
Utilization" Dissertation Abstract, 29-7:2084-2085 A, 1969.

ภาคผนวก

แบบสอบถามสำหรับครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่

ขอแนะนำในการตอบ

1. แบบสอบถามชุดนี้สำหรับครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่เป็นผู้ตอบ
2. ขอให้ท่านกรอกข้อความในส่วนที่เว้นไว้ หรือกาเครื่องหมาย ✓ ในช่อง □ หน้าข้อความที่เป็นตัวเลือก หรือกาเครื่องหมาย / ในช่อง □ หน้าข้อความอื่น ๆ (ระบุ)....." พร้อมกับเติมข้อความ ตามความเป็นจริง และปรากฏในปีการศึกษา
3. คำถามเกี่ยวกับอาคารเรียน ได้จัดไว้สำหรับกรอกอาคารเรียนได้ 8 หลัง ขอให้ท่านตอบหลังที่สร้างก่อนที่สุดเป็นหลังที่ 1 และเรียงมาโดยลำดับจนครบทุกหลัง ถ้ามีเกินกว่า 8 หลัง ขอให้ไปจดเขียนเพิ่มเติมในกระดาษอื่นแนบมาพร้อมกัน
4. คำถามใด ที่ไม่มีข้อมูลในโรงเรียนของท่านก็ขอให้ท่านเว้นว่างไว้ไม่ต้องตอบข้อนั้น ๆ เช่น โรงเรียนของท่านไม่มีห้องสมุดก็ไม่ต้องตอบข้อ 14 ในหมวดอาคารเรียน เป็นต้น

แบบสอบถามสำหรับครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่

เกี่ยวกับตัวท่าน

☐ ชาย

เพศ

อายุ.....ปี

☐ หญิง

วุฒิ.....

ภูมิลำเนาจังหวัด.....

อายุราชการ.....ปี จำนวนปีที่ เป็นครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่.....ปี

เป็นข้าราชการชั้น.....อันดับ.....ชั้น.....

เกี่ยวกับโรงเรียน

โรงเรียนของท่านเป็นโรงเรียนประเภท ☐ ชาย

☐ หญิง

☐ สหศึกษา

เปิดสอนชั้น ☐ มศ. 1-3

☐ มศ. 4-5

จำนวนนักเรียนชาย.....คน หญิง.....

จำนวนข้าราชการครู ชาย.....หญิง.....

อยู่ในโครงการ.....รุ่น (หรือ ท.ศ.).....

จำนวนเนื้อที่ดิน.....ไร่.....งาน.....ตารางวา

ที่ดินกรรมสิทธิ์ของ.....

เวลาเข้าเรียน.....น. เด็กเรียน.....น.

หยุดเรียนประจำสัปดาห์ วัน.....

เกี่ยวกับสถานที่

1. โรงเรียนตั้งอยู่ไกลแหล่งชุมชน
เพียงไร
☐ ใกล้มาก
☐ ใกล้
☐ ปานกลาง
☐ ใกล้
☐ ใกล้มาก
2. ระยะทางห่างจากแหล่งชุมชนประมาณ
☐ ไม่ถึง 1 ก.ม.
☐ 1. ก.ม.
☐ 2. ก.ม.
☐ 3. ก.ม.
☐ 4. ก.ม. หรือมากกว่านั้น
3. โรงเรียนตั้งอยู่ไกลแหล่งเสื่อมโทรม
ทางศีลธรรมเช่น บ่อนการพนัน สถาน
บริการที่ไม่สมควร สำหรับนักเรียน
เพียงไร
☐ ใกล้มาก
☐ ใกล้
☐ ปานกลาง
☐ ใกล้
☐ ใกล้มาก
4. การคมนาคมถึงโรงเรียนสะดวกเพียงไร
☐ ไม่สะดวกเลย
☐ ไม่สู้สะดวก
☐ สะดวกปานกลาง
☐ สะดวก
☐ สะดวกมาก
5. การเดินทางมาโรงเรียน ส่วนมาก
นักเรียนใช้
☐ ทางเรือ
☐ เดินมา
☐ รถจักรยานยนต์
☐ รถประจำทาง
☐ รถจักรยาน
6. โรงเรียนตั้งอยู่ในที่คั่นอย่างไร
☐ ที่ลุ่มน้ำท่วมทุกปี
☐ น้ำท่วมบางปี
☐ ที่ดอน
7. สนามกีฬาของโรงเรียน
☐ ไม่มี
☐ มีและใช้ได้บางครั้ง
☐ มีและใช้ได้ตลอดปี
8. รมไม้และที่พักผ่อนของนักเรียนมีหรือไม่
☐ ไม่มี
☐ มีน้อย
☐ มีพอเพียง

เกี่ยวกับอาคาร

1. อาคารเรียนหลังที่ 1 อายุ.....ปี
ใช้เป็นห้องเรียน.....ห้อง

1.1 ลักษณะอาคาร

- ☐ กาลาวัค
☐ ชั่วคราว
☐ ไม่
☐ ตึกครึ่งไม้
☐ ตึก

1.2 สภาพอาคาร

- ☐ ทรุดโทรม
☐ ทรุดโทรม
☐ พอใช้
☐ ทรุดโทรม

1.3 ห้องเรียนมีขนาดพอเหมาะกะกับ
จำนวนนักเรียนเพียงไร

- ☐ แคบ
☐ พอใช้
☐ เหมาะสม

1.4 ห้องเรียนมีแสงสว่างเพียงพอเพียงไร

- ☐ น้อย
☐ พอใช้
☐ ดี

1.5 ห้องเรียนมีการถ่ายเทอากาศดี
เพียงไร

- ☐ ไม่ดี
☐ พอใช้
☐ ดี

1.6 มีเสียงรบกวนเพียงไร

- ☐ มีเสมอ
☐ มีบางครั้ง
☐ ไม่มี

1.7 มีกลิ่นรบกวนเพียงไร

- ☐ มีเสมอ
☐ มีบางครั้ง
☐ ไม่มี

1.8 มีฝุ่นหรือควันเพียงไร

- ☐ มีเสมอ
☐ มีบางครั้ง
☐ ไม่มี

1.9 ห้องเรียนในอาคารนี้สามารถดัดแปลง
ใช้ประโยชน์อื่นได้เพียงไร

- ☐ ไม่ได้เลย
☐ พอทำได้
☐ ทำได้ดี

1.10 การใช้ห้องเรียนในอาคารนี้โดย
เฉลี่ยวันหนึ่ง ๆ กี่ชั่วโมง

- ☐ ไม่กี่ชั่วโมง
☐ ใช้ 1-2 ชม.
☐ ใช้ 3-4 ชม.
☐ ใช้ 5-6 ชม.
☐ มากกว่า 6 ชม.

2. อาคารเรียนหลังที่ 2 อายุ.....ปี
ใช้เป็นห้องเรียน.....ห้อง

2.1 ลักษณะอาคาร

- ☐ ศาลาวัค
☐ ขั้วกราว
☐ ไม้
☐ ตึกครึ่งไม้
☐ ตึก

2.2 สภาพอาคาร

- ☐ ทรุดหรือปลุกใหม่
☐ ทรุดรวม
☐ พอใช้ได้
☐ เรียบร้อยดี

2.3 ห้องเรียนมีขนาดพอเหมาะกะกับจำนวน
นักเรียนเพียงไร

- ☐ แคบ
☐ พอใช้ได้
☐ เหมาะสม

2.4 ห้องเรียนมีแสงสว่างเพียงพอเพียงไร

- ☐ น้อย
☐ พอใช้ได้
☐ ดี

2.5 ห้องเรียนมีการถ่ายเทอากาศดี
เพียงไร

- ☐ ไม่ดี
☐ พอใช้ได้
☐ ดี

2.6 มีเสียงรบกวนเพียงไร

- ☐ มีเสมอ
☐ มีบางครั้ง
☐ ไม่มี

2.7 มีกลิ่นรบกวนเพียงไร

- ☐ มีเสมอ
☐ มีบางครั้ง
☐ ไม่มี

2.8 มีฝุ่นหรือควันรบกวนเพียงไร

- ☐ มีเสมอ
☐ มีบางครั้ง
☐ ไม่มี

2.9 ห้องเรียนในอาคารนี้สามารถดัดแปลง
ใช้ประโยชน์อื่นได้เพียงไร

- ☐ ไม่ได้เลย
☐ พอทำได้
☐ ทำได้ดี

2.10 การใช้ห้องเรียนในอาคารนี้โดย-
เฉลี่ย วันหนึ่ง ๆ กี่ชั่วโมง

- ☐ ไม่ได้ใช้
☐ ใช้ 1-2 ช.ม.
☐ ใช้ 3-4 ช.ม.
☐ ใช้ 5-6 ช.ม.
☐ มากกว่า 6 ช.ม.

3. อาคารเรียนหลังที่ 3 อายุ.....ปี
ใช้เป็นห้องเรียน.....ห้อง

3.1 ลักษณะอาคาร

- ☐ ศาลาวัด
☐ ชั่วคราว
☐ ไม่
☐ ตึกครึ่งไม้
☐ ตึก

3.2 สภาพอาคาร

- ☐ การรื้อปลูกใหม่
☐ การซ่อมแซม
☐ พอใช้ได้
☐ เรียบร้อยดี

3.2 ห้องเรียนมีขนาดพอเหมาะกับจำนวน
นักเรียนเพียงไร

- ☐ แคบ
☐ พอใช้ได้
☐ เหมาะสม

3.4 ห้องเรียนมีแสงสว่างเพียงพอเพียงไร

- ☐ น้อย
☐ พอใช้ได้
☐ ดี

3.5 ห้องเรียนมีการถ่ายเทอากาศดี
เพียงไร

- ☐ ไม่ดี
☐ พอใช้ได้
☐ ดี

3.6 มีเสียงรบกวนเพียงไร

- ☐ มีเสมอ
☐ มีบางครั้ง
☐ ไม่มี

3.7 มีกลิ่นรบกวนเพียงไร

- ☐ มีเสมอ
☐ มีบางครั้ง
☐ ไม่มี

3.8 มีฝุ่นหรือควันรบกวนเพียงไร

- ☐ มีเสมอ
☐ มีบางครั้ง
☐ ไม่มี

3.9 ห้องเรียนในอาคารนี้สามารถดัดแปลง
ใช้ประโยชน์อื่น ๆ ได้เพียงไร

- ☐ ไม่ได้เลย
☐ พอทำได้
☐ ทำได้ดี

3.10 การใจห้องเรียนในอาคารนี้โดย-
เฉลี่ยวันหนึ่ง ๆ กี่ชั่วโมง

- ☐ ไม่ได้ใช้
☐ ใจ 1-2 ชม.
☐ ใจ 3-4 ชม.
☐ ใจ 5-6 ชม.
☐ มากกว่า 6 ชม.

4. อาคารเรียนหลังที่ 4 อายุ.....ปี
ใจเป็นห้องเรียน.....ห้อง

4.1 ลักษณะอาคาร

- ☐ ก่อด้วยอิฐ
☐ ผนังทาสี
☐ ไม้
☐ ติดกระจกใส
☐ ติด

4.2 สภาพอาคาร

- ☐ กว้างหรือแคบเกินไป
☐ กว้างเหมาะสม
☐ พอใช้
☐ เรียบร้อยดี

4.3 ห้องเรียนมีขนาดพอเหมาะกับจำนวน
นักเรียนเพียงไร

- ☐ แคบ
☐ พอใช้
☐ เหมาะสม

4.4 ห้องเรียนมีแสงสว่างเพียงพอเพียงไร

- ☐ น้อย
☐ พอใช้
☐ ดี

4.5 ห้องเรียนมีการถ่ายเทอากาศเพียงไร

- ☐ ไม่ดี
☐ พอใช้
☐ ดี

4.6 มีเสียงรบกวนเพียงไร

- ☐ มีเสมอ
☐ มีบางครั้ง
☐ ไม่มี

4.7 มีกลิ่นรบกวนเพียงไร

- ☐ มีเสมอ
☐ มีบางครั้ง
☐ ไม่มี

4.8 มีฝุ่นหรือควันรบกวนเพียงไร

- ☐ มีเสมอ
☐ มีบางครั้ง
☐ ไม่มี

4.9 ห้องเรียนในอาคารนี้สามารถดัดแปลง
ใช้ประโยชน์อื่นได้เพียงไร

- ☐ ไม่ได้เลย
☐ พอทำได้
☐ ทำได้ดี

4.10 การใช้ห้องเรียนในอาคารนี้โดย

เฉลี่ยวันหนึ่ง ๆ ก็ใช้

- ☐ ไม่ได้ใช้
☐ ใช้ 1-2 ชม.
☐ ใช้ 3-4 ชม.
☐ ใช้ 5-6 ชม.
☐ มากกว่า 6 ชม.

5. อาการเรียนหลังที่ 5 อายุ.....ปี
 ไรเป็นห้องเรียน.....ห้อง

5.1 ลักษณะอาการ

- ☐ ทาลาวัค
☐ ชั่วคราว
☐ ไม่
☐ ตึกครึ่งไม้
☐ ตึก

5.2 สภาพอาคาร

- ☐ กว้างรูปลูกใหม่
☐ กว้างรวมรวม
☐ พอใช้ได้
☐ เรียบร้อยดี

5.3 ห้องเรียนมีขนาดพอเหมาะกับจำนวน
 นักเรียนเพียงไร

- ☐ แคบ
☐ พอใช้ได้
☐ เหมาะสม

5.4 ห้องเรียนมีแสงสว่างเพียงพอเพียงไร

- ☐ นกย
☐ พอใช้ได้
☐ ดี

5.5 ห้องเรียนมีการถ่ายเทอากาศดีเพียงไร

- ☐ ไม่ดี
☐ พอใช้ได้
☐ ดี

5.6 มีเสียงรบกวนเพียงไร

- ☐ มีเสมอ
☐ มีบางครั้ง
☐ ไม่มี

5.7 มีกลิ่นรบกวนเพียงไร

- ☐ มีเสมอ
☐ มีบางครั้ง
☐ ไม่มี

5.8 มีฝุ่นหรือควันรบกวนเพียงไร

- ☐ มีเสมอ
☐ มีบางครั้ง
☐ ไม่มี

5.9 ห้องเรียนในอาคารนี้สามารถ
 ดัดแปลงใช้ประโยชน์อื่นได้เพียงไร

- ☐ ไม่ได้เลย
☐ พอทำได้
☐ ทำได้ดี

5.10 การใช้ห้องเรียนในอาคารนี้
 โดยเฉลี่ยวันหนึ่ง ๆ กี่ชั่วโมง

- ☐ ไม่ได้ใช้
☐ ใช้ 1-2 ช.ม.
☐ ใช้ 3-4 ช.ม.
☐ ใช้ 5-6 ช.ม.
☐ มากกว่า 6 ช.ม.

6 อาคารเรียนหลังที่ 6 อายุ.....ปี
ใช้เป็นห้องเรียน.....ห้อง

6.1 ลักษณะอาคาร

- ☐ กาลาวัถ
☐ ขั้วคราว
☐ ไม้
☐ ตึกครึ่งไม้
☐ ตึก

6.2 สภาอาคาร

- ☐ กวรวีปปลูกใหม่
☐ กวรวอมแซม
☐ พอใช้ได้
☐ เรียบร้อยดี

6.3 ห้องเรียนมีขนาดพอเหมาะกับจำนวน
นักเรียนเพียงไร

- ☐ เกิน
☐ พอใช้ได้
☐ เหมาะสม

6.4 ห้องเรียนมีแสงสว่างเพียงพอเพียงไร

- ☐ น้อย
☐ พอใช้ได้
☐ ดี

6.5 ห้องเรียนมีการถ่ายเทอากาศดีเพียงไร

- ☐ ไม่ดี
☐ พอใช้ได้
☐ ดี

6.6 มีเสียงรบกวนเพียงไร

- ☐ มีเสมอ
☐ มีบางครั้ง
☐ ไม่มี

6.7 มีกลิ่นรบกวนเพียงไร

- ☐ มีเสมอ
☐ มีบางครั้ง
☐ ไม่มี

6.8 มีฝุ่นหรือควันรบกวนเพียงไร

- ☐ มีเสมอ
☐ มีบางครั้ง
☐ ไม่มี

6.9 ห้องเรียนในอาคารนี้สามารถดัดแปลง
ใช้ประโยชน์อื่นได้เพียงไร

- ☐ ไม่ได้เลย
☐ พอทำได้
☐ ทำได้ดี

6.10 การใช้ห้องเรียนในอาคารนี้โดยเฉลี่ย
วันหนึ่ง ๆ ก็ชั่วโมง

- ☐ ไม่กี่ชั่วโมง
☐ 1-2 ชม.
☐ 3-4 ชม.
☐ 5-6 ชม.
☐ มากกว่า 6 ชม.

7. อาคารเรียนหลังที่ 7 อายุ.....ปี
ใช้เป็นห้องเรียน.....ห้อง

7.1 ลักษณะอาคาร

- ☐ ศาลาวัค
☐ รั้วคราว
☐ ไม้
☐ ตึกครึ่งไม้
☐ ตึก

7.2 สกาพอาคาร

- ☐ กวรวรอปปลูกใหม่
☐ ควรวอมแถม
☐ พอไซโก
☐ เรียบรอยกั

7.3 ห้องเรียนมีขนาดพอเหมาะกับจำนวน
นักเรียนเพียงไร

- ☐ แยก
☐ พอไ้ไ้
☐ เหมาะสม

7.4 ห้องเรียนมีแสงสว่างเพียงพอเพียงไร

- ☐ นอย
☐ พอไ้ไ้
☐ กั

7.5 ห้องเรียนมีการถ่ายเทอากาศดีเพียงไร

- ☐ ไม้กั
☐ พอไ้ไ้
☐ กั

7.6 มีเสียงรบกวนเพียงไร

- ☐ มีเสมอ
☐ มีบางครั้ง
☐ ไม้มี

7.7 มีกลิ่นรบกวนเพียงไร

- ☐ มีเสมอ
☐ มีบางครั้ง
☐ ไม้มี

7.8 มีฝุ่นหรือค่านรบกวนเพียงไร

- ☐ มีเสมอ
☐ มีบางครั้ง
☐ ไม้มี

7.9 ห้องเรียนในอาคารนี้สามารถกักแปลอง
ใช้ประโยชน์อื่นได้เพียงไร

- ☐ ไม้ไ้ไ้
☐ พอทำได้
☐ ทำไ้ไ้

7.10 การใช้ห้องเรียนในอาคารนี้โดยเฉลี่ย
วันหนึ่ง ๆ กัชั่วโมง

- ☐ ไม้ไ้ไ้
☐ ไ้ 1-2 ช.ม.
☐ ไ้ 3-4 ช.ม.
☐ ไ้ 5-6 ช.ม.
☐ มากกว่า 6 ช.ม.

8. อาคารเรียนหลังที่ 8 อายุ.....ปี
ใช้เป็นห้องเรียน.....ห้อง

8.1 ลักษณะอาคาร

- ☐ ศาลาวัค
☐ ชั่วคราว
☐ ไม้
☐ ตึกครึ่งไม้
☐ ตึก

8.2 สภาพอาคาร

- ☐ ทรุดโทรม
☐ ทรุดโทรม
☐ พอใช้ได้
☐ เรียบร้อยดี

8.3 ห้องเรียนมีขนาดพอเหมาะกับจำนวน
นักเรียนเพียงไร

- ☐ แคบ
☐ พอใช้ได้
☐ เหมาะสม

8.4 ห้องเรียนมีแสงสว่างเพียงพอเพียงไร

- ☐ น้อย
☐ พอใช้ได้
☐ ดี

8.5 ห้องเรียนมีการถ่ายเทอากาศดีเพียงไร

- ☐ ไม่ดี
☐ พอใช้ได้
☐ ดี

8.6 มีเสียงรบกวนเพียงไร

- ☐ มีเสมอ
☐ มีบางครั้ง
☐ ไม่มี

8.7 มีกลิ่นรบกวนเพียงไร

- ☐ มีเสมอ
☐ มีบางครั้ง
☐ ไม่มี

8.8 มีฝุ่นหรือควันรบกวนเพียงไร

- ☐ มีเสมอ
☐ มีบางครั้ง
☐ ไม่มี

8.9 ห้องเรียนในอาคารนี้สามารถดัดแปลง
ใช้ประโยชน์อื่นได้เพียงไร

- ☐ ไม่ได้เลย
☐ พอทำได้
☐ ทำได้ดี

8.10 การใช้ห้องเรียนในอาคารนี้โดยเฉลี่ย

วันหนึ่ง ๆ ก็ชั่วโมง

☐ ไม่ได้ใช้

☐ ใช้ 1-2 ชม.

☐ ใช้ 3-4 ชม.

☐ ใช้ 5-6 ชม.

☐ มากกว่า 6 ชม.

9. ถ้าโรงเรียนได้จัดห้องเฉพาะวิชา
ห้องวิทยาศาสตร์มี.....ห้อง

9.1 ใช้สำหรับ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ) 9.6 มีเสียงรบกวนเพียงไร

- ☐ เรียน
☐ ปฏิบัติการ
☐ เก็บอุปกรณ์
☐ อื่น ๆ (ระบุ).....

- ☐ มีเสมอ
☐ มีบางครั้ง
☐ ไม่มี

9.2 มีขนาดพอเหมาะกับนักเรียนเพียงไร

- ☐ แคบ
☐ พอใช้ได้
☐ เหมาะสม

- ☐ มีเสมอ
☐ มีบางครั้ง
☐ ไม่มี

9.3 โดยเฉลี่ยใช้ห้องวิทยาศาสตร์วันละ
กี่ชั่วโมง

- ☐ ยังไม่แน่ใจ
☐ 1-2 ชม.
☐ 3-4 ชม.
☐ 5-6 ชม.
☐ มากกว่า 6 ชม.

9.7 มีกลิ่นรบกวนเพียงไร

- ☐ มีเสมอ
☐ มีบางครั้ง
☐ ไม่มี

9.8 มีฝุ่นหรือควันรบกวนเพียงไร

- ☐ มีเสมอ
☐ มีบางครั้ง
☐ ไม่มี

10. ห้องสังคมศึกษามี.....ห้อง

10.1 ใช้สำหรับ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ☐ เรียน
☐ จัดกิจกรรม
☐ เก็บอุปกรณ์
☐ อื่น ๆ (ระบุ).....

9.4 มีแสงสว่างเพียงพอเพียงไร

- ☐ น้อย
☐ พอใช้ได้
☐ ดี

10.2 มีขนาดพอเหมาะกับนักเรียนเพียงไร

- ☐ แคบ
☐ พอใช้ได้
☐ เหมาะสม

9.5 มีการถ่ายเทอากาศดีเพียงไร

- ☐ ไม่ดี
☐ พอใช้ได้
☐ ดี

10.3 โดยเฉลี่ยชั่วโมงห้องสังคมศึกษานั้นจะ
กี่ชั่วโมง

☐ ยังไม่ได้ใช้

☐ 1-2 ชม.

☐ 3-4 ชม.

☐ 5-6 ชม.

☐ มากกว่า 6 ชม.

10.4 มีแสงสว่างเพียงพอเพียงไร

☐ น้อย

☐ พอใช้ได้

☐ ดี

10.5 มีการถ่ายเทอากาศดีเพียงไร

☐ ไม่ดี

☐ พอใช้ได้

☐ ดี

10.6 มีเสียงรบกวนเพียงไร

☐ มีเสมอ

☐ มีบางครั้ง

☐ ไม่มี

10.7 มีกลิ่นรบกวนเพียงไร

☐ มีเสมอ

☐ มีบางครั้ง

☐ ไม่มี

10.8 มีฝุ่นหรือควันรบกวนเพียงไร

☐ มีเสมอ

☐ มีบางครั้ง

☐ ไม่มี

11. ห้องภาษาไทยมี.....ห้อง

11.1 ใช้สำหรับ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ เรียน

☐ จัดกิจกรรม

☐ เก็บอุปกรณ์

☐ อื่น ๆ (ระบุ).....

11.2 มีขนาดพอเหมาะกับนักเรียนเพียงไร

☐ แคบ

☐ พอใช้ได้

☐ เหมาะสมดี

11.3 โดยเฉลี่ยชั่วโมงภาษาไทยวันละ
กี่ชั่วโมง

☐ ยังไม่ได้ใช้

☐ 1-2 ชม.

☐ 3-4 ชม.

☐ 5-6 ชม.

11.4 มีแสงสว่างเพียงพอเพียงไร

☐ น้อย

☐ พอใช้ได้

☐ ดี

11.5 มีการถ่ายเทอากาศดีเพียงไร

☐ ไม่ดี

☐ พอใช้ได้

☐ ดี

11.6 มีเสียงรบกวนเพียงไร

- ☐ มีเสมอ
☐ มีบางครั้ง
☐ ไม่มี

11.7 มีกลิ่นรบกวนเพียงไร

- ☐ มีเสมอ
☐ มีบางครั้ง
☐ ไม่มี

11.8 มีฝุ่นหรือควันรบกวนเพียงไร

- ☐ มีเสมอ
☐ มีบางครั้ง
☐ ไม่มี

12. ห้องภาษาอังกฤษมี.....ห้อง

12.1 ใจสำหรับ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ☐ เรียง
☐ จัดกิจกรรม
☐ เก็บอุปกรณ์
☐ อื่น ๆ (ระบุ).....

12.2 มีขนาดพอเหมาะกับนักเรียนเพียงไร

- ☐ แยก
☐ พอใช้ได้
☐ เหมาะสมก็

12.3 โดยเฉลี่ยใช้ห้องภาษาอังกฤษวันละกี่ชั่วโมง

- ☐ ยังไม่ได้ใช้
☐ 1-2 ช.ม. ☐ 5-6 ช.ม.
☐ 3-4 ช.ม. ☐ มากกว่า 6 ช.ม.

12.4 แสงสว่างเพียงพอเพียงไร

- ☐ น้อย
☐ พอใช้ได้
☐ ดี

12.5 มีการถ่ายเทอากาศดีเพียงไร

- ☐ ไม่ดี
☐ พอใช้ได้
☐ ดี

12.6 มีเสียงรบกวนเพียงไร

- ☐ มีเสมอ
☐ มีบางครั้ง
☐ ไม่มี

12.7 มีกลิ่นรบกวนเพียงไร

- ☐ มีเสมอ
☐ มีบางครั้ง
☐ ไม่มี

12.8 มีฝุ่นหรือควันรบกวนเพียงไร

- ☐ มีเสมอ
☐ มีบางครั้ง
☐ ไม่มี

13 ห้องเฉพาะวิชาอื่น ๆ (ระบุ).....
 มี.....ห้อง

13.1 ใจสำหรับ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ☐ เรียง
☐ ปฏิบัติการหรือจัดกิจกรรม
☐ เก็บอุปกรณ์
☐ อื่น ๆ (ระบุ).....

13.2 มีขนาดพอเหมาะกับนักเรียนเพียงไร

- ☐ เกบ
☐ พอใช้ได้
☐ เหมาะสมดี

13.3 โดยเฉลี่ยใจห้อง.....

วันละกี่ชั่วโมง

- ☐ ยังไม่ได้ใช้
☐ 1-2 ชม.
☐ 3-4 ชม.
☐ 5-6 ชม.
☐ มากกว่า 6 ชม.

13.4 มีแสงสว่างเพียงพอเพียงไร

- ☐ น้อย
☐ พอใช้ได้
☐ ดี

13.5 มีการถ่ายเทอากาศดีเพียงไร

- ☐ ไม่ดี
☐ พอใช้ได้
☐ ดี

13.6 มีเสียงรบกวนเพียงไร

- ☐ มีเสมอ
☐ มีบางครั้ง
☐ ไม่มี

13.7 มีกลิ่นรบกวนเพียงไร

- ☐ มีเสมอ
☐ มีบางครั้ง
☐ ไม่มี

13.8 มีฝุ่นหรือควันรบกวนเพียงไร

- ☐ มีเสมอ
☐ มีบางครั้ง
☐ ไม่มี

14. ห้องสมุด (มอบให้บรรณารักษ์ตอบแทนได้)

14.1 โรงเรียนจัดห้องสมุดไว้ที่

- ☐ อาคารเรียนหลังที่.....
☐ อาคารเอกเทศ อายุ...ปี
☐ ยังไม่ได้จัด
☐ อื่น ๆ (ระบุ).....

14.2 มีแสงสว่างเพียงพอหรือไม่

- ☐ น้อย
☐ พอใช้ได้
☐ มีแสงสว่างเหมาะสมดี

14.3 มีการถ่ายเทอากาศดีเพียงไร

- ☐ ไม่ดี
☐ พอใช้ได้
☐ ดี

14.4 มีฝุ่นหรือควันรบกวนเพียงไร

- ☐ มีเสมอ
☐ มีบางครั้ง
☐ ไม่มี

14.5 มีกลิ่นรบกวนเพียงไร

- ☐ มีเสมอ
☐ มีบางครั้ง
☐ ไม่มี

14.6 มีเสียงรบกวนเพียงไร

☐ มีเสมอ

☐ มีบางครั้ง

☐ ไม่มี

14.7 อยู่ในที่สะดวกแก่ครู นักเรียน
จะเข้ามาใช้เพียงไร

☐ ไม่สะดวก

☐ ปานกลาง

☐ สะดวก

14.8 ลักษณะอาคารห้องสมุด (ถ้า
แยกเป็นเอกเทศ)

☐ กว้างวัด

☐ ชั่วคราว

☐ ไม่

☐ ดีกริ่งไม้

☐ ดี

14.9 สภาพอาคารห้องสมุด (ถ้า
แยกเป็นเอกเทศ)

☐ กว้างรูปลูกใหม่

☐ กว้างธรรมดา

☐ พอใช้ได้

☐ เรียบร้อยดี

14.10 ขนาดของห้องสมุดสามารถได้
นักเรียนใช้ได้พร้อมกันคราวละ
กี่คน

☐ น้อยกว่า 25 คน

☐ 25-50 คน

☐ 51-75 คน

☐ 76-100 คน

☐ มากกว่า 100 คน

14.11 โดยเฉลี่ยวันหนึ่ง นักเรียน
เข้ามาในห้องสมุดเป็นระยะ
เวลาประมาณกี่ชั่วโมง

☐ ไม่ได้ใช้

☐ 1-2 ชม.

☐ 3-4 ชม.

☐ 5-6 ชม.

☐ มากกว่า 6 ชม.

15. โรงอาหารและหอประชุม (รวมกัน
ในอาคารเดียวกัน)

อายุ.....ปี

15.1 ใช้สำหรับ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ ประชุม

☐ รับประทานอาหาร

☐ เรียน

☐ จัดกิจกรรม

☐ อื่น ๆ (ระบุ).....

15.2 มีแสงสว่างเพียงพอหรือไม่

- ☐ น้อย
☐ พอใช้
☐ เหมาะสมดี

15.3 การถ่ายเทอากาศดีเพียงไร

- ☐ ไม่ดี
☐ พอใช้ได้
☐ ดี

15.4 มีฝุ่นหรือกวัมรบกวนเพียงไร

- ☐ มีเสมอ
☐ มีบางครั้ง
☐ ไม่มี

15.5 มีกลิ่นรบกวนเพียงไร

- ☐ มีเสมอ
☐ มีบางครั้ง
☐ ไม่มี

15.6 มีเสียงรบกวนเพียงไร

- ☐ มีเสมอ
☐ มีบางครั้ง
☐ ไม่มี

15.7 ลักษณะอาคาร

- ☐ ก่อด้วยอิฐ
☐ วัสดุอื่น
☐ ไม้
☐ ไม้กระดาน
☐ ไม้

15.8 สภาพอาคาร

- ☐ ทรุดโทรม
☐ ทรุดโทรม
☐ พอใช้ได้
☐ เรียบร้อย

15.9 การใช้โรงอาหาร หอประชุม

เฉลี่ยวันหนึ่งกี่ชั่วโมง

- ☐ ยังไม่ได้ใช้
☐ 1-2 ช.ม.
☐ 3-4 ช.ม.
☐ 5-6 ช.ม.
☐ มากกว่า 6 ช.ม.

15.10 มีขนาดพอเหมาะกับจำนวนนักเรียน
เพียงไร

- ☐ แคบ
☐ พอใช้ได้
☐ เหมาะสมดี

16. โรงอาหาร (ถ้าแยกจากหอประชุม)

อายุ.....ปี

16.1 ใช้สำหรับ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ☐ รับประทานอาหาร
☐ ประชุม
☐ เรียน
☐ จัดกิจกรรม
☐ อื่น ๆ (ระบุ).....

16.2 มีแสงสว่างเพียงพอหรือไม่

- ☐ น้อย ☐ พอใช้
☐ มีแสงสว่างเหมาะสมดี

16.3 มีการถ่ายเทอากาศดีเพียงไร

- ☐ ไม่ดี
☐ พอใช้ได้
☐ ดี

16.4 มีฝุ่นหรือควันรบกวนเพียงไร

- ☐ มีเสมอ
☐ มีบางครั้ง
☐ ไม่มี

16.6 มีเสียงรบกวนหรือไม่

- ☐ มีเสมอ
☐ มีบางครั้ง
☐ ไม่มี

16.7 ลักษณะอาคาร

- ☐ ศาลาวัค
☐ รั้วคราว
☐ ไม่
☐ ตึกครึ่งไม้
☐ ตึก

16.8 สภาพอาคาร

- ☐ กว้างรื้อปลูกใหม่
☐ กว้างอมแซม
☐ พอใช้ได้
☐ เรียบร้อย

16.9 การใช้โรงอาหารเฉลี่ยวันหนึ่งกี่ชั่วโมง

- ☐ ยังไม่ได้ใช้
☐ 1-2 ช.ม.
☐ 3-4 ช.ม.
☐ 5-6 ช.ม.
☐ มากกว่า 6 ช.ม.

16.10 มีขนาดพอเหมาะกับจำนวนนักเรียนเพียงไร

- ☐ แคบ
☐ พอใช้ได้
☐ เหมาะสมดี

17. หอประชุม (ถ้าแยกจากโรงอาหาร)

อายุ.....ปี

17.1 ใช้สำหรับ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ☐ ประชุม
☐ รับประทานอาหาร
☐ เรียน
☐ จัดกิจกรรม
☐ อื่น ๆ (ระบุ).....

17.2 มีแสงสว่างเพียงพอหรือไม่

- ☐ น้อย ☐ พอใช้
☐ มีแสงสว่างเหมาะสมดี

17.3 มีการถ่ายเทอากาศดีเพียงไร

- ☐ ไม่ดี ☐ พอใช้ได้
☐ ดี

17.4 มีฝุ่นหรือควันรบกวนเพียงไร

- ☐ มีเสมอ
☐ มีบางครั้ง
☐ ไม่มี

17.5 มีกลิ่นรบกวนเพียงไร

- ☐ มีเสมอ
☐ มีบางครั้ง
☐ ไม่มี

17.6 มีเสียงรบกวนเพียงไร

- ☐ มีเสมอ
☐ มีบางครั้ง
☐ ไม่มี

17.7 ลักษณะอาคาร

- ☐ กาสาวัก
☐ ชั่วคราว
☐ ไม่
☐ ตึกครึ่งไม้
☐ ตึก

17.8 สภาพอาคาร

- ☐ กว้างโปร่งใหม่
☐ กว้างอมแรม
☐ พอใช้ได้
☐ เรียบร้อย

17.9 การไร้หอบประชุมเฉลี่ยวันหนึ่ง
 กี่ชั่วโมง

- ☐ ยังไม่ได้ใช้ ☐ 1-2 ช.ม.
☐ 3-4 ช.ม. ☐ 5-6 ช.ม.
☐ มากกว่า 6 ช.ม.

17.10 มีขนาดพอเหมาะกับจำนวนนักเรียน
 เพียงไร

- ☐ แคบ
☐ พอใช้ได้
☐ เหมาะสมดี

18. อาคารอุตสาหกรรมศิลป์ อายุ.....ปี

18.1 ใช้สำหรับ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ☐ เรียนและปฏิบัติการวิชา
 อุตสาหกรรมศิลป์
☐ เรียนวิชาอื่น ๆ
☐ เก็บเครื่องอุปกรณ์
☐ อื่น ๆ (ระบุ).....

18.2 มีแสงสว่างเพียงพอหรือไม่

- ☐ น้อย
☐ พอใช้
☐ มีแสงสว่างเหมาะสมดี

18.3 มีการถ่ายเทอากาศดีเพียงไร

- ☐ ไม่ดี
☐ พอใช้ได้
☐ ดี

18.4 มีฝุ่นหรือควันรบกวนเพียงไร

- ☐ มีเสมอ ☐ มีบางครั้ง
☐ ไม่มี

18.5 มีกลิ่นรบกวนเพียงไร

- ☐ มีเสมอ ☐ มีบางครั้ง
☐ ไม่มี

18.6 มีเสียงรบกวนเพียงไร

- ☐ มีเสมอ ☐ มีบางครั้ง
☐ ไม่มี

18.7 ลักษณะอาการ

- ☐ ศาสดาวัค ☐ ชั่วคราว
☐ ไม่ ☐ ตึกครั้งไม่
☐ ตึก

18.8 สภาพอาการ

- ☐ การรื้อปลูกใหม่
☐ ควรซ่อมแซม
☐ พอใช้ได้
☐ เรียบร้อย

18.9 การใช้อาคารอุตสาหกรรมศิลป์

เฉลี่ยวันละกี่ชั่วโมง

- ☐ ยังไม่ได้ใช้
☐ 1-2 ช.ม.
☐ 3-4 ช.ม.
☐ 5-6 ช.ม.
☐ มากกว่า 6 ช.ม.

18.10 มีขนาดพอเหมาะกับจำนวนนักเรียน
เพียงไร

- ☐ แคบ
☐ พอใช้ได้
☐ เหมาะสมดี

19. อาคารคหกรรมศิลป์ อายุ.....ปี

19.1 ใช้สำหรับ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ☐ เรียนและปฏิบัติการวิชา
คหกรรมศิลป์
☐ เรียนวิชาอื่น
☐ เก็บเครื่องอุปกรณ
☐ อื่น ๆ (ระบุ).....

19.2 มีแสงสว่างเพียงพอหรือไม่

- ☐ น้อย
☐ พอใช้
☐ มีแสงสว่างเหมาะสมดี

19.3 มีการถ่ายเทอากาศดีเพียงไร

- ☐ ไม่ดี ☐ พอใช้ได้
☐ ดี

19.4 มีฝุ่นหรือควันรบกวนเพียงใด

- ☐ มีเสมอ ☐ มีบางครั้ง
☐ ไม่มี

19.5 มีกลิ่นรบกวนเพียงไร

- ☐ มีเสมอ ☐ มีบางครั้ง
☐ ไม่มี

19.6 มีเสียงรบกวนหรือไม่

- ☐ มีเสมอ
☐ มีบางครั้ง
☐ ไม่มี

19.7 ลักษณะอาคาร

- ☐ กาลาวัด ☐ ชั่วคราว
☐ ไม้ ☐ ตึกครึ่งไม้
☐ ตึก

19.8 สภาพอาคาร

- ☐ กวกรื้อปลูกใหม่
☐ กวกรซ่อมแซม
☐ พอใช้ได้
☐ เรียบร้อย

19.9 การใช้อาคารคหกรรมศิลป์เฉลี่ยวันละกี่ชั่วโมง

- ☐ ยังไม่ได้ใช้ ☐ 1-2 ช.ม.
☐ 3-4 ช.ม. ☐ 5-6 ช.ม.
☐ มากกว่า 6 ช.ม.

19.10 มีขนาดพอเหมาะกับจำนวนนักเรียนเพียงไร

- ☐ แคบ
☐ พอใช้ได้
☐ เหมาะสมดี

20. ส่วนและที่พักสวาระ

20.1 ตั้งอยู่ที่ไหน (อาจตอบได้มากกว่า

- 1) ขอ)
☐ อยู่ในอาคาร
☐ อยู่ติดอาคาร
☐อยู่นอกอาคาร

20.2 เป็นส่วนชนิดไหน (ตอบได้มากกว่า 1 ขอ)

- ☐ ส่วนหลุม
☐ ส่วนริม
☐ ส่วนชักโครก

20.3 มีส่วนนักเรียนหญิง.....ที่

20.4 สภาพ

- ☐ กวกรื้อปลูกใหม่
☐ กวกรซ่อมแซม
☐ พอใช้ได้ ☐ เรียบร้อย

20.5 ถูกสุขลักษณะเพียงไร (เช่น สะอาด มีที่ล้างมือ ฯลฯ)

- ☐ ยังต้องปรับปรุง
☐ พอใช้ได้ ☐ ดี

20.6 มีส่วนนักเรียนชาย.....ที่

20.7 สภาพ

- ☐ กวกรื้อปลูกใหม่
☐ กวกรซ่อมแซม
☐ พอใช้ได้ ☐ เรียบร้อย

20.8 ถูกสุขลักษณะเพียงไร

- ☐ ยังต้องปรับปรุง
☐ พอใช้ได้
☐ ดี

20.9 ที่ปัสสาวะชาย.....ที่

20.10 สภาพ

- ☐ ควรรีบลูกใหม่
- ☐ กวกรอมแซม
- ☐ พอใช้ได้
- ☐ เรียบร้อย

20.11 ถูกสุขลักษณะเพียงไร

- ☐ ยังต้องปรับปรุง
- ☐ พอใช้ได้
- ☐ ดี

21. น้ำที่ไว้ในโรงเรียน

21.1 น้ำดื่ม ได้มาจากไหน

- ☐ ประปา
- ☐ บ่อนบาดาล
- ☐ แม่น้ำ
- ☐ กหรือคลอง
- ☐ น้ำฝน

21.2 น้ำใช้ ได้มาจากไหน

- ☐ ประปา
- ☐ บ่อนบาดาล
- ☐ แม่น้ำ
- ☐ ก หรือ คลอง
- ☐ น้ำฝน

22. โรงเรียนต้องการอาคารใดเพิ่มอีกบ้าง

- 22.1.....
- 22.2.....
- 22.3.....
- 22.4.....
- 22.5.....
- 22.6.....
- 22.7.....
- 22.8.....

23. โรงเรียนนี้มีปัญหาในการดูแลรักษา
อาคารสถานที่อย่างไรบ้าง (เช่น ไม่มี
เงินซ่อมแซม มีปลวกมาก มีการรื้อถอน
ไม่มีรั้วรอบขอบชิด ฯลฯ)

- 23.1.....
- 23.2.....
- 23.3.....
- 23.4.....

เกี่ยวกับตัวท่านและครูรวมงาน

1. โดยเฉลี่ยแต่ละวันท่านไปถึงโรงเรียน
ก่อนโรงเรียนเขาประมาณกี่นาที
 - ☐ ตรงเวลาพอดี
 - ☐ 1-15 นาที
 - ☐ 16-30 นาที
 - ☐ 31-60 นาที
 - ☐ เกินกว่า 60 นาที
2. โดยเฉลี่ยแต่ละวัน ท่านกลับบ้านหลัง
จากโรงเรียนเลิกแล้วประมาณกี่นาที
 - ☐ ตรงเวลาเลิกพอดี
 - ☐ 1-15 นาที
 - ☐ 16-30 นาที
 - ☐ 31-60 นาที
 - ☐ เกินกว่า 60 นาที
3. ในภาคต้นปีการศึกษานี้ ท่านมีวันลา
กิจและป่วยกี่วัน
 - ☐ มากกว่า 15 วัน
 - ☐ 11-15 วัน
 - ☐ 6-10 วัน
 - ☐ 1-5 วัน
 - ☐ ไม่มีวันลาเลย
4. ตามความรู้สึกของท่าน ครูในโรงเรียน
นี้ร่วมมือกันทำงานก็เพียงไร
 - ☐ น้อยที่สุด
 - ☐ น้อย
 - ☐ ปานกลาง
 - ☐ มาก
 - ☐ มากที่สุด
5. ตามความรู้สึกของท่าน ครูโรงเรียนนี้
มีทัศนคติต่ออาชีพครูและตั้งใจทำงานก็
เพียงไร
 - ☐ น้อยที่สุด
 - ☐ น้อย
 - ☐ ปานกลาง
 - ☐ มาก
 - ☐ มากที่สุด
6. ตามความรู้สึกของท่าน ครูโรงเรียนนี้
สนใจแสวงหาความรู้เพียงไร
 - ☐ น้อยที่สุด
 - ☐ น้อย
 - ☐ ปานกลาง
 - ☐ มาก
 - ☐ มากที่สุด

7. ระดับมาตรฐานการเรียนรู้ของนักเรียน
เมื่อเทียบกับเพื่อน ๆ แล้วท่านพอใจ
มากน้อยเพียงไร

☐ พอใจน้อยที่สุด

☐ น้อย

☐ ปานกลาง

☐ มาก

☐ มากที่สุด

8. ท่านอยากย้ายไปที่อื่นหรือไม่

☐ อยากย้าย

☐ ไม่อยากย้าย

☐ เฉย ๆ

☐ อยากเป็นครูน้อย

9. ถ้าท่านอยากย้ายเป็นเพราะเหตุใด

☐ อยากก่อดัชนีดำเนนา

☐ ทัดนะไม่ตรงกับผู้บริหาร

☐ สวัสดิการไม่ดี

☐ รู้สึกไม่ปลอดภัย

☐ งานหนัก

☐ อื่น ๆ (ระบุ).....

10. ท่านเคยได้รับการอบรม เกี่ยวกับงาน
ในตำแหน่งครูใหญ่โดยตรงหรือไม่

☐ เคย

☐ ไม่เคย

11. ถ้าเคยท่านได้ใช้ความรู้ที่ได้รับการ
อบรมมาเป็นประโยชน์ในการบริหาร
โรงเรียนเพียงไร

☐ น้อยที่สุด

☐ น้อย

☐ ปานกลาง

☐ มาก

☐ มากที่สุด

12. ท่านใช้เวลาว่างที่โรงเรียนอ่านหนังสือ
ประเภทใด (อาจตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ ไม่ได้อ่าน

☐ นวนิยาย

☐ เรื่องประกอบความรู้ในหน้าที่

☐ สารคดีทั่วไป

☐ หนังสือพิมพ์

☐ อื่น ๆ (ระบุ).....

13. จำนวนชั่วโมงสอนของท่านใน 1 สัปดาห์

☐ ไม่มีชั่วโมงสอน

☐ 1-10 ชั่วโมง ☐ 11-15 ชั่วโมง

☐ 16-20 ชั่วโมง ☐ 21-25 ชั่วโมง

☐ มากกว่า 25 ชั่วโมง

14. ท่านมีบทบาทในการจัดครูเข้าสอนอย่างไร

☐ ไม่มี

☐ ครูมีความสามารถไม่ตรงวิชาที่สอน

☐ มีครูไม่พอ

☐ ครูไม่ชอบสอนในบางวิชา

15. ครุสาขาวิชาใดที่ท่านมีเกินความต้องการ
(อาจตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

- ☐ ภาษาไทย
- ☐ ภาษาอังกฤษ
- ☐ คณิตศาสตร์
- ☐ วิทยาศาสตร์
- ☐ สังคมศึกษา
- ☐ ศิลปศึกษา
- ☐ พละนามัย
- ☐ บรรณารักษ์
- ☐ แนะแนว
- ☐ โสตทัศนศึกษา

16. ครุสาขาวิชาใดที่มีไม่พอ

- ☐ ภาษาไทย
- ☐ ภาษาอังกฤษ
- ☐ คณิตศาสตร์
- ☐ วิทยาศาสตร์
- ☐ สังคมศึกษา
- ☐ ศิลปศึกษา
- ☐ พละนามัย
- ☐ บรรณารักษ์
- ☐ แนะแนว
- ☐ โสตทัศนศึกษา

17. ในปีการศึกษานี้ ท่านต้องการครูอีกกี่คน

- ☐ เพียงพอแล้ว
- ☐ 1-2 คน
- ☐ 3-5 คน
- ☐ 6-10 คน
- ☐ มากกว่า 10 คน

18. ครูในโรงเรียนของท่านสนใจให้ข้อเสนอแนะและข้อคิดเห็นในการทำงานเพียงไร

- ☐ น้อยที่สุด
- ☐ น้อย
- ☐ ปานกลาง
- ☐ มาก
- ☐ มากที่สุด

19. คณะครูมีการประชุมปรึกษางานกันมากน้อยเพียงไร

- ☐ ไม่มีประชุมเลย
- ☐ ภาคเรียนละครั้ง
- ☐ ภาคเรียนละ 2 ครั้ง
- ☐ เดือนละครั้ง
- ☐ มากกว่าเดือนละครั้ง

แบบสอบถามสำหรับครู อาจารย์

ขอแนะนำในการตอบ

1. แบบสอบถามชุดนี้สำหรับครูอาจารย์ (ยกเว้นครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่) ที่เป็นข้าราชการ สังกัดกรมวิสามัญศึกษาเป็นคำตอบ
2. ขอให้ท่านกรอกข้อความในส่วนที่เว้นไว้ หรือกาเครื่องหมาย ✓ ในช่อง ☐ หน้าข้อความที่เป็นตัวเลือก หรือกาเครื่องหมาย / ในช่อง ☐ หน้าข้อความ "อื่น ๆ (ระบุ)" พร้อมกับเติมข้อความตามความเป็นจริง และปรากฏในปีการศึกษา

แบบสอบถามสำหรับครู อาจารย์

เกี่ยวกับตัวท่าน

☐ ชาย

เพศ

อายุ.....ปี

☐ หญิง

วุฒิ.....

ภูมิลำเนาจังหวัด.....

อายุราชการ.....ปี

เป็นข้าราชการชั้น.....อันดับ.....ชั้น.....

หน้าที่ (ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ ผู้ช่วยครูใหญ่-อาจารย์ใหญ่ฝ่ายธุรการ☐ ผู้ช่วยครูใหญ่-อาจารย์ใหญ่ฝ่ายปกครอง☐ ผู้ช่วยครูใหญ่-อาจารย์ใหญ่ฝ่ายวิชาการ☐ หัวหน้าสายวิชา.....☐ บรรณารักษ์☐ เจ้าหน้าที่การเงิน☐ เจ้าหน้าที่สารบรรณ☐ ครูประจำชั้น.....☐ ครูแนะแนว☐ ครูประจำวิชา.....☐ อื่น ๆ (ระบุ).....

เกี่ยวกับงานในหน้าที่ของท่านและร่วมงาน

1. ท่านสอนวิชาตรงกับความสามารถของท่านหรือไม่
 - ☐ ไม่ตรงทั้งหมด
 - ☐ ตรงบ้างไม่ตรงบ้าง
 - ☐ ตรงทั้งหมด
2. เมื่อสัญญาบอกจ้างเริ่มสอนแล้ว ท่านใช้เวลาประมาณกี่นาทีเตรียมตัวหรือเดินเข้าห้องสอน
 - ☐ มากกว่า 15 นาที
 - ☐ 11-15 นาที
 - ☐ 6-10 นาที
 - ☐ 1-5 นาที
 - ☐ เข้าห้องสอนทันที
3. โดยเฉลี่ยแต่ละวันท่านไปถึงโรงเรียนก่อนโรงเรียนเข้าประมาณกี่นาที
 - ☐ ตรงเวลาพอดี
 - ☐ น้อยกว่า 15 นาที
 - ☐ 15-30 นาที ☐ 31-60 นาที
 - ☐ มากกว่า 60 นาที
4. โดยเฉลี่ยแต่ละวันท่านกลับบ้านหลังจากโรงเรียนเลิกแล้วประมาณกี่นาที
 - ☐ ตรงเวลาพอดี
 - ☐ น้อยกว่า 15 นาที
 - ☐ 15-30 นาที ☐ 31-60 นาที
 - ☐ เกินกว่า 60 นาที
5. ในภาคต้นปีการศึกษานี้ ท่านมีวันลา
กิจและลาป่วยกี่วัน
 - ☐ มากกว่า 15 วัน
 - ☐ 11-15 วัน
 - ☐ 6-10 วัน
 - ☐ 1-5 วัน
 - ☐ ไม่มีวันลาเลย
6. ตามความรู้สึกของท่าน ครูโรงเรียนนี้
ร่วมมือกันทำงานดีเพียงไร
 - ☐ น้อยที่สุด ☐ น้อย
 - ☐ ปานกลาง ☐ มาก
 - ☐ มากที่สุด
7. ตามความรู้สึกของท่าน ครูโรงเรียนนี้
มีทัศนคติที่ดีต่ออาชีพครูและตั้งใจทำงานดี
เพียงไร
 - ☐ น้อยที่สุด ☐ น้อย
 - ☐ ปานกลาง ☐ มาก
 - ☐ มากที่สุด
8. ตามความรู้สึกของท่าน ครูโรงเรียนนี้
สนใจแสวงหาความรู้เพียงไร
 - ☐ น้อยที่สุด ☐ น้อย
 - ☐ ปานกลาง ☐ มาก
 - ☐ มากที่สุด

9. ระดับมาตรฐานการเรียนรู้ของนักเรียน
เมื่อเทียบกับเพื่อน ๆ แล้ว ท่านพอใจ
เพียงไร

☐ พอใจน้อยที่สุด

☐ น้อย ☐ ปานกลาง

☐ มาก ☐ มากที่สุด

10. ท่านอยากย้ายไปสอนหรือไม่

☐ อยากย้าย

☐ ไม่อยากย้าย

11. ถ้าท่านอยากย้าย เป็นเพราะเหตุใด

☐ อยากกลับภูมิลำเนา

☐ ทัศนคติไม่ตรงกับผู้บริหาร

☐ รู้สึกไม่ปลอดภัย

☐ งานหนัก

☐ อื่น ๆ (ระบุ).....

12. ท่านเคยได้รับการอบรมเกี่ยวกับงานใน
หน้าที่หรือการสอนบ้างหรือไม่

☐ เคย

☐ ไม่เคย

13. ถ้าเคย ท่านได้ใช้ความรู้ที่ได้รับจาก
การอบรมมาเป็นประโยชน์ในการ
ทำงานหรือสอนเพียงไร

☐ น้อยที่สุด

☐ น้อย ☐ ปานกลาง

☐ มาก ☐ มากที่สุด

14. ท่านใช้เวลาว่างที่โรงเรียนอ่านหนังสือ
ประเภทใด (อาจตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ ไม่ได้อ่าน

☐ นวนิยาย

☐ เรื่องประกอบความรู้ในหน้าที่

☐ สารคดีทั่วไป

☐ นิตยสาร-วารสาร

☐ หนังสือพิมพ์

☐ อื่น ๆ (ระบุ).....

15. จำนวนชั่วโมงสอนของท่านใน 1 สัปดาห์

☐ ไม่มีชั่วโมงสอน

☐ 1-10 ชั่วโมง

☐ 11-15 ชั่วโมง

☐ 16-20 ชั่วโมง

☐ 21-25 ชั่วโมง

☐ มากกว่า 25 ชั่วโมง

16. ท่านทำงานธุรการ (เช่น การเงิน

ทะเบียน สารบรรณ ฯลฯ) สัปดาห์ละ
กี่ชั่วโมง

☐ ไม่ได้ทำเลย

☐ 1-5 ชั่วโมง

☐ 6-10 ชั่วโมง

☐ 11-15 ชั่วโมง

☐ มากกว่า 20 ชั่วโมง

17. ท่านทำงานตามปกติของ (เช่น ครูเวร
ครูปกครอง) สัปดาห์ละกี่ชั่วโมง
☐ ไม่ได้ทำเลย
☐ 1-5 ชั่วโมง
☐ 6-10 ชั่วโมง
☐ 11-15 ชั่วโมง
☐ 16-20 ชั่วโมง
☐ มากกว่า 20 ชั่วโมง
18. ท่านทำงานห้องสมุดสัปดาห์ละกี่ชั่วโมง
☐ ไม่ได้ทำเลย
☐ 1-5 ชั่วโมง
☐ 6-10 ชั่วโมง
☐ 11-15 ชั่วโมง
☐ 16-20 ชั่วโมง
☐ มากกว่า 20 ชั่วโมง
19. ท่านทำงานแนะแนวสัปดาห์ละกี่ชั่วโมง
☐ ไม่ได้ทำเลย
☐ 1-5 ชั่วโมง
☐ 6-10 ชั่วโมง
☐ 11-15 ชั่วโมง
☐ 16-20 ชั่วโมง
☐ มากกว่า 20 ชั่วโมง
20. ท่านทำงานด้านกิจกรรมนักเรียน (เช่น
ลูกเสือ อนุภาชาด กีฬา คณิตที่
ปรึกษาชุมนุมต่าง ๆ ฯลฯ) สัปดาห์ละ
กี่ชั่วโมง
☐ ไม่ได้ทำเลย
☐ 1-5 ชั่วโมง
☐ 6-10 ชั่วโมง
☐ 11-15 ชั่วโมง
☐ 16-20 ชั่วโมง
☐ มากกว่า 20 ชั่วโมง
21. ท่านทำงานด้านบริการนักเรียน (เช่น
จัดอาหารกลางวัน บริการสุขภาพ
จัดให้ความปลอดภัย จัดร้านลาของ
โรงเรียน ฯลฯ) สัปดาห์ละกี่ชั่วโมง
☐ ไม่ได้ทำเลย
☐ 1-5 ชั่วโมง
☐ 6-10 ชั่วโมง
☐ 11-15 ชั่วโมง
☐ 16-20 ชั่วโมง
☐ มากกว่า 20 ชั่วโมง
22. ท่านทำงานในหน้าที่ครูประจำชั้นสัปดาห์
ละกี่ชั่วโมง
☐ ไม่ได้ทำเลย ☐ 1-5 ชั่วโมง
☐ 6-10 ชั่วโมง ☐ 11-15 ชั่วโมง
☐ 16-20 ชั่วโมง
☐ มากกว่า 20 ชั่วโมง

23. ท่านทำงานอื่น ๆ (ระบุ).....

สัปดาห์ละกี่ชั่วโมง

☐ ไม่ได้อะไรเลย

☐ 1-5 ชั่วโมง

☐ 6-10 ชั่วโมง

☐ 11-15 ชั่วโมง

☐ 16-20 ชั่วโมง

☐ มากกว่า 20 ชั่วโมง

24. งานนอกเหนือจากการสอนที่ท่านได้รับ

มอบหมายนั้นเหมาะสมกับความรู้

ความสามารถของท่านเพียงไร

☐ เหมาะสมน้อยที่สุด

☐ น้อย

☐ ปานกลาง

☐ มาก

☐ มากที่สุด

25. ท่านได้รับความเสมอภาคและความ

ยุติธรรมในการปฏิบัติงานเพียงไร

☐ น้อยที่สุด

☐ น้อย

☐ ปานกลาง

☐ มาก

☐ มากที่สุด

26. ท่านได้รับการยกย่องให้เกียรติและส่งเสริม

กำลังใจในการปฏิบัติงานเพียงไร

☐ น้อยที่สุด

☐ น้อย

☐ ปานกลาง

☐ มาก

☐ มากที่สุด

27. ครูใหญ่-อาจารย์ใหญ่วินิจฉัยสั่งงานโดย

ทั้งความคิดเห็นของคณะครูเพียงใด

☐ น้อยที่สุด

☐ น้อย

☐ ปานกลาง

☐ มาก

☐ มากที่สุด

28. ท่านได้รับการส่งเสริมความคิดริเริ่ม

สร้างสรรค์ในการทำงานเพียงไร

☐ น้อยที่สุด

☐ น้อย

☐ ปานกลาง

☐ มาก

☐ มากที่สุด

29. ท่านได้รับการส่งเสริมให้ได้รับการศึกษา

หาความรู้และเลื่อนวิทยฐานะเพียงไร

☐ น้อยที่สุด

☐ น้อย

☐ ปานกลาง

☐ มาก

☐ มากที่สุด

30. ที่ทำงานของท่านมีความสะดวกสบาย

เพียงไร

☐ น้อยที่สุด

☐ น้อย

☐ ปานกลาง

☐ มาก

☐ มากที่สุด

31. ห้องกรมีความสะดวกสบายเพียงไร

☐ น้อยที่สุด

☐ น้อย

☐ ปานกลาง

☐ มาก

☐ มากที่สุด

32. โรงเรียนจัดอุปกรณ์และหนังสือ

ประกอบการสอน (เช่น หลักสูตร

ประมวลการสอน คู่มือกร แบบเรียน)

ไว้ให้ท่านครบถ้วนเพียงไร

☐ น้อยที่สุด

☐ น้อย

☐ ปานกลาง

☐ มาก

☐ มากที่สุด

33. บ้านพักกร

33.1 ท่านอยู่บ้านพักกรหรือไม่

☐ อยู่ ☐ ไม่อยู่

33.2 ถ้าอยู่ท่านได้รับความสะดวกเหมาะสม

เพียงไร

☐ น้อยที่สุด

☐ น้อย

☐ ปานกลาง

☐ มาก

☐ มากที่สุด

33.3 ท่านมีความจำเป็นและความต้องการที่จะอยู่บ้านพักกรเพียงไร (ถ้าท่านยังไม่ได้อยู่)

☐ น้อยที่สุด

☐ น้อย

☐ ปานกลาง

☐ มาก

☐ มากที่สุด

34. ท่านได้รับความสะดวกเรื่องอาหาร

กลางวันและน้ำดื่มเพียงไร

☐ น้อยที่สุด

☐ น้อย

☐ ปานกลาง

☐ มาก

☐ มากที่สุด

35. ท่านเคยเขาสอนแทนกรที่ไม่มาบ่อยครั้ง

เพียงไร

☐ ไม่เคย

☐ น้อยครั้ง

☐ มากครั้ง

36. ท่านเตรียมการสอนอย่างไร

☐ ไม่ได้เตรียมเพราะไม่มีเวลา

☐ ไม่ได้เตรียมเพราะชำนาญในการสอนแล้ว

☐ เตรียมดวงหน้าตลอดปี

☐ เตรียมดวงหน้าตลอดเทอม

☐ เตรียมดวงหน้าตลอดเดือน

☐ เตรียมดวงหน้าตลอดเวลา

☐ เตรียมดวงหน้าทุกวัน

37. ท่านใช้เวลาใดเตรียมการสอนเป็นส่วนใหญ่

☐ วันหยุด

☐ ตอนกลางคืน

☐ ตอนเช้าก่อนเข้าเรียน

☐ หลังจากเลิกเรียนแล้ว

☐ ชั่วโมงว่าง

☐ พักกลางวัน

☐ เวลาอื่น (ระบุ).....

38. ท่านตรวจสอบดูงานหรืองานของนักเรียนอย่างไรเป็นส่วนใหญ่

☐ ตรวจสอบร่วมกันในชั้น

☐ ให้นักเรียนเปลี่ยนกันตรวจ

☐ เลือกตรวจเป็นบางคน

☐ ตรวจด้วยตนเองทุกคน

☐ วิชาที่สอนไม่มีงานให้ตรวจ

39. ท่านใช้เวลาใดตรวจสอบดูงานหรืองานของนักเรียนเป็นส่วนใหญ่

☐ วันหยุด

☐ ตอนกลางคืน

☐ ตอนเช้าก่อนเข้าเรียน

☐ หลังจากเลิกเรียนแล้ว

☐ ชั่วโมงว่าง

☐ พักกลางวัน

☐ ในชั่วโมงเรียนวิชานั้น

☐ อื่น ๆ (ระบุ).....

40. จำนวนนักเรียนในชั้นที่ท่านสอนโดยเฉลี่ย

☐ น้อยกว่า 20 คน

☐ 21-30 คน

☐ 31-40 คน

☐ 41-50 คน

☐ มากกว่า 50 คน

41. ท่านต้องสอนซ่อมเสริมนักเรียนที่เรียนช้าและมีปัญหาสัปดาห์ละกี่ชั่วโมง

☐ ไม่มีเลย

☐ 1-5 ชั่วโมง

☐ 6-10 ชั่วโมง

☐ 11-15 ชั่วโมง

☐ 16-20 ชั่วโมง

☐ มากกว่า 20 ชั่วโมง

42. ตามความสังเกตของท่าน ในสัปดาห์
หนึ่ง ๆ มีชั้นที่ว่างไม่มีครูเขาสอน
ปล่อยให้เด็กเล่นหรืออยู่ว่าง ๆ มาก
น้อยเพียงไร

☐ มากที่สุด

☐ มาก

☐ ปานกลาง

☐ น้อย

☐ ไม่มีเลย

43. ท่านอยากเปลี่ยนชั้นสอนมากเพียงไร

☐ ไม่อยากเปลี่ยน

☐ เปลี่ยนหรือไม่ก็ได้

☐ อยากเปลี่ยน

44. ท่านอยากเปลี่ยนวิชาที่สอนมากเพียงไร

☐ ไม่อยากเปลี่ยน

☐ เปลี่ยนหรือไม่ก็ได้

☐ อยากเปลี่ยน

45. ในชั่วโมงว่างท่านทำอะไรบ้าง (อาจ
ตอบได้มากกว่า 1 ข้อ)

☐ เตรียมการสอน

☐ ตรวจงานนักเรียน

☐ อ่านหนังสือ

☐ พบปะกับเพื่อนครู

☐ พักผ่อนเพราะเหนื่อยจากการสอน

☐ อื่น ๆ (ระบุ).....

46. ท่านรู้สึกปลอดภัยและรู้สึกอบอุ่นใจเพียงไร
ในการทำงานที่โรงเรียนนี้

☐ น้อยที่สุด

☐ น้อย

☐ ปานกลาง

☐ มาก

☐ มากที่สุด

ประวัติย่อผู้เขียน

ชื่อ นายพนม ลัมอารีย์

สถานที่เกิด ๑๒๖ หมู่ ๔ ตำบลหวายเหนือ อำเภอนาทม จังหวัดน่าน

วันเกิด วันที่ ๒๑ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๘๕

บิดา - มารดา นายนิยม ลัมอารีย์
นางเอียง ลัมอารีย์

การศึกษา สำเร็จชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ปี พ.ศ. ๒๕๐๒ จากโรงเรียนประจำจังหวัดชาย
วิสุทธิรังษี กาญจนบุรี
สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษา ปี พ.ศ. ๒๕๐๔
จากโรงเรียนฝึกหัดครูพระนครศรีอยุธยา
สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง ปี พ.ศ. ๒๕๐๖
จากวิทยาลัยครูเทพสตรี จังหวัดลพบุรี
สมัครสอบประโยคครูพิเศษมัธยม ได้เมื่อ พ.ศ. ๒๕๐๗
สำเร็จการศึกษามัธยมศึกษา สาขาประถมศึกษา จากวิทยาลัยวิชาการศึกษา
ประสานมิตร ปี พ.ศ. ๒๕๑๐

สถานภาพการสมรส โสด

หน้าที่การงานปัจจุบัน ครูโรงเรียนวัดหวายเหนือ อำเภอนาทม จังหวัดน่าน